

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇAĞLA FULYA

Bal Bela

Buz gibi soğuk bir adamın, sıcacık yüreğe sahip bir kadınla olan imtihanıdır, Bal Bela. Birbirinden delicesine nefret eden iki yetişkin onlar, aynı zamanda birbirini delicesine isteyen...

Öykü, geçmişin hayaletleriyle savaşırken kimseye göstermediği karanlığını sadece Poyraz'a sunar.

Poyraz, çevresine ördüğü duvarların minicik, kızgın bir kadın tarafından yıkılmasıyla bozguna uğrar.

Bal Bela, birini sevmeyi istemeyen bir adamın ve sevilmeye ihtiyacı olan kadının, aşkın iyileştirici gücünün ve ısrarcı bir tutkunun hikâyesidir.

“Hiçbir şeyin tatlı olmadığı kadar tatlı olan bal... O sensin ama bir o kadar da başa belasın, Bal Bela.”

ÇAĞLA FULYA

Bal Bela

KAKTÜS
SANAT

Bal Bela
Çağla Fulya

Kaktüs Sanat #7
Roman #4

Genel Yayın Yönetmeni: Agâh Ensar Can
Yayın Koordinatörü: Çağla Fulya

Editör: Agâh Ensar Can
Son Okuma: Deniz Ardiç
Kapak ve İç Tasarım: Gülnur Ermiş

1.Baskı, Şubat 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-97526-9-3

© Çağla Fulya, 2025
© Kaktüs Sanat, 2025

Üniversite Mahallesi, Civan Sokak, Allure Tower, 1/271, Avcılar/İstanbul
editor@kaktussanat.com
Sertifika No: 78258

Matbaa: REPAR TASARIM MATBAA VE REKLAMCILIK TİCARET LTD. ŞTİ.
Yenibosna Merkez Mahallesi, Cemal Ulusoy Cd. No:43 Bahçelievler/İstanbul
Sertifika No: 40675

Bu eserin tüm hakları anlaşmalı olarak Kaktüs Sanat Yayınevi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÇAĞLA FULYA

Bal Bela

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

ÇAĞLA FULYA

1996 yılında İstanbul'da doğdu. Sanatı belli bir yönüyle değil, salt sanat olarak ele aldı ve pek çok sanata ilgi duydu. Küçük yaşlarda edindiği kitap okuma sevgisi, zamanla içinde yazma arzusunu uyandırdı. 2019 yılında ilk romanı Bal Bela okuyucuyla buluştu. 2020 yılında edebiyat kökenli sanat dergisi Darağacı Sanat'a katıldı. Dergide öykü, deneme ve şiirlerini yayımlamanın yanında, tasarım ve mizanpaj alanlarında da faaliyet gösteren Çağla Fulya, şimdilerde Kaktüs Sanat Yayınevi'nde Yayın Koordinatörü olarak çalışmakta, hayatını okuyarak ve yazarak kazanmaktadır.

Yayımlanmış Eserleri

Bal Bela (2019)

Yaz Gecesi (2023)

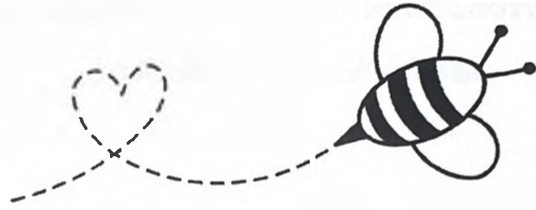
Siyahın Kelebeği (2025)

*Önce evim olan, sonra da tüm emeklerimi
birlikte kurduğumuz çatının altında toplamama yardımcı olan
nişanlım -çok yakında eşim- Agâh Ensar Can'a teşekkürlerimle...*

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

*Hayatımda tanıdığım en güçlü kadın olan
annem Nermin'e, ithafen...*

BİRİNCİ BÖLÜM

Öykü

Şu kadını görüyor musunuz? Hani şahane ev topuzuyla, üstüne oldukça büyük olan pijamalarıyla, televizyonun karşısında kendinden geçmişçesine patlamış mısır yiyip ekrandaki adama hayranlıkla küfreden kadın... Evet, işte o benim.

Ağzımdan saçılan mısır taneleri, iğrençliğimin bir simgesi olarak koltuğun her yerine yayılmıştı. Televizyondaki adam da küfredilmeyecek gibi değildi ki. Adını bilmediğim, oldukça iri cüsseli oyuncu ciddi anlamda yakışıklıydı.

Bu kadar harika olmak zorunda mıydın? Sana küfretmeyeyim de ne yapayım ben?

Adamın vücudu güç diye haykırıyordu âdeta!

İri cüsseli adamlar benim için her zaman ilgi çekici olmuştur. Ancak hayatımda hiç öyle biri olmadı. Zaten benim gibi minicik biri için bu biraz saçma olurdu. Ben ki; boyu bir altmış beşi geçmeyen,

elli kiloyu aşamamış narin bir kadındım. Adamın yanına gitsem beni yiyecek zannedip korkardım. Korku demişken, korkağın tekiyim. Ancak bir o kadar da cesaretliyim. Annem her zaman *korku olmadan, cesaret olmaz, derdi. Tamam, bunu annem söylemedi.* Bir filmde duymuştum. Bu arada film izlemeye bayılırım. Fantastik ve bilim kurgu filmlerinin hayranıyım. İçine biraz da romantizm katılmışsa tadından yenmez. Korku filmlerini sevmem, çünkü çok korkarım. Öcülere inanır, onlardan da korkarım. Karanlıktan acayip korkarım ama sessizliği severim. Sessiz ortamda kitap okumayı severim. Kitap okumayı, film izlemeyi sevdiğim kadar severim. Film demişken, şu an izlediğim filmdeki adam...

Kahretsin! Oha ama yani! O kaslar ne?

Kucağımdaki tabaktan bir avuç dolusu mısırı alıp tam ağzıma götürecekken telefonumun zil sesi, televizyondan gelen aksiyon sesleriyle birleşerek saçma bir ses karmaşası yarattı. Hızla elimdeki kumandayla televizyonun sesini kısıp avucumdaki mısırları tabağa geri bırakarak hâlâ çalmakta olan telefonumu elime aldım. Nehir Hanım'ın aradığını görünce hızla toparlandım ve aramayı cevaplayarak telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Merhaba Öykü, nasılsın?"

Merakla tek kaşımı kaldırdım. Bugün izinliydim ve Nehir Hanım izin günlerimde beni asla rahatsız etmezdi. *Genelde.* "Teşekkürler Nehir Hanım, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim canım, iyiyim. Çok bekletmeden konuya gireyim. Erkek kardeşim bugün döndü. Onunla görüşmem gerek ancak Melek'i bırakacak kimse yok. Rica etsem gelip birkaç saatliğine ona bakar mısın?"

Nehir Hanım'ın erkek kardeşi, bildiğim kadarıyla yurt dışındaki şirketlerini yönetmekle uğraşıyordu. Şu sıralar Türkiye'ye geçiş yapacağını ve artık buradaki büyük şirkette çalışacağını duymuştum. Sadece adını bildiğim bu erkek kardeşi, daha önce hiç görmemiştim.

"Tabii ki gelirim, hiç sorun değil. Hem Melek'i de özlemiştim za-

ten.” Nehir Hanım’ın asistanıydım ama ara sıra kızı Melek’e bakıcılık yapıyordum.

“Ah, çok sevindim Öykü. Benim hemen çıkmam gerekiyor. Alp evde, sen gelene kadar çıkmayacak. Şimdiden kolay gelsin sana. Hadi görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyerek aramayı sonlandırıp telefonu koltuğun üzerine bıraktım.

Nehir Hanım’ın eşi Alp Bey’i de çok severdim. Çok saygılı ve düzgün bir adamdı. Yaklaşık bir yıldır Nehir Hanım ile çalışıyordum. Çalışanlarına haksızlık etmeyen, onları hiç kırmayan ve durduk yere azarlamayan, oldukça nazik bir patrondur. Kozmetik ürünler üzerine kurulu olan ünlü bir markanın en büyük şirketinde çalışıyordum. Burası benim için büyük bir şanstı.

Hızlıca odama gidip hazırlanmaya başladım. Beyaz bir kot şort ve siyah bir tişört giyerek ayağıma da siyah spor ayakkabılarımı geçirdim. Göz kalemi, rimel ve dudak nemlendiricisi sürdükten sonra gurur kaynağım olan doğal kızıl saçlarımı açık bırakarak çantamı ve telefonumu alıp hızla evden ayrıldım. Apartmanın önünde park hâlinde duran aracıma koşar adım yaklaşıp hızla içine yerleştim ve yola çıktım. Mahalleden ayrılıp ana caddeye çıkarak trafiğe karıştım.

Tam kırmızı ışıktaki durduğum sırada birden gelen gürültüyle beraber öne doğru savruldu ve kafamı direksiyona çarptım. Acıyla iç çekerek geriye doğru yaslandım. Biraz önce birisi bana mı çarpmıştı?

Kapımı açıp arabamdan çıktım. Aracımın arkasını kontrol etmek için o tarafa yönelerek göz ucuyla baktım.

Kahretsin, berbat bir hâldeydi!

Sinir olmuş bir vaziyette topuklarımla asfalt yolu döverek *duran arabaya çarpacak kadar ahmak olan sürücünün* bulunduğu araca doğru yürüdüm. Tam şoför kapısına gelmişim ki kapı birden açıldı ve araçtan birisi inmeye başladı. İlk olarak arabadan inmekte olan kişinin kaliteli, klasik erkek ayakkabısı gözüme çarptı, sonra da lacivert kumaş pantolonu...

Adamın tamamen araçtan inmesini beklemeden ona arkamı döndüm ve el hareketleriyle kaza alanını göstererek söylenmeye başladım. “Söyler misiniz, ehliyetiniz var mı? Duran arabaya çarpmak gerçekten büyük bir çaba gerektirir! Sizin yüzünüzden işe geç kalacağım ve ben geç kalmaktan nefret ederim!” Ardı ardına kelimeleri sıralıyor, nefes dahi almıyordum. Esen rüzgâr, erkeksi bir kokuyu ulaştırıyordu bana. Çok umursamadan devam ettim. “Hayır anlamıyorum! Nasıl dikkat etmezsiniz? Ben şimdi ne yapacağım?” Elimi saçlarımın arasından geçirip adama doğru döndüm. “Lanet olası araba...” demiştim ki sözlerim havada asılı kaldı.

Gördüklerimle afallarken adamın sabırla beni dinlediğini fark ettim. İri, lacivert gözleri doğruca bana bakıyordu. Adamın tapılası güzellikteki suratında ufacık bir duygu belirtisi bile yoktu. İki eli de ceplerinde, rahat bir tavırla ayakta dikiliyordu. Pantolonuyla takım olan ceket, üzerine cuk oturuyordu. Buğday tenli, gece gibi kara saçlara sahip bu adam, korkutucu derecede uzun ve yapılıydı. Ve kahretsin ki *hayalimdeki erkeğin vücut bulmuş hâliydi*.

“Devam edin lütfen,” dediğinde boş bulunarak, “Anlamadım?” diye karşılık verdim.

Ellerini ceplerinden çıkarıp bana doğru birkaç adım attı ve başını iki yana çevirerek kravatını gevşetti. İnanılmaz çekici bir hareketti. Yanları kısa kesilmiş ve üstleri biraz daha uzun bırakılmış saçlarının arasından parmaklarını geçirdiğinde, *o el olmak istedim resmen!*

“Beni azarlamamıza diyorum, devam edin.”

Birden jetonum düştü. Adamın arabama çarptığını resmen unutmak üzereydim. Hemen kendimi toparladım ve “Duran arabaya çarpmayı nasıl başarıyorsunuz?” diye sordum. “İşe gitmem gerek ve sizin yüzünüzden geç kalacağım!”

“Ben de güzel bir kadınla yemek yiyecektim ancak sizin çenenizi çekmek zorunda kaldım. İnanın benim için de hiç hoş bir durum değil!”

Sinirle ona doğru birkaç adım attım. Aramızdan geçen rüzgâr

uğulduyordu. Adam dev gibiydi ve ben topuklu ayakkabılarımı giymediğim için kendime küfrediyordum. “Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Bu ne cüret!”

Bana iyice yaklaştığında biraz önce burnuma ulaşan kokunun ondan geldiğini anladım. Bu muhteşem koku şu an daha yoğun ve irademi sarsıyordu. Adam ciddi anlamda yakışıklıydı ancak şu an acayip kızgın görünüyordu.

“Bakın, aracınız için üzgünüm ancak arabamda bir sorun var ve frenleri tutmadı. Sizi gideceğiniz yere bıraktırabilirim. Arkada çalışmanın sürdüğü bir araç daha var.” Başparmağıyla omuzunun üzerinden arkasını işaret etti. “Siz işinize geç kalmazsınız, ben de daha fazla *bu saçmalığa* katlanmam.”

Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Bir yandan centilmen, bir yandan öküzs resmen! “Arabam ne olacak peki?” diye bağırdım.

“Arabanızı düşünmeyin. Tamir ettirip size ulaştırırım.”

Oldu canım!

“Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? Size nasıl güveneceğim? Hırsız falan da olabilirsiniz!”

Adam kızgın duruşunu bozarak alaycı bir şekilde güldü. Birden gözüme o kadar çekici göründü ki şu an bu saçma konuşmayı yapıyor olmasaydık muhtemelen ayaklarına kapanıp benim olması için yalvarırdım.

“Gerçekten mi?” diye sorarak tek kaşını kaldırdı. Elini kendi aracının üzerine yerleştirdi. “Sizce ben bir hırsız olabilir miyim? Ya da aracınızla ilgilenir miyim?”

Bakışlarımı adamın dokunduğu arabaya çevirdim. İlk defa dikkatle bakıyordum. *Oha! Bu arabaysa, benimki neydi?*

Siyah, yere yakın olan bu spor araba beni şaşkına çevirmişti. Tabii yine de burnumu yere indirecek değildim.

“Yine de size güvenmiyorum,” diyerek çenemi yukarı kaldırdım.

Adam öldürücü bakışlarını baştan ayağa üzerimde gezdirip bana

yaklaşarak birden kolumu kavradı. Yüzünü benimkine yaklaştırıp, “Bana bak, şimdi yardımımı kabul edip buradan defol! Yoksa ben bütün sinirimi senden çıkaracağım!” dedi.

Korkudan ve adrenalinden dolayı dilim damağım kururken kolumu kavrayan güçlü el, ufaktan canımı yakmaya başlamıştı.

“Zorba!” diye bağırarak elinden kurtuldum. “Öküz! Hadsiz!”

“Aynen iade ediyorum sana!”

Arkasını dönüp bir el hareketi yaptığında, hareketiyle beraber yanımıza bir araç yanaştı. Adını bilmediğim bu ilkel varlık, aracın arka kapısını açtı ve ne olduğunu anlamadan beni kolumdan tutup zorla araca tıktı.

“Çantamı arabamda unuttum!” diye bağırdığımda, “Hay senin çantana!” diye söylenerek arabanın tepesine vurdu. Bindirildiğim aracın kapısını üzerime çarpıp benim aracıma doğru yürüdü. Açık olan kapıya doğru eğilip içeriye girdi ve çantamla beraber geri çıktı. Tekrar bulunduğum arabanın yanına gelip kapıyı açtı ve çantamı resmen bana fırlattı.

“Seni gidi kıt kafalı! Sen kendini ne sanıyorsun be? Allah boy vermiş, gerisini koy vermiş!”

Adamın şakağında atıp durmakta olan damarı görebiliyordum. Hızla aracın içine doğru eğilip yüzünü benimle aynı hizaya getirdi. Yakınlığımız beni afallatırken harika bir tona sahip olan lacivert gözlerini izleme fırsatı buldum.

“Bana bak, o çeneni bir an önce kapat! Şimdi şoföre söyle, seni istediğin yere götürsün. Çok istiyorsan polisi de ara! Adamım sana kartını verecek. Ona numaranı bırak. Bırak ki aracın tamir olduğunda sana haber versinler!”

Benden uzaklaşıp kapıyı sert bir şekilde yüzüme çarptığında, “Öküz!” diye bağırdım.

“Nereye gidiyoruz, hanımefendi?”

Bana hitaben konuşan şoföre baktığımda emrime amade olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra ona adresi verip arkama yaslandım.

Tedirgin geçen yolculuğumun ardından istediğim adrese varabilmemin sevinciyle şoföre teşekkür ettim.

Adam bana doğru dönüp, “Patronumun kusuruna bakmayın, zor bir gün geçiriyor,” dediğinde cevap vermemeyi tercih ettim. Bana bir kart uzatarak, “Bu benim numaram,” dedi.

Kartı alıp çantama attım ve cüzdanımın bir köşesinde duran, üzerinde numaramın yazılı olduğu kartı ona uzattım. “Bu da benim numaram.”

Adama iyi günler dileyip hızla araçtan indim.

Nehir Hanım ve ailesinin daha birkaç ay önce taşındıkları eve doğru adımlarımı hızlandırarak yürüdüm. Bu iki katlı kocaman evi çok benimsemiştim. Burada benim bile bir odam vardı. Bazen Nehir Hanım şehir dışında kalabiliyordu ve Melek’e bakmam için benden ricada bulunduğunda ben de burada kalmak zorunda kalıyordum. Çok vakit kaybetmeden bahçeyi geçip büyük ahşap kapının önüne geldiğimde zili çaldım.

Kapıyı Alp Bey açmıştı. “Hoş geldin Öykü, ben de seni bekliyordum. Melek şu an uyuyor. Sen geç, rahatına bak. Ben de çıkayım.”

“Tamam Alp Bey.”

İçeriye geçip geniş oturma alanına yöneldiğimde dış kapının kapanma sesi gelmişti. Koltuklardan birine oturup televizyonu açtım ve Melek’in uyanmasını beklemeye başladım. Beklerken de bugün karşıma çıkan mağara adamını düşünmeyi ihmal etmedim. *Hani şu acayip yakışıklı olan...*

“Öykü abla, inanamıyorum gelmişsin!”

Bakışlarımı kapı pervazında durup gözlerini ovuşturmakta olan Melek’e çevirdim. “Meleğim!” diyerek kollarımı ona doğru açtığım da küçük kız koşarak yanıma geldi.

“Seni çok özlemiştim. İyi ki geldin.”

“Ben de seni özledim meleğim.” Onu kucağıma alıp sımsıkı sarıldım.

“Öykü abla, hani geçen gün yaptığın kek var ya, yine ondan yapar mısın? Rüyamda gördüm.”

Gülerek, “Tabii ki yaparım meleğim, yeter ki sen iste,” dedikten sonra onu kucağımda taşıyarak mutfığa gittim.

Melek; yedi yaşlarında, tatlı mı tatlı, kumral, kıvrırcık saçlara ve boncuk gibi mavi gözlere sahip tombik bir kız çocuğuydu.

Onu ada tezgâha oturtup dolaptan malzemeleri çıkarmaya başladım. “Öykü abla, bugün dayım gelecek.”

“Biliyorum tatlım.”

Melek düşünür gibi işaret parmağını şakağına yaslayıp, “Ben kaç saattir uyuyorum?” diye sordu.

Bir süre düşündüm. “Ben geldiğimde uyuyordun ve ben geleli ne-redeyse iki saat oluyor.”

Melek sevinçle el çırparak, “O zaman dayım ve annem birazdan gelirler!” dedi.

Gülümseyerek onun yanına gittim ve burnumu burnuna sürterek, “Dayın gelince beni satmak yok, tamam mı?” diye sordum.

Kıkırdayarak, “Senin yerin ayrı Öykü ablacığım,” dedi.

Çıkardığım malzemeleri sırasıyla geniş kaba alıp çırpmaya başladım.

Melek bu sırada tezgâhtan inip etrafta dolaşmaya başlamıştı bile.

Kapının zili çaldığında kek hamurum da hazırды. Sadece biraz daha çırpmam gerekiyordu.

Melek bir ıgık atıp, "Dayım geldi!" diyerek kapıya koştı.

"Yavaş koş meleğim, düşeceksin." Ben de peşinden giderek mutfaktan çıktım. Kapıya yaklaştığım sırada, Melek çoktan kapıyı açmıştı bile. Kapıda sadece Nehir Hanım vardı.

"Hoş geldiniz Nehir Hanım."

Melek hüzünle, "Anne, dayım nerede?" diye sordu.

Nehir Hanım eğilip kızını kucağına aldı. "Arabasını park ediyor bebeğim. Biz içeri geçelim, o gelir."

"Nehir Hanım, kapıyı kapatayım mı?"

"Hayır Öykü, kalsın. Poyraz gelir şimdi. Sen ne yapıyordun?" diye sordu bakışlarını üzerimde dolaştırarak. Siyah tişörtümün birkaç yerine un bulaşmıştı.

"Melek kek istedi, onu yapıyordum."

Nehir Hanım kucağındaki kızına dönüp, "Neden Öykü ablanı yoruyorsun kızım?" diye sorduğunda savunmaya geçerek, "Ne yorulması? Severek yapıyorum," dedim. "Hadi siz içeriye geçin, ben keki fırına atıp geliyorum."

Nehir Hanım, "Başına ne oldu Öykü?" diye sordu.

Hızla elimi başıma götürdüm. "Bugün kırmızı ışıktayken hüdüğün teki geldi bana çarptı. Öne doğru savrulunca başımı direk-siyona çarptım."

Bakışları endişeli bir hâl alırken, "Geçmiş olsun canım," dedi. "Teşekkür ederim."

Nehir Hanım, içeri gitmek için harekete geçti. Melek, annesinin kucağında içeri taşınırken ben de mutfağına geri döndüm.

Kek harcını biraz daha çırpma için harcın bulunduğu kabı elime alıp kolumla destekledim ve çırpma telimle hızla çırpma başladım.

Korkağın teki olduğumdan bahsetmişim değil mi? Şu anda sanki arkamda biri varmış gibi hissediyordum. Gizlice izlenme hissi, tüm benliğimi ele geçirmişti. Tüylerim diken diken olurken sanki biri

bana yaklaşıyordu. Korkuyla keki çırpmayı bıraktım. Zorlukla yutkunup derin derin nefes almaya başladım.

Birden arkamı döndüğümde koyu lacivert gözlere sahip bir adamla burun buruna geldim. Her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Tiz bir çığlık atarak refleksle elimdeki kabı havaya fırlattım. Çığlığımın sonuna doğru havada uçuşan geçen kap, karşımdaki dev gibi adamın kafasına geçti. Bu adam... Bu, kafasından aşağı kek harcı süzülen adam, bugün arabama çarpan adamın ta kendisiydi! Adam kabı yavaşça kavrayıp kafasından uzaklaştırarak ada tezgâhın üzerine bıraktı. Hareketleri o kadar kusursuz ve mekanikti ki... Gözleri ise dehşete susamış gibi bakıyordu.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu, ölüm gibi bir sesle. Şakağında atmakta olan damar, iradesinin sınırında dolaştığının kanıtı gibiydi.

“Ben...” demiştim ki sözlerim havada asılı kaldı.

Nehir Hanım mutfağa girmişti ve kahkaha atarak gülüyordu. “Demek tanıştınız ha?” diye sordu kahkahalarının arasından.

Adam gözlerini benden ayırmadan derin derin nefes alıyordu. Korkarak önünden çekilip yan tarafa doğru giderek aramıza biraz mesafe koydum.

Nehir Hanım, “Öykü, kardeşim Poyraz’la tanış,” dedi.

Şaşkınlıkla adama bakarken Nehir Hanım kardeşine yöneldi. “Asistanım Öykü Aksu.”

Adam eliyle kaşlarının üzerine akan kek harcını silip kızgın bir şekilde bana bakmaya devam etti.

Ben korkuyla olduğum yere sinerken Melek koşarak adamın yanına gitti ve sevinçle, “Dayı!” diyerek kollarını ona uzattı.

“Tatlım, dayın dayanamayıp keki önceden yemek istemiş ve gördüğün gibi her yerini batırmış,” dedi Nehir Hanım. “İzin ver dayın temizlensin, ondan sonra kucaklaşırsınız.” Bakışlarını kardeşine çevirdi. “Poyraz, yukarıda senin için bir oda hazırlattım. Gidip orada

temizlenebilir ve duş alabilirsin. Senin için yedek kıyafet bile var. Öykü odayı biliyor. Öykü, ona yolu gösterir misin lütfen? Ben de üzerimi değiştireyim.”

“Ta-tamam Nehir Hanım,” diyerek başımı olumlu anlamda salladım. Nehir Hanım, Melek’i kucağına alıp mutfaktan çıktı.

Hâlâ başında kek harcı olan adamın önünden geçip, “Beni takip edin lütfen,” diyerek mutfaktan çıktım. Merdivenlere yöneldiğim sırada adamın da peşimden geldiğini hissediyordum.

Onun için hazırlanan odanın önüne geldiğimizde elimle kapıyı işaret ederek, “Burası,” dedim.

Adam yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti ve odanın kapısını açıp içeriye girdi. Kapıyı da arkasından sert bir şekilde kapatmayı ihmal etmedi.

“Kıt kafalı! İlkel varlık! Sen gel arabama çarp, başına birazcık kek harcı döktüm diye de böyle tuhaf bir tavır takın! Mağara adamı! Öküz! Sırık!”

Saçma konuşmama devam ederken birden kapı açıldı ve adam bir duvar gibi karşımda belirdi. “Hadi, yüzüme de söyle!”

Öldürücü bakışları beni delip geçiyordu sanki. Zorlukla yutkundum.

“Bana bak kızıl kafa, bir an önce kaybol! Nazik bir adam olmayı bırakıp gerçekten *ilkel bir varlığa* dönüşür ve seni döve döve bu evden çıkarırım!”

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Tam konuşacaktım ki elini havaya kaldırarak beni durdurdu. “Sakın tek kelime edeyim deme!”

Sinirden ağlamak üzereydim. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Yine de burnumun dikine gidecektim. Tam isyan etmek üzereydim ki adam arkasını dönüp kapısı açık olan odaya geri girdi ve kapıyı da arkasından kapattı.

Melek yanıma gelip, “Öykü ablacığım, annem seni çağırıyor.” diye ne kadar kapıyla bakışarak ne kadar vakit harcadığımı bilmiyordum.

Melek ile el ele aşağı inip mutfağa yöneldiğimizde Nehir Hanım'ın mutfağı toparladığını gördüm.

“Kusura bakmayın Nehir Hanım. Kardeşiniz arkamdan öyle yaklaşınca çok korktum.”

Gülümseyerek bana baktı. “Sorun değil canım. Bu arada bana *hanım* demeyi keser misin? Daha kaç kez söylemem gerekiyor Öykü?”

Çekinerek bakışlarımı kaçırdım.

“O resmiyeti çoktan geçtik biz canım. Bana ismimle hitap et.”

“*Nehir abla* desem olur mu?”

Yanıma gelip, “Olur canım,” dedi. “Bu arada, sen çıkabilirsin. Alp gelince biz de annemlere yemeğe gideceğiz zaten.”

“Pekâlâ.”

“Bugün için çok teşekkür ederim Öykü.”

Gülümseyerek, “Rica ederim Nehir abla,” dedim.

Salona geri dönüp çantamı bıraktığım yerden aldım ve Melek ile vedalaşıp evden ayrıldım. Bahçenin önüne çıkıp yol kenarında beklemeye başladım. Neyse ki çok beklememiştim. Gelen ilk taksiye binerek yola çıktım.

Suratımı buruşturarak bugün olanları düşündüm. Adam ciddi anlamda harika bir görüntüye sahip olsa da zorbanın tekiydi. O adamla aynı şirkette çalışacaktım bir de! *Kahretsin!*

Derin bir nefes alıp ev arkadaşım olan Melike'yi aramaya karar vererek telefonumu çantamdan çıkardım ve ezberimde olan numarayı çevirip arama tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm.

Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı. “Efendim Öykü?”

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştıktan sonra bugün olan her şeyi anlatmaya başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Poyraz

Saçımdaki yapışkan ve aynı derecede akışkan hamuru temizlemek çok zamanımı aldı. Neredeyse burnumdan soluyordum. Tamam, genelde de gergin bir adamdım ancak hiç tanımadığım bir kadının beni bu denli sinirlendirdiğini ilk kez görüyordum.

Duştan çıkıp Nehir'in benim için hazırladığı odada dolandım. Oda gayet güzeldi. Kendi evim tadilat olana kadar bir süre burada kalmam için Nehir'le anlaşmıştık. Kıyafet dolabına yönelip birkaç kıyafet çıkardım ve hızlıca üstümü giyindim.

Tazelenmiş hissediyordum. Takım elbise tam üzerime göreydi. Nehir işini biliyordu. Odadan çıkıp sağıma ve soluma baktım. Benim odam koridorun sonunda yer alıyordu ve sağ tarafta bir oda daha bulunuyordu. Odanın önünden geçerken içeriden birkaç tıkırtı duydum ve merakla kulak kesildim. Bir süre sonra kapı açıldı ve güzel yeğenim Melek, görüş alanıma girdi.

“Dayı!” diye sevinçle çılgık attığında yere eğilip onu kucağıma aldım.

Küçük kollarını boynuma dolayıp yüzüme öpücükler kondurmayaya başladı. Öpülmeyi, yakın temasları hiç sevmezdim ancak konu Melek olunca bambaşka birisi oluyordum.

“Dur cadaloz, bitireceksin beni.”

Melek gülererek bana baktı. “Sen bitmezsin ki dayı, kocamansın!” “Hayır, ben kocaman değilim ama sen miniciksin.”

Melek, düşünür gibi işaret parmağını şakağına yasladı ve ardından bilmiş bir şekilde başını iki yana salladı. “Hayır dayı, sen kocamansın. Öykü ablam büyük birisi ama sen onun yanında bile kocaman kalıyorsun. Yani ben minik değilim akıllım, sorun sende.”

Keyfim, duyduğum isimle biraz kaçsa da Melek’e bunu belli etmemeye çalıştım. Neydi bu kadında beni bu kadar sinirlendiren şey?

“Annen nerede?”

“Aşağıda hazırlanıyor. Anneanneme yemeğe gidecekmişiz.”

Bakışlarım tekrar sağımdaki odaya kaydı. Bu odada tuhaf bir şey vardı sanki. Oraya girmek istiyordum.

“Burası senin odan mı, Melek?” diye sordum kucağımda duran, annesinin kopyası olan yeğenime.

“Hayır, burası Öykü ablamın odası.”

Yok artık! Bir asistanın, patronunun evinde odası olması çok saçma değil miydi?

“Peki, sen içeride ne yapıyordun?”

Melek ağzını minik elleriyle kapatıp kıs kıs güldü. “Öykü abla bilekliğini burada unutmuş onu bıraktım. Gelince alır odasından.”

Melek’i yere indirip, “Hadi sen annenin yanına git, ben de gelirim şimdi,” dedim. Küçük kız mutluluk saçarak ilerledi ve gözden kayboldu.

İstemsizce odaya girdim. Oda benimkiyle aynı büyüklükteydi.

Benzer eşyalar yerleştirilmişti ama etrafta birkaç kadınsı dokunuş vardı. Anlaşılan o baş belası kadın, burada çok sık kalıyordu. Neden ki? Merak ediyordum doğrusu.

Yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakılmış olan parlak bilekliği fark ettim. Komodine doğru yaklaştığımda bilekliğin aralarında boşluk bırakılmadan parlak iri taşlarla tam tur kaplandığını gördüm. Çok pahalı gibi görünüyordu. Ablam bu kadına ne kadar maaş veriyordu ki? Acaba Melek'e çok sık mı bakıcılık yapıyordu? Bu sebeple çift maaş alıyor olabilir miydi? Ya da... Belki de bir âşığı vardı? Zengin bir âşık...

Komodinin üzerine eğilip bilekliği elime aldım. Belki kusursuz bir imitasyondur, kim bilir? Ama yok, bu kesinlikle pahalı bir mücevher dükkânından çıkmaydı. El işçiliği göze çarpıyordu. Bu kadın ablamdan çift maaş bile alsa böyle bir bilekliği alabilmek için birkaç yıl çalışması gerekebilirdi. Kesinlikle hediye edilmişti. Kim tarafından? Sinir bozucu bir his dolandı içimde. Eğer âşığı almışsa ve bunu alabilecek parası varsa, bu çok klişe bir hediyeydi. Anne ya da babaların, kızlarına alacağı tarzda bir şeydi.

Bilekliği tam komodinin üzerine bırakmışken çekmecenin açık olduğunu fark ettim. Merak, tüm benliğimi esir almıştı. Yavaşça çekmeceyi biraz daha araladığımda içinde bir USB olduğunu gördüm. Merakla küçük cismi elime aldım. Acaba içinde ne vardı?

Birden arkamdan ablamın sesi geldi. "Poyraz, ne işin var burada?"

Suçüstü yakalanmış olmanın verdiği huzursuzluk çok rahatsız ediciydi.

Eğilip elimdeki belleği çekmeceye koymak çok dikkat çekebilirdi.

Minik belleği avucumda tutup ablama döndüm. "Odayı merak etmiştim sadece. Bana evi gezdirmedin henüz."

Ablam kapının pervazına yaslandı. "Burası Öykü'nün odası."

Bilmiyormuş gibi yapmak en iyisiydi. "Öyle mi? Neden asistanının senin evinde bir odası var?"

“Öykü, bana her konuda yardımcı oluyor. Sadece şirkette değil, evde de... Melek’e bakıyor ve ben şehir dışına çıktığım zamanlarda da burada kalması gerekebiliyor. Çok sık şehir dışına çıkıyorum. Dolayısıyla ona bu odayı verdim. Zaten burada çok eşyası yok.”

Çok eşyası yok... Yani burada az da olsa eşyası vardı, öyle mi? Öyleyse o USB de ona ait olmalıydı.

“Burada çok sık mı kalır?”

Ablam bir süre düşündü. “Şey... Hemen hemen her hafta kalması gerekebiliyor.”

Vay canına. Bu biraz fazlaydı.

“Melek ona çok bağlanmış gibi. Sence bu sağlıklı mı?” diye sordum. “Melek’e bakıcının bakmasına karşıyım biliyorsun Poyraz ancak annemiz artık yaşlandı ve kızıma uzun süre bakamıyor. Çok fazla kişiye de güvenemediğim için, Öykü iyi bir seçenek.”

“Neyse, beni ilgilendirmez. Evi falan yakmasın da. Çok sakar birine benziyor.”

Ablam gülmeye başladı. “Aslında çok dikkatlidir ancak bir o kadar da korkak. Onun yanında şakadan balon patlatsan kalp krizi geçirir, o derece.”

İstemsizce, onun karakteri hakkında öğrendiğim bu şeye güldüm. Bugün gerçekten de korkmuş gibiydi. Aslında eve ilk girdiğimde amacım mutfığa yönelmek değildi ancak ayaklarım beni oraya çekmişti. Zaten evi de ilk defa görüyordum ve doğal olarak nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Mutfığa ilk girdiğimde bir şeylerle uğraşan kadını fark ettiğimde onu beğeniyle süzmüştüm. Bembeyaz tenini açıkta bırakan kısıcık şortu dikkatimi çeken ilk şeydi. Birden üzerindeki kıyafetler tanıdık gelince bu sabah arabasına çarptığım kadın olduğunu anlamış ve o saçma ruh hâlimden de sıyrılmıştım. Onu beğenmiş olmak canımı sıkıyordu. Ben, uzun ve esmer kadınları severdim. Kadın kısıcık boyuyla, beyaz teniyle ve zayıf bedeniyle hiç de çekici değildi.

Kimi kandırıyorum ki? Kadın bal gibi de çekiciydi. Zaten en çok buna sinir olmuşum. Bembeyaz teni ıslıl ıslıl parlıyordu. Renginin doğal olduğu belli olan kızıl saçları vardı ve gözleri... Kek harcı başımdan aşağı dökülmeden önce birkaç saniye gözlerine bakabilmiş-tim. Bal rengi gözleri, gördüğüm en güzel renge sahipti sanki. Göz bebeğinin etrafındaki sarı noktalar ise o gözleri daha da ayrıcalıklı kılıyordu. Yine de benim tipim değildi. Sadece biraz güzeldi işte.

“Poyraz?”

Birden boşluğa dalan bakışlarımı ablama çevirdim. “Efendim?”

“İş yerinde diyorum, onunla çalışmak benim için çok eğlenceliydi. Öykü arı gibi çalışkan ve çok komiktir. Sen de seveceksin.”

“Ben niye seveyim ki?”

Ablam anlamamış gibi bir süre baktı. Sonra yüzü aydınlandı. “Sen geldiğine göre benim şirkete gitmeme gerek yok artık. Kızımla ilgile-neceğim. Dolayısıyla da Öykü senin asistanın olacak.”

“Hayır!”

“Evet Poyraz! Her şeye hâkim olan tek çalışanım o. Ayrıca onu işsiz bırakmam ve daha alt statüde de çalıştıramam. Dolayısıyla, patron asistanı olmaya devam edecek.”

Sinirle dişlerimi sıktım. O kadına hayatta katlanamazdım. Ablam beni tanırdı, istemediğim bir şeyi yaptıramayacağını da bilirdi. Kesin kararlı olduğumu ona göstermem yeterdi.

“O kadını başka bir departmanda çalıştır. Gerekirse daha fazla maaş ver ama benim yakınımda olmasın. Öyle kadınlara hayatta tahammül edemem.”

“Ondan etkilendin, değil mi?”

Alayla güldüm. “Saçmalama Nehir!”

“Hayırdır? Sen bana her zaman *Nehir* demezsın. Ters giden bir şey mi var?”

Bu kadının beni bu kadar iyi tanınması sinir bozucuydu.

“O yüzden bu kadar sinirlendin. Ondan cidden etkilenmişsin! Aslında, Melek bu odanın Öykü’ye ait olduğunu sana söylemiş. Bana öyle dedi ve sen buradasın!”

Sinir katsayım hızla yükseliyordu. Bu ne saçma bir şeydi böyle? Parmağımı şaklatsam Öykü’ye bin basacak kadınları etrafıma toplayabilirdim. Ondan neden etkilenecektim ki? Tamam, kendine has bir güzelliği vardı ama sadece bu kadar.

Elimde hâlâ ona ait olduğunu tahmin ettiğim belleğin varlığını hissedebiliyordum. Artık bunu çekmeceye bırakmak için çok geçti. Ablam bir de bunu aldığımı görürse dilinden kurtulamazdım.

“Gerçekten saçmalıyorsun! Benim onunla ne işim olur?”

Ellerimi kumaş pantolonumun ceplerine yerleştirip rahat görünmeye çalıştım. İfadesiz suratımla, doğrudan ablama bakıyordum.

“Öyleyse ispatla!” dedi hemencecik. “Madem ondan etkilenmedin, ispatla. Seninle çalışmasına izin ver.”

“Yok daha neler! Kimseye kendimi ispatlamaya ihtiyacım yok benim!”

Ablam rahatça omuz silkti. “Onunla çalışmalısın Poyraz. Seninle baş edebilecek başka elemanımız yok maalesef. Ya asistanın olmaz ya da Öykü ile çalışırsın.”

“Onun benimle başa çıkabileceğini de nereden çıkardın? Kadın korkağın teki!”

“Yeter Poyraz! Amma uzattın. Bir süre dene, olmazsa düşünürüz.”

İşte bunu kabul edebilirdim. Ben gerçekten de çekilmez bir adamdım. O kadın daha ilk gün ağlayarak kaçacaktı şirketten, emindim.

“Tamam,” dedim rahatça. “Gerçekten mi?”

Omuzumu silktim. “Evet, ne var bunda? Bakalım şu yer cücesi ne kadar başarılı? Çok övdün, merak ettim.”

“Tamam öyleyse, çok sevindim.”

Ablam hoşnut bir şekilde gülümsedi. Bu odada daha fazla dur-

mak istemediğimi fark edip önünden geçerek hızla dışarı çıktım. Cebimde hâlâ o minik bellek vardı. Onu neden almıştım ki? Geri bırakmanın bir yolunu bulmalıyım. Hem de bir an önce.

Annemlerle yediğimiz güzel yemekten sonra ablam ve eniştem eve dönmüştü. Ben de biraz kafa dinlemek için sahilde yürüyüş yapmış ve gece geç saatte eve dönmüştüm.

Koridorun sonunda benim odam olduğu hâlde bir önceki odanın önünde durdum. Bu odada beni çeken bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum. Kapıyı biraz aralayıp içeri girdim. Birden hâlâ cebimde olan USB geldi aklıma. Onu yerine bırakmak için iyi bir fırsattı.

Odanın ortasına doğru ilerleyip yatağın yanındaki komodine yöneldim. Komodinin çekmecesini açınca bugün varlığını fark etmediğim birkaç eşya daha gördüm. Fular, bunlardan biriydi. Belleği çekmeceye bıraktım. Tam çekmeceyi kapatacakken elim küçük kumaş parçasına gitti. Beyaz renginde ve üzerinde çiçek desenleri olan transparan kumaştan yapılmış bir fuları. Fuları birden burnuma yaklaştırıp kokladım. Hani bazı kokular olur ya, insana huzuru ve iyi olan şeyleri çağırıştırır, öyle bir kokuydu bu. Gözlerim istemsizce kapanırken bu kokunun o kadına ait olduğunu bilmek beni rahatsız etmişti. O kadın böyle kokmamalıydı. *Umarım bu, onun kokusu değildir.*

Fuları kendimden uzaklaştırıp çekmeceye geri bıraktım. Bu sabah gördüğüm bileklik hâlâ komodinin üzerinde duruyordu. Bu kadın bunu alacak parayı bulamazdı. Kesin zengin bir sevgilisi vardı.

“Bana ne bundan?” diye söylendim kendi kendime. “Beni sinir etmekten başka işe yaramayan bir kadını haddinden fazla önemsiyorum!”

Çekmeceyi kapatıp kapıya yöneldim ve odadan çıktım.

Odama geçip üzerimi değiştirdikten sonra hemen yatağa devrildim. Çok yorgun olduğum için uyumam uzun sürmemişti.

Asansörden indiğimizde yanımdaki kadının tedirginliğinin farkındaydım.

Yerini bilmediğimden bana ofisimi gösterme işi ona kalmıştı.

Nihayet bir ofisin önüne geldiğimizde eliyle kapıyı işaret eden kadına yönelip, “Öykü Hanım şirkete giriş yaptığı gibi yanıma gel-sin,” dedim.

“Efendim, Öykü Hanım zaten şirkette. Söylerim, yanınıza gelir.”

“Tamam.”

Kapıyı açıp içeri girdim. İstanbul manzarasını ayaklarımın altına seren, duvarı komple kaplayan geniş cama doğru ilerledim. Önüne koyulmuş olan siyah masaya yaklaşıp rahat koltuğuma yerleştim.

Tam bu sırada kapım tıklatılınca, “Gir,” diyerek duruşumu dikleştirdim. Yavaşça içeriye süzülen kadına baktım. Öykü’nün kızıl saçları topluydu.

Böyle daha olgun bir görüntüye sahip olduğu bir gerçektir. Siyah, diz hizasındaki kalem eteği ve beyaz şifon gömleği ile klasik sekreter havasındaydı. Ancak nasıl oluyorsa bu sıkıcı renkler onu oldukça güzel göstermişti.

Masama yaklaşıp soru sorar bir tavırla, “Beni çağırmışsınız Poy-raz Bey,” dedi.

“Evet, Öykü Hanım. Nehir, artık şirkette olmak istemiyor ve sizi de işsiz bırakmamak için benim asistanım olmanızı istiyor. Umarım sizin için de uygundur.”

Kadın bir an dehşete kapılmış gibi baksa da hemen kendini toparlayıp, “İş iştir Poyraz Bey, benim için sorun yok,” dedi.

Bir süre ona baktım. İş, iştir öyle mi? Sana her işin bir olmadığını göstereceğim.

“Öyleyse, sizden birkaç şey isteyeceğim Öykü Hanım.”

“Sizi dinliyorum.”

“Bu ayki giderlerin bir çizelgesini, yaptığımız zararların ve kârların çizelgesini, ayrıca yeni ürünlerle ilgili detaylı bir inceleme dosyası hazırlamanızı istiyorum. Hatta mümkünse yeni ürünlerle ilgili küçük bir sunum hazırlayıp öğlenden sonra bana getirin.”

“Efendim, zaten yeni ürünlerle ilgili geniş yelpazeli bir sunumumuz var.”

Her kelimeyi vurgulayarak, “Öykü Hanım, dediğimi yapın,” dedim.

“Pekâlâ.”

“Çıkabilirsiniz.”

Öykü tam arkasını dönmüş çıkacakken birden ayağı burkuldu ve saniyeler içerisinde yere düştü. Hızla sandalyemden kalkıp yanına gittim. Sebepsizce incecik ayak bileği için endişe duymuştum. Yanına gittiğimde suratı duyduğu acıdan dolayı buruşmuştu.

Yanına çömelip, “İyi misin?” diye sordum resmiyetimizi bir kenara atarak.

“Size ne?” diye karşılık verdi. “Stres anında sinirli oluyorum ve siz geldiğiniz gibi beni germeyi başardınız!”

“Benimle çalışmak zorunda değilsin. Biraz önce senin için uygun olup olmadığını sormuştum.”

Ayak bileğini ovalamaya başlayıp, “Sorun asistanlık ya da bana verdiğiniz işler değil. Sorun, direkt sizsiniz!” diyerek sesini daha da yükseltti.

“Bana bak, beni sinir etme!”

Başını bana çevirip, “Sinir edersem ne olur? İşten mi kovarsınız?” diye sordu.

Bir an çok yakın durduğumuzu fark ettim. Kokusu bana ulaştığında dün geceki fulardaki kokunun ona ait olduğuna emin olmuşum. Ancak şu an koku daha taze ve daha yoğun. Çok güzeldi. Gözlerimi kapatma isteğimi bastırmaya çalışarak kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım. Bu da işe yaramamıştı çünkü kokusu her nefeste içime doluyordu.

Bir an Öykü’nün hâlâ yerde oturduğunu fark edip ona doğru biraz daha yaklaşarak kucağıma aldım.

“Bırakın beni!”

Küçük isyanını umursamayıp onu geniş masamın önündeki koltuklardan birine götürüp bıraktım. Oturduğunda, aşağı eğilip ayak bileğini ovmaya başladı.

“Çok mu acıyor?”

“Evet!”

Sinirle derin bir nefes aldım. “İyi de neden kızgınsın? Sakar olan sensin ve bana kızılıyorsun!”

“Çünkü beni geriyorsunuz! Duruşunuzdan ukalalık akıyor ve herkese tepeden bakıyorsunuz! Bu çok sinir bozucu!”

Ona doğru eğilip ellerimi iki yanına yerleştirdim ve suratımı onunkıyla aynı hizaya getirip bal rengindeki gözlerine baktım. “Bana bak, bir beyefendi olmayı bırakmamı istemiyorsan beni eleştirmeyi kes. Sen, beni eleştirecek en son insansın. Seni kovmam ama sen bu işi yapamıyorsan kapı orada. Pes edip gideceksen kendin bilirsin. Şimdi, bir toplantı için buradan ayrılacağım ancak döndüğümde hâlâ burada olmaya kararlıysan oldukça zor ve yorucu günlerin seni beklediğini bilmelisin! Her stres yaptığında kendini yerlerde bulmak istemiyorsan da sırf güzel görünmek adına ölümüne sebep olacak o topuklu ayakkabıları giymekten vazgeç!”

Bir süre daha bakiştık. Minicik burnunu öpmek istedim bir an.

Bu çok saçmaydı. Ona bu denli kızginken böyle bir şeyi düşünmem saçmaydı. Onunla ilgili herhangi bir şeyi sevimli bulmam bile saçmaydı. Kokusu her nefes alışımında daha çok işliyordu benliğime. Bu hissi sevmeye başladığımı fark ettim. Onunla ilgili herhangi bir şeyi sevmiş olamazdım ki ben!

Hızla ondan uzaklaşıp odadan çıktım. “Umarım geri döndüğümde burada olmazsın Öykü!” diye söylendim kendi kendime. *Eğer döndüğümde burada olmaya devam edersen ikimiz için de hiç iyi şeyler olmayacak çünkü!*

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öykü

Sinirle kapıdan çıkmakta olan Poyraz'ın arkasından baktım. Pes edeceğimi düşünüyorsa çok yanıliyordu! Ben buralara gelmek için çok uğraşmışım ve vazgeçecek değildim!

Zorlukla yerimden kalkıp burkulan ayağımın üzerine çok yüklenmeden odadan çıktım. Nehir Hanım ile çalışırken onun ofisinde benim de masam vardı. Dolayısıyla şimdi oraya gidecektim. Neyse ki gideceğim ofis, Poyraz'ın ofisinin bitişiğindeydi.

Biraz yürüdükten sonra ofisin önüne gelmişim. Kapıyı açıp yavaşça içeri girdim.

Nehir Hanım beni fark ettiği gibi koltuğundan kalkıp, "Öykü, iyi misin?" diye sordu. Koşar adım yanıma geldi. "Ne oldu?"

"İyiyim Nehir Hanım. Bileğimi burktum sadece."

"Nehir abla diyecektin hani?"

Mahcup bir şekilde gülümseyip, "Kusura bakma Nehir abla, alışkanlık," dedim.

Koluma girip kendi masamın arkasındaki koltuğa oturmama yardımcı oldu.

Nihayet yerime yerleştiğimde, “Bana neden Poyraz Bey için çalışacağımı söylemedin Nehir abla?” diye sordum.

“Canım üzgünüm. Çalışmamaya daha birkaç gün önce karar verdim.”

“Neden çalışmıyorsun ki?”

Yanımdan uzaklaşmaya başladığı sırada, “Çünkü artık sadece Melek’le ilgilenmek istiyorum,” diyerek odada bulunan mini buzdolabına yöneldi. İçinden küçük bir buz torbası alıp yanıma geldi ve buz torbasını bana uzattı. Buz torbasını bileğime tutmaya başladım.

“Teşekkür ederim Nehir abla. Öyleyse eve gelip eşyalarımı toplayayım.” Sıkıntıyla yüzüme baktığında merakla, “Sorun nedir?” diye sordum.

“Seni özleyeceğim tatlım.”

Gülümseyerek, “Ben de öyle ama görüşürüz yine sık sık,” dedim.

“Tabii görüşürüz. Benim şimdi çıkmam gerekiyor. Bileğin çok kötüyse eve git dinlen bugün.”

“Yok Nehir abla, birazdan geçer.”

“Tamam canım.”

Nehir abla masasının yanına dönüp kendi çantasını aldıktan sonra çıkışa yöneldi.

Tam çıkacakken, “Poyraz’a karşı sabırlı ol. O kötü bir insan değil, sadece... Öyle işte. Zamanla anlaşıcağınıza eminim,” dedi.

“Nehir abla üzgünüm ama Poyraz Bey ile anlaşıcağımızı hiç sanmıyorum.

Yine de onunla anlaşmak zorunda değilim.”

“Peki canım, hadi görüşürüz.”

Ofisten çıkıp kapıyı da arkasından çekti. Ayak bileğime bastırdığım buzu bir kenara koyup masamın çekmecesinde her zaman sak-

ladığım lastikli bandajı aldım. Bir kere bileğim burkulmuştu ve bu bandajı kullanmıştım. *Bir gün tekrar ihtiyacım olur* düşüncesiyle orada bırakmıştım. Bandajı, çok sıkmayacak ancak bol da bırakmayacak şekilde ayak bileğime sardım ve metal klipslerle sabitledim. Bilgisayara yönelip Poyraz Bey'in istediği şeyler için işe koyuldum.

Saatler geçmiş ancak ben işimi bir türlü bitirememiştim. Hâlihazırda bir sunum varken neden tekrar bir sunum hazırlamam gerektiğini bilmiyordum ama yapmam gerekiyordu işte. Mesai saatimi çoktan doldurmuştum.

Birden kapım tıklatılınca olduğum yerde sıçradım. "Girin."

Kapı açıldı ve içeriye tüm heybetiyle Poyraz Bey girdi. Üzerine tam oturan siyah renkteki ceketinin altından bile belli olan kol kasları, gömleğinin gizleyemediği sert bedeni ağız sulandırıcı cinstendi. Şimdiye dek hiçbir adama böyle beğeniyle bakmamıştım. Üstelik bu adamdan hoşlanmıyordum bile. Lacivert gözleri sanki beni delip geçiyordu. Bir adam bu kadar sert bakmamalıydı. Korkutucuydu ancak aynı zamanda da merak uyandırıyordu. Yüzünde birkaç günlük olduğu belli olan sakalı ise nedensizce çekiciydi.

Bir erkeğe göre oldukça dolgun olan dudaklarında bir gülümseme belirdi ve "Gördüğün şeyi çok beğenmiş olmalısın," dedi.

Birden girdiğim transtan çıktım. Resmen oturmuş adamı izliyordum! "Hayır, hiç beğenmedim."

Odanın ortasına doğru uzun adımlar atıp masamın önündeki koltuklardan birine yerleşti. Erkeksi kokusu bana ulaştı. Sakin olmaya çalışıyor ancak başaramıyordum. Bana böyle şeyler hissettirdiği için ondan nefret ediyordum!

"Eminim öyledir. Neyse, konumuz bu değil. Hâlâ burada olduğuna göre benimle çalışmakta kararlısın anlaşılan."

Başımı dikleştirip, "İşten kaçacak değilim," dedim. "Sana verdiğim görevleri yaptın mı?"

"Evet, sunum bitmek üzere."

“Peki bugün hiç yemek yedin mi?”

Yutkundum. Karnım zil çalıyordu ancak hem bileğimin ağrısı yüzünden hem de hazırlamam gereken sunum yüzünden yerimden kalkmamıştım.

“Anladım, demek yemedin. Sana ilk gün jesti olarak sunumu bitirmen için yarın akşama kadar vakit veriyorum. Şimdi kalkıp benimle yemeğe geliyorsun. Ben de tüm gün toplantıdan toplantıya gittim ve bu arada doğru düzgün yemek yiyemedim. Hem patron ve asistan olarak biraz kaynaşırız. Neticede sürekli bir arada olacağız.”

Söyledikleri bana nedense mantıklı gelmişti ve sunum için biraz daha vaktimin olması beni rahatlatmıştı.

“Pekâlâ,” deyip sunumdaki değişiklikleri kaydederek bilgisayarı kapattım ve burkulan bileğimin üzerine çok yüklenmeden ayağa kalktım.

Masanın yanına, yere attığım çantamı elime alıp masamdan destek alarak birkaç adım attım. Bu sırada sevgili patronum da ayaklanmış sabırsızca beni bekliyordu. Masadan biraz uzaklaşıp ayağımın üzerine basmaya çalıştım ancak daha ilk adımda büyük bir acıyla dengemi kaybettim. Tam yere kapaklanacağımı düşünürken güçlü kollar tarafından yakalandım. Ne olduğunu anlayamadan patronum beni kucağına almıştı. Bir eli dizimin arkasıdaydı ve tenlerimizin birleştiği noktadan tuhaf bir his yayılıyordu bedenime.

“Lütfen, bunu yapmanıza gerek yok. İndirin beni. Birisi görecektir.”

Adam, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi beni taşıyarak ofisten çıkardı. “Çok açım Öykü ve senin kaplumbağa hızında yürümene katlanamam. Binada neredeyse kimse yok bu arada.”

Çabucak asansöre vardık. Asansörün düğmesine ben bastım. Nihayet kabin geldiğinde kapılar açıldı ve içeri girdik.

“Tek ayağımın üzerinde durabilirim. Lütfen beni bırakın.”

Beni yavaşça ayaklarımın üzerine bırakınca bir an onun kolundan tutup destek aldım ancak hemen sonra bıraktım. Kabinin kapıları

kapandı ve asansör yavaşça aşağıya doğru hareket etmeye başladı. Otuz katlı binanın, en üst katındaydık ve asansör biraz yavaştı. On beşinci kata geldiğimizde birden asansör sarsılarak durdu. Korkuyla irkildim.

“Neler oluyor?” diye sorarak Poyraz Bey’e baktım.

“Bilmiyorum.”

Birden asansördeki ışıklar söndü. Sadece duvardaki panelin üzerindeki tuşların aydınlatma ışıkları yanıyordu. Korkuyla çığlık attım.

“Neden bağıırıyorsun? Sus!”

Titremeye başlamıştım. Karanlıktan çok korkardım! “Ben... Ben çok... Korkuyorum!”

Derin nefes alma seslerim asansörde yankılanıyordu. Kabinin ferahlığı bir anda yok olmuştu sanki ve ben oksijen alamıyormuş gibi hissediyordum.

“Klostrofobin mi var? İyi misin?” diye sordu yanımda varlığını hissettiğim ancak göremediğim adam.

“Hayır! Çok korkuyorum!”

“Sakin ol, abartma. Çağrı tuşuna bastım. Birazdan birileri bizi kurtarmaya gelir. Muhtemelen katlar arasında sıkıştık.”

Dişlerim takırdamaya başlamıştı bile. “Öykü?”

Boşluğa doğru, “Ne var?” dedim kesik kesik. “Gerçekten çok mu korkuyorsun?”

“Evet!” derken sesim ağlamaklı çıkmıştı. “Telefonumun fenerini açardım ama şarjı bitmiş.”

“Benimkinin de şarjı yok,” diyerek karşılık verdim. “Bana doğru elini uzat.”

Elimi sesin olduğu tarafa doğru uzattım. Birden bir şey çarptı bana. Anladığım kadarıyla havada el yordamıyla beni arıyordu. Onun eliyle buluştu parmaklarım. O el bileğime, dirseğime ve oradan da omuzuma geçti. Büyük eli sırtıma yaklaştı ve bedenimi o tara-

fa doğru çekti. Ne olduğunu anlayamadan sert bir göğse hapsoldum. Diğer kolu da belimden kavradı ve derinden gelen güçlü bir sesle, “Sarıl bana,” dedi.

Kollarım hızla sözlerine itaat ederek ceketinin altından beline sarıldı. Hâlâ korkuyla titriyordum.

“Kapat gözlerini Öykü. Farz et ki etraf karanlık değil ve sadece sen gözlerini kapattığın için karanlıktasın.”

Hızla gözlerimi yumdum. Olmuyordu işte, korkuyorum yine de.

“Benim kim olduğumu unut Öykü. Çok sevdiğin birine sarıldığını düşün. Sokakta olduğunu farz et. Mutlulukla gözlerini yumduğunu düşün.”

Denedim. Gerçekten denedim ama olmuyordu. “Olmuyor!” diyerek daha da yapıştım sert bedenine. Korkudan ödüm patlıyordu.

Çenem, Poyraz Bey’in hassas dokunuşuyla yukarı doğru kaldırıldı. “Aç gözlerini o zaman. Karanlık korkutucu değildir. Çocuk mu-sun sen? Kocaman kadınsın.”

Gözlerimi açtım ancak hâlâ koyu bir karanlıktaydım. “Çok korkuyorum!”

“Korkma, ben yanımdayım. Daha sıkı sarıl bana istersen. Birazdan birileri yardıma gelir, sabret.”

Başımı eğip sert göğsüne yasladım. Kalp atışları kulağımın altında ritmik bir şekilde yankılanıyordu. Çok hızlıydı. Sanki benim kalp atışlarımla garip bir senkronizasyon içerisindeydi. Eli saçlarımda doluşmaya başladı. Birden tokam çözüldü ve saçlarım omuzlarıma dö-küldü. Saçlarımı okşamaya devam etti. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes alıp verdim. Titremem geçmişti. Gözyaşlarım da şimdilik akmaya niyetli değil gibiydi. Saçımdaki el uzaklaştı ve tekrar belime yerleşti. Güçlü kollarıyla beni daha sıkı sardı. Şu an sadece sarılıyorduk ancak çok mahrem bir anı paylaşıyormuşuz gibi bir hisse kapılmıştım. Birden asansörün ışıkları yandı ve bulunduğumuz kabin gıcırdayarak zemine doğru yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı.

Hızla Poyraz Bey'in kollarından uzaklaşıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Nihayet zemin kata indiğimizde karşımdaki lacivert gözlü adam yine o ulaşılmaz tavrına geçiş yapmıştı. Sanki az önce bana sarılan adam o değildi. Kabinin kapıları açıldı ve orta yaşlarda iki adam bizi karşıladı.

Adamlardan birisi mahcup bir şekilde bakarak, "Kusura bakmayın efendim, anca halledebildik sorunu," dedi.

"Sorun değil," diyen patronum önden çıkınca ben de peşine takıldım. Ayak bileğimin üstüne basmamak için tek ayak üzerinde zıplıyordum.

Topuklu ayakkabılarla zıplamak ve dengede kalmak inanılmaz zordu.

Poyraz Bey bana doğru dönüp, "Affedersin," diyerek yanıma geldi. "Bir an unuttum."

Tam eğilip beni kucağına alacakken onu durdurdum. "Lütfen bunu yapmayın, bana destek verseniz yeter."

"Hayır, böylesi daha iyi," diyerek beni kucağına aldı. Beni kollarında taşıyordu taşımasına ama o kadar mesafeli bir tavrı vardı ki...

Şirketten çıkıp açık otoparka yöneldik.

"Seni evine bırakayım. Yemeği başka bir zaman yeriz."

Kaşlarımı merakla havaya kaldırdım. "Bir sorun mu var?"

"Ne sorunu olabilir Öykü Hanım? İşim var ve daha yeni aklıma geldi. Eminim yemeğinizi tek başınıza da yiyebilirsiniz."

Öykü Hanım?

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle? Benimle yemek yemeyi isteyen kendisiyken bu tavır da neydi? Kısmen boş olan otoparkta ilerliyorduk. Tam bir aracın yanından geçerken sinirle, "İndirin beni!" diye bağırdım.

Birden durdu. "Pekâlâ, siz bilirsiniz!" Hızla beni yere bıraktı. Sa-

ğımdaki bir araçtan destek alıp dengemi sağladım. Öküz herif, yüzüme bile bakmadan yanımdan uzaklaştı ve ileride park hâlinde duran son model siyah cipine bindi. Araba asfaltta süzülerek benden uzaklaştı ve ana yola çıktı.

“Hayvan!”

Otopark alanından zorlukla çıktım. Şanslıydım ki yol kenarından boş bir taksi geçiyordu. Bir el işaretiyle taksiyi durdurdum. Vakit kaybetmeden araca yöneldim. Her adımda ayak bileğim resmen isyan ediyordu. Neyse ki arabaya bindiğimde acı az da olsa dinmişti. Taksiciye evimin adresini verip arkama yaslandım.

“Sonra adam az önce bana sarılan o değilmiş gibi birden buzdan heykele dönüştü resmen.”

Melike kıkırdamaya başladı.

Şaşkınlıkla karışık bir kızgınlıkla, “Neden gülüyorsun?” diye sordum.

“Bence adam senden etkilendi ve bunu kendine yakıştıramadı. O yüzden de kötü davrandı.”

Alayla gülerek, “Oldu canım!” dedim.

Melike’nin kıkırdaması son bulunca kahverengi olan köşe koltuğun üç kişilik olan tarafına geçip uzandı. “Bilmiyorum tatlım. Çok ilginç bir adam gibi görünüyor.”

“Hem de en ilgincinden. Hatta ilginç değil, cins!”

Melike tekrar kıkırdamaya başladı. Ben de kendimi tutamayıp ona katıldım. Ayağımdaki ağrı hafıflemişti. Melike, eve geldikten sonra beni hastaneye götürmüştü. Neyse ki bileğimde çok fazla bir şey yoktu ve birkaç güne düzelecekti.

Melike koltukta doğrulup, “Şu sana ayarladığım randevuya gidecek misin?” diye sordu.

“Tamam, Melike gideceğim! Sırf bir daha sorma diye gideceğim!”

Gülerek ellerini çırpıp arkadaşına baktım. Bana bir koca bulma konusunda kararlı olan arkadaşım, nihayet bana birini bulmuştu ve tanıştırmak istiyordu.

Melike, “Neyse tatlım, ben yatıyorum,” diyerek yerinden kalktı. “Yirmi dört saattir hiç uyumadım. Artık uykuya ihtiyacım var.”

Melike doktordu ve dün gece nöbetteydi. Uykusuzluk en büyük derdi sayılırdı.

“İyi geceler.”

Yanımda duran dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp yarım bıraktığım sunumu tamamlamak için işe koyuldum. Birkaç saatin sonunda işim bitmişti. Dosyayı kaydedip bilgisayarı kapattım ve Melike’nin verdiği koltuk değneğinden güç alarak ayağa kalkıp odama gittim. İyi ki arkadaşımı dinleyip hastaneye gitmiştim ve iyi ki bana bu değneği vermişti. Örtüyü kaldırıp içine girdim ve tekrar üzerimi örttüm. Gözlerimi kapattıktan kısa süre sonra da uykuya dalmıştım.

Masamda oturmuş, sunum için son hazırlıklarımı tamamlıyordum. Birden ofisin kapısı tıklatılınca, “Girin!” diye seslendim.

Kapı açıldı ve danışmadaki çalışanlardan birisi başını içeri uzatıp, “Poyraz Bey, sizi çağırıyor Öykü Hanım,” dedi.

“Tamam.”

Kapım kapatıldıktan sonra hızla hazırladığım belgeleri ve dizüstü bilgisayarımı kucaklayıp ofisten çıktım. Ayak bileğim şaşılacak derecede iyiydi. Hâlâ biraz topallasam da en azından üzerine basabiliyordum.

Patronumun kapısını tıklatıp içeriden gelen, "Gir!" komutuyla harekete geçtim ve kapıyı açıp içeri girdim.

Bilgisayarına büyük bir dikkatle bakan sırık ve kıt kafalı adam, başını bir an bile bana çevirmeden, "Günaydın, Öykü Hanım," dedi.

"Günaydın, Poyraz Bey."

"Siz dosyaları bırakıp çıkabilirsiniz, bugün izinlisiniz. Hatta ayağınız iyice iyileşmeden işe gelmeyin. Sadece sizin yokluğunuzda işlerinizi birkaç günlüğüne idare edebilecek birisini ayarlayın yeter."

Otoriter konuşması sinirlerimi bozmuştu. "Ben gayet iyiyim, çalışabilirim."

"Size fikrinizi sormadım."

Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Yavaşça masasına yaklaşıp elimdeki dosyaları ve şirketin verdiği bilgisayarımı masaya bıraktım. Bir yerlerden *çıt* diye bir ses geldi. Sanki zemine bir şey düşmüş gibiydi ama çok önemsemedim.

"Sunum ne olacak peki?" diye sordum. "Ben kendim bakarım. Siz çıkın."

Yüzüme bile bakmamış olması sinirlerimi bozuyordu. Dikkatle yüzünü inceliyordum. Bir erkeğe göre fazla dolgun olan dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı resmen. Kaşları çatılmış mıydı? Kızgın mıydı? Neden?

"Poyraz Bey, bir sorun mu var?"

Başını yavaşça bana çevirdi. Bakışları baştan ayağa üzerimde dolaşırken bedenimin ürperdiğini hissetmiştim. Arkasındaki İstanbul manzarasıyla, geniş siyah masasının ardında ulaşılmaz görünüyordu.

Delici lacivert bakışlarını gözlerime dikerek, "Bir sorun mu olması gerekiyor Öykü Hanım?" diye sordu.

Zorlukla yutkundum. Siyah mini eteğime fark ettirmemeye çalışarak terlemiş olan avucumu sürttüm. "Siz... Tuhaf davranıyorsunuz."

Güldü. Bu adam gülebiliyor muydu? Gülmemeliydi!

“Beni ne kadar tanıyorsunuz ki tuhaf davrandığımı düşünüyorsunuz?”

Haklıydı. Henüz gözlerine ulaşmamış olan gülümsemesi soldu ve yüzü yine ciddileşti. Ne düşündüğü belli olmayan bakışları altında olmak rahatsız ediciydi. Birden ayağa kalkınca istemsizce başımı biraz geri yatırdım. Çok uzun ve iriydi. Masasının arkasından dolaşıp yanıma gelmeye başladı. Avına yaklaşmakta olan bir avcı gibiydi yürüyüşü; sakın, telaşsız, tehlikeli...

Tam dibime kadar gelip, “Öykü Hanım, artık gidecek misiniz?” diye sordu.

Boş bulunarak, “Ha?” diye saçma bir şey söyledim.

Birden aşağıya doğru eğildi. Ne olduğunu anlayamıyordum. Bakışlarım kömür karası saçlarındaydı. *Ah ne güzel saçlardı bunlar!* Tekrar ayağa kalktığı anda elinde bilekliği vardı. Sanırım bu biraz önce düşmüştü ve odada duyduğum o *çıt* sesi de bunun işaretiydi.

Poyraz Bey bilekliği elinde tutarak inceler gibi baktı. “Sanırım bu çok sık oluyor.” Başparmağını bilekliğimin taşlarının üzerinde dolaştırdı.

“Ne sık oluyor?”

Lacivert gözlerini benimkilerle birleştirdi. O gözlerde kibir vardı. “Nehir’in evinde de bilekliğinizi düşürmüşsünüz. Melek sizin odanıza koymuş. Şimdi de düşürüyorsunuz.”

O bilekliğimi biliyordum. Bu sabah Melek, annesinin telefonuyla beni arayıp bilekliğimin orada olduğunu ve onu almam gerektiğini söylemişti. Asıl amacı beni görmek olan Melek, bu fırsatı iyi bir şekilde değerlendirmeye kararlıydı anlaşılan. Bugün iş çıkışı gidip alacaktım bilekliğimi.

“Klipsi bozulmuş sanırım,” dedim.

Bakışlarını tekrar bilekliğime çevirdi. “Merak ediyorum Öykü Hanım,” dedi sert bir tonda. Sesi meraklı değil, azarlar gibiydi. “Böyle pahalı mücevherleri nasıl alıyorsunuz?” Şaşkınlıkla bakmaya

başladım. Devam ederek, “Bunları alabilecek bir maaş almadığınıza eminim. Hediye olmalılar.”

“Evet, her ikisi de hediye.”

Ukala bir şekilde güldü. “Kimden peki?”

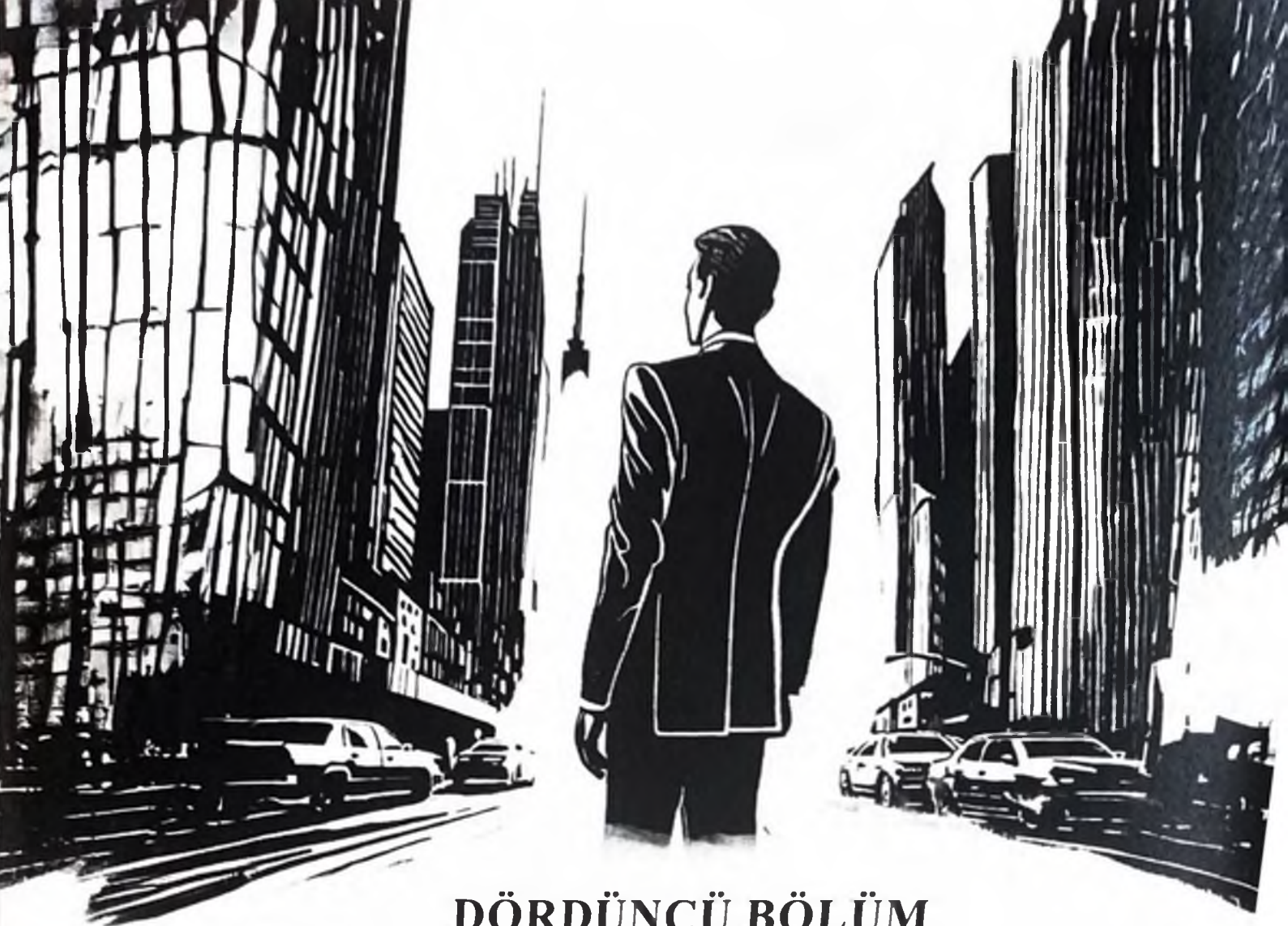
“Bu sizi ilgilendirmez.”

Gülümsemesi daha geniş bir hâl aldı. “Bir âşığınızdan mı? Eğer öyleyse, bu akıllıca bir taktik. Sonuçta ortalama güzellikte bir kadınsınız. Sizin gibi bir kadın zengin bir erkeği kolaylıkla tavlayabilir.”

Sinirle kaşlarımı çattım. “Bu ne cüret!” Hızla elinden bilekliği alıp incinen bileğim el verdiğince seri adımlarla yürümeye çalışarak ofisin çıkışına yöneldim.

Tam kapıyı açmış çıkıyordum ki o donuk sesi kulaklarıma ulaştı. “Neden kıızıyorsunuz ki? İstedığınız hayatı kolay şekilde yaşıyorsunuz işte. Bunda utanılacak bir şey yok. Bazı zengin adamların yiyemeyeceği kadar parası vardır ve nereye harcayacaklarını şaşırırlar. Bundan faydalanmakta haklısınız.”

Arkamı dönüp en sert bakışlarımı gönderdim ona. “Benim hiçbir erkeğin parasına ihtiyacım yok! Sizin gibi ön yargılı ve kendini beğenmiş bir şımarık beni eleştiremez! Rica ediyorum, fikirlerinizi kendinize saklayın! Özel hayatım sizi asla ilgilendirmez!” Arkamı dönüp kapıdan çıktım ve kapıyı gürültülü bir şekilde çekerek çarptım. “Sana gününü göstereceğim Poyraz Ulusoy! Çok az kaldı, sabret!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Poyraz

Bir süre çalışıp kafamı dağıtmaya çalışmışım ancak olacak gibi değildi. Sadece Öykü'nün hazırladığı sunumu gözden geçirebilmişim. Böyle basit bir şey için çok özenmiş gibiydi. Bu hoşuma gitmişti çünkü işini ciddiye alan insanları severdim. Biraz daha oyalandım ancak içim içime sığmıyordu. Eve mi gitseydim? Zaten Nehir şirkette çok güzel bir düzen oturtmuştu ve benim şu an halletmem gereken bir şey yoktu. Daha fazla dayanamayıp ayaklandım ve ofisi mi terk ettim.

Zemini açık gri fayanslarla kaplı olan geniş koridorda ilerledim ve asansörün düğmesine basıp beklemeye başladım. Öykü'ye karşı çok sert şeyler söylemişim, biliyordum. Ancak yine öyle değerli bir mücevher taşıması sinirime dokunmuştu. Bu kadın nereden buluyordu bunları alacak parayı? Kıyafetleri de aşırı kaliteli gibiydi. *Bunlardan bana ne?*

Asansör kabini gelip kapılar açılınca hızla kabine geçtim ve otopark katının düğmesine bastım. Asansör... Dün ona sarıldığımda

hissettiğim şeyler hiç hoşuma gitmemişti. O kadından nefret ediyordum! Varlığı bile sinirlerimi bozarken kendimi ona sarılırken bulmak kabullenebileceğim bir şey değildi. *Hiç hoş anılarla dolu olmayan asansör* nihayet hedefim olan kata vardığında hızla kabinden çıktım ve otoparkta duran aracıma yöneldim.

Aracıma yerleştiğim gibi hemen otoparktan ayrılıp yola çıktım. Şükür ki trafik gayet sakindi.

Nihayet ablamın evine vardığımda arabayı bahçeye gelişigüzel park edip içinden çıktım. Uzun adımlarla eve yaklaştım ve eve ulaştığım gibi beklemeden kapıyı çaldım.

Kapı birden açıldığında beni ablam karşıladı. “Poyraz? Erken değil mi?”

Elimi kravatıma atıp biraz çekiştirdiğim sırada ablamın yanından geçip içeri girdim. “İş yerinde çok bunaldım.”

Geniş holden geçip salonun girişine yöneldim. Bu sırada ablam da beni takip ediyordu. Tam salona girecekken başımı ablama çevirip, “Bu arada o Öykü denilen kadınla çalışmam. Varlığı beni huzursuz ediyor,” dedim.

Birden burnuma çok çekici bir koku geldi. Hızla başımı önüme çevirdim ve bana bakan, kızgın bal rengi gözlerle karşılaştım. Öykü tam karşımda dikiliyor, yeğenim Melek ile el ele tutuşuyordu.

Melek heyecanlı bir sesle, “Dayı çekilir misin? Öykü ablamla odasına gideceğiz!” dedi.

Öykü bana hâlâ kızgın bir şekilde bakıyordu. *Küçücük kızgın bir kadın...* Sevimli görüldüğünün farkında mıydı acaba? Bakışları her ne kadar ciddi olsa da ürkütücü değildi.

Yana doğru çekilip ikisine yol verdim. Koyu renkteki ahşap merdivenlerden çıkmaya başladılar. Öykü’nün üzerindeki siyah elbise onu çok çekici göstermişti. *Ne? Hayır! Çekici değil! Kısa boylu, çok geveze ve oldukça sakar kadının tekiydi o!*

Ablam yalandan öksürünce başımı çevirip ona baktım. Kolları-

nı önünde birleştirmiş ve bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. “Ben bu bakışı bilirim Poyraz,” dedi gülümsemesi daha da genişlerken. “Hem de çok iyi bilirim kardeşim.”

Bakışlarımı kaçırarak, “Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. “Eminim öyledir. Neyse, neden buradasın?”

Omzumu silktim. “Biraz dinlenmek istedim.”

Ablam şaşırması gibi bana bakıp, “Sen ve dinlenmek, öyle mi?” diye sordu. “İyi misin Poyraz? Hasta falan değilsin inşallah.”

“Abla uzatacak mısın?”

“Pekâlâ Poyraz, sen bilirsin.”

Onun yanından geçip merdivenlerden çıktım ve kendi odamın olduğu tarafa yöneldim.

Tam Öykü’nün odasının önünden geçiyordum ki içeriden minik yeğenimin konuşma sesi geldi. “Öykü abla, ayağına ne oldu?”

“Bileğim incindi meleğim.”

Birden kaşlarımı çatıp daha dikkatli dinlemeye başladım. “Nasıl oldu ki?” diye sordu Melek.

“Çok kızgın ve aynı derecede korkutucu bir adam yüzünden oldu tatlım.

Beni çok korkuttu ve ben de ondan kaçarken ayağımı burktum.” Dişlerimi sıkıp dinlemeye devam ettim.

“Dayım da çok kızgın Öykü abla. Sence neden öyle? Bana hiç kızmıyor aslında ama benim dışımda herkese kızıyor.”

Küçük cadıya bak sen, neler de biliyormuş.

Öykü’nün sesi tekrar ulaştı kulaklarıma. “Büyükler bazen böyle davranabilir meleğim üzülme.”

“Keşke dayım çok mutlu olsa ve kimseye kızmasa Öykü abla.”

Bir kıkırdama sesi ulaştı kulağıma. Öykü müydü o? Çok sevimli bir sestti. “Bence bir gün dayın da çok mutlu olacak meleğim. Sen bunları düşünme.”

Daha fazla beklemeden kapıyı tıklattım.

İçeriden gelen *gir* komutuyla beyaz ahşap kapının altın sarısı rengindeki zarif kulpunu aşağıya doğru eğip kapıyı yavaşça açtım.

İçeriye girdiğimde Öykü ve Melek'i yatakta uzanırken buldum. Öykü hemen toparlandı ve soru soran gözlerle bana baktı.

Yeğenime yönelip, "Tatlım, annenin yanına iner misin?" diye sordum. "Seni özlemiş."

Melek hemen ayaklanıp, "Tamam dayı," diyerek yanımdan geçip odadan çıktı.

Kapıyı kapatıp odanın ortasına doğru ilerledim. Öykü soru dolu gözlerle bana bakmaya devam ediyordu.

"Öykü Hanım, bugün söylediğim şeyler için üzgünüm. Sizin özel hayatınız beni ilgilendirmez ve ben sizi eleştiremem."

Öykü birden şaşırdı. Doğrusu ben de şaşırmıştım bu söylediklerime.

Kolay özür dileyen bir adam değildim.

Ayağa kalkıp bana doğru birkaç adım attı. Elbisesi biraz yukarı toplanmıştı. Gözlerimi zorlukla beyaz teninden ayırıp yüzüne baktım. Bal rengi gözleri hâlâ biraz kızgınlık barındırıyordu.

"Bakın Poyraz Bey," dedi otoriter bir tavırla. Kollarını çapraz bir şekilde önünde birleştirip devam etti. "Beni tanımıyorsunuz. Yanınızda çalışıyor olmam ve az maaş alıyor olmam, benim hakkımda asla bir fikir veremez. Benim varlıklı bir aileden gelip gelmediğimi de bilemezsiniz. Ama madem beni fakir bir kadın olarak düşünüyorsunuz, tamam öyleyim. Sıradan bir evde yaşıyor ve sıradan bir araba kullanıyorum. Hayatımı seviyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duymuyorum. Birçok hediye alıyorum çünkü çevrem beni seven insanlarla dolu. Kaldı ki o hediyeleri alan erkek arkadaşım bile olsa, bu sizi ilgilendirmez. Siz asla böyle bir şey için bana hesap soramazsınız. Özrünüze gelince, samimi olduğunuzu düşünmüyorum. Siz şu an sadece kendi vicdanınızı rahatlatmaya çalışıyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. Konuşmasında beni rahatsız eden çok şey vardı. Bu burnu kalkık tavrını da hiç sevmemiştim. Varlıklı bir aileden gelebilme ihtimali vardı, öyle mi? Benim şirketimde işi neydi öyleyse? Mantıksız konuşuyordu!

“Ben özrümü diledim Öykü Hanım, gerisini siz bilirsiniz.” Öykü hiç cevap vermeden yüzüme bakmaya devam etti.

Derin bir nefes alıp, “Ayrıca size iyileşmeniz için izin verdim, gezmeniz için değil,” dedim.

Narin çenesini biraz havaya kaldırıp sert bir bakış gönderdi. Yine sevimli olmuştu. *Küçük, kızgın bir kadın...*

“Ben de size iyi olduğumu söyledim ancak siz ısrarla beni göndermek istediniz! Madem izinliyim, bunu istediğim gibi kullanırım!”

“Neden buraya geldin? Gidecek başka yer mi yoktu?” diye sordum resmiyeti bir kenara atarak.

“Melek’e geleceğime dair söz verdim! Gelirken sizin erkenden eve geleceğinizi düşünmedim ancak bilsem bile gelirdim. Size katlanmak her ne kadar zor olsa da verdiğim sözleri tutarım.”

Biz ne ara bu kadar yakınlaşmıştık? Kadın neredeyse dibimdeydi. Kokusu karışıyordu bana. Hoş değildi bu. Kaşlarımı çattım. Bal rengi gözleri dikkatle benimkilere bakıyordu. Ne yaptığımı fark etmeden elimi kaldırıp narin yanağını okşadım. Dokunuşumla beraber ürperdi. Alnına düşen perçemleri onu çok güzel gösteriyordu. Ne yapıyordum ben? Elim hâlâ yanağında dolanıyordu. Başparmağımı alt dudakının çizgisinde dolaştırdım. Ruj olmadığı belliydi ancak yine de kırmızıydı dolgun dudakları. Nefesleri hızlanmıştı. Benim de ondan aşağı kalır bir yanımda yoktu.

“Öykü...” dedim. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Gözlerini kapattı. Yutkundu ve dudaklarını araladı. Dudaklarından firar eden ılık nefes parmağımı okşadı. Yumuşacıktı dudakları.

“Poyraz... Sen... Ne yapıyorsun?” Sesi çok uzaktan gelmişti sanki.

“Bilmiyorum.”

Hipnotize olmuş gibi narin yüzünün her ayrıntısını inceledim. Minicik burnunu, elmacık kemiklerini, güzel kavisli kaşlarını, uzun kirpiklerini... Çok güzeldi. Gerçekten güzeldi. Elimi çenesinden aşağı indirip elimin tersiyle boynunu okşadım boydan boya. Beni neden durdurmuyordu? Tenini okşamak çok hoşuma gitmişti. Aramızdaki etkileşim elle tutulur cinstendi. Hiç hoşlanmadığım bir kadınla kimyamın bu kadar uyuşması ilginçti.

“Lütfen bırak beni,” dedi acı çeker gibi bir sesle. Ancak yine de sanki aksini ister gibi bir hâli vardı.

Bir adım geri gitse dokunuşumdan kaçabilirdi. Neden yapmıyordu? İncecik boynunu kavradım. Nabzı avucumun içinde atıyordu. Çok hızlıydı. O da etkilenmişti, biliyordum. Ona doğru yaklaştım. Vücudum alarm hâlindeydi. Yutkundum. Aralık dudaklarından yayılan ılık nefesi benimkine karışıyordu.

“Beni öpecek misin?” diye sordu, nefes nefese.

Öyle mi yapacaktım? Ne yaptığımı bile bilmezken ne yapacağımı nereden bilebilirdim?

“Belki de,” diyerek karşılık verdim.

“Beni öpmeni istemiyorum.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Ben de istemiyorum.”

“O zaman bırak beni,” dedi.

“Peki ya buna gücüm yoksa?”

Biraz daha yaklaştım. Dudaklarımızın arasında bir santim mesafe bile yoktu belki de ama hâlâ temas etmiyordu. Ne olduğu ya da ne yaptığımı bir kenara bırakmaya karar vermiştim. Onu öpecektim, bunu istiyordum. O yumuşacık dudakların tadına bakacaktım. Tam dudaklarımız temas etmişti ki birden odanın kapısı açıldı ve ben hızla Öykü’den uzaklaştım.

Melek bana kızgın bakışlar atıp, “Dayı, annem seni çağırıyor!” dedi.

Bulunduğum tuhaf ruh hâlinden sıyrılmaya çalışarak boğazımı

temizledim ve hızlı adımlarla odadan çıktım. Hemen kendi odama geçip kapıyı arkamdan kilitledim. Daha önce hiç bu şekilde kontrolümü kaybettiğim olmamıştı. Onu neredeyse öpecektim! Aslında bu riskin farkındaydım ve dün geceki asansörde olan yakınlaşmamızdan sonra ondan uzaklaşmak adına şirkette izin vermiştim. Birkaç gün onu görmemem iyi olacaktı ancak o burnumun dibinde bitmişti işte! Tanrım! Ondan hoşlanmıyordum bile ama bedenim onu istiyordu!

Tam bu sırada kapım tıklatıldı. Dışarıdan ablamın sesi geliyordu. “Poyraz?”

Kapının kilidini çevirip yavaşça araladım. Başımı dışarı uzatıp, “Ne var?” diye sordum.

“Madem erken geldin, hazırlan çıkalım. Lerzan Hanım ile görüşecektim sen de gel.”

Bir süre düşündüm. Lerzan Hanım ile şirketlerimizi birleştirecektik. Yaklaşık bir yıldır planlanan bir şeydi bu. Son imzalar için kızının işin başına geçmesini bekliyordu sadece.

“Tamam, hemen hazırlanıp geliyorum. Melek ne olacak?”

Ablam gülümseyerek, “Öykü ona bakacak,” dedi.

Harika! Demek eve döndüğümde o kadın hâlâ burada olacak! “Tamam.”

İçeri dönüp hızla kravatımı düzelttim ve üzerime biraz daha çeki düzen verdim. Odamdan çıkıp aşağıya indim. Ablamla beraber hızla evden ayrıldık.

“Merhaba Lerzan Hanım,” diyerek elimi uzattım.

Masasının arkasından uzanıp elimi sıktı. Sıcak bir gülümsemeyle karşılık vererek, “Merhaba Poyraz Bey,” dedi.

Karşısındaki koltuğa otururken, ablam da onunla tokalaşıp karşıma yerleşti.

“Ne içersiniz?” diye sordu, elini ofis telefonuna uzatarak.

“Teşekkürler ben bir şey almayayım,” dediğim sırada Nehir, “Ben bir sütlü kahve alabilirim Lerzan Hanım,” dedi.

Lerzan Hanım, telefonda birini arayıp sütlü kahve istedikten sonra ellerini önünde birleştirip bana yönelerek, “Nasıl, alışabildiniz mi?” diye sordu.

“Sıkıntı çekmedim açıkçası. Nehir her şeyi çok güzel ayarlamış. Şimdilik benim müdahale etmem gereken bir şey yok.”

Sadece gülümsemekle yetindi. Lerzan Madenci, orta yaşlarda, kahverengi gözlü ve kızıl saçlıydı. Yaşına rağmen oldukça hoş bir kadındı. Eşi öldükten sonra koca şirketi tek başına yönetmiş, başarılı bir iş kadınıydı. Yakında onun işlerini kızı devralacaktı. Böyle bir kadının yetiştirdiği bir kızın, iş konusunda kötü olma ihtimali yoktu bence.

“Kızınız ne zaman dönecek?” diye sordum. Şu sıralar onun da işinin başına geçmesi gerekiyordu. İkimiz ortak olacaktık.

“Önümüzdeki hafta muhtemelen artık işinin başına geçer Poyraz Bey. Zaten ortaklığımız adına, küçük bir tanışma partisi organize etmeyi düşünüyorum. Tabii sizin de gelmeniz gerekecek. Onunla orada tanışırsınız.”

“Tabii gelirim. Bu arada, kızınız şu an ne yapıyor?”

Lerzan Hanım gururlu bir anne edasıyla, “Başka bir şirkette çalışıyor,” dedi. “Her şeyi çekirdekten öğrenmek istedi. Benim yanımda çalışmasını istedim ancak benim ona çok yumuşak davranacağımı düşündüğü için başka bir şirkette çalışmaya karar verdi.”

Bir an ablamla gözleri kesişti ve karşılıklı gülümsediler. Sanki aralarında sessiz bir iletişim var gibiydi. Bunu çok önemsemedim. Lerzan Hanım’ın kızının çalışkan olduğu belliydi. Çalışkan insanları severdim.

“Poyraz Bey, size bir teklifim var. Aslında bunu daha önce Nehir Hanım ile de konuştuk ama tabii ki size sormak zorundayım.”

“Sizi dinliyorum,” dedim merakla.

“Biliyorsunuz ki başka çocuğum yok. Tek yasal mirasçım kızım ve bu yaştan sonra da evlenip çocuk yapacak hâlim yok. Ortaklığımızı bir evlilikle mühürlemek gibi bir düşüncem var. Eski kafalı bir fikir olduğunun farkındayım ancak bu bana iyi bir fikir gibi geldi. Kızım ve sizin evlenmenizi çok isterim.”

Birden zaman durdu. Ben ve evlilik, öyle mi? Neden? Ne için? “Bu, hoş bir teklif değil Lerzan Hanım.”

Üzgün gözlerle bana baktı. “Lütfen bunu düşünün. Böyle büyük bir şirketin, bir veliahda, dahası kızımın onu koruyup kollayacak bir eşe ihtiyacı var ve kızımın başını işten kaldırıp kendisine eş bulacağını sanmıyorum. Ablanız, sizin de aynı şekilde olduğunuzu söyledi. En azından bir tanışın ve bunu düşünün. Lütfen daha sonra düşüneceğinizi söyleyin.”

Bir süre ona baktım. Mantık evliliği kulağa kötü gelmiyordu. Lerzan Hanım’ın gizemli kızının methini çok duymuştum. Akıllı bir kadın olduğuna dair şüphem yoktu. Çalışkan olduğu da belliydi. Lerzan Hanım güzel bir kadındı ve muhtemelen kızı da güzeldi. Bunu yapabilir miydim? Aşka inancım yoktu. Aşk gelip geçici bir şeydi. Delicesine tutkun olduğum bir kadınla evlensem de bir gün ona karşı olan heyecanım yitip gidecekti ve değişen bir şey olmayacaktı. İlişki mantık sınırları çerçevesinde devam edecekti. Öyleyse aşk evliliği ve mantık evliliği arasındaki fark neydi? Gerçi hiç kimseye delicesine bir tutkuyla bağlanmamıştım ancak az çok tahmin edebiliyordum.

“Bunu düşüneceğim Lerzan Hanım.”

Birden yüzü aydınlandı. Ablam uzanıp omuzumu sıvazladı. Bu sırada ablamın kahvesi servis edilmişti

Daha sonra işten konuştuk. Madenci Şirketler Topluluğu’nun bünyesinde çok çeşitli alanlar vardı. Şimdi de kozmetik işine girmek istiyorlardı ve ülke genelinde en verimli marka Ulusoy Holding

idi. Bizi seçmeleri şans değildi. Babam ablamı ve beni işlerin başına geçirdiğinde, canımızı dişimize takmış ve ailemizin mal varlığını on katına çıkarmıştık. Ürünlerimiz en üst kaliteye sahipti ve dünya çapında da ün yapmıştık. Artık daha fazla büyümemiz gerektiğini düşünüyorduk ancak desteğe ihtiyacımız vardı. Bir yıl önce bir davette Lerzan Hanım ile karşılaşmıştık. Ona bir ortak aradığımızdan bahsedince, o da kozmetik işine girmek istediğini ancak yatırımının boşa çıkmasından korktuğunu söylemişti. Zaman geçtikçe bize olan güveni artmıştı. Şirketlerimiz arasında eleman değiş tokuşu bile yapmıştık. Çok planlı ilerliyorduk. Bir hafta sonra anlaşmalar imzalanacaktı ve büyük bir ortaklık söz konusu olacaktı. Evliliği istemesi de mantıklıydı. Riskli bir işe giriyorduk ve herhangi bir zarar söz konusu olursa anlaşmalar feshetmeye açık olacaktı. Evlilik, bunun önüne geçebilirdi. Mal varlığı her iki aile için de içeride kalır ve güvende olurdu. Bu evlilik meselesi iyice kafama yatmaya başlamıştı.

Bir süre sonra iş hakkındaki tüm detayları konuşmuştuk. Her şey hallolduktan sonra ablamla ayaklandık ve Lerzan Hanım ile vedalaşıp şirketten ayrıldık.

Öykü'nün hâlâ evde olduğunu bildiğimden eve gitmek istememiştim. Ondan bir süre uzak kalmak en iyisi olacaktı.

Ablam eve gitmek için yola çıkarken ben de kendi dairemin tadilatının ne aşamada olduğunu öğrenmek için daireme uğramıştım. Bir haftaya bitecek gibi görünüyordu. Bir ara ablamı arayıp ağzını aramıştım ve Öykü'nün gittiğini öğrenince de eve gitmeye karar vermiştim.

Eve gittiğimde şahane bir yemek masası kurulmuştu. Ablam evde yardımcı istemiyordu. Her şeyi kendisi yapmayı seviyordu ve oldukça hamarattı. Yemekleri afiyetle mideme indirmiştim. Melek sürekli Öykü'den bahsediyordu. Alp eniştem bile Öykü'ye değer veriyordu. Geçen akşam annemlerle yemekten de onun ismi geçince herkesin yüzü aydınlanmıştı sanki. Ondaki olumsuz yönleri bir tek ben mi görüyordum yani?

Yemeğim bittikten sonra herkesten izin isteyip yukarı çıktım. Tam odama girecekken, Öykü'nün odasının kapısının aralık olduğunu fark etmiştim.

“Hayır Poyraz, oraya girmeyeceksin,” diyerek kendimi şartlandırdım ancak vücudumun kontrolü bende değildi sanki. Adımlarımı aralık kapıdan içeri yönlendirdim.

Kahverengi tonlarındaki mobilyalar, beyaz duvarlar ve mobilyalara uyumlu perdelerle oda gayet şıktı. Benimkinden pek farkı olmasa da burası gözüme daha güzel görünüyordu. Yavaşça yatağa yaklaşip üzerine oturdum. Her yerde Öykü'nün kokusunun kırıntıları vardı sanki. Birden gözlerim yatağın başucundaki komodine gitti. Çekmece hafif aralıktı. Kendime engel olamayarak çekmeceyi biraz daha araladım. Geçen gün yerine koyduğum bellek hâlâ oradaydı. Acaba içinde ne vardı? Uzanıp belleği elime aldım. Kendime engel olamıyordum. Bu kadında ne olduğunu çözmek istiyordum. Belki bu belleğin içinde onunla ilgili bir şeyler bulabilirdim, kim bilir?

Hayır, bunu yapmamalıydım. Yapsam, kim görecekti?

Küçük belleği elimde tutarak yerimden kalktım ve odadan çıkıp kendi odama girdim. Yatağın üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı açıp bekledim. Heyecandan ellerim titriyordu. Nihayet ekran açıldı ve belleğin de yüklenmesi tamamlandı. Tam dosyaları açmak için fareyi hareket ettirmiştim ki durdum. Bunu yapmam etik değildi.

“Kim görecekti ki? Eğer özel bir şey görürsem kapatırım.”

Hızla dosyaya tıkladım. Önüme bir sürü klasör çıktı. *Sadece ben* yazan klasöre tıkladım. İçinde bir sürü fotoğraf vardı ve hepsinde Öykü yer alıyordu. Çok gezdiği belli oluyordu. Değişik turistik yerlerin fotoğrafları vardı. Yurt dışına açıldığı da belliydi. Yine merak etmeden duramadım. Hangi parayla?

Eiffel Kulesi'nin önünde olan fotoğrafı çok güzeldi mesela. Kırmızı bir elbise vardı ve boynunda geçen gün çekmecesinde bulduğum fuları bağlıydı. Narin ve uzun boynuna çok yakışmıştı. Kızıl saçları açıktı. Fotoğrafları çeken kimdi acaba? Kiminle seyahat ediyordu?

Klasörü kapatıp başka bir klasöre geçmeye karar verdim. Birden bir klasör dikkatimi çekti. *Kahramanım* yazıyordu. Hızla klasöre tıkladım. Fotoğraflar yüklenirken kalbim durmak üzereydi. En baştakini açıp baktım. Yaşlı bir adamla yan yana fotoğrafı vardı. Bir diğer fotoğrafta aynı adamla havuz başında şezlongda oturuyor ve kadeh tokuşturuyorlardı. Üzerinde beyaz yazlık bir elbise vardı. Yanındaki yaşlı adam bir yerden tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştım. Bir diğer fotoğrafa geçtiğimde, aynı adam onu yanağından öpüyordu ve Öykü de gülümsüyordu. Fotoğrafları hızlı hızlı geçtim. Bu adam... Lerzan Hanım'ın ölen kocası, Harun Madenci'ydi. Şimdi anlaşıyordu o pahalı mücevherlerin ve kaliteli kıyafetlerin nereden geldiği. Öykü'nün bu adamla ilişkisi vardı!

Hızla belleği bilgisayarımdan sökercesine çıkardım ve odanın bir köşesine fırlattım. "Lanet olsun! Sen nasıl bir kadınsın böyle? Kendine doğru düzgün bir adam bulabilecekken neden böyle iğrenç bir şeye kalkıştın? Lanet olsun!"

Ona bunu yakıştıramıyordum. O masum görünüşünün altında böyle bir kadın olduğunu yediremiyordum kendime. Elimi saçlarımın arasından geçirip ayağa kalktım. Sinirle duvara bir yumruk attım. Sanki vücudum hissettiğim sinirden dolayı acıyı hissetmiyordu.

Yatağa bir tekme geçirdim. "Böyle biri olmak zorunda mıydın?" *Lanet olsun!*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Öykü

Poyraz Bey'in söylediğinin aksine birkaç gün izin kullanmak yerine sadece bir gün izin kullanıp işe gelmişim. Günlerden çarşambaydı ve ben bugün dâhil olmak üzere üç gün daha ona katlanmak zorundaydım. Yüzünü bile görmek istemiyorken bunu yapmak zorunda kalmak oldukça can sıkıcıydı.

Ofis telefonum çaldığında, hızla açıp cevap verdim. "Ulusoy Holding, Öykü Aksu, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hemen odama gelin Öykü Hanım."

Birden donup kalmıştım. Şirket dışından arama geldiğini sanmıştım ama arayan Poyraz Bey'di. "Geliyorum." Telefonu kapatıp yerine bıraktım.

Telefonda sesi çok gergin geliyordu. Bu adam ne zaman gergin değildi ki? Yerimden kalktım ve tabletimi elime alarak hızla ofisten çıktım. Poyraz Bey'in odasının kapısını çalıp beklemeye başladım.

İçeriden gelen gür sesiyle, "Girebilirsiniz Öykü Hanım," dedi.

Kapıyı açıp içeri girdim. “Buyurun Poyraz Bey.”

Başını bilgisayara çevirmiş, klavyede parmaklarını dolaştırıyordu. Neden bana bakmıyordu? Geçen gün bana sarılmıştı ve ertesi gün neredeyse beni öpecekti ve şimdi bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu. Bu nasıl bir adamdı böyle?

Onu dikkatle incelerken, bir an gözüme çok çekici göründü. Siyah masasının arkasında, tüm İstanbul ayaklarının altındaydı. Ceke-tinin kolları hafif yukarı toplanmış ve beyaz gömleğinin manşetlerini açıkta bırakmıştı. Elini kravatına götürüp biraz çekti ve boynunu sağa sola hafiften çevirdi. Çok çekici bir manzaraydı sahiden.

Yani, İstanbul. Poyraz Bey değil, İstanbul.

“Bugünkü programımı söyler misiniz?” dedi.

Hemen tabletimin ekranında parmaklarımı dolaştırdım ve Poyraz Bey için düzenlediğim randevulara baktım. Derin bir nefes alıp, “Saat onda satın alma departmanı ile bir toplantınız var,” dedim. “Öğlenden sonra ikide Kore’den gelen müşterilerimizle yemek yiyeceksiniz. Onların kalacağı oteli ayarladım. Yemek otelin restoranında olacak. Çevirmene gerek duymadım eğer isterseniz ben tercümanlık yapabilirim.”

“Sizin gelmenize gerek yok, ben hallederim. Devam edin lütfen.”

Tekrar derin bir nefes alıp devam ettim. “Akşamüzeri altıda sizin bana özellikle yazdığınız özel randevunuz var. Bu kadar.”

Merak ediyordum bu özel randevu neydi acaba?

“Tamam, Öykü Hanım, çıkabilirsiniz.”

Hızla ofisten çıkıp kapıyı da çekip kapattım. Bir süre kapıyla baktım. Tüm konuşmamız boyunca bir kere bile yüzüme bakmamıştı? Ne oluyor böyle?

“Ne olacak, ökü z işte! Mağara adamı!”

Tam bu sırada kapı açıldı. Poyraz Bey devasa varlığıyla karşımda dikiliyordu. Bakışları beni öldürmek istediğini işaret ediyordu.

Kolumu kavrayıp beni çekiştirdi. “Bir daha söyle bakalım.” Korkuyla yutkundum. Ölmek için çok gençtim!

“Ben...”

“Evet, sen?”

Hiç cevap vermeden öylece yüzüne bakıyordum. Kızgınlığının arttığının farkındaydım.

Birden beni ofise doğru çekti. İçeri girince kapıyı hızla kapatıp beni sert bir şekilde kapıya yasladı. “Şimdi söyle, ne diyordun?”

Çok yakın duruyorduk. Lacivert gözleri mümkünmüş gibi daha da koyulaşmıştı. Tehlike vardı o gözlerde. Kalbim göğüs kafesimin içinde takla atıyordu.

“Öküz!” Birden ağzımdan çıkanlara şaşırdım.

Bir elini başımın yanına kapıya yasladı. “Devam et.”

“Kıt kafalı!”

Diğer eli de diğer tarafıma yerleşti. Korkuyla yutkundum. İri bedeniyle beni ablukaya almıştı.

“Başka?” dedi soru sorar bir tavırla.

“Mağara adamı!”

Çarpık bir şekilde gülümsedi. Gülüşüne takılı kaldı bakışlarım. Bu adam gülmemeliydi. Ona karşı olan nefretim bu ufacık gülüş yüzünden bana ihanet ediyordu. Biraz eğilerek başını benimle aynı seviyeye getirdi. Kapıyla bütünleşmişim resmen. Yüzü birden ciddileşti.

“Sinirlerimi bozuyorsun Öykü,” dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

“Sen de benim sinirlerimi bozuyorsun!”

“Benimle uğraşma Öykü. Benimle dikleşme. Uysal bir kadın ol,” diyerek durakladı. Başını boynuma yaklaştırıp kulağımın dibinde konuştu. “Ve benim dikkatimi çekmeyi kes.”

Bayılmak üzereydim. Tarif edemediğim bir çekime kapılmıştım. Yüzünü boynumdan uzaklaştırdı. Ne yapıyorduk biz böyle? Ilık ne-

fesi yanağımı okşuyordu. Birden beni de kendisiyle beraber çekerek geriye doğru gitti ve kapıyı açıp beni dışarı çıkardı. Son bir kez bakıp kapıyı yüzüme çarptı.

Şaşkın bir şekilde yüzüme çarpılan kapıya bakıyordum. Ne olmuştu şimdi? *Yani az önce adamın karşısında erimem dışında, ne olmuştu?*

Arkamdan Nehir ablanın sesi geldi. “Öykü?”

Hızla ona döndüm. Tabletimi sımsıkı göğsümde tutuyordum. Elim ayağım titriyordu. “Nehir abla?” dedim kesik kesik.

Bana doğru yaklaşıırken, “Neyin var senin?” diye sordu. “Yüzün hayalet görmüş gibi.”

“Ne hayaleti, canavar gördüm!”

Yanıma geldiğinde gülmeye başladı. “Poyraz mı?”

Olumlu anlamda başımı salladım.

“Yine ne yaptı?”

Omuz silkerek, “Boş ver Nehir abla,” dedim. Nasıl anlatılırdı ki az önce olan şeyler? “Sen neden geldin?”

“Buralardaydım geçerken uğrayayım dedim.”

“Anladım. Melek okulda mı?”

“Evet canım.”

Sıkıntıyla bir nefes alıp, “Neyse, ben işimin başına döneyim,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

Nehir abla başıyla onaylayınca hızla ofisime yöneldim ve içeri girdim. Kapıyı istemsizce sert bir şekilde kapadım. Yavaş adımlarla masama yaklaştığımda telefonumum hırçın sesiyle karşılaştım. Kendimi rahat koltuğuma bırakıp telefonumu elime aldım. Melike arıyordu.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim Melike?”

“Tatlım, bu akşamki randevuya kesin gideceksin, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. Melike'nin bana uygun gördüğü *koca adayıyla* bir randevum vardı.

"Gideceğim dedim ya Melike!"

"Tamam canım, ne kızıyorsun? Emin olmak istedim sadece."

Uzanıp kalemlikten bir kalem aldım ve önümdeki boş kâğıdı karalamaya başladım. "Adı ne demiştin?"

"Savaş Emiray."

Emiray... Çok tanıdık geliyordu bu soyadı. Hatta ismi de tanıdık geliyordu. Nereden hatırlıyordum ben bu ismi? Çıkaramamıştım. "Onunla iş çıkışı buluşacağımı biliyorsun," dedim. "Umarım o beni ekmez."

"Hayır sanmıyorum. Sözünü tutan biridir. Ona resmini gösterdim ve gördüğünü beğendiğine eminim. Sırf güzelliğini görmek için de olsa gelecektir."

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim. Güzel bir kadındım ve bunun farkındaydım. Kendime has bir güzelliğim vardı. Kısa boylu oluşum benim tek dezavantajımdı ama neyse ki yüksek topuklu ayakkabılarım beni kurtarıyordu.

"Tamam tatlım. Şimdi kapatmam gerek, işlerim var."

"Tamam canım, görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp telefonu masamın üzerine bıraktım. Derin bir nefes alıp kendimi işe vermek isteyerek biraz önce yan odada yaşadıklarımı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Melike, bana Savaş'ın numarasını göndermişti. Savaş ile telefonda konuştuğumuzda buluşacağımız restoranın adresini söylemişti. Çok lüks bir yerdi. Sanırım bu Savaş denilen adam varlıklı biriydi.

Restoranın girişine yönelip bana doğru yaklaşan görevliye, “*Savaş Emiray* adına bir rezervasyon vardı,” dedim.

Adam elindeki listede göz gezdirdi. “Evet, buyurun size masanızı göstereyim.”

Eliyle içerisini işaret eden gözlüklü ve orta yaşlı adama katılarak ilerledim. Çok hoş bir ortamdı. Geniş bir alan vardı. Yuvarlak masaların üzerine bordo renkte kadife örtüler serilmişti. Masaların etrafında örtüyle aynı renkte, rahat olduğu belli olan gösterişli sandalyeler vardı. Fonda çok kısık seste Fransızca bir şarkı çalıyordu. İnsanların sakın konuşma seslerinin hafif uğultusu ortama hâkimdi. Masaların arasında oldukça fazla mesafe vardı ve bu da müşterilere özel alan veriyordu.

Görevlinin eliyle gösterdiği yöne doğru ilerlemeye devam ettim. Masalardan birisinde arkası bana dönük oturan açık kahverengi saçlı ve geniş omuzlu bir adam vardı. Gri ceket, üzerine tam oturuyordu.

Yanımdaki görevli o masayı işaret ederek, “*Burası,*” dedi.

Olumlu anlamda başımı sallayıp teşekkür ederek masaya yaklaştım.

Beni fark eden adam başını hızla bana çevirip birden ayağa kalktı. “*Öykü Hanım?*”

Gülümseyerek, “Evet, siz de *Savaş Bey* olmalısınız,” dedim.

Elini uzatarak benimle tokalaştı. “*Lütfen Savaş* deyin.”

“*Öyleyse siz de Öykü* deyin.”

“*Pekâlâ.*”

Elimi bırakıp önümden geçerek bir sandalye çekti ve bana bakarak, “*Lütfen,*” dedi.

Yavaşça çektiği sandalyeye oturdum. O da karşıma geçip tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Yakışıklı bir adamdı. Kumraldı ve iri, kahverengi gözleri vardı. Yüzünde birkaç günlük olduğu belli olan sakalı ona çok yakışmıştı. Hafif köşeli bir çenesi ve ince dudakları

vardı. Düzgün ufak burnu bir erkeğe göre oldukça nazikti. Adam cidden yakışıklıydı.

Bana güzel bir gülümseme bahşedip, “Melike iyi ki bizi tanıştırmış,” dedi. “Güzel bir kadınla yemek yemeyeli uzun zaman oldu.”

Güzel iltifat yakışıklı...

“Teşekkürler ve evet, bence de Melike iyi yapmış.”

Bu sırada yanımıza gelen garson siparişlerimizi aldıktan sonra da yanımızdan uzaklaştı. Savaş, hoşsohbet biriydi. Beyin cerrahı olduğunu söyledi. Babası inşaat sektöründe ün yapmış birisiydi. Savaş’ın ismini gazeteden okuduğumu hatırladım sonra. Anlaşılan ismi bu yüzden tanıdık gelmişti. Dakikalar geçiyordu. Yemeklerimiz çoktan gelmişti. Ben hakkımda pek fazla bir şey anlatmayı seven bir insan değildim o yüzden sohbet genelde iş üzerine oluyordu. Savaş anladığım kadarıyla ciddi anlamda varlıklı biriydi. Babası ona kendi şirketlerinde iş teklif etmiş ama söylediğine göre hayalindeki meslek doktorlukmuş.

Bir ara lavaboya gitmek için izin isteyip masadan ayrıldım.

Lavaboya girip ihtiyacımı karşıladıktan sonra elimi yüzümü yıkayıp oradan ayrıldım. Tam dar koridorda yürüyordum ki cep telefonum çaldı. Hızla telefonumu çantamdan çıkarıp ekrana baktım, arayan Melike’ydi. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüğüm sırada yürümeyi kesip koridorun bir duvarının köşesine doğru yürüdüm. “Efendim?”

“Nasıl geçiyor randevu?” diye soran Melike’nin sesi heyecanlı geliyordu.

Gülümseyerek, “Gayet güzel gidiyor şekerim,” dedim. “Bu sefer bana adam akıllı birini bulmuşsun. En azından geçen seferki gibi içi geçmiş bir adam değil.”

Melike’nin kahkaha sesleri bana ulaşırken vücudumda tuhaf bir his uyandı. Ne olduğunu çözememiştim. “Biliyorum biliyorum! Hadi bana teşekkür et arkadaşım. Hem yakışıklı hem de zengin!”

Kıkırdayarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Nihayet bana hem yakışıklı hem de zengin bir adam buldun.”

Tam bu sırada sağ tarafımda birinin varlığını hissettim. Hızla başımı oraya çevirdiğimde, birkaç metre ötemde olan Poyraz Bey’i gördüm. Kulağımdaki telefonda Melike’nin sesi geliyordu ama ne dediğini anlamıyordum. “Ben seni arayacağım,” deyip telefonu kapattım.

Poyraz Bey bana doğru birkaç kararlı adım attı. Suratında anlamını bilmediğim bir gülümseme vardı. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup rahat bir tavırla, “Bu iş böyle mi oluyor?” diye sordu.

“Anlamadım?”

“Arkadaşın sana bir randevu ayarlıyor ve sen de o adamı tavlıyorsun?”

Birden kaşlarımı çattım. “Beni yargılamamanız konusunda anlaşıktı sanıyordum!”

Bana doğru birkaç adım daha attı. Başımı biraz yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım. “Merak ediyorum Öykü, bana neden kur yapmadın? Senin ilgi alanına girmiyor muyum? Yeterince olgun değil miyim yoksa?”

Duyduklarımınla şoka uğramıştım. “Bu ne iğrenç bir itham böyle! Siz kendinizi ne sanıyorsunuz?”

“Konuştuklarınızı duydum Öykü. Arkadaşına, sana *zengin ve yakışıklı bir adam* bulunduğu için teşekkür ediyordun. Ayrıca,” deyip durakladı. Cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Bu bir bellekti ve bu bana aitti! “Bu belleğin içindeki fotoğraflar da senin olgun adamlardan hoşlandığının ispatı. Harun Madenci, iyi bir av olmalı senin için.”

Gözlerim dolmuştu. Hızla belleği elinden aldım. Ne iğrenç bir şeydi böyle! Bu adam kendini ne sanıyordu? “Siz hangi hakla benim şahsi eşyayı karıştırırsınız?”

“Konumuz bu değil Öykü. Konumuz, senin iğrençliğin!”

Burnunun dibine kadar girdim. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. “Sizin kadar iğrenç olamam Poyraz Bey! Kibriniz yüzünden kör olmuşsunuz! O adam benim...” demiştim ki işaret parmağını dudaklarıma koyup beni susturdu. “O adamın senin neyin olduğu umurumda değil Öykü.”

Cevap vermeme fırsat bile vermeden hızla yanımdan geçip gitti. Bir süre öylece koridorda kaldım. Gururum incinmişti. Elimdeki küçük belleği çantama attım ve yavaş adımlarla Savaş’ın yanına döndüm. Sandalyeme otururken Savaş’ın endişeli bakışlarının yüzümde dolaştığını hissediyordum.

Elini uzatıp elimi tuttu ve “İyi misin?” diye sordu.

Zorlukla yutkunup bakışlarımı etrafta dolaştırarak, “İyi sayılmam,” dedim.

Birkaç masa ileride az önce söyledikleriyle hayatımı karartan adam oturuyordu ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Karşısında da bir kadın vardı ama o kadınla hiç ilgilenmiyordu bile.

“Öykü, gitmek ister misin?” diye sordu Savaş.

Bakışlarımı ona çevirip, “Hayır, biraz daha oturalım,” dedim.

Şarabımdan bir yudum aldım. Savaş yine eğlenceli bir şeyler anlatmaya başladı. Kendimi söylediklerine vermeye çalışıyordum. Tam şarabımdan bir yudum daha almıştım ki tepemde dikilen birinin varlığını hissettim. Başımı çevirip bakınca bir çift lacivert gözle karşılaştım.

Poyraz Bey, ukala bir tavırla gülümseyip, “Merhaba Öykü Hanım, sizi görünce masanıza uğramak istedim,” dedi.

Ona bakmaya devam ederken Savaş araya girip, “Öykü’nün arkadaşı mısınız?” diye sordu.

“Hayır, patronuyum,” diyen ukala adam, elini Savaş’a uzatıp, “Poyraz Ulusoy,” dedi.

Savaş uzatılan eli sıkıp, “Savaş Emiray.” diye cevap verdi.

“Memnun oldum Savaş Bey. Öykü Hanım ile yeni mi tanıştınız?”

Bakışlarımı sorunun sahibi olan Poyraz Bey'den ayıramıyordum. Bu adam ne yapmaya çalışıyor böyle?

Savaş, "Bu gece tanıştık," diyerek mütevazı bir şekilde gülümsedi.

Poyraz Bey alay eder gibi gülerek, "Demek daha mücevher alacak aşamada değilsiniz," dedi.

Duyduklarımınla beraber hızla masadan kalktım. Savaş'a bakıp, "Özür dilerim ama gitmem gerek," dedim. "Seni arayacağım lütfen beni affet."

Hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladım. Restoranın çıkışına ulaştığımda ağlamak üzereydim. Görevlilerden birine taksi çağırması için ricada bulundum. Tam bir taksi görüş açımına girmişken birden kolumdan tutularak sert bir şekilde geriye doğru çekildim ve sert bir bedene yaslandım. Kızgın lacivert gözler benimkilere sabitlenmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Hızla onu göğsünden iterek uzaklaştım.

"Ne oldu Öykü, söylediklerim hoşuna gitmedi mi?"

Ağlamaya başlamıştım. Göğsüm bir körük gibi inip kalkıyordu. "Ben hayatım boyunca türlü türlü insan tanıdım ama senin kadar ön yargılı birini hiç görmedim! Yalnız öleceksin Poyraz Ulusoy! Kimse hayatına girmek istemeyecek! Kimse seninle bir ömür geçirmek istemeyecek! Senin kadar kötü bir adam asla mutlu olamaz! Olur da bir gün birini her kusuruyla kabul edersen, işte o zaman mutlu olursun ancak bunu asla yapmayacaksın çünkü sen busun!"

Burnumun dibine kadar girip, "Yalnız ölmeyeceğim Öykü Aksu!" dedi. "Evleneceğim kadın akıllı, kültürlü ve zeki birisi. Hayatını kazanmak için başını işten kaldırmayan birisi! Senin gibi tek amacı zengin adamların metresi olmak değil!"

Elimi hızla kaldırıp suratına sert bir tokat çarptım. "Senden tiksiniyorum! Bu söylediklerine öyle bir pişman edeceğim ki seni!"

Başına bela olacağım Poyraz Ulusoy! Mutlu olmaman için elimden geleni yapacağım!”

Yanıma yaklaşan taksiye bindim. Gözyaşlarım özgürce akmaya devam ediyordu. Taksiciye gideceğim yerin adresini verdim. Yolda annemi arayıp geleceğimi haber verdim ve arabadayken kendimi biraz toparladım.

Nihayet annemin evine vardığımda, taksiciye ödemesini yapıp yüklü bir bahşış bıraktım. Arabadan inip büyük, demir parmaklıklı kapıya ilerledim. Kapı görevliler tarafından hemen açıldı. Büyük bahçede taş yoldan ilerliyordum. Annem evin kapısına çıkmıştı. Daha ben yarı yoldayken koşar adım yanıma gelip beni kollarına aldı. Beraber içeri geçtik.

Salona yönelip geniş koltukta yan yana oturduğumuzda, “Neyin var bebeğim?” diye sordu.

“Daha sonra anlatırım anne.”

Annem bir süre yüzümü inceledi. Kahverengi gözleri merak ve endişe doluydu ama üstüme gelmeyeceğini biliyordum.

“Peki tatlım. Belki sırası değil ama sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Seni dinliyorum,” dedim merakla.

Annem derin bir nefes aldı. “Biliyorsun, haftaya anlaşmalar imzalanacak. Ben ortağımızla evlenmenizi istiyorum.”

“Ne?” dedim. O kadar şaşırmıştım ki kıзма evresine geçememiş-tim daha.

Annem devam etti. “Geçen gün Poyraz Bey ile bunu konuştum. Kendisi ilk başta kabul etmedi ancak dün gece bir anda arayıp bunu kesinlikle çok istediğini, kararını hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini söyledi. Tatlım bunu sana ilk söylediğimde bir cevap vermemiştin. En azından lütfen bir düşün.”

Gülerek, “Benim kim olduğumu biliyor mu?” diye sordum. Gülüşümde alay gizliydi.

“Hayır, henüz bilmiyor.”

Tabii bilmiyordu. Benim kim olduğumu bir tek Nehir abla biliyordu ve ona da kimseye söylememesi için söz verdirmiştim. Kimsenin bana *Lerzan Madenci'nin kızı* muamelesi yapmasını istemiyordum. Zaten soyadlarımız da farklı olduğundan kimse tahmin edememişti.

Yaklaşık bir yıl önce onların şirketlerinde işe başlamıştım. Nehir ablaya beni sıradan bir eleman gibi görmesini söylemiştim. Tabii ben bir asistandan daha fazlasıydım. Nehir ablayla bu yüzden ortak bir oda kullanıyorduk. Teknik olarak şirketi ikimiz yönetiyorduk ama bunu kimse bilmiyordu. Genelde onun evinde kalıyordum çünkü iş üzerine çok fazla kafa patlatmamız gerekiyordu. Bir süre sonra işlerin başına kardeşinin geçeceğini öğrenince, annem bana onunla evlenmemin iyi olacağını söylemişti. Mantık evliliği yapmak makul bir seçenek gibi gelmişti o zamanlar. Tabii her şey Poyraz'ı tanımadan önceydi. Ne demişti o ahmak? *Evleneceğim kadın akıllı, kültürlü ve zeki birisi. Hayatını kazanmak için başını işten kaldırmayan birisi! Senin gibi tek amacı zengin adamların metresi olmak değil.* Nasıl da gururla övmüştü evleneceği kadını. Bir bilse ben olduğumu, arkasına bakmadan kaçardı belki de. Annem, hiçbir şeyin onu bu karardan döndüremeyeceğini ifade etmişti biraz önce. Yani her hâlükârda benimle evlenecekti, öyle mi?

Birden aklıma şahane bir fikir geldi. Onun başına bela olacağımı söylerken ciddiydim. İlk başta aklımda ortaklık planlarını iptal etmek ve bütün şirket sırlarını ifşa etmek vardı ama şimdi bambaşka bir fikrim vardı. Ona hayatı öyle bir zindan edecektim ki... Gururla anlattığı o kadının, nasıl da bela olduğunu gösterecektim ona. Söylediklerini bir bir yutturacak, doğduğuna pişman edecektim!

Bakışlarımı annemin yüzüne sabitleyip sinsi bir şekilde gülümse-dim. “Tamam anne, evleneceğim!”

ALTINCI BÖLÜM

Poyraz

Mahvolmuş durumdaydım. Öykü, o günden sonra bir daha işe gelmemişti. Telefonundan birkaç kez aramıştım ama açmamıştı Çok yanlış yapmıştım. Bir anlık sinirle ağza alınmayacak laflar söylemiştim. Söylediklerimde haklı bile olsam, onu bunlarla suçlamamalıydım.

O gece onu restoranda bir adamla yemek yerken görünce işler çı-ğırından çıkmıştı. Adını bilmediğim bir duyguyla çalkalanmıştım. O adam ona öyle beğeniyle bakarken çıldırmamam mümkün değildi. Öykü masadan kalkınca hemen onu takip edip peşinden gitmiştim. Neden peşinden gittiğimi bilmezken o bir anda lavabodan çıkıp o saçma telefon görüşmesi yapmıştı. Kullandığı kelimeler, sinirlerimi iyice tepeme çıkarmıştı ve ben ciddi ciddi onun zengin adam avcısı olduğunu düşünmüş, bana neden kur yapmadığına içerlenmişim. Benim neyim eksikti? Ondan etkilendiğimin de farkında olmalıydı, neden bunu kullanmamıştı? O Savaş denilen adamı orada yerin di-bine gömmek istemişim.

Sinirle bilgisayarın klavyesindeki tuşlara daha sert basmaya başladım. Lanet olası kadın bir an bile aklımdan çıkmıyordu. O bal rengi kocaman gözleri her an benimkilere kırgınlıkla bakıyor gibi hissediyordum. Sevmemiştim bu hissettiklerimi. Kontrolümü kaybetmeme sebep oluyordu, hem de her anlamda!

USB’de gördüğüm fotoğraflar geldi aklıma. Harun Madenci ile ne alakası olabilirdi ki? Çok samimiydi fotoğrafları... O akşam sinirle Lerzan Hanım’ı aramış ve kızıyla evlenmek istediğimi söylemiştim. Öykü ile tartıştıktan bir gün sonra da Lerzan Hanım beni arayıp kızının da bu evliliğe onay verdiğini söylemişti. Şimdi bu tercihimden az da olsa pişmanlık duyuyordum ama ben sözünden dönen bir adam değildim. Acaba nasıl birisiydi? Komik bir durumdu, adını bile bilmiyordum. Bayan Madenci... Yakında, *Bayan Ulusoy* olacaktı.

Derin düşüncelerimden kapımın tıklatılmasıyla uzaklaştım. “Gir!” Kapı yavaşça aralandı ve içeri ablam girdi. “Müsait misin Poyraz?”

“Evet Nehir, gel.”

Ablam yavaşça masamın önündeki koltuklardan birine oturdu. “Nasıl gidiyor?”

Sıkıntıyla bir nefes verip, “Kötü,” dedim. “Kabul etmeliyim ki Öykü çok iyi iş çıkarıyormuş. Resmen şirketi o yönetiyormuş da haberimiz yokmuş. Sadece birkaç gündür yok ve tonla iş birikti. Bir an önce asistan bulmalıyız.”

Ablam buruk bir şekilde gülümsedi. Ona olanları anlatmıştım. Tabii sadece tartışma kısımlarını. Yakınlaşmamızdan haberi yoktu.

“Gelmemekte haklı. Neyse, işlerle ilgili sıkıntıları kısa sürede halledersin sen zaten. Bu geceki kutlamaya geleceksin, değil mi? Neticede müstakbel eşinle tanışacaksın.”

Elimi çenemin altına yaslayıp destekledim. Bu gece Madenci ve Ulusoy markalarının ortaklığını kutlamak adına Lerzan Hanım bir organizasyon planlamıştı.

“Evet, geleceğim. Lerzan Hanım da sabah aradı. Sen hiç onun kızını gördün mü?”

Ablam bakışlarını kaçırdı. “Evet, gördüm.”

“Merak ettim, nasıl biri?”

Ablam hâlâ yüzüme bakmıyordu ama o kadar dalgındım ki şu an bununla uğraşamayacaktım.

“Biraz kısa boylu.”

“Topuklu ayakkabılarla halledilmeyecek şey değil. Başka?”

“Çok güzel bir kadın aslında, kendine has bir güzelliği var.”

Öykü’den güzel miydi acaba? Dur bir dakika, Öykü güzel değil ki! *Sen kandır kendini Poyraz! Kız bal gibi de güzel...*

“Başka?”

Ablam parmaklarını çatırdatıp, “Aman kendin görürsün işte,” dedi. “Ne için geldiğimi unutturdun bana.”

Haklıydı, nasılsa bu gece görecektim. “Ne için gelmiştin?”

“Kendi evine yerleşecektin ya bu hafta, Lerzan Hanım eğer evlenirseniz düğün hediyesi olarak size bir ev almak istiyor. Acaba yerleşmeyi beklesen de evlenince size verilen eve mi geçsen direkt?”

“Olmaz öyle şey. Gerekirse evi yine hediye etsin ama kendi kızına tabii. Evleneceğim kadın benim evimi beğenmezse gerekirse başka bir ev alırım ama bu kadar büyük bir hediye kabul edemem.”

Ablam nazikçe gülümseyip, “Sen bilirsin,” dedi.

“Melek’i bu akşam kime bırakacaksın?” diye sordum.

Melek ve Öykü’nün arasında güzel bir bağ olduğu belliydi. Belki Melek’e bakmak için Öykü gelirdi ve ben de ondan özür dileme şansı bulurdum.

“Anneme bırakacağım.”

Masamdan biraz uzaklaşıp kollarımı göğsümde birleştirdiğim sırada, “Öykü gelir diye düşünmüştüm,” dedim.

“Şu sıralar işi vardır muhtemelen.”

Ne işi vardı acaba? Sahi, şu an ne yapıyor olabilirdi? Benim yattığım kalp kırıklığının üstesinden gelebiliyor muydu? Minicik bir kız çocuğu gibi bakmıştı o gece bana tokat atmadan önce. Tertemiz gözyaşları yanaklarından süzülürken söylediklerime daha o an pişman olmuşum ama lanet olası çenemi kapatamamıştım işte. Kendini savunmamıştı bile. Bu, daha da pişman olmama sebep oluyordu. Yanlış yapmıştım.

“Ne düşünüyorsun Poyraz?”

“Öykü’yü çok kırdım,” dedim bir anda.

“Merak etme, üstesinden gelir. Eğer *intikam alacağım* diyorsa, yapacaktır. Onu bir yıldır tanıyorum ama şunu söyleyebilirim ki, Öykü savaşçı ruhlu bir kadın.”

Umarım benden intikamını alırdı. Çok yanlış yapmıştım. Kimse, seçtiği yaşamdan dolayı eleştirilmemeliydi. Kaldı ki onu tanımadan yargılamıştım. Ben böyle bir adam değildim ancak Öykü birkaç günde dengemi bozmuştu. Karmaşık ruh hâlim sağlıklı düşünmeme engel oluyordu.

“Neyse, ben kalkayım artık. Eve gidip hazırlanacağım. Kutlama bir otelde yapılacak. Sana adresi mesaj olarak atarım.”

“Tamam.”

Ablam yavaşça kalkıp çıkışa yöneldi. Ofisten çıktığında, yine derin düşüncelere daldım. Kahrolası ben, ciddi anlamda batmıştım.

Aynanın karşısında son kez kendimi kontrol ettim. Yüzümdeki birkaç günlük sakalım hoş görünüyordu. Özel dikim siyah smokinim ve beyaz gömleğim gayet klasik ancak çekiciydi. Papyonumu bağladıktan sonra saçlarımı biraz karıştırdım. Aşağıya inmek üzere odamdan çıktım. Koridorda yürürken Öykü’nün odasının önün-

de durakladım. Kapı yine aralıktı. Tam içeri girecekken vazgeçtim. Kapıyı çekip kapattım. Koridorda ilerleyerek aşağıya indim. Ablam ve eniştem benden önce çıkmışlardı. Evden ayrılıp bahçede park hâlinde duran aracıma yaklaştım. İçki içerim diye dönüşte sıkıntı olmaması için şoförüm ve yakın arkadaşım Tolga sürecekti arabayı.

Hızla arka koltuğa yerleştim. Ablam Tolga'ya mekânın adresini verdiğini söylemişti. O yüzden nereye gideceğimizi söylemeyi es geçerek, "Gidelim Tolga," dedim.

Yolculuk boyu yine Öykü'yü düşünmüştüm. Artık onu düşünmek istemiyordum. Kendimi affettirecektim ve hayatımdan çıkarcaktım. Sadece birkaç gündür tanıdığım bir kadını sırf kalbini kırdığım için pişmanım diye bu kadar çok düşünmem saçmaydı.

Tolga arabadaki sessizliği bozarak, "Bu gece keyfin yok gibi," dedi. "Maalesef öyle. Bir kadını çok kırdım."

"Sıkma canını, her şey hallolur," diyerek dikiz aynasından güven veren bir bakış gönderdi.

"Bilemiyorum Tolga, geri alamayacağım kelimeler kullandım ve şimdi ona ulaşamıyorum."

"Elbet karşına çıkacaktır. İlk fırsatta ondan özür dile."

"Ben de öyle yapmayı düşünüyorum."

Nihayet hedefime ulaştığımda hızla arabadan indim. Bir anda flaşlar yüzümde patlamaya başladı. Önüme bir sürü mikrofon uzatıldı. Sorulan hiçbir soruyu anlayamıyordum çünkü her kafadan bir ses çıkıyor ve hepsi birbirine karışıyordu. Tolga yanıma gelip önümü açarak ilerlememe yardım etmeye çalıştı. Nihayet gazetecilerin çığgınlığından uzaklaştığımda otelin kırmızı halısında yürümeye başlamıştım.

Girişe yaklaştığımda Tolga bana hissettirmeden yanımdan uzaklaşmıştı bile. Birkaç görevli beni karşıladı ve büyük kapılardan içeri girdim. Otelde kutlama alanına gittiği belli olan yol, kırmızı

halıyla kaplanmıştı. Alan boyunca yürüyüp dev gibi bir kapının önüne geldim.

Görevli olduğu belli olan bir adam yanıma gelip, “Hoş geldiniz, davetiyenizi görebilir miyim?” diye sordu.

“Davetiyem yok,” diyerek kısa bir cevap verdim.

Daha önce varlığını fark etmediğim bir görevli bana doğru yaklaşp kapıyı açtı. “Arkadaşımın kusuruna bakmayın Poyraz Bey, lütfen buyurun.”

“Hiç sorun değil, kolay gelsin,” diyerek açılan kapıdan içeri girdim.

Geniş balo salonunda kokteyl havası hâkimdi. Yuvarlak uzun masalar her taraftaydı. Başka bir köşede oturma alanları da vardı ancak çoğunluk ayaktaaydı. İçeriye gri ve beyaz tonları hâkimdi. Fonda İtalyanca bir dans şarkısı çalıyordu ve küçük bir alanda birkaç çift dans ediyordu.

Geniş salonda ilerleyip gözlerimi etrafta dolaştırdım. Bana doğru yaklaşmakta olan ablamı fark edince ona doğru birkaç adım attım.

“Hoş geldin Poyraz. Gel, masamız şurada,” diyerek bana ileride bir yeri işaret etti.

Onunla işaret ettiği tarafa doğru yürüdüm. Etrafta çok fazla tanıdık yüz yoktu. Çoğunluk Madenci Şirketler Topluluğu’nun bünyesindeki şirketlerin yöneticilerinden ve şirket adına önemli rol oynayan kişilerden oluşuyordu.

Ablamın bahsettiği masaya vardığımızda eniştemle ayaküstü tokalaşıp masadaki sahipsiz kadehlerden birini elime aldım. Tam etrafı bakıyordum ki bakışlarım ilerideki bir noktada kilitlendi. Bana bakan bir çift göz vardı. Öykü... Onun burada ne işi vardı? Bana bakıp elindeki bardağı havaya kaldırarak nazikçe başını eğdi. Bana kadeh mi kaldırıyordu? Ne için?

İstemsizce masadan uzaklaşıp Öykü’ye doğru yürümeye başladım. O da benimle eş zamanlı olarak harekete geçtiğinde bir süre sonra geniş balo salonunun ortasında buluşmuştuk. Bembeyaz bir

elbise vardı üzerinde. Böyle masum bir renk, bu denli çekici göstermemeliydi bir kadını. Kızıl saçları salıktı ve geriye atılmıştı. Boyundan bağlamalı elbisesi oldukça mütevazı görünse de açıkta kalan narin omuzları bakanı bir daha baktıracak cinstendi. Yüzünde çok az makyaj vardı. Bunca kalabalığın içinde göze çarpıyordu. Çok... Güzeldi.

“Dünya çok küçük bir yer Poyraz,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Resmiyeti es geçmesi şu an umurumda değildi. Bu sırada yanımdan geçmekte olan bir garsonun tepsisine kadehimi bıraktım ve ardından Öykü’nün elinden kadehini alıp onu da tepsiye bıraktım.

Garson bir baş selamıyla yanımdan ayrılırken beyazlar içerisindeki nefes kesen kadına doğru elimi uzatarak, “Dans et benimle,” dedim.

Narin elini avucuma bıraktığında müzikle beraber salınmaya başladık. “Neden buradasın Öykü?” diye sorum merakla. “Bu özel bir kutlama.”

Elim belindeydi ve sanırım bu elbisenin sırt kısmı beline kadar açıktı. Zira açıkta kalan tenine dokunmamın başka bir açıklaması yoktu.

“Ben de özel birisinin davetlisiyim zaten,” dedi rahat bir tavırla.

Hay o özel birisinin! Sakin ol Poyraz...

Bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. Göz bebekleri kocamandı. Dolgun dudaklarını kırmızı bir ruj kullanarak daha da çekici hâle getirmişti. Oysa ruja bile ihtiyacı yoktu. Dudakları kendiliğinden de kırmızıydı.

“Sana söylediklerim için özür dilerim Öykü.”

Omuzumdaki eli birden kasıldı. Bakışlarını kaçırdı. “Müstakbel eşin nerede Poyraz?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, “Buralarda bir yerdedir,” dedim.

“Söylesene, adı ne?” Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. *Çok cesur ve çekici görünüyordu.*

Sorusundan kaçınmaya çalışarak, “Adının ne önemi var?” diye sordum.

Hafifçe güldü. “Eminim ki onu daha hiç görmedin. Muhtemelen mantık evliliği yapıyorsun.”

“İyi tahmin, Öykü...”

“Tanımadan nasıl evlenmeye karar verdin? Ondan bahsederken gözlerinin içi parlamıştı âdeta. Ya duydukların uydurmaysa?” Tam cevap verecekken beni bölerek, “Ah affedersin unutmuşum, sen tanımadan yargıyorsun. En azından bir kadını olumlu yönde yargıladın,” dedi.

Kendime engel olamadım. “En azından evleneceğim kadının yaşlı bir adamla samimi fotoğrafları yok!”

Birden durdu ve dans etmeyi kesti. Hızla kollarımdan sıyrıldı ancak yanımda durmaya devam etti. Bu sırada yanıma Lerzan Hanım yaklaştı ve gülümseyerek bir bana bir de Öykü’ye baktı.

“Merhaba Poyraz Bey, hoş geldiniz.”

“Hoş buldum Lerzan Hanım.”

Tekrar bir Öykü’ye bir de bana baktı. Muhtemelen müstakbel damadının, kızı dışında başka birisiyle dans etmesini yadırgamıştı.

“Bakıyorum da çoktan kaynaşmışsınız,” dedi Lerzan Hanım.

“Anlamadım?”

Öykü, Lerzan Hanım’a yanaşıp yanağından öptü. Lerzan Hanım da ona parlak bir gülümsemeyle baktı.

“Poyraz dansa kaldırıncı itiraz edemedim anne. Neticede müstakbel eşimle biraz kaynaşmam gerek,” diyen Öykü’ye dik dik bakmaya başladım. Burada neler oluyordu? Nasıl bir oyundu bu?

“Haklısın tatlım, hadi siz keyfinize bakın.”

Lerzan Hanım yanımdan uzaklaştığında hâlâ Öykü'ye bakmaya devam ediyordum.

Bana iyice yaklaşp, “Dans edelim mi sevgili müstakbel eşim?” diye sordu.

“Bu nasıl bir şaka?” diye sordum kızgınlıkla.

“Bu bir şaka değil, gerçek,” diyerek elini uzattı. Bir anda kendimi onunla dans ederken buldum.

“Bu sana ders olsun Poyraz,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ayrıca o belleğe biraz daha baksaydın ailemle ilgili tüm fotoğrafları görebilirdin. Çok sonuca odaklısın. Yargılamadan hüküm giydirmeye çok meraklısın. Beni Harun Madenci'nin metresi olarak nitelendirmen çok çirkin bir davranıştı. Beni daha yeni tanıştığım bir adamın önünde rezil etmen de kabul edilir şey değildi. Ancak yine de bu konuları bir daha açmamak üzere kapatmak istiyorum. Ölü bir adamın arkasından böyle iğrenç şeyler konuşmak hiç hoş değil. O, anneme çok sadık bir adamdı. Ondan da özür dilemelisin. Mezarında kemikleri sızlamıştır adamın.”

Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. Dans müziği sona erdiğinde kollarımdan uzaklaştı.

Kadınsı bir ses ortama hâkim olunca başımı sesin geldiği yöne, küçük sahne setine çevirdim. Lerzan Hanım konuşma yapıyordu. “Bildığınız üzere bu gece, Madenci ve Ulusoy markalarının birleşmesini kutlamak için toplandık. Kocamın büyük emeklerle kurduğu ve ondan bana miras kalan Madenci Şirketler Topluluğu'nu, Harun öldükten sonra tek başıma ayakta tutabilmek için çok çabaladım. Yılların yorgunluğu var üzerimde ve artık bu geminin dümenini kızıma bırakma vakti geldi.”

Lerzan Hanım'ın söyledikleri ilgi çekiciydi ancak yine de bir meseleyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Başımı çevirip yan tarafıma baktığımda Öykü'nün yanımda olmadığını fark ettim. Tekrar sahneye baktığımda ise onun oraya doğru yürüdüğünü gördüm.

Lerzan Hanım biraz önceki konuşmasına devam ederek, “Kızım Öykü ile tanışın,” dedi.

Geniş alanda alkış sesleri yükseldi. Her şeyi şaşkınlıkla izliyordum. Öykü, Lerzan Hanım’ın yanına gitti ve mikrofona doğru eğilerek, “Herkes merhaba,” dedi.

Tekrar alkış sesleri yükselirken yanı başımda ablamın sesini işittim. “Ön yargılarınınla ilgili tabularını umarım bu gece yıkarsın Poyraz,” dedi. Hiç cevap vermeden sahneyi izlemeye devam ettim.

“Annem yıllarca beni gözlerden uzak büyüttü. Beni henüz tanımadığının farkındayım ancak birlikte çok iyi işlere imza atacağımıza emin olabilirsiniz. Hepinize keyifli bir gece geçirmenizi diliyorum,” diyerek konuşmasını sonlandırdı ve mikrofondan uzaklaşarak küçük sahne setinden indi.

Büyük bir kalabalık etrafını kuşattı. Hâlâ çok şaşkındım. Gördüklerime inanamıyordum. Başımı çevirip ablama baktım. “Sen biliyordun ve bana söylemedin. Neden?”

Ablam sanki yaptığı çok normalmiş gibi, “Öyle gerekiyordu,” dedi rahat bir tavırla.

“İyi de soyadları bile tutmuyor,” dedim.

“Bunu anlatmak Öykü’ye düşer.”

Tekrar başımı çevirip söz konusu olan kadına baktım. Ben bu kadınla evlenecektim! Etrafındaki açgözlü bakışları fark ettim. O bekâr ve zengin bir kadındı. Herkesin ulaşmak isteyebileceği altın kadehte sunulan şerbetti.

“Öyleyse o yaşlı adamla olan fotoğrafları... Babasıydı.”

“Çok zekisin,” dedi ablam alayla.

“İyi de neden gizlediniz ki?”

Ablam nazikçe gülümsedi. “Öykü, kimsenin ona özel muamele göstermesini istemedi. Sırf annesinin ona yumuşak davranacağını düşündüğü için başka bir şirkette çalışmak istediğinde bizim şirkete geldi. Kendi adıyla anılmak istiyordu.”

Ben nasıl saçma bir hata yapmıştım? Zaten pişmandım ancak şimdi pişmanlığım daha da artmıştı. Bu pişmanlığımın sebebi zengin ya da kültürlü olması değildi. Onu zaten her şeyiyle benimsemeye hazırlanmıştım. Onu olmadığı birisiymiş gibi suçladığım içindi pişmanlığım.

Öykü etrafındaki kalabalıktan sıyrılarak yavaş adımlarla yanıma yaklaştı. Yanıma geldiğinde ablam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. “Özür dilerim,” dedim bir anda.

“Bunun için geç kaldın Poyraz. Dans edelim mi?”

“Tabii.” Narin elini avucuma alıp diğer elimi de beline koydum.

“Çok üzüldüm senin adına. Müstakbel eşin övdüğün gibi biri çıkmadı,” dedi alay dolu bir sesle.

“Yapacak bir şey yok. Elimdekilerle idare edeceğim,” diye karşılık verdim.

“Hâlâ evlenmeyi düşünüyor musun Poyraz? Senin verdiği sözleri tutan bir adam olduğunu duydum.”

Çok hevesli görünmemek adına biraz üzülmüş gibi yaparak, “Söz vermiş bulundum bir kere. Yapacak bir şey yok evleneceğiz,” dedim. Aslında evleneceğim kadının o olduğunu öğrenmek bilmediğim bir sebepten ötürü beni rahatlatmıştı. Nedenini şimdilik boş verecektim.

Öykü, sesli bir şekilde güldü. “Kesinlikle evleneceğiz Poyraz,” derken gözlerinde intikam ateşi vardı sanki.

Başıma bela olacağını söylerken bu kadar ciddi olduğunu fark edememiştim. Çok ilginç günler beni bekliyor olmalıydı.

“Canıma okuyacaksın, değil mi Öykü?”

Tehlike barındıran bir gülümseme bahşetti bana. “Hiç şüphelen olmasın.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Öykü

Karşımda dağ gibi dikilmiş olan müstakbel kocama bakıyordum. Gözleri öfke saçıyordu. Zorlukla yutkunup lacivertlerine baktım. Elindeki dokümanı avucunda buruşturmuş, sıkıyordu. Burun delikleri büyümüştü ve resmen kızgın bir boğa gibi hızlı ve derin soluklar alıyordu.

Tedirgince, “Sorun nedir Poyraz?” diye sordum.

“*Sorun ne mi?*” dediğinde sesi görünüşünün aksine oldukça sakin çıkmıştı. Korkutucu bir sakinlikti bu. “Gerçekten, sorunun ne olduğunu mu soruyorsun? Biz sıradan ve anlaşılmaya dayalı bir evlilik yapacağız Öykü! Bu harcamalar ne böyle?”

Tekrar yutkundum. Fazla mı olmuştu? Yok canım, bu hödüğe azdı bile. Ne varmış ünlü bir plajı kapatıp deniz kenarında bir düğün yapmak istiyorsam? Hem gelinliğim de muhteşemdi. Gerçi kumsal düğünü için biraz abartıydı ama olsun. Tek sorun, her şeyin faturasını Poyraz’a göndermiş olmamdı.

“Sakin ol lütfen. Bunlar altından kalkamayacağın yükler değil bence. Ancak eğer sorun paraysa, ben hallederim.”

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Sanırım sakinleşmeye çalışıyordu. Şu an ne kadar korkutucu görüldüğünün farkında mıydı? Peki ben böylesine iri ve korkunç bir adamı kızdırmayı isterken ne düşünüyordum? *Bir sıkımlık canım vardı!*

Gözlerini açıp öldürücü bakışlarını benimkilere sabitledi. “Bak Öykü, sorun para değil! Siktiğimin parası umurumda değil! Sen mütevazı bir kadınsın ve sırf beni zarara uğratmak adına saçma ve yersiz harcamalar yapıyorsun! Evimde tonla eşya var ama sen hepsini değiştiriyorsun. Bu da ne demek oluyor? Evimi yeniden tadilata sokmak da ne Öykü? O ev daha yeni tadilattan çıktı ve modaya uygun bir şekilde düzenlendi. Böyle saçma şeyler yapmayı kes!”

Adam resmen böğürüyordu! Sanırım yeterince kızdırmıştım. Evi aslında gerçekten güzeldi ve ben orada yaşamak için can atıyordum ama ona olan sinirim her şeyin önüne geçiyordu işte. Bu arada evet, onun evinde yaşayacaktık.

Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak yanına gittim. Karşısında böyle minicik kalmak çok sinir bozucuydu. “Madem sorun para değil, öyleyse ne?”

“Gerçek olmayacak bir evlilik için, fazla özeniyorsun Öykü,” dedi bitkin bir ses tonuyla.

“Evliliğin gerçeği sahtesi olmaz. Evlilik, evliliktir!” diyerek karşı çıktım. Birden gözlerinden bir parıldama geçti ve derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Bedenini tamamen bana çevirip gözlerini açtı. Bana doğru bir adım attı. Bir adım daha attığında geriye doğru gittim. Bir adım, bir adım daha... Ta ki sırtım duvarla bütünleşene kadar. *Al işte. Adam ciddi ciddi beni öldürecek! Çok abartmıştım işte!*

“Şey... İstersen harcamaları minimuma indiririm,” dedim korkumu sesime yansıtmamaya çalışarak. “Düğüne gerek yok, sade bir nikâhla da evlenebiliriz. Eve de sadece birkaç aksesuar alırız o kadar.”

Poyraz’ın dudağının bir kenarı kıvrıldı ve hafifçe tebessüm etti.

Ne olduğunu anlamadan elini boynuma doladı. Başparmağıyla çenemden boynuma kadar okşuyordu beni. Öldürecekti işte! Kesin öldürecekti! Başını boynuma yaklaştırdı. Zorlukla yutkundum. Derin derin nefes almaya başladım. Derin, titrek nefesler...

Başını saçlarımın arasına yerleştirdi ve tam kulağımın dibinde fısıldayarak konuştu. “Biliyor musun, istediğini al Öykü. İstersen beni daha fazla masrafa sok. Haklısın, evlilik evliliktir. Gerçeği ya da sahtesi olmaz. Hatta ilk gecemiz için hazırlık yap. Çekici kıyafetler, şahane iç çamaşırları al. Bana geçenlerde dediğin gibi *bir sefer evleniyoruz ve bunun tadını çıkarmalıyız*, değil mi? Çok haklısın, müstakbel karıcığım. Ben... Senin tadını çıkarmalıyım.”

Birden benden uzaklaştı ve beni duvara yapışmış bir vaziyette ofisimde bırakarak hızla kapıdan çıktı.

Çaresizce yere çöktüm. “Al işte! Adama verdim gazı, böyle tırsarım! On kaplan gücünde bir adamla evlenmeyi kabul ederken ne düşünüyordum acaba? Ben mi ondan intikam alacaktım? O benim canımı almasın da!”

Titrek bacaklarımdan güç almaya çalışarak ayağa kalktım ve yavaşça masamın başına geçip koltuğuma oturdum. Hemen pes etmeyecektim. Beni böyle şeylerle korkutmasına izin vermeyecektim.

Cep telefonum çalmaya başladığında düşüncelerimden sıyrılıp telefonumu elime aldım. Arayan Melike’ydi. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim Melike?”

“Tatlım, bu gece kesin geliyorsunuz değil mi?”

Gözlerimi kapatarak elimle alnıma vurdum. Nasıl unutturdum? Melike bu gece için yemek organize etmişti. Erkek arkadaşı da gelecekti ve benim müstakbel kocam da davetliydi. Tabii ben bunu ona söylememiştim. *Henüz...*

“Evet, geleceğiz tatlım,” diyerek pot kırmamaya çalıştım ama Melike beni fazla iyi tanıyordu.

“Unuttun değil mi?”

“Evet ama hemen halledeceğim, birazdan seni ararım,” diyerek aramayı sonlandırdım.

Hemen Poyraz’ın numarasını çevirdim. Bir iki çalıştan sonra açtı ve ürkütücü bir sesle, “Efendim Öykü?” dedi.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?”

İma dolu bir ses tonuyla, “Artık bir şeyler istemeye mi karar verdin?” diye sordu. “Sormadan yapmaya ne oldu?”

Hemen konuya girmeye karar verdim. “Arkadaşım Melike, bu akşam bir yemek organize etti. Erkek arkadaşı da gelecek ve çift olarak biz de davetliyiz.”

Ses çıkmıyordu. Bir süre bekledim. Nihayet konuştuğunda, “Bu gece bir planım vardı. Neden daha önce söylemedin?” diye sordu bıkkın bir ses tonuyla.

Nedenini bilmediğim bir hayal kırıklığı hissettim. Tuhaf bir ağırlık çöktü yüreğime. Arka plana atılmak canımı sıkmıştı.

“Ben... Sana söylemeyi unuttum, üzgünüm. Sorun değil tek giderim.”

“Yine de bana gideceğiniz yerin adresini mesaj olarak gönder. İşimi halledersem size katılırım.”

Kırgınlığımı belli etmemeye çalışarak, “Peki,” dedim ve telefonu kapattım.

Neden üzülmüştüm ki? Adamın bir hayatı vardı ve ben bodoslama dalmıştım. Ne bekliyordum ki?

Aynanın karşısında son kez kendime baktım. Siyah, kalın askılı, kalp yaka elbisem çok güzeldi. Vücudumu ikinci bir deri gibi sarıyor, dizlerimin üzerinde bitiyordu. İnce bantlı, siyah topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirdiğimde gayet güzel olmuştum. Saçlarımı da-

ğınık bir topuz yapmış ve sırtındaki dekolteyi de açığa çıkarmıştım. Elbisenin arkasında bel oyuntusuna kadar incecik kumaş şeritler vardı. Şeritlerin arasından bembeyaz tenim görünüyordu. Hem kapalı hem açık olmayı başarabilen bir elbiseydi işte.

Kırmızı bir ruj ve siyah dumanlı göz makyajımla gayet şık olmuş-tum. Görüntümden hoşnut bir şekilde odamdan çıktım. Melike hazır bir şekilde kapının önünde beni bekliyordu.

“Hadi Öykü, Samet bekliyor.”

Hızlı adımlarla yanına gittiğimde evden ayrıldık. Apartmandan çıktığımızda Samet’in lüks aracı kapının önünde bizi bekliyordu. Melike ön koltuğa geçti, ben de hemen arka koltuğa geçtim ve yola çıktık. Yolda Samet ile biraz havadan sudan sohbet ettikten sonra arkama yaslanıp camdan dışarıyı izleyerek Poyraz’ı düşünmeye başladım. Adama bir haftadır yapmadığım eziyet kalmamıştı. Sinsi bir şekilde gülümseyerek kucağına kahve döktüğüm anı hatırladım.

Nikâh için gün almaya gittiğimiz gündü. Dönüşte bir kafeye uğramıştık. Kahve sipariş etmiştik ve ben *yanlışlıkla* fincana çarpıp kahveyi onun kucağına dökmüştüm. Sıçrayarak yerinden kalktığında yandığı için üzülerek hemen ardından bir bardak suyu üzerine boca etmişim. Bana ölümcül bakışlar atmış ve hızla mekândan çıkmıştı. İki gün boyunca telefonlarıma cevap vermemişti. Bir keresinde de iş yerindeki sandalyesine su dökmüştüm. Hiç bakmadan çekip oturduğunda suratının aldığı şekil harikaydı. Bana hiçbir şey çaktırmamaya çalışmış ancak başaramamıştı. En sonunda da beni ofisinden kovmuştu.

Acaba şimdi ne yapıyordu? Ne planı vardı? Bir kadınla mı görüşüyordu?

O kadınla neler yapıyor olabilirdi?

Derin düşüncelerimle cebelleşirken çoktan restorana geldiğimizi kapımın açılmasıyla fark etmişim. Hızla araçtan inip beni beklemekte olan Melike ve Samet’e katıldım, beraber içeri girdik. Burası Savaş ile yemek yediğimiz yerdi. Sonradan öğrendiğime göre Samet

ile Savaş yakın arkadaşlardı ve ikisi de varlıklı ailelere sahipti. Samet, başarılı bir avukattı hatta Savaş'ın aile şirketinde çalışıyordu.

Mekâna girdiğimizde görevlinin yardımıyla masamıza yönlendirildik.

Hızla masaya oturup yemeklerimizi sipariş ettik.

Samet nazikçe gülümseyerek, "Nişanlın gelmeyecek mi Öykü?" diye sordu.

Yerimde tedirgince kıpırdandım. "Bir işi çıkmış," derken gözlerimi kaçırdım.

"Anladım, başka zaman tanışırız o hâlde."

Olumlu anlamda başımı salladım. Melike ve Samet karşımda oturuyorlardı. İçimde, nedenini bilmediğim bir boşluk hissettim bir anda.

Saçmalıyorsun Öykü...

Yemeklerimiz servis edildiği sırada arkamda birinin varlığını hissettim. Heyecanla başımı çevirdiğimde o kişi masanın yan tarafında ayakta dikiliyordu.

"Herkes iyi akşamlar." Gelen Savaş'tı.

Hep bir ağızdan *iyi akşamlar* dediğimizde Samet arkadaşı için masanın baş tarafındaki sandalyeyi çekip, "Bize katılmak ister misin?" diye sordu.

"Aslında beş dakika oturabilirim, birazdan bir iş görüşmem var," dediği sırada sandalyeye oturdu. Bakışlarını bana çevirerek, "Görüşmeyeli nasılsın Öykü?" diye sordu.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Aslında kötüyüm, seninle tekrar görüşmek isterdim," dedi pat diye.

Birden sözlerim ağzıma tıklandı. Melike araya girerek, "Şu sıralar meşgul, evlilik hazırlığı yapıyor," dedi.

Şaşkın bakışlarımı arkadaşşıma çevirdim. Bu böyle pat diye söylenir miydi?

Tam savunmaya geçip bunun bir aşk evliliğı olmadığını söyleyebilecekken arkamdan gür bir ses işittim. “Geciktiğim için özür dilerim.”

Dönüp bakmama gerek yoktu. Bu sesi nerede olsa tanırdım. Gelmişti işte! Omuzumda bir dokunuş hissettim. Poyraz’ın keskin kokusu ciğerlerime akın etti. Bana doğru eğildi ve hiç tahmin etmediğim bir şey yapıp boynuma minicik bir öpücük bırakarak sol tarafımdaki boş sandalyeye yerleşti. Yüzüne bakamıyordum çünkü baştan ayağa kızarmıştım. Poyraz masadaki herkesle el sıkışıp selamlaştı. Melike ve Samet ile tanıştı.

Bana doğru eğilip sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla, “Çift buluşmasında bu adamın ne işi var?” diye sordu. “Yoksa kaval-ye olarak yanında onu mu getirdin?”

Bahsettiğı kişi tabii ki Savaş’tan başkası değildi. Ancak benim cevap vermeye niyetim yoktu. Poyraz kendi yemeğini sipariş ettikten sonra masada güzel bir sohbeti de başlatmıştı.

Durup durup başımı ona çeviriyor ve izliyordum. Benim tanıdığım adam gibi değildi. Yine ulaşılmazdı ama daha insancıldı. Yemeğini yerken bile itici görünmüyordu. Kaç erkek yemek yerken böyle çekici görünebilirdi ki? Ara sıra bakışlarımız kesişiyordu. Tuhaf bir ruh hâli vardı üzerimde. Gözüme hiç olmadığı kadar çekici geliyordu. Kavga etmediğimizde ne kadar da sakin olduğunu fark ettim. Ben miydım onu bu denli değiştiren? Benden nefret ettiğini biliyordum ama bu kadar büyük bir değişime sebep olduğumun farkında değildim.

Savaş çoktan masadan kalkmış ve yanımızdan ayrılmıştı ama onunla hiç ilgilenmemiştim bile. Tek ilgi odağım yanımda oturan iri cüsseli adamdı.

Yemeklerimiz bittiğinde biraz daha oturmaya karar vermiştik. Samet ve Poyraz çok iyi anlaşmışlardı. Aslında Poyraz’ı Melike bile

sevmiştii. Ondan nefret eden bir tek ben miydim? Adamın tek olumlu yanı feci derecede yakışıklı olmasıydı, o kadar.

Bir ara bakışlarını yeniden benimle birleştirdi. Bu sırada Melike ve Samet bir konu hakkında konuşuyordu.

Poyraz bana yaklaştı ve özgürlüğünü ilan eden birkaç saç tutamımı kulağımın arkasına itti. "Çok güzel olmuşsun."

Sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla, "Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedim.

Ukala bir şekilde gülümsedi. Fısıldayarak, "Senden nefret ediyorum ama bu seni güzel bulduğum gerçeğini değıştirmmez," dedi.

Sinirle topuğumu ayağının üzerine bastırdım. Hiç tepki vermedi. Sadece tehditkâr bir şekilde bana bakmakla yetindi. Sakince ayağımı ayağının üzerinden çektim ve önüme döndüm.

Dakikalar geçiyordu. Tam Melike'nin söylediği bir şeye gülüyordum ki bacağında hissettiğim sıcaklıkla donup kaldım. Yok artık, bunu yapıyor olamazdı, değil mi?

Melike bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu.

Boş bakışlarla ona bakarken kendimi toparlamaya çalıştım. Nasıl iyi olabilirdim ki? *Bacağında Poyraz'ın eli varken nasıl iyi olabilirdim?* Yine de gülümsemeye çalışarak, "İyiyim," dedim.

Bakışlarımı Poyraz'a çevirdiğimde bana bakarak masum bir şekilde gülümsedi. Sanki bacağıma dokunan o değilmiş gibi! Arkadaşlarıma çaktırmadan elimi örtünün altına sokup bacağımın üzerinde duran sıcak eli alıp uzaklaştırdım ve boşluğa saldım. Tam memnuniyetle gülümsemişken Poyraz tekrar bacağıma dokundu. Eli bu sefer biraz öncekinden daha yukarıdaydı ve hafiften elbisemi sıyırmıştı. Ona baktım. Gözlerimle uyarı bakışı gönderme niyetindeydim ancak o bana bakmıyor, Samet ile iş hakkında sohbet etmeye devam ediyordu. Elini tekrar bacağımdan uzaklaştırdım. Eli yine bacağıma geri döndü, bu sefer daha da yukarıdaydı.

Tam tekrar elini uzaklaştıracakken birden bana yaklaştı ve kula-

ğımın dibinde fısıldayarak konuştu. “Bu gece çok güzelsin ve ben ellerimi senden uzak tutamıyorum. Sana dokunmama bir kez daha engel olmaya çalışırsan, herkesin içinde seni öperim.”

Lanet olsun!

Benden uzaklaştığında hareketsiz kaldım. Eli bacağımda durmaya devam ediyordu. Hareket etmiyordu ancak etmesine de gerek yoktu zira oradan başlayıp bütün vücuduma yayılan bir sıcak vardı. Rahatsız olmam gerekirdi. Kabul etmek istemesem de dokunuşu hoşuma gidiyordu. Nefret ettiğim bir adamın bana böyle şeyler hissettirmesi çok tuhaftı. Masada bir şeyler konuşuluyordu ama kendimi veremiyordum. Birden bacağımdaki el uzaklaştı ve ben girdiğim transtan çıktım. Melike, Samet ve Poyraz ayaklanınca ben de onlarla beraber kalktım.

Mekândan ayrılırken Poyraz birden elimi tuttu. Yürümeyi keserek önce birleşen ellerimize sonra yüzüne baktım.

Bana doğru eğilip, “Az önce elinden daha mahrem olan yerine dokundum ve sen elini tuttum diye bana uzaylı görmüş gibi bakıyorsun,” dediğinde başımı önüme çevirip yürümeye devam ettim.

Dışarı çıktığımızda Poyraz elimi bıraktı ve elini belime yerleştirdi. Teninin tenimle birleştiği noktalarda tuhaf hisler uyanmıştı. Belimden hafifçe iterek beni kaldırıma yönlendirdi. Birlikte arabaları beklemeye başladık. Samet’in aracı geldiğinde tam arka kapıyı açmış biniyordum ki belimdeki el yer değiştirdi ve göbeğime yerleşip beni geriye doğru çekti.

“Seni ben götüreceğim,” dedi Poyraz kulağımın dibinde. “Peki.”

Melike bana yaklaştığı sırada Poyraz benden biraz uzaklaştı. “Tatlım ben Samet’te kalacağım bu gece.”

Duyduklarımın şoka uğramıştım. “Saçmalama! Yalnız kalamayacağımı biliyorsun! Samet bize gelsin!”

Melike şaşkınlıkla bana baktı. Sonra Poyraz’a yönelip, “Poyraz, bu gece Öykü ile kalabilir misin?” diye sordu.

“Hayır!” diyerek araya girdim.

Melike beni hiç önemsemeden, “Ben Samet’le gideceğim ama Öykü hayatta tek kalamaz,” diyerek konuşmasına devam etti.

Arkadaşıma öldürücü bakışlar atıyordum. Benim bu adamdan ne kadar nefret ettiğimi bilmiyor muydu?

“Hiç sorun değil.” diyen Poyraz’a çevirdim bakışlarımı. Sinsi bir şekilde gülümseyip, “Ona çok iyi bakacağım,” dedi.

Melike yanağıma hızlı bir öpücük bırakıp Samet’in açık tuttuğu kapıdan içeri geçip araca yerleşti.

Ben şaşkınlıkla uzaklaşan araca bakarken kulağımın dibinde o sinir bozucu sesi duydum. “Harika bir gece olacak müstakbel karıcığım.”

Burnumdan soluyarak, “Benimle kalmayacaksın!” diye bağırdım.

Poyraz’ın arabası geldiğinde, kapıyı açıp içeri girmemi bekledi. Yavaşça ön koltuğa yerleştiğimde sinirden çatlamak üzereydim. Melike beni nasıl bu duruma düşürürdü? Tanrım!

Yola çıktığımızda çaktırmadan yanımdaki adama baktım. Gülümsüyordu. “Neye gülüyorsun?”

“Hiç, hiçbir şeye...”

Hâlâ gülmeye devam ediyordu. “Şimdi sen tek mi kalacaksın evde?”

“Evet, ne varmış bunda?” Kollarımı önümde birleştirip bakışlarımı yola diktim.

Evime geldiğimizde sinirle kapıyı açıp arabadan indim. Poyraz da benimle beraber indiğinde, “Eve girmeyeceksin!” diye bağırdım.

“Sadece seni eve kadar geçirmek istedim.”

Sakince yanında yürüdüm. Apartmanın kapısını açıp içeri girdiğimde hâlâ peşimden geliyordu. Ona dönüp soru sorar gibi tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Yukarı kadar eşlik edeyim.”

Hiç cevap vermedim. Asansöre binip dairemin olduğu katın düğmesine bastım. Asansörün kabini biraz dardı ve o iri cüssesiyle bana çok fazla alan bırakmıyordu.

“Bu kadar sesli nefes almayı keser misin Öykü?”

Korkuyla nefes almayı kestim. Sonra kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin derin nefes aldım ancak işe yaramıyordu. Poyraz hor-murdanarak ellerini ceplerine soktu. Gergin görünüyordu. Benim kadar gergin olabilir miydi acaba?

“Öykü, yeter!”

Sinirle ona baktım. “Kusura bakma ama yaşamam için nefes almam gerek!”

Bana dönüp kızgınca gözlerime baktı. Nihayet asansör kabininin kapıları açılınca kendimi hızla dışarı attım.

Poyraz bir anda kolumdan tutup beni kendine çevirdi. “Yanında kalmamı istersen kalırım.” Bakışları endişeliydi. Az önceki gibi değildi. Beni önemsiyor muydu yani?

“Hayır, istemiyorum.”

“Pekâlâ Öykü. On dakika aşağıda bekleyeceğim. On dakika içerisinde beni çağırırsan gelirim ama eğer vaktinde çağırmazsan gece boyunca yalnız kalırsın.”

Kolumu elinden kurtardım. Kapılar kapanırken son kez yüzüne baktım. Görüş açımdan çıkınca hızla dairemin kapısına yönelip anahtarları çantamdan çıkardım ve kilide yerleştirip çevirerek kapıyı açtım. İçeri girdiğimde tedirginlik kanıma karışmaya başlamıştı. Kapıyı kapatıp yavaş adımlarla içeri geçtim. Tek tek bütün odaların lambalarını açtım.

“Ne var canım? Kocaman kadını. Bir gece idare edebilirim.” An-neme de gidebilirdim ama küçük bir tatile çıktığı için evde değildi.

Tam salona geçmiştim ki birden ev karanlığa gömüldü. Korkuyla çevreme baktım. Pencerenin olduğu yönü biliyordum. O tarafa

doğru yürüdüm ama dışarısı zifiri karanlıktı. Bütün civarda elektrik gitmiş olmalıydı.

“Hayır!”

Olduğum yere çöktüm. Korku iliklerime işliyordu. Yerde cenin pozisyonu almıştım. Geçmişteki korkunç anılarım saklandığı yerden çıkmaya başlamıştı. Karanlıktı onların yeri ve karanlıkta çıkıyorlardı. Zihnim bulanıklaşmaya başlıyordu. *O adamın sesi kulaklarımda cınladı.*

“Küçük Öykü... Neredesin?”

Kulaklarımı kapattım. Duymak istemiyordum!

“Küçük Öykü... Neredesin?”

Karanlığa doğru, “Hayır!” diye bağırdım.

“Yine saklanıyor musun küçük kız? Saklambaç karanlıkta oynanır. Şimdi ışıkları kapatacağım. Biliyor musun Öykü? Ben karanlıkta oyun oynamayı çok severim.”

Bir anda küçücük bir kız çocuğu oluverdim.

Dolabın kapaklarının aralığından ona bakıyorum. Işığı söndürüyor. Korkuyla derin bir iç çekiyorum. Dolabın kapakları açılıyor ve beni buluyor.

“Gel buraya küçük kız!”

“Hayır!” diye haykırdığım sırada, evin kapısından büyük bir gürültü geldi. “Öykü! Aç kapıyı!”

Emekleyerek kapıya gittim. Karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyordum. Salon dış kapıya yakındı. Kapıya yaklaşıncaya zorlanarak ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Poyraz telefonunun fenerini bana doğru tutuyordu. Birden kollarına bıraktım kendimi ve ona sımsıkı sarıldım. Başımı göğsüne yasladığımda hıçkırarak ağlamaya başladım. Sımsıkı sardı beni.

Öyle ne kadar kaldık bilmiyordum. Geçmiş korkularım elini üzerimden çekti. Ağlamam dinmeye başladığında içeriye doğru hareket ettik.

Poyraz tam beni kendinden uzaklaştıracakken, “Bırakma!” diye çaresizce bağırdım.

“Sakin ol, sadece kapıyı kapatacağım.”

Olumlu anlamda başımı salladım. Benden uzaklaşıp kapıyı kapattı. Telefonun feneri biraz olsun aydınlatıyordu çevremizi. Tekrar ona sarıldım. Saçlarımı okşadı.

“Tam gidecekken sokak karanlığa gömüldü, elektrikler gitmiş. Şansıma binanın dış kapısını açık bırakmışım. Senin karanlıktan korktuğun aklıma gelince hemen yanına geldim.”

Sesi endişeliydi. On katı merdivenlere tırmanarak çıkmıştı, öyle mi? Bu nasıl bir adamdı böyle? Bana bir dünya hakaret etmişti ama şimdi benim için endişeleniyordu, öyle mi?

“Odan nerede Öykü?”

Ondan uzaklaşıp odama yöneldim. Arkamdan geliyordu. İçeri girdiğimizde ışığı çevreye tuttu ve telefonunu masanın üzerine bıraktı. Telefonundan gelen ışık loş bir ortam oluşturunuyordu.

“Öykü, iyi misin?”

Karanlıkta belli belirsiz gördüğüm iri silüetine yönelip hızla sarıldım. “İyi ki geldin,” dediğimde sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı

Gerçek buydu. Sabaha kadar kafayı yiyebilirdim. O an Poyraz’ı ya da başka birini aramayı akıl edemezdim.

“Neden bu kadar çok korkuyorsun karanlıktan?” diye sorarken saçlarımı okşuyordu.

“Sorma, lütfen.”

“Peki. İtiraz istemiyorum bu gece burada kalacağım. Biliyorum

benden nefret ediyorsun ve hatta canıma okumak istiyorsun ama inadın sırası değil.”

“Tamam.” Ondan uzaklaşıp, “Arkanı dön. Üzerimi değiştireceğim,” dedim.

Karanlıkta belli belirsiz döndüğünü gördüm. Dolabıma yönelip üzerimdekilerden kurtuldum ve el yordamıyla pijama takımlarımdan birisini alıp hızla giydim. Yatağa geçtiğimde çarşafı kaldırıp altına girdim. Acaba *burada kalacağım* derken benimle uyumaktan mı bahsediyordu?

“Tamam, giyindim,” diye seslendim karanlığa doğru. Bana döndüğünü hissettim.

“Odanın dekorunu bilmiyorum. Burada bir koltuk var mı?” diye sordu.

Panikle, “Benim yanımda yat!” dedim. “Yani, *lütfen*.”

“Emin misin Öykü? Biz birbirini öldürmek isteyen *iki yetişkiniz*. Bu gecelik seni öldürmeyebilirim ama canımın güvende olduğunu nereden bilebilirim?”

Kıkırdayarak, “Bu gecelik seni öldürme planlarımı bir kenara bırakacağım,” dedim.

Karanlıkta birkaç hareket gördüm. Sanırım ceketini çıkarıyordu. Biraz uzun sürdü hışırtı sesleri. Nihayet yanıma geldiğinde çarşafı kaldırıp içine girdi. Yatağımın sağ tarafı biraz çökmüştü, Poyraz epey ağır olmalıydı.

Birden oda tamamen karanlığa büründü. Korkuyla sıçradım. “Telefonumun şarjı bitmiş olmalı,” dedi sakince. “Şarja takmayı unutuyorum hep. Neyse, arkanı dön.”

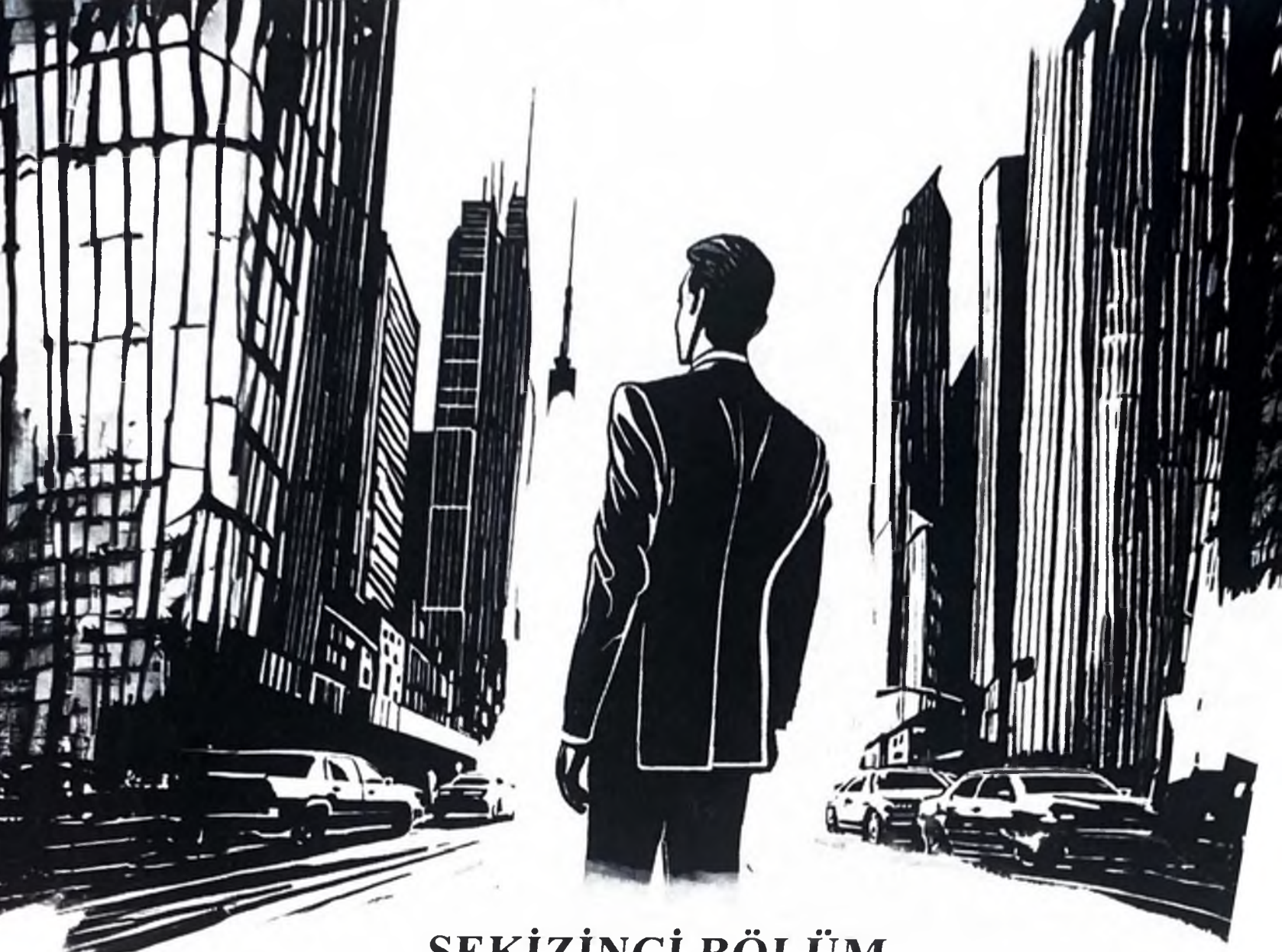
Hemen dediğini yaptığımda birden arkamda sıcak ve sert bedenini hissettim. Kolunu belime sarıp beni kendine doğru çektiğinde itiraz edemedim ama bedenim gerilmişti.

“Şimdi benden nefret ettiğini unut ve uyu. Ben öyle yapacağım Öykü.” Başını boynuma iyice yaklaştırdı. Nefesi boynumun yan tarafını okşuyordu. “Korkma, ben yanıdayım.”

“İyi geceler Poyraz.”

“İyi geceler.”

Kim bilebilirdi ki intikam yemini ettiğim adamın varlığına şükredeceğimi? Şu anda Poyraz yanımda olduğu için tarifsiz bir huzur hissediyordum. Ve ilk defa, karanlık o kadar da ürkütücü gelmiyordu. Kollarıyla beni sımsıkı sarmış ve kocaman bedenine hapsedmişti. Kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissetmiştim. Huzurla gözlerimi yumdum. Şimdilik gururumu bir kenara bırakacaktım. Yarın intikam planlarıma kaldığım yerden devam ederdim ama şimdi, bu adını bilmediğim güçlü duygunun tadını çıkaracaktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Poyraz

Neden? Kendime son zamanlarda sık sık soruyordum bu soruyu.

Neden onunla uyumuştum? Neden bütün gece ona sarılmıştım? Dün gece gerçekten çekici bir kadınla randevum olduğu hâlde onu ekip neden varlığından bile huzursuz olduğum kadının yanına gitmiştim? O Savaş denilen adamın masada oluşu beni neden o kadar germişti? Neden masaya vardığımda Öykü'nün boynundan öpmüştüm? Resmen onun bana ait olduğunu göstermeye çalışmıştım. Öyle olmadığını bildiğim hâlde hem de. Kapının önünde neden beklemiştim dün gece? Neden elektriklerin gittiğini fark edince korkmuştum? Öykü için neden korkmuştum? En önemlisi, neden onunla evlenmeyi kabul etmiştim? Hatta evleneceğim kadının o olduğunu öğrenince neden daha çok mutlu olmuştum?

Yanımda uyumakta olan kadından yavaşça uzaklaşıp uykusunu bölmeden yataktan kalktım. Ayaklarım yatağın kenarından sarkarken başımı çevirip ona baktım. Ona bakmak istemiyordum. Küçük

ve dik burnunu, dolgun kıvrık dudaklarını ve kavisli kaşlarını görmek istemiyordum. Bembeyaz tenine bakmak istemiyordum. Yastığın üzerine yayılmış saçlarını görmek istemiyordum. İstemiyordum ama gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

Karmaşık ruh hâlimden uzaklaşmaya çalışarak başımı önüme çevirdim. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Sabah olmak üzereydi. Şafak söküyordu. Pencereden süzülen kırmızı tonlardaki ışık ve sokak lambalarının ışığı odaya loş bir aydınlık kazandırmıştı. Birden odanın ışığı yandığında elektriklerin geldiğini anladım. Yataktan kalkıp odanın ışığını kapadım. O yatağa geri dönmek istemiyordum. Bu *fazlaydı*. Hem elektrikler de geldiğine göre artık korkmazdı herhâlde. Eminim salonda yatabilirdim.

Tam kapıyı açmış çıkacakken arkamdan Öykü'nün dehşet dolu çığlığı geldi. Korkuyla bir anda arkamı döndüm. Yatakta kıvranıyordu. Hemen yanına gittim ve yatağa oturdum.

“Hayır!” diye çığlık attığında endişeyle irkildim.

Kolundan tutup onu uyandırmaya çalışarak adıyla seslendim. Uyanmıyor ve çırpınmaya devam ediyordu.

“Öykü!”

Birden gözlerini açtı. Hışım la yatakta doğruldu ve üzerime atladı. Ne olduğunu anlayamadan sırtım sert bir şekilde zemine çarpmıştı ve kendimi yerde bulmuştum. Öykü üzerimdeydi. Nefes alamıyordum. Boğazımı sıkıyordu. Dışarıdan yansıyan sokak lambalarının ışıkları onun açık renk gözlerindeki dehşeti açığa çıkarıyordu. Göz bebekleri kocamandı ama sanki gözleri bomboştu. Hayat yoktu o gözlerde. Tanıdığım kadın değildi sanki. Kendini hâlâ kâbusta zannediyor olmalıydı. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı. Öykü beni gerçekten öldürecek gibi bakıyordu. Cüssesine göre çok güçlüydü. Ellerimi boğazıma götürüp bileklerinden tutarak kendimden uzaklaştırdığımda haykırarak bir kez daha bana yüklendi. Onu iterek yanıma devirdim ve üzerine çıktım. Ellerini başının üstünde birleştirip yere bastırarak hareketlerini kısıtladım. Yü-

züne doğru eğildiğimde gözleri korkuyla irileşti. Nefes alıp veriş i çok hızlıydı. Neler olduğunu anlamıyordum. Hâlâ rüya mı görüyordu? Gözlerinin içine baktım. Bakışlarındaki korku silinmeye başlamıştı.

“Benim, Poyraz,” dedim sakince.

Nefesleri hâlâ hızlıydı. Kollarını bir kez daha kıpırdattı. Gerçekle hayali ayırt edemediği noktadaydı anlaşılan.

“Sakin ol Öykü, sadece rüyaydı.”

Bakışları anlam kazanmaya başlamıştı. Nefesleri yavaş yavaş düzene girerken hareket etmeyi kesti ve sakinleşti. Serbest bıraktığımda ellerini orada tutmaya devam etti.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp göz kapaklarını araladı. “Poyraz?”

“Evet.”

Yavaşça üzerinden kalktım. Ayağa dikildiğimde ona elimi uzatarak kalkmasına yardım ettim.

“Üzgünüm,” dedi elimi tutup ayağa kalkarken.

“Sorun değil.”

Her geçen saniye daha çok tanıdığım kadına benziyordu. Korkmuyordum, hayır. Endişeliydim. Onu bu hâle getiren şeyi delicesine merak etmiştim. Kendimi savunabilmişim çünkü ondan oldukça güçlüydüm ama yanında güçsüz biri olsaydı şu an ölmüş olabilirdi. Böylesine cılız bir kadının bu kadar güçlü olması enteresandı. Onu bu kadar güçlü olmaya iten şey neydi?

Gözleri boynuma kaydı ve bakışları donuklaştı. Eller iyle ağzını kapatıp iç çekti. “Bunu ben mi yaptım?” diye sordu. Muhtemelen boynum kızarmıştı.

Ona yaklaşıp gözlerine baktım. “Sorun değil, gerçekten.” Yanımdan geçip yatağa oturduğunda ben de yanına oturdum. “Neyin var Öykü? Az önce olan şeyler... Neler oluyor?”

“Lütfen bu geceyi unut, olur mu? Saçma bir rüyaydı işte. Çok üzgünüm. İstersen salona geç.”

Derin bir nefes alıp verdim. Endişeli ve tedirgindi. Gizlediği şeyler vardı. Kendini toparlayamıyordu. Tanıdığım Öykü olamıyordu. Gerçi hoş, onu tam anlamıyla tanıdığım da söylenemezdi ama o canlı, pırıl pırıl kadından eser yoktu.

“Hayır, burada uyuyacağım,” dedim inatla.

“Bak bunu ben istedim farkındayım ama yanlış bir fikirdi. Ben bir erkekle uyuyamam. Nedenini sorma. Hataydı bu. Lütfen salonda uyu.”

Başımı ona çevirip yüzüne baktım. Gerçekten gitmemi istiyordu. “Pekâlâ,” diyerek yataktan kalktım.

Öykü benim ardımdan kalkıp yatağın karşısındaki dolaba yöneldi ve içinden yastıkla battaniye çıkardı. Bana yaklaşıp kucağındakileri verdi. Yüzüme bakmıyordu. Şimdi sırası değildi. Şu an kendini bana açmaya hazır değildi. Etrafına ördüğü duvarları bir kat daha kalınlaştırıyordu sanki.

Daha fazla orada beklemeden salona geçtim. Köşe koltuğun uzun tarafına yönelip yastığı koltuğa koyduktan sonra hızla yatıp üstümü örttüm. Gözlerimi yumdum. Çok geçmeden huzursuz bir uykuya teslim ettim kendimi.

Göz kapaklarımı araladığımda yattığım yerde doğrularak etrafa baktım. Sanki evde bir yaşam belirtisi yok gibiydi. Orta sehpanın üzerindeki bir not dikkatimi çekti. Uzanıp küçük kâğıdı elime aldım.

Sevgili müstakbel eşim, sakın seni uyandırmaya kıyamadığımı sanma. Sadece uyanıp evden çıkmanı bekleyecek kadar vaktim yoktu. Uyandığın gibi evi terk et!

Gülümseyerek notu kumaş pantolonumun cebine koydum. Kol-

tuktan kalkıp yavaş adımlarla Öykü'nün odasına gittim. Telefonum orada kalmıştı. Kapıyı açtığımda içerisinin derli toplu olmasına şaşırılmışım. *Vakti yoktu ha?* Telefonumu dün gece bıraktığım yerden aldım. Aslında arabamın anahtarının da burada olması gerekiyordu ancak yoktu.

Camın önündeki tekli koltuğun üzerine bırakılmış olan ceketimi fark edince o tarafa yöneldim. Ceplerinde araba anahtarımı ararken anahtar dışında başka bir şey buldum. Kâğıt parçasını ceketin cebinden çıkarıp baktım.

Araba için teşekkürler müstakbel eşim.

Sinirle kaşlarımı çattım. Resmen arabamı almıştı! O arabayı çok seviyordum! Tüm bildiğim küfürleri bir bir sıralamaya başlamışım. Hırsla ceketimi alıp odanın çıkışına yöneldim. Tam çıkacakken birden durakladım. Yatağın ayakucunun olduğu tarafta, duvarın dibindeki şifonyere yönelip çekmecelerini açtım. En alt çekmeceyi açtığımda nihayet aradığım şeyi bularak memnuniyetle gülümsedim. Beklediğim gibi iç çamaşırları buradaydı. Biraz karıştırıp en çok hoşuma giden parçayı çekip aldım. Sinsi bir şekilde sırtıyordum. Siyah renkli, dantel işlemeli sutyeni alıp ceketimin cebine tıktırdım ve hızla odadan çıktım.

“Sen göreceksin Öykü!”

Evden çıkıp aşağıya indim. Biraz yürüdükten sonra trafiğin akıp gittiği yola çıkmışım. Geçen taksilerden birine binip ablamın evinin adresini verdim.

Eve geldiğimde kapının açılmasını beklemeden ablamın bana verdiği yedek anahtarlarla içeri girdim. Tam salon kapısının önünden geçerken ablamın bana bakmakta olan endişeli gözleriyle karşılaştım ve birden durakladım.

“Neredesin sen Poyraz?” Bana doğru yürüyüp kollarını önünde kavuşturdu. Sinirli görünüyordu.

“Sorun nedir?”

“Dün gece bir anda çıktın ve telefonun kapalıydı. Bütün gece meraktan öldüm.”

Ağırlığımı bir ayağıma verip gözlerimi devirdim. “Abla, kocaman adamım.”

“*Evlenecek olan* bir adamsın Poyraz,” dedi. Seçtiği kelimeler uyarı doluydu. Geceyi bir kadınla geçirmiş olabileceğimi düşünüyordu anlaşılan.

Ne evlilik ama! Öykü ile henüz evliliğimizin detaylarını bile konuşmamıştık fakat şu an için ikimiz de birbirimizin özel hayatlarına karışmıyorduk. Bir an önce sınırları belirlemek iyi bir fikirdi.

“Öykü’nün yanıdaydım zaten,” dedim.

Ablamın gözleri kocaman olurken onu öylece bırakıp merdivenlere yöneldim ve yukarı çıktım.

Odama girdiğimde ilk iş olarak banyoya girip hızlıca duş aldım. Füme rengi bir takım elbise ve beyaz gömlek giydim. Siyah renkteki kravatımı da taktığımda hazırdım. Dün giydiğim ceketimin cebinden Öykü’nün çamaşırını alıp üzerimdeki ceketin cebine koydum. Öykü’nün benim arabamı almasının karşılığında onu feci derecede sinir edecek bir planım vardı ve bu plan için cebimdeki kumaş parçasına ihtiyacım vardı.

Sinsi bir sırıtışla odamdan çıkıp aşağıya indiğimde salon kapısının pervazında dikilmiş olan ablamla karşılaştım.

Birden ciddi bir havaya büründüm. Tek kaşımı havaya kaldırarak, “Ne var?” diye sordum.

“Ne mi var? Dün gece Öykü’nün yanında olduğunu söyleyip yukarı çıktın ve ben meraktan ölüyorum!”

“Sana hiç yakıştıramadım abla,” derken alayla gülerek başımı iki yana salladım. “Özel hayata hiç mi saygın yok?”

Ablamın gözleri birden irileşirken omuzuma vurup, “Terbiyesiz!” dedi.

Gülerek yanından geçip evden çıktım. Eminim ki şaşkınlıktan yerinden kıpırdayamıyordu. Akşama beni sorguya çekeceği kesindi.

Evin bahçesinden çıkıp ana yolun kenarında beklemeye başladım ve geçen ilk taksiye binip işe gitmek için yola çıktım. Bu arada, acaba Tolga nerelerdeydi?

Şirkete ulaştığımda yeni asistanım Merve beni girişte bekliyordu. Koşar adım yanıma yaklaşıp, “Poyraz Bey, toplantı başladı,” dedi.

“Biliyorum Merve Hanım. Ben direkt toplantı salonuna geçeceğim. Siz bugün olan programımı gözden geçirin. Toplantıdan sonra konuşuruz.”

“Peki efendim.”

Asansöre yönelip yönetim katına çıktım. Öykü’nün beni uyan-dırmamasına daha da sinir olmuştum. Bu toplantıda o da olacaktı. Beni özellikle uyandırmadığına ve özellikle arabamı aldığına iddiaya girerdim.

Asansör istediğim kata ulaştığında hızla asansörden çıkıp toplantı salonuna yöneldim. İçeri girdiğimde bir konuşmanın ortasına daldığımı fark ettim. Beyaz yazı tahtasının önünde ayakta olan Öykü, masadakilere bir şey anlatıyor gibiydi. Yazı tahtasında ise kocaman harflerle *kadın ne ister* yazıyordu. Öykü’nün tam karşısına, masanın başına oturduğumda dikkatle bana baktı. Dudaklarını kasmıştı. Gülmemeye çalışıyordu.

“Geciktiniz Poyraz Bey,” diyen Öykü’ye nazıkçe gülümsedim. “Üzgünüm, uzun bir geceydi ve uyanmakta zorlandım,” dedim.

Söylediklerim karşısında şaşkınlığını gizleyemeyen Öykü, hızla kendini toparlayıp tahtaya döndü ve eliyle yazıyı işaret edip, “Fikirlerinizi alayım,” dedi masadaki kişilere hitaben.

Yeni çıkacak olan ruj serisi için güzel bir slogan bulmaya çalışıyorduk. Masadakilerden birkaç fikir çıkmaya başlamıştı ve Öykü uygun bulduklarını beyaz tahtaya yazıyordu. Bu benim ve Öykü’nün görevi değildi ama ikimiz de her şeye hâkim olmak istediğimizden

her toplantıya katılıyor, her konuda çalışanlarla iş birliği yapıyorduk. İş konusunda Öykü'yle çok fazla ortak yanımız vardı ve bunlardan ilki ikimizin de kontrol delisi olmasıydı.

Bir an onu incelemeye başladım. Pudra pembesi ipek bir gömlek ve beyaz kumaş pantolon giymişti. Gömleğinin etekleri pantolonunun içindeydi. Saçları topluydu. Pantolonlar masum olmalıydı ama bu pantolon onun üzerinde oldukça dikkat dağıtıcı görünüyordu. Boyu normalde kısaydı ama topuklu ayakkabılarıyla şu an boyu oldukça uzun duruyordu. Topuklu ayakkabıları vücut kaslarının kasılmasına sebep oluyor olmalıydı çünkü şu an bedeninin her kısmı çok sıkı görünüyordu, özellikle belden aşağısı. Pantolonu çok çekiciydi. Çekici olan pantolon değil, içindekiydi! Tanrım! Onun vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı ve ben gördüklerim yüzünden yerimde huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştım.

Homurdanarak bakışlarımı üzerinden çekecekken Öykü, “Bir fikriniz mi var Poyraz Bey?” diye sorarak tekrar ona bakmama sebep oldu.

Birden donup kaldım ancak kendimi hemen toparladım. “Evet, Öykü Hanım.”

Tek kaşını havaya kaldırıp otoriter bir ses tonuyla, “Sizi dinliyorum,” dedi.

“Kadın arzulanmak ister.”

Kollarını önünde kavuşturup, “Bunu açın lütfen,” dedi.

Oturuşumu dikleştirdim ve gözlerinin içine baktım. “Kadınlar daima çevrelerinde onu beğenecek birilerinin olmasını ister. Eğer egoları tatmin olmazsa, öz güvenleri düşer ve dikkat çekmek için çabalamaya başlarlar. Bu onların en büyük zaafıdır. Arzulanma isteği, onların en büyük zaafıdır.”

Öykü arkasını dönüp tahtaya *kadın arzulanmak ister* yazdı. Tanrım! Arkasını dönmeden yazamaz mıydı? Bu görüntüye daha fazla bakarsam kalp krizi geçirebilirdim!

“Peki bir ruj, kadının arzulanmasını sağlar mı?” diye sordu.

“Hayır, Öykü Hanım. Ruju dikkat çekmek için değil, öz güveni yükseltmek için kullanacağız. Kadın eğer cesursa, tek bir bakışıyla erkeğini etkileyebilir zaten.”

“Öyleyse ruja neden ihtiyacı olsun? Belki yeterince cesurdur.”

Koltuğumda geriye yaslanıp, “Herkes sizin gibi olamaz Öykü Hanım,” dedim doğal kırmızı dudaklarına bakarken. Öykü yutkundu ve dudaklarını araladı. “Bazı kadınlar öz güven eksikliğiyle doludur. Güzelliklerinin farkında olmazlar ve yaydıkları negatif enerjiyle etraflarındaki erkekleri uzaklaştırırlar. Erkek, cesur kadın ister ve bahsi geçen kadınlar, ancak kendilerini güzel hissederlerse cesur olurlar. Ancak yine de bu sahte maskenin bile doğal olduğunu düşünerek kendilerini ve karşısındaki adamı kandırmayı severler. Yani kadın biraz da doğal görünmek ister. Doğal görünürken bile beğenilmek ister.”

Öykü tahtaya, *doğallık* yazdı.

Sandalyemden kalkıp yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. “Sonuçta ben bir erkeğim. Kadın olan sizsiniz. Siz ne istersiniz, Öykü Hanım?”

Kimseden ses çıkmıyordu. Öykü gözlerimin içine baktı ve “Haklısınız kadın arzulanmak ister,” dedi. “Hatta bu en büyük arzularımızdan birisidir.” Başını dikleştirdi. “Ancak ruju erkekler için sürmüyoruz. Ruju, rakiplerimiz için sürüyoruz. Onlar bizim savaş boyalarımız.”

“Bu savaş ne için?” diye sordum, tek kaşımı kaldırarak.

“Arzuladığımız şeyi elde etmek için.”

Öyle cesur bakıyordu ki... İki yanımda duran ellerim ona dokunmak için çıldırıyordu. “Sizin kesinlikle savaş boyasına ihtiyacınız yok Öykü Hanım.”

Elinden siyah yazı kalemini alıp tahtaya yöneldim ve önce tahtadaki her şeyi silip, *arzuladığın şey için, savaşman gerek* yazdım.

Toplantı odasındaki herkese yönelip, “Şimdilik sloganımız bu,” dedim. “Bir sonraki toplantıda daha detaylı konuşuruz. Çıkabilirsiniz arkadaşlar.”

Tam toplantı odasından çıkmak için harekete geçmişken Öykü arkamdan seslendi. “Lütfen bekleyin Poyraz Bey.”

Kapıdan biraz uzaklaşıp çıkanların geçmesi için yoldan çekildim.

Toplantı odası nihayet boşaldığında kapıyı kapattım. “Seni dinliyorum, Öykü.”

Birden az önceki cesur kadın gitti ve boş bakan gözlere sahip o kadın geldi. Bakışlarını boşluğa dikti ve sessizlik uzayıp gitti. *Bir dakika... Belki de beş? On?*

“Dün gece...” diyerek lafa girdiğinde onu bölerek, “Dün gece gayet rahat uyudum Öykü,” dedim. “Şimdi bunu unutalım. Kahvaltı yaptın mı? Eğer yapmadıysan beraber yapabiliriz.”

Bir anlığına bakışlarında minnet kırıntılarını gördüm. Sorgulamadığım ve konunun üzerini örttüğüm içindi bu.

Bakışları yeniden canlanırken, “Tabii ki yaptım,” dedi. “Senin gibi tembel değilim, erken kalkarım.”

Gülümseyerek, “Pekâlâ,” dedim. “Bu arada anahtarlarımı alabilir miyim?”

Kollarını önünde birleştirip bir süre yüzümü inceledi. Başını dikleştirip ukala bir tavırla, “Hayır, kendi arabam gelene kadar seninkini kullanacağım,” dedi ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

Birkaç saniye öylece gidişini izledim. Aslında arabası çoktan tamirden çıkmıştı ama o bunu bilmiyordu. İnadına söylemiyordum.

Hemen kendime gelip kapıdan çıktım ve arkasından seslendim. “Eğer üzerinde bir çizik dahi görürsem sonu kötü olur!”

Birden durup başını yana çevirdi ve omuzunun üzerinden bana baktı. Sinsi bir şekilde gülümseyip, “Merak etme üzerinde *bir çizik* olmayacak,” dedi. “Birden fazla çizik olacak.” Topuklarını tıkırdatacak oradan uzaklaştı ve asansöre binip gözden kayboldu.

Dişlerimi öyle çok sıkıyordum ki onları kırmaktan korkmuştum. Bir an yönetim katında çok fazla çalışan olmamasına sevinmiştim. Şansıma koridorda da kimse yoktu. Kimsenin bu mini şovumuza tanık olmasını istemezdim.

Uzun adımlarla ilerleyip ofisime yöneldim ve içeri girdim.

Tam masama geçerken kapım tıklatıldı. “Gir!” dediğim sırada koltuğuma yerleşiyordum.

Gelen asistanımdı. “Programınızı gözden geçirmek için geldim,” dedi. “Sizi dinliyorum, Merve Hanım.”

Elindeki tabletin ekranına dokunmaya başladı.

Asistanım bugünkü toplantılarımı saatleriyle tek tek sayarken birden duraksadı ve “Bir de Öykü Hanım’ın sizin programınıza eklettiği bir şey var,” dedi.

Meraklanarak, “Nedir?” diye sordum.

“Beraber alışverişe çıkacağınızı söyledi. Öğlenden sonra saat dörtten itibaren programınızı boşalttırdı ve bir sonraki güne aktarmamı istedi.”

“Bunu hangi ara yaptı?”

“Bu sabah geldiğinde efendim.”

Gerginliğim elle tutulacak cinstendi. Asistanım da kızgın olduğumun farkındaydı ancak bilmediği şey, şu an masamı parçalamak üzere olduğumdu. Öykü mağaza mağaza gezmeden de alışveriş yapabilecek maddi güce sahipti. İlla gezmek istiyorsa, tek başına da yapabilirdi. Beni peşinden sürüklemek anlaşılan ona anlayamadığım bir zevk verecekti.

Derin bir nefes alıp verdim. “Tamam, çıkabilirsin.”

Kadın sanki bunu bekliyormuş gibi bir anda ofisimden ayrıldı. Cebimden cep telefonumu çıkarıp Tolga’yı aradım.

Bir iki çalıştan sonra açtı. “Efendim?”

“Tolga, arabam yok. Ablamın evine uğrayıp garajda duran diğer

arabamı al ve şirkete gel.” Aslında bugün ablamdan çıkarken diğer arabamı yanıma alabilirdim ama Öykü’nün benden aldığı arabamı geri vermeyeceğini düşünmemiştim. “Gelirken de içine bir kumaş parçası sığacak büyüklükte siyah bir kutu alıp bana getir.”

Tolga bir an cevap vermeyince, “Çabuk ol,” dedim.

“Tamam,” yanıtı geldikten sonra telefonu kapatıp masama bıraktım. Tolga’nın istediğim şeyi alıp yanıma gelmesi çok uzun sürmemişti.

Kutuyu masaya bıraktığında, “Biraz dışarıda bekle,” dedim. Tolga hemen çıktı.

Kutuyu açıp cebimdeki iç çamaşırını içine koydum. Masamdan bir not kâğıdı alıp bir şeyler yazdıktan sonra onu da kutunun içine koydum ve kapağını kapattım. Kutuyu elime alarak koltuğumdan kalkıp çıkışa yöneldim ve ofisimin kapısının önüne çıktım. Tolga karşıdaki duvarın dibinde beni bekliyordu.

Beni fark edip yanıma geldiğinde elimdeki kutuyu ona uzatıp, “Bunu Öykü’ye götür,” dedim.

“Pekâlâ.”

Her ne kadar Tolga’nın bana sadık olduğunu bilsem de, “İçindeki şey özel,” diyerek uyarıda bulundum.

“İçin rahat olsun Poyraz,” dedi ve kutuyu elimden alıp uzaklaştı.

Pis bir sırtıyla ofisime geri döndüğümde kapıya yaslandım ve ayaklarımın altına serilen İstanbul manzarasına gözlerimi kısarak baktım. “Bunu sen istedin, müstakbel eşim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Öykü

Uzun zaman olmuştu. Dün gece elektrik gittiğinde korktuğum için böyle olmuş olmalıydı. Neden *o adam* rüyalarımaya girmek zorundaydı ki? Rüyalarımaya dokunmasa, beni o günlere geri çekmese olmaz mıydı?

Derin bir nefes alıp arabadan çıktım ve binaya doğru ilerlemeye başladım. İçeri girdiğimde tüm çalışanlar beni güler yüzle karşılamıştı. Buraya en son bir ay önce gelmişim.

Asansöre binmek yerine merdivenlerden çıkmayı tercih ederek üçüncü kata çıktım.

Beni fark eden sekreter, “Hoş geldiniz Öykü Hanım,” dedi. “Merhaba Sinem, Neriman Hanım müsait mi?”

“Evet, sizi bekliyor. Buyurun lütfen.”

Karşımdaki kapıyı tıklattıktan sonra içeriden gelen, “Gir,” komutuyla harekete geçtim.

Kapıyı açtığımda Neriman Hanım beni ayakta karşıladı. “Öykü, bu ne hoş sürpriz?”

Gülümseyerek kapıyı kapattım ve odanın ortasına doğru ilerledim.

Bana açtığı kollarına sığındıktan sonra biraz uzaklaştım ve “Hiç hoş değil Neriman Hanım,” dedim.

Merakla kaşlarını çatarak, “Yine mi?” diye sordu.

“Evet.”

Sıkıntıyla bir nefes verip masasının önündeki rahat koltuğunu işaret etti. “Geç otur.”

Ondan uzaklaşıp siyah deriden olan tek kişilik koltuğa oturdum.

Neriman Hanım, masasının arkasına geçip koltuğuna oturdu ve not defterini eline aldı. “Seni dinliyorum Öykü.”

“Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum.”

Bir süre düşündü ve “Hayatındaki en büyük değişiklik nedir?” diye sordu.

“Evleniyorum.”

Yüzünde bir şok ifadesi beliren Neriman Hanım, “Buna hazır olman için elimden geleni yaptım Öykü ama tedavin henüz yeni bitti. Buna emin misin? Biraz daha beklemeye ne dersin?” dedi.

Sıkıntıyla gözlerimi kaçırdım. Bahsettiği şey cinsellikti. “Bu öyle bir evlilik değil. Mantık evliliği yapıyoruz.”

“Anladım. Bana rüyalarından bahseder misin?”

“Aslında tedavim bittiğinden beri, yani bir aydır hiç rüya görmedim onunla ilgili ama dün gece evde elektrikler gidince birden eski anılarım geldi aklıma. Müstakbel eşim Poyraz, yanıma geldi. Korktuğum için onunla uyumak istedim ve gece rüyamın arasında kalkıp ona saldırdım. Onu *o adam* sanmıştım. Gerçeği anlamam çok uzun sürdü.”

“Rüyanda ne gördün?”

“Her zaman gördüğüm şeyi.”

Neriman Hanım söylediklerimi büyük bir sakinlikle dinlemişti. Poyraz’a saldırmış olmam ona göre çok ilginç değildi, bu beklediği bir şeydi.

“Poyraz durumunu biliyor mu?”

Gözlerimi kaçırdım. Bunu ona nasıl anlatabilirdim ki? Geçmişimin iğrenç detaylarını nasıl anlatabilirdim? “Hayır, bilmiyor.”

“Bana ilişkinizden bahseder misin?”

Güldüm. “Biz birbirimizden nefret ediyoruz ve birbirimizi sinir etmek için türlü türlü oyunlar oynuyoruz.”

Neriman Hanım bana, daha büyük bir ilgiyle baktı. “Ondan korkuyor musun?”

Düşündüm. Evet, sinirlenince ondan korkuyorum ama Neriman Hanım’ın bahsettiği şekilde değil. “Benim istemediğim bir şey yapmayacağına eminim.”

Elindeki küçük deftere birkaç şey yazıp tekrar bana baktı. “Temasları seni ürkütüyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Babamdan sonra ilk kez birinin dokunuşu beni ürkütmedi. Bir kez sarıldık ve ben kendimi güvende hissettim.”

Babam, yani teknik olarak eniştem, korkmadığım tek erkekti. Benim için, kusursuz bir babaydı.

“Yani ona güveniyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, dokunuşları sana güven dışında başka ne hissettiriyor?”

Yutkundum. Dün gece eli bacağımdaydı ve ben... *Heyecanlanmıştım*. Hem de çok fazla.

Bakışlarımı kaçırdığım sırada, “Öykü, her şeyi anlatmak zorundasın,” dedi Neriman Hanım.

Ona dün geceki yemeği ve Poyraz’la olan yakınlaşmamızı anlat-

tım. Hissettiklerimi de dile getirdiğimde Neriman Hanım'ın yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

“En kısa zamanda onunla tanışmak istiyorum Öykü. Eğer o da istiyorsa onunla yakınlaşmayı dene.”

Hışımla ayağa kalktım. “Adamın boğazına yapıştım! Nasıl yakınlaşmamı bekliyorsunuz? Sadece uyuduk ve ben *adamı boğmaya kalktım!* Az önce biraz daha beklememi tavsiye etmişsiniz. Şimdi ne değişti?”

Neriman Hanım benim öfkeme tezat oluşturacak şekilde sakindi. Küçük defterini masasına bırakıp ellerini önünde birleştirdi. “Sakin ol Öykü. Sendeki değişiklik gözümünden kaçmadı. Evet, evleneceğini söylediğinde beklemeni tavsiye ettim ancak sanırım beklemene gerek yok. Seni on iki yıldır tanıyorum ve ilk defa gelişme kaydettiğimizi düşünüyorum. Evet, tedavin bitti ama sen hâlâ yerinde sayıyorsun. O adamla yaklaş. Ondan etkileniyorsun Öykü, bunu görmemek için kör olmak gerekiyor.”

Tekrar yerime oturdum. “Ondan nefret ediyorum.”

“Nefret ederken de etkilenmen mümkün. Ten çekimi karşı konulması zor bir şeydir. Ayrıca en kısa zamanda onunla tanışmak istiyorum.”

“Hayır!”

Kızgın bir şekilde baktı. Böyle bakınca bütün cesaretim yok oluyordu. “Tamam ama bana biraz vakit verin. Daha her şey çok yeni.”

“Düğünden önce onu görmem gerekiyor. Ona en kısa zamanda her şeyi anlat.”

Merakla, “Neden düğünden önce?” diye sordum.

“Tahminen aynı evde yaşayacaksınız,” dediğinde başımı olumlu anlamda salladım. “Müstakbel eşinin, beraber yaşayacağı kadını tanımaya hakkı vardır bence.”

“Pekâlâ, birkaç güne haber veririm,” dedim pes ederek.

“Tamam, saat kaç olursa olsun bekliyorum. Rüyan için şimdilik

bir şey yapmaya gerek yok. Büyük bir deprem sonrası artçı bir sarsıntı gibi düşün.”

Ayağa kalkıp masasının yanına geçtim. O da ayağa kalkmıştı.

Kucaklaştığımız sırada, “Söylediklerimi unutma. Onunla yakınlaşmayı dene,” dedi.

“Siz benim terapistimsiniz. Özel hayatıma çok mu fazla karışyorsunuz acaba?”

Gülümsedi. “Tatlım benim işim hayatını düzene sokmak. Tabii ki her şeye karışacağım.”

“Çok teşekkür ederim, her şey için minnettarım,” dedim fısıltıdan farksız bir ses tonunda.

Bana anne şefkatiyle yaklaşmıştı her zaman. Atlattığım badirelerden kurtulduğumda on üç yaşında, yaşayan bir ölü olarak karşısındaydım. Şimdi ise hayata umutla bakabiliyordum, güçlüydüm.

Ondan uzaklaşıp arkamı döndüm ve çıkarken, “Görüşürüz,” diyerek oradan ayrıldım.

Binadan çıktığımda hızla yol kenarında park hâlinde duran Poyraz’ın aracına yöneldim ve vakit kaybetmeden arabaya binip yola çıktım.

İş yerine geldiğimde, ofisime yöneldim. Tam içeri girecekken asistanım Elif görüş açımı girdi ve telaşla, “Efendim, bu beyefendi sizinle görüşmek istiyor,” diyerek arkamdaki bir noktayı işaret etti.

Hızla o tarafa dönüp baktığımda siyah takım elbiselerinin içindeki esmer uzun boylu bir adamla karşılaştım. Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

Adam bana doğru yaklaşıp, “Merhaba Öykü Hanım, ben Tolga, Poyraz Bey’in şoförüüm,” dedi.

“Merhaba Tolga Bey,” dedim merak içinde.

Daha önce varlığını fark etmediğim, elinde tuttuğu siyah kutuyu bana doğru uzatarak, “Bunu Poyraz Bey gönderdi,” dedi.

Bir süre tereddüt ettikten sonra kutuyu aldım. “Teşekkürler.”

Tolga, “İyi günler Öykü Hanım,” diyerek arkasını döndü ve asansörlere yöneldi. Ben de hızla ofisime girdim.

Kutuyu masama koyup koltuğuma yerleştirdim. Bir süre siyah kutuyla baktık. Acaba içindeki şey neydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Hızla kapağını açıp içine baktım. Siyah bir dantel yığını vardı ve üzerine bir not iliştilmişti. İlk olarak notu elime alıp okudum.

En çok bunu beğendim. Lütfen bunun gibi daha bir sürü al.

Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum. Hatta bunu üzerinden çıkaracağım anı ipe çekiyorum.

Kutunun içindeki dantel yığınına parmağımın ucuyla tutup kaldırdım. *Kahretsin, bu benim çamaşırdı!*

Hızla sutyenimi ve notu kutunun içine geri koyup kutuyu kilitli çekmecelerimden birine koydum ve çekmeceyi kilitledim.

Tanrım! Poyraz'ın Bunu yaptığına inanamıyordum!

Hışımınla çantamdan telefonumu çıkarıp Poyraz'ı aradım.

Birkaç çalıştan sonra açtı. “Ben de diyordum ki müstakbel karım beni ne zaman fırçalayacak?”

Onun muzip ses tonuna inat, “Seni mahvedeceğim!” diye gürledim. “Bu öyle bir evlilik olmayacak, sana söylemiştim!”

“Öykü, evlilik evliliktir diyen sensin. Madem belirsizlikleri sevmiyorsun, bugün bunu konuşalım ve sınırları belirleyelim.”

Derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Haklıydı, ne tarz bir evliliğimiz olacağı hakkında hiç konuşmamıştık. “Tamam, alışveriş için buluştuğumuzda konuşuruz.”

“Hayır Öykü, alışveriş yapmayacağız ama buluşacağız. Eğer ille de beni peşinden sürüklersen her kıyafet denemende kabine girer sana eşlik ederim!”

Gözlerim kocaman açıldı. Bunu gerçekten yapar mıydı? *Kahretsin tabii ki yapardı!*

“Tamam! Sana adresi mesaj atarım.”

“Tamam.”

Sinirle kollarımı önümde kavuşturup kahvemle bakıştım. Geleli yarım saat oluyordu ama Poyraz hâlâ gelmemişti.

Birden tenimde bir karıncalanma hissettim ve istemsizce arkamı döndüm. İşte oradaydı. Uzun ve emin adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. Yüzünde görmeye alışkın olduğum ciddi ifadesi vardı. Ulaşılmaz ve sarsılmaz görünüyordu. Kömür karası saçları alnına düşüyordu ve koyu lacivert gözleri çok tehlikeli bir şekilde parıldıyordu. Üstüne tam oturan siyah takım elbisesiyle, harika görünüyordu. Yanıma ulaştığında beklemediğim bir şey yapıp eğildi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. Ben tepki veremedim o karşıma oturmuştu bile.

“Beklettiğim için üzgünüm. Toplantım uzadı.”

“Sorun değil.”

Yanımıza gelen garsona kahve sipariş etti. Sandalyesinde dik bir şekilde oturdu.

Tam konuşmaya başlayacakken, “Önce birbirimizi tanıyalım Öykü,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Evleneceğiz ve birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

Haklıydı. “Önce sen,” dedim.

“Pekâlâ, adımı ve soyadımı biliyorsun. Otuz yaşındayım. Aile yaşantımı ve aile fertlerimi zaten tanıyorsun. Merak ettiğin bir şey varsa sor çünkü ben sana soracağım.”

“Hayatında biri var mı?” diye sordum birden.

“Evet, hayatımda biri var.”

Bakışlarımı ondan çekip boşluğa çevirdim. Bu neden beni üzmüştü? Ne bekliyordum ki? Onun gibi bir adamın yalnız kalmasını beklemek aptallık olurdu.

“Hayatımda sen varsın Öykü,” diyerek dikkatimi üzerine çekti.

Ah, bu böyle mi söylenir?

“Benden başka?” diye sordum merakla.

“Olsa bu seni rahatsız eder miydi?”

“Tabii ki ederdi. Benim hayatımda biri olsa sen rahatsız olmaz mıydın?”

Duruşunu değiştirdi. Çene kasları dalgalanmıştı. Sanırım dişlerini sıkıyordu. Beni kıskanıyor muydu? *Hadi canım!*

“Pekâlâ, bunu daha sonra konuşalım,” dedi gergin bir şekilde. “Şimdi sıra sende.”

“Yirmi beş yaşındayım. Sevgilim yok. Bildiğin gibi Madenci Şirketler Topluluğu’nun yöneticisiyim.”

“Soyadın neden *Madenci* değil?”

Ah tabii ya... “Ben Lerzan Hanım ve Harun Bey’in öz çocuğu değilim.” Birden bakışları değişti. Üzülmüş müydü?

“Lerzan Hanım yasal varisin sen olduğunu söylemişti. Seni nüfuslarına almadılarsa, bütün mirası kendi istekleriyle mi sana bırakıyorlar?”

“Hayır, yasal mirasçı gerçekten de benim. Lerzan Hanım normalde benim teyzem. Onların hiç çocukları olmadı. Ben on üç yaşındayken mahkeme kararıyla vasi olarak atandılar. Beni nüfuslarına almalarına gerek yoktu. O yüzden soyadım onlardan farklı. O günden beri onları annem, babam bildim. Zaten bana öyle çok sevgi verdiler ki anne babadan farkları yoktu. İkisi de hayatını resmen bana adamıştı.”

Poyraz'ın kahvesi gelmişti bu sırada. Neriman Hanım'la sabah konuştuklarımız geldi aklıma. Sohbet korktuğum geçmişime doğru yol alıyordu. Bunu Poyraz'a anlatmam gerekiyordu. Yapabilir miydim?

“Öz annen ve baban... Onlara ne oldu?” diye sordu. Çekiniyordu ama aynı zamanda merak ediyordu.

“Öz babam ben doğduktan sonra şehit olmuş. Annem yıllar sonra başka birisiyle evlendi ve ben on yaşlarındayken kan kanserinden dolayı vefat etti.” Durakladım. Yutkundum ve gözlerimi kapatıp bir süre öylece durdum. Hayatımın en berbat üç yılı gözlerimin önünden geçmeye başladı. “Ve ben üç yıl üvey babamla kaldım.”

Birden elimin üzerinde bir el hissedince gözlerimi açıp elimin üstündeki ele baktım.

“İstemiyorsan anlatma Öykü.”

Anlatmam gerekiyordu. Beni tanıması gerekiyordu. Anlatmak istiyordum. “Hadi sor,” dedim. Gözlerimi gözlerine diktim. “Velayetimi neden üvey babamdan aldıklarını sor!”

Yutkundu. “Neden velayetini üvey babandan aldılar?”

“Çünkü üvey babam,” gözümünden bir damla yaş aktı. Bunu dile getirmek çok zordu. “Bana...” demiştim ki Poyraz âdeta gürleyerek, “Sus!” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Söylemem gerek!”

“Duymak istemiyorum Öykü! Duymaya hazır değilim! Sus!”

O gözlerindeki neydi? Yaş? Ağlıyor muydu? Anlamış mıydı? Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalktı. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. Elimi tutup masadan uzaklaşmaya başladığında beni de ayağa kaldırarak peşinden gitmeye zorladı. Şükür ki kafe oldukça boştu ve kimse bizi duymamıştı. El ele hızlı bir şekilde yürüyorduk. Poyraz durmadan küfrediyordu. Caddeye çıktığımızda Poyraz bir el hareketi yaptı ve siyah, kocaman bir araba önümüze yanaştı.

Kapıyı açıp, "Gir hadi," dedi.

Hızla arabaya yerleştim. Ön tarafı göremiyordum çünkü şoför kısmını görmeyi engelleyen bir paravan vardı. Poyraz yanıma oturup kapıyı kapattı. Paravana iki kez tıklattığında araba harekete geçti.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Öylece bana bakıyordu. "Dün geceki rüyan bununla mı ilgiliydi?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırarak, "Evet," dedim.

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve kafasını eğip ellerinin arasına aldı.

"Benden tiksiniyor musun?" diye sordum.

Birden başını kaldırıp bana baktı. "Asla!"

"Tiksinsen de sana kızamam. Çünkü kendimi kirlenmiş hissediyorum."

"Sen hayatım boyunca gördüğüm en temiz şeysin Öykü!"

"Ben mi? Saçmalama."

Beni kendine çekip sarıldı. Başımı göğsüne yasladığımda *huzur* diye adlandırdığım o duygu tüm benliğimi kapladı.

"Teyzenler nasıl fark etti? Sen mi söyledin?"

"Hayır, ben söylemedim. Bir gün beni ziyarete geldiklerinde," yine sustum. O son seferi hatırlıyordum. "Kapıyı kırıp içeri girmişler. Zil sesini duymamıştım. Teyzemler beni tutup kaldırına kadar ne yaptığımı bile anlamamıştım. Onu boğuyordum. Ölmemişti ama bayılmıştı."

"Ona gücün nasıl yetti?"

"Kafasına bir şeyle vurduğumda düşüp bayılmıştı. Tam uyanacağı sırada onu boğmaya başlamıştım. Kendini toparlamaya vakit bulmadan yine bayılmıştı."

Bana sarılmaya devam ediyor, saçlarımı okşuyordu. Ağlıyordum ama bunu sesime yansıtmamaya çalışıyordum. Gözyaşlarım gömleğinin önünü ıslatsa da hiç sesini çıkarmıyordu.

“Nasıl başa çıktın? Çok güçlüsün, hayat dolusun. Nasıl başardın? Nasıl atlattın?”

“On iki yıl tedavi gördüm. Bir ay önce tedavim bitti.”

“Peki karanlık korkun?”

Yutkundum. Bu en kötü olanıydı. Her şeyi gerçek kılan şeydi. “O... Bunu hep karanlıkta yapardı. Ne zaman ışıkları kapatsa bunu yapacağını bilirdim,” dedim titrek bir sesle. Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

Beni daha sıkı sardı. Başımı yüzüne çevirdiğimde onun da ağladığını gördüm.

Ondan uzaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sen neden ağlıyorsun?”

“Sana bir pislik gibi davrandım. Olgun adamları sevdiğini iddia ettiğimde kendini açıklama ihtiyacı bile duymadın. Resmen seni geçmişinle yaraladım. Ayrıca... Tüm o yaşadıkların... Sen daha çocuktun! O adamı öldürmek istiyorum!”

Alnımı alnına yaslayıp gözlerimi yumdum. O da yüzümü ellerinin arasına almıştı.

“O çoktan öldü,” dedim bir yandan kendimi de buna inandırmaya çalışarak.

“Şerefsiz! Nasıl yapar bunu? Mezarında tepinmek istiyorum! Ölüm onun için kurtuluş olmuş!”

Elmacık kemiğimde minicik bir öpücük hissettim. Titrek nefesim dudaklarımın arasından firar ederken, “Bana acıma,” dedim.

“Acımak mı? Sen acınacak hâlde değilsin. Haddimi aşıyorum belki ama seninle gurur duyuyorum. Tanıdığım en güçlü kadınsın.”

Ondan uzaklaşıp gözyaşını sildim. Aynısını o da bana yaptı. “Dün gece için özür dilerim.”

“Özür dileme. Sen, kimseden özür dileme Öykü. Onlarca insanın sana özür borcu var ama senin kimseye yok. Bu... Çok büyük bir şey. Bana güvenip anlattığın için... Ne diyebilirim ki? Bana olan güvenin benim için kıymetli bir şey.”

“Anlatmam gerekiyordu. Evlilik evliliktir ve sen evleneceğin kadını tanımalıydın. Tabii benimle hâlâ evlenmek istiyorsan.”

“Ben sözlerimi tutan bir adamım,” dedi muzip bir sesle.

Güldüm. O da yavaş yavaş normale dönüyordu. Elini yanağıma koyup okşadığında gözlerimi kapattım. Yüzümde bir sıcaklık hissettiğimde nefesim kesildi. Bana çok yakın duruyordu.

“Beni öper misin?” diye sordum.

“Bunu istediğine emin misin Öykü?”

“Evet, ama seni uyarmam gerekiyor. Tepki verebilirim. Tetikte olmanda fayda var.”

Yanağıma bir öpücük bıraktı. Biraz daha aşağıya başka bir öpücük bıraktı.

“Senden hâlâ nefret ediyorum Poyraz,” dedim hızlanan soluklarımın arasından.

“Ben de senden nefret ediyorum baş belası.”

Tam dudağımın kenarına bir öpücük bırakınca ürperdim. Ellerim istemsizce yakasına gitti. Korkmaya başlamıştım. “Bence bu iyi bir fikir değil,” dedim fısıltıdan farksız bir ses tonuyla.

“Bana istediğini yapabilirsin, korkmuyorum Öykü.”

Dudakları dudaklarımla aynı hizadaydı, hissediyordum. Yakasındaki ellerim kasıldı. Ona zarar vermek istemiyordum ama bana zarar vermesinden korkuyordum.

“Aç gözlerini ve bana bak,” dediğinde hızla ona itaat ettim. “Benim,” dedi.

Yanağını okşayıp iri, lacivert gözlerine baktım. "Sensin."

Dudakları dudaklarıma temas ettiğinde gözlerim kapandı. Henüz öpmüyordu. Hâlâ bekliyordu. Alışmam için zaman veriyordu. Dudaklarımı aralayıp onu kabul ettiğimde beni büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Bir eli boynumdaydı ve diğer eli belimdeydi. Beni kendine çekiyordu. Korkmaya başlamıştım. Yakasındaki ellerim boynuna giderken kendime engel olamıyordum. Bir anda zaman kavramımı yitirdim ve hafızam yaşadığım birkaç saniyeyi eksik kaydetti. Ne olduğunu anlayamadan Poyraz'ın boğazını sıkmaya başlamıştım, dahası kucağındaydım. Ellerimi çok fazla çaba harcamadan boğazından uzaklaştırıp arkamda birleştirdi. Ondan kaçmaya çalıştığım da iki bileğimi de tek eline alıp beni belimden destekleyerek kendine çekti ve öpmeye devam etti.

Kısacık bir an dudaklarını benimkilerden uzaklaştırıp, "Gözlerini aç ve seni kimin öptüğüne bak," dedi. "Sana asla zarar vermem."

Gözlerimi açıp tutkuyla irileşmiş gözlerine baktım. Karşımdaki *o adam* değildi. *O adam* ölmüştü. Onu gömülürken görmüştüm.

Çırpınışlarıma son verdiğimde, Poyraz ellerimi serbest bıraktı ve hızla beni öpmeye devam etti. Ellerim omuzlarında, saçlarının arasında dolaşıyordu.

Bir anlığına ondan uzaklaşıp, "Senden hâlâ nefret ediyorum," dedim.

"Ben de öyle baş belası."

"Bu öpüşme intikam planlarımı unutmamı sağlamayacak Poyraz."

Gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeydi. "Şu an kucağımdasın ve ben seni sadece öpüyorum. Daha fazlasını yapmak için çıldırsam da henüz erken olduğunu biliyorum. İntikam konusunda gayet iyi bir iş çıkardığını bilmen gerekiyor."

Birden kucağından kalkıp yanına oturdum. O tarafa bakamıyordum bile. Yüzüme bir sıcaklık yayıldığında kızardığıma emin olmuştum.

“Hadi ama küçük bir kız gibi somurtup oturacak mısın? Kocaman kadınsın. Hem bunu isteyen sendin.”

Omuz silktim. “Doktorum seninle yakınlaşmam gerektiğini söyledi. Yoksa beni öpmene izin vermezdim.”

Kahkaha atarak, “Doktorunla tanışmam gerek,” dedi. “Hem de acilen. Belki seni daha fazlasına ikna etmesini sağlarım.”

Ona dönüp yüzüne baktım. Ne derler bilirsiniz, *en doğru zaman, bulunduğunuz zamandır*. “O da seninle tanışmak istiyor.”

ONUNCU BÖLÜM

Poyraz

Hayat herkese adil davranmıyordu ve bu gerçek ilk defa ilikle-rime kadar işlemişti. Öykü'nün bana verdiği bu sır, çok ağır gelmişti. Onun yaşadıklarına ben sebep olmasam da söylediklerinin altında ezilmiştim ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ben sadece duyduklarım ile bu kadar mahvolmuşken o bunlara nasıl katlanmıştı?

Umut dolu bal rengindeki gözlerine baktım. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Elini avucuma alıp parmaklarının arasındaki boşlukları doldurarak elini tuttum ve el ele binaya girdik.

Terapistinin olduğu kata geldiğimizde çok beklemeden içeri girdik. Kırklı yaşlarda, sarışın, kısa saçlı bir kadın bizi karşıladı.

“Hoş geldiniz,” dediğinde elimi uzatarak, “Hoş bulduk, ben Poyraz Ulusoy,” dedim.

O da elini uzatıp benimle tokalaştı. “Ben, Neriman Alagün. Memnun oldum Poyraz Bey. Buyurun, oturun lütfen.”

Eliyle gösterdiği tek kişilik koltuklara yönelip Öykü'yle karşılıklı

oturduk. Ellerimiz ayrıldığı anda bir boşluk hissettim içimde. Duygudan yoksun bedenim bugün çok fazla şey hissetmişti ve artık zorlanmaya başlamıştım.

Neriman Hanım, “Bu kadar çabuk gelmenizi beklemiyordum,” dedi masasının arkasındaki koltuğuna otururken.

Öykü, koltuğunda öne doğru kayıp, “Ben de sizi bu kadar çabuk görüştürmeyi beklemiyordum ama oldu işte,” dedi.

“Poyraz Bey olanların ne kadarını biliyor?”

“Birçok şeyi anlattım ama atladığım bir yer varsa da sizin anlatmanızda sakınca yok.”

“Öyleyse, senden dışarı çıkmanı isteyeceğim.”

Öykü, kadının lafını ikiletmeden hızla ayağa kalkıp dışarı çıktığında arkasından şaşkınlıkla baktım.

Neriman Hanım, “Şaşırmış gibisiniz, Poyraz Bey,” dedi.

Başımı hemen ona çevirdim. “Öykü’yü ilk kez bu kadar uysal gördüm.”

Gülümsedi. “Öykü aslında uysal bir kadın ancak konu erkekler olduğunda boyun eğmeyi istemiyor. Takdir edersiniz ki bu davranışı normal. Küçücük bir kızken istismara uğramış birinden daha azı beklenemez.”

Terapistin dobra ve acı kelimeleri beni oturduğum yere mihlarken gerçekleri Öykü dışında birinden duymak her şeyi daha da somutlaştırmıştı. Bir yanım Öykü’yü sarıp sarmalamak ve tüm kötülüklerden uzaklaştırmak isterken diğer yanım kana susamış bir yırtıcı gibi buna sebep olabilecek her şeyden öç almak istiyordu. O adam ölmemeliydi. Ölüm onun için kurtuluş olmuştu. Onu kendi ellerimle cezalandırmak isterdim. Lime lime doğramak, hadım etmek, bedeninin en önemli parçalarını köpeklerle yedirmek isterdim. Günlerce işkence etmek, belki de canlı canlı yakmak... Bunları aklımdan geçirmek bile bana tuhaf bir tatmin olma hissi yaşatırken,

bir yanım ilahi adalete güvenmem gerektiğini haykırıyordu. Çelişen duygulardı bunlar.

Kapımızda canavarların kol gezdiği bir dünyada yaşıyorduk artık. İstismarın her türlü en büyük cezaı hak ediyordu bence. Kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk... Ne fark ederdi? O adam Öykü'nün ruhu- nu kirletmişti. O adam, Öykü'nün masumiyetiyle kendisini kutsar- ken dokunduğu kızın çocukluğunu, hayallerini kirletmişti.

“Bana neden bunları anlattığını bilmiyorum. Sırrını benimle pay- laşması çok kıymetli ama nedenini anlamıyorum.”

“Çünkü ilk defa birine güveniyor.”

Sözlerin sahibine, Neriman Hanım'a baktım. Öykü bana mı gü- veniyordu?

Onu tanımadığım hâlde yapmadığım zorbalık kalmamıştı. “Emin misiniz?” diye sordum merakla.

“Kendisi söyledi.”

İstemsizce güldüm. Benden nefret ettiği bir gerçektir. Peki ya gü- ven? İşte bu tartışıldı.

“Öykü ile ilişkiniz ne boyutta? Belki bana söylemediği detaylar vardır.”

“Biz sürekli birbirimizi sinir edecek şeyler yapıyoruz. Mantık ev- liliği yapacağız aynı zamanda.” Hafifçe güldüm. “Aslında mantık evli- liği için anlaşmamız gerek ama biz anlaşamadığımız hâlde bu evliliği istiyoruz. Bir ortaklığa imza attık ve temellerini evlilikle güçlendir- mek istiyoruz.”

“Poyraz Bey, işlerinizi sormuyorum. Öykü ile ilişkiniz ne boyutta?”

“Eğer sorduğunuz buysa, biraz önce öpüştük,” dedim bir anda.

Ne diyebilirdim, ben rahat bir adamdım. Karşımdaki bir doktor- du ve aynı zamanda bir kadındı. Ona anlatmakta sakınca görmemiş- tim. Tabii yerinde başka birisi olsaydı asla özelimi açmazdım.

Neriman Hanım gözlerini irileştirerek, “Peki Öykü nasıl bir tepki verdi?” diye sordu.

“İlk önce boğazımı sıktı. Ciddi anlamda kuvvetliydi. Ancak gözlerini açıp bana bakmasını söylediğimde ve söylediğimi yaptığında hemen kendine geldi.”

Neriman Hanım, elinde tuttuğu küçük not defterine bir şeyler yazdı. “Poyraz Bey, Öykü size ne kadarını anlattı bilmiyorum ama biraz önce kendisinin de belirttiği gibi size anlatmamda sakınca yok. Hastam istemese anlatmam mümkün değil ama Öykü sizinle bunu paylaşmayı istiyor gibi görünüyor. Bu iyi bir şey çünkü bu, geçmişini geride bıraktığını gösterir. Öykü bana geldiğinde henüz on üç yaşındaydı. Üç yıl boyunca üvey babasının cinsel istismarına maruz kalmıştı. Aslında bunları bize Öykü çok daha sonra anlattı. Üvey babası, polise teslim olduğunda yazılı ifadesinde her şeyi anlatmıştı. Ayrıca kendisi ceza evinde ölmüştü. Bilirsiniz, ceza evlerinde çocuklara karşı işlenen suçlar hapis hanede yatan mahkûmlar tarafından pek hoş karşılanmaz. Mahkûmlar o adamı öldürmüşlerdi.”

Duyduklarım boğazımda bir yumru oluştururken yerimde hursuzca kıpırdandım. “Peki Öykü size ne zaman anlattı?”

“Öykü, birkaç yıl önce nihayet yaşadıklarını dile getirdi.”

“Korkusunu tetikleyen şeyler tam olarak ne?”

Neriman Hanım, elindeki defteri masasına bırakıp derin bir nefes aldı. Muhtemelen benim, Öykü’yü neden bu kadar önemseydiğimi düşünüyordu. Sahi, neden önemsiyordum? Aynı evde yaşayacaktık ve ben ona geçmişini hatırlatmak istemiyordum işte. Daha ne olabilirdi ki?

“Karanlık ve yalnızlık onu geçmişine sürüklüyor. Karşı cinsle yakınlaşmak da öyle.”

İşim zordu anlaşılan. Kafamda öyle güçlü bir karakteri vardı ki bugün öğrendiklerimi bir türlü onunla bağdaştıramıyordum.

“Ona acımayın Poyraz Bey. Bunu anlıyor. Kendisinin, güzelliği-

nin, başarılarının son derece farkında ve bu özellikleri dururken ona acıyarak yaklaşılmasını istemiyor. Öykü her zaman o küçük kızın öldüğünü söylüyor. Onu geçmişle ele almayın. O, savaşçı, güçlü ve inatçı bir kadın. Eğer acıdığınızı hissederse onu tamamen kaybedersiniz.”

İşte tanıdığım Öykü. Yine de aklıma takılan bir şey vardı. “Bana neden bunları söylüyorsunuz? Bu mantık evliliği olacak. İstismara maruz kaldığını bilmem yeterli değil mi?”

“Mantık evliliğini iyi anlaşılan çiftler yapar Poyraz Bey. Size ve Öykü’ye göre ikiniz de birbirinizden nefret ediyorsunuz. Mantık nerede öyleyse? Size bunları anlatıyorum çünkü her ikiniz de *nefretin* arkasına saklanıyorsunuz. Aranızdaki çekimi inkâr edebilir misiniz?”

“Hayır, edemem.”

“Öyleyse bunları bilmeniz en iyisi. Karşılaşabileceğiniz engellerin farkında olursanız daha rahat ilerlersiniz.”

Kaşlarımı çatarak doktora bakmaya devam ettim. Terapistten çok bir çöpçatan gibi davranıyordu. “Bana neden iyilik yapıyorsunuz?” diye sordum. “Bunlara ihtiyacım olacağını neren çıkardınız? Biz sadece öpüştük Neriman Hanım, bunu Öykü istedi üstelik.”

Ne kadar da ikiye bölünmüştüm. Evet, Öykü istemişti ama ondan daha çok zevk aldığım su götürmez bir gerçektir. Üstelik uzun zamandır o dudakları öpmenin hayalini kuruyordum.

Kadın ukala bir şekilde gülümsedi. Bu tavrı hoşuma gitmemiştir. Karşımda bir terapist vardı. Bu nedenle benim bile farkında olmadığım gerçekleri ortaya dökme ihtimali varken rahat olmam mümkün değildi.

Neriman Hanım, korktuğum şeyi yaparak beni bozguna uğrattı. “Kendinizi kandırmayın Poyraz Bey.”

Neriman Hanım'ın söyledikleri sürekli aklımı kurcalıyordu. Aradan günler geçmiş olmasına rağmen konuştuklarımız zihnimde tazeliğini koruyordu. Öykü'nün yaşadıkları çok ağır şeylerdi. Onu, yaşadığı şeylere rağmen karanlıktan çekip çıkaran umudu ve savaşçı ruhu olmuştu bence. O, tanıdığım en güçlü kadındı. Her geçen gün ona olan saygım daha da artıyordu. Hâlâ sinir bozucu bir baş belası olduğu gerçeği vardı ama bir yandan da ona saygı duyuyordum.

Eski rutinimize dönmüştük. Öyle bir karakteri vardı ki o aciz kızla onu bir türlü bağdaştıramıyordum. Bana verdiği sır, hayatım boyunca sırtımda taşıyacağım bir yükü. Unutmayacaktım ama irdelemeyecektim de. Öykü de böyle istiyordu zaten.

Meydan okumaları tam gaz devam ediyordu. Arabamı nihayet bana vermişti ama keşke vermeseydi. Arabamın simsiyah deri koltukları artık pembe renkteydi. Bunun karşılığı olarak ben de onu büyük bir toplantının ortasında dudağından öpmüştüm. Bu yüzden benimle bir gün konuşmamıştı. Yine de öpücük şahaneydi. O da bunun üstüne ablamın evine gidip bütün takım elbiselerimi makasla parçalamıştı. Sadece bir tane bırakmıştı, o da düğünümüzde giyeceğim smokindi. O hâlâ beni sinir edecek şeyler yaparken benim intikamlarım hep müstehcen yolla oluyordu ve sonu mutlaka öpüşmeyle bitiyordu.

Beni bir daha hiç boğmaya kalkışmamıştı ve bu iyi bir gelişmeydi. Her ihtimale karşı, her öpüşmemizde ellerini tutuyordum. Onu öpmek bende büyük bir alışkanlık yaratmaya başlamıştı. Şirket binalarımız birbirine yakındı ve beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Gün içinde defalarca bir bahane bulup yanına gidiyor ve onu öpüyordum. O bunu hâlâ bilimsel bir deney gibi düşünüyor ve erkeklere olan korkusunu aşmaya çalıştığını söylüyordu. Oysa gerçek apaçık ortadaydı. Benim onu çekici bulduğum kadar o da beni çekici buluyordu. Ten uyumumuz şahaneydi.

Karşı konulması zor bir kadındı. Artık ondan hem nefret edip hem de bu kadar isteyişimin sebebini sorgulamıyordum. Yeri geliyor

bana sinir krizi geçirtecek şeyler yapıyordu. Yeri geliyor bir bakışıyla dizlerine kapanmama sebep oluyordu. Hayatıma onunla beraber giren onlarca çelişkiyi kabullenmeye başlamıştım artık.

“Poyraz?”

Bakışlarımı bal rengi gözlere odakladığımda, “Üzgünüm dalmışım,” dedim.

“Hadi ama yemeğini bitir de kalkalım. Biliyorsun toplantıya yetişeceğiz.”

Önümdeki yemeği biraz daha tırtıklayıp tekrar Öykü’ye baktım. Bu arada öğlen yemeklerini beraber yemeye başlamıştık. Yemeğin sonu genelde kazayla bitiyordu ama olsun, yine de keyifliydi.

Öykü, öne doğru eğilip yemeğini akıtmamaya özen göstererek yemeye çalıştığında dekoltesinden hafif bir frikik sundu bana.

Kendimi tutamadım. “Yemeğimi değil de seni bitirsem nasıl olur?”

Bir dakika, bunu söylemiş olamazdım, değil mi?

İşte geliyor... Önce kızgın bir bakış... Kaşlarını çatmış ve ellerini yumruk yapmıştı. Evet, eli yavaşça bardağına uzanıyordu. Sanırım nefesimi tutmamın tam sırasıydı.

“Seni pislik!” diye bağırarak, bardağı kavrayıp buz gibi suyu yüzüme fırlattı.

Nefesimi tam zamanında tutmuştum sanırım. Genelde bu kısımda öksürmeye başlardım çünkü.

Kaşlarımı çatarak yerimde oturmaya devam ettim. “Sana, daha kaç kere beni ıslatmamayı söyleyeceğim Öykü?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ben sana, kaç kere böyle şeyler söylememeni söyledim?”

Sinirle solumaya devam ediyordum. Öykü hışımla ayağa kalktı. Artık bu durum sinirlerimi bozmuştu. Masadaki suyumu alıp yüzüne doğru bardağı savurdum ve içindeki suyun onu ıslatmasını keyifle

izledim. Beyaz şifon gömleği üzerine yapışmıştı ve yakasından içeri su süzülüyordu. Nefes kesen bir görüntüydü. Ve... Bunu buradaki herkes görüyordu! *Kahretsin.*

Hızla ona doğru hamle yapıp sımsıkı sarıldım ve önünü kapattım.

Beni itmeye çalışınca, “Gömleğin çok ince ve ıslanınca hayal gücüne çok fazla bir şey bırakmıyor,” diye açıklamada bulundum.

Hâlâ sinirliydim ama öfkem yön değiştirmişti. Başka adamların ona daha da dikkatle bakmasına sebep olmuştum. *Kahretsin!*

Öykü, açıklamamın ardından sakinleşmişti ancak gözleri hâlâ beni öldürmek istediğini belli edercesine parlıyordu. Ceketimi çıkarıp hızla omuzlarına attım ve ondan ayrıldığım gibi ceketimin iki yakasını sımsıkı önünde birleştirdim.

Hızlı adımlarla onu restoranın çıkışına yönlendirdim. Kapıdan çıkarken garsonlardan birine, faturayı iş yerine göndermelerini söyledim. Burası sık geldiğim bir yerdi ve hesabı masada ödemek gibi bir derdim yoktu.

Öykü’yü hazır hâlde bulunan arabama bindirdiğim gibi hemen yanına geçtim ve Tolga’ya yönelip, “Öykü’nün evine gidiyoruz,” dedim.

Tolga bir baş hareketiyle beni onaylayınca aramızdaki paravanı kapatıp Öykü’ye döndüm. Ceketin önü açıktı ve ıslandığı için şeffaflaşan gömleği tenini çarpıcı bir şekilde ortaya seriyordu. En harika rüyalarımın başkarakteri olabilirdi. Sinirle başımı film kaplı cama çevirip dışarıyı izlemeye başladım. Sakinleşmeye çalışıyordum ancak yanımda o şekilde oturduğunu bilmek sinir bozucuydu.

“Hem beni ıslatıyorsun hem de kafanı çevirip oturuyorsun, öyle mi?”

“Ben de ıslandım Öykü, farkında mısın?”

“Aman ne hoş! Senin yüzünden toplantıyı kaçıracacağız!”

Başımı ona çevirdim. *Kahretsin bakmamalıyım!* “Bana bağırma kes Öykü. O toplantıya katılmak zorunda değiliz. Sıradan bir sunum

yapılacak o kadar!” *Tanrım, insaf!* Şu ceketin önünü neden kapatmıyordu? Yüzümü buruşturarak tekrar cama döndüm.

“O surat da neydi öyle Poyraz?”

Bakma, bakma! Hayır, kafanı çevirme!

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum Öykü.”

“Ne o, bana bakmaya dayanamıyor musun? İstismara uğramış bir kadın sana çekici gelmiyor mu?”

Duyduklarım gerçek miydi? Gerçekten bunu iddia ediyor olamazdı, değil mi? “Saçmalıyorsun Öykü.”

“Saçmalıyorum öyle mi?” derken sesi pürüzlüydü. “Bana acıdığın için bakmaya bile cesaret edemiyorsun!”

Başımı hızla ona çevirdim. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Sinirliydi. *Sinirli küçük bir kadın...*

“Sana acımiyorum lanet olası! Bunu anla artık! Yaşadıkların için senin adına üzülüyorum ama acımiyorum, ikisi farklı şeyler!”

Öykü hışım ile ceketini üzerinden tamamen attı. Tamam, iç çamaşırı bariz bir şekilde örtmesi gereken yerleri örtüyordu ama hadi dostum! Karşımda ıslak gömlekle bir kadın oturuyor ve o gömlek üzerine yapışmış durumda!

“Öyleyse neden bana bakmıyorsun? Bakmanı istediğimden değil ama neden? Bu kadar mı iğrencim?”

Vakit kaybetmeden ona yaklaşmış ve soluğu dudaklarında almıştım. Öpüşüme anında karşılık vermeye başlamıştı. *Kahretsin, bu öpücük harikaydı!*

Kısacık bir an ondan uzaklaştığımda, “İğrençlikle uzaktan yakından alakan yok,” dedim. “Sen, hayatım boyunca beni bu denli çıldırtan tek kadınsın, hem de her anlamda.”

Dudaklarımı tekrar dudaklarıyla birleştirdim. Ellerim istemsizce beline giderken elleri omuzlarımda dolanıyordu. Tutku gözümü kör etmişti. Daha fazlasını istediğimi belli edercesine bedenini iyi-

ce kendime çektim. Ellerini ilk öpüşmemizden beri ilk defa serbest bırakmıştım ve bana dokunması her şeyi daha da güzelleştiriyordu. Dokunuşları cesurdu. Tam dişime göre bir kadındı. Narin bedeni kollarımın arasında minicik kalıyordu. Ellerim saçlarını bulduğunda topuzundan tutup sert bir şekilde geriye çektim ve incecik boynunu açığa çıkardım.

Boynuna tutkulu öpücükler bırakarak kulağına yaklaştım. “Sana bakmak istemiyorum çünkü bakarsam bunlar olur. Hatta daha fazlası... Bana göre hava hoş. Peki sen, daha fazlasına hazır mısın?”

Tekrar boynuna yönelip minik öpücükler kondurmaya devam ettim. Yutkunmasıyla birlikte yumuşacık teni dudaklarımın altında dalgalandı. Hızlı solukları daha fazlasını istediğinin kanıtıydı ama daha çok erkendi. *Henüz, çok erken...*

Cesur davranmaya ve geçmişi arkasında bırakmaya çalıştığını aciz bir şekilde ispatlamaya çalışıyordu ama hâlâ korkuyordu. Her öpüşmemizden sonra o korkuyu gözlerinde görüyordum. Ondan uzaklaşıp saçlarını serbest bıraktım. Başını dikleştirip gözlerini benimkilere odakladığında, işte o korku yine oradaydı.

“Ben...” diyerek lafa girdiğinde dudaklarımla susturdum onu. Dudaklarına minik bir öpücük bıraktıktan sonra ondan uzaklaşıp güzel yüzüne baktım. “Daha değil baş belası, henüz değil.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Öykü

Hiçbir zaman gelinlik giyebileceğimi düşünmemiştim. Beyazlar içerisinde nikâh masasına oturmak hayallerimin arasında yer almıyordu ama olmuştu işte. Pişman değildim. Aksine bunu istiyordum ve bu artık inattan öteye gitmeye başlamıştı.

Başımı çevirip sağımda oturan adama baktım. Gergin görünüyordu. Bakışlarımı geniş alanda gezdirdim. Dalga sesleri ortama hâkim olan tek sestti. Tam da istediğim gibi kumsalda evleniyorduk. Poyraz yanımda huzursuzca kıpırdandı. Nikâh memurunun sorduğu soruya vereceğim cevap onun için çok önemli gibiydi. Neden önemli olmasındı ki? Özgürlüğü bitecekti. Peki ben, o özgürlüğünden mahrum kalacağı için üzülüyor muydum? Hayır!

Nikâh memuru büyük bir sabırla beni bekliyordu. Neden konuşmıyordum? Kelimelerimi yutmuştum sanki. Bu an gelene kadar olayın gerçekliğini kavrayamamıştım resmen. Evlenince ne olacaktık? Bir evde iki yabancı gibi mi yaşayacaktık? Poyraz bir zaman sonra bundan sıkılıp eski hayatına geri dönecek miydi? Ekonomi

sayfalarında başarımla ün yapmam gerekirken magazin sayfalarında *aldatılan eş* olarak mı tarihe geçecektim?

Poyraz tedirginliğimi hissetmiş gibi bana doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla kulağımın dibinde konuştu. “Ne o güzellik, vaz mı geçtin?”

Başımı çevirip ona baktım. Gülümsüyordu ama gülüşü gözlerine ulaşmamıştı. Her zamanki gibi donuktu bakışları. Masanın altında bacağımın üzerinde duran elimi avucuna aldı. Elim, kocaman avucunda kaybolmuştu sanki.

Dokunuşu bana cesaret vermişti. “Evet!” diye bağırdım.

Alkış sesleri dalga seslerine karışırken Poyraz da nikâh memurunun sorusuna, “Evet!” diye cevap verdi.

İmzalarımızı attık. Nikâh şahitlerimiz Melike ve Nehir abla olmuştu. Ayağa kalkıp birbirimize döndük. Poyraz duvağını kaldırıp başımın arkasına attı. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda kalbim birkaç ritim kaçırdı. Bana doğru yaklaşıp alnıma nazik bir öpücük bıraktığında gözlerimi kapattım. Titrek nefesim dudaklarımın arasından firar ettiğinde etrafımdaki herkes bir anda yok olmaya başlamıştı. Poyraz’ın alnı benimkiyle temas ettiğinde ılık nefesi yüzümü okşadı. Dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Günlerce susuz kalmış gibi sanki o benim suyummuş gibi içtim dudaklarını. Kısa ama baş döndürücü olan öpücüğümüz sona erdiğinde gözlerimi açıp ona baktım. Lacivert gözleri gece gibi koyuydu. Ondan uzaklaşıp bu baş döndürücü andan kurtuldum ve bizi tebrik etmek için gelen yakınlarımıza yöneldim.

Annem beni kollarına alıp sıkıca sarıldı. “Çok mutlu olursun inşallah kızım,” derken gözleri ıslıl ıslıldı.

Ya, ne demezsin anne...

Sarılmasına karşılık verip *anne kokusunu* içime çektim.

Uzaklaştığımızda Nehir abla yanıma gelip, “Ciddi ciddi görümcen oldum ay çok mutluyum,” dedi gülerek.

Onunla da kucaklaşıp, “Ben de senin gibi bir görümcem olduğu için çok mutluyum abla,” dedim.

Poyraz’ın anne ve babasının da elini öptüğümde onlar da kocaman bir gülümsemeyle baktılar bana. Evliliğimiz çevremizde büyük bir olay olmuştu. Kimse Poyraz’ın evleneceğini düşünmüyordu. O yüzden bu ani karar herkesi şaşırtmıştı. Sadece aile yakınlarımız mantık evliliği olduğunu biliyordu ama onlar bile sanki çok büyük bir aşk yaşıyormuşuz gibi davranıyordu.

Tebrikleri kabul edip yanıma gelen birçok kişiyle kucaklaşmak neredeyse yarım saat sürmüştü. Poyraz’ın annesi Elmas Hanım, benimle çok ilgiliydi. Zaten beni daha önceleri de severdi. Annemle de gayet güzel anlaşmışlardı. Her şey çok hızlı geliştiği için çok fazla kaynaşmaya vakit bulamasalar da şimdiden güzel bir bağ kurmuş gibiydiler.

Yuvarlak yüksek masaların birinin başında dikilip kalabalıkta göz gezdirerek şampanyamı yudumlarırken belimde bir el hissettim. Sonra o tanıdık koku bir nefeste içime dolduğunda o kişinin Poyraz olduğunu anladım. Nikâhtan sonra nedense birbirimizden hep uzak durmuştuk. O yüzden birden yanımda bitmesi şaşırtmıştı beni.

“Bir an vazgeçeceksin sandım.”

Gülümsedim. “Benden kurtulman o kadar kolay değil. Başına bela olacağımı söylemiştim.”

Derinden gelen sesiyle kahkaha attı. Kadehimi masaya bırakıp ona döndüm.

“Sen gerçekten tam bir belasın,” dedi gülerek. Sonra ciddileşti. “Ama en güzel bela. Hatta *bal bela*...”

“O *tatlı bela* olmasın?” dedim soru sorar gibi bir tavırla tek kaşımı havaya kaldırarak.

“Hayır Öykü,” dedi Poyraz tek nefeste. Başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır,” dedikten sonra duraklayarak uzun parmaklarını yanağımda dolaştırdı. Bana en güzel gülümsemelerinden birini

bahşedip o derinden gelen etkileyici sesiyle konuşmaya devam etti. “*Tatlı kelimesi yetersiz kalır, tarif edemez seni. Ancak bal olabilir bu, bir sürü çiçekten yapılan. Onlarca çiçek özü bir araya toplanıyor ve belki de yeryüzündeki en tatlı şey meydana geliyor. Senin gibi... Her şeyden biraz var sende, tıpkı bal gibi. Gözlerin rengini ondan almış ancak onu bile kıskandıracak güzellikte. Hiçbir şeyin tatlı olmadığı kadar tatlı olan bal... O sensin ama bir o kadar da başa belasın, Bal Bela.*”

Dudaklarından dökülen kelimeler olduğum yerde hareketsiz kalmamı sağlamıştı. Söyledikleri hayatım boyunca duyabileceğim en güzel şeylerdi sanki. Korkmaya başlamıştım. Aramızdaki çekim elle tutulur bir hâl almaya başlamıştı ve gün geçtikçe ondan uzak durmakta zorlanıyordum. Hâlâ buz gibi bir adam olsa da ara sıra öyle şeyler söylüyordu ki beni benden alıyordu. Bir adam, içinde soğuk bir kışla sıcacık bir yazı aynı anda yaşatabilir miydi? Geçen gün söyledikleri geldi aklıma.

“Sana aşk vadetmiyorum Öykü. Sana sevgi ya da bağlılık vadetmiyorum ama şunu bilmelisin ki sen istediğin sürece seni koruyup kollayacağım. Sana, bir erkeğin kadınına sahip çıkması gerektiği gibi sahip çıkacağım. Yarının ne getireceğini kimse bilemez. Akışına bırakalım ve ne olacağını görelim.”

Kelimeleri duygusuz ve acımasızdı. Sahip çıkılmak ve ait olunmak tabii ki kıymetli şeylerdi. Peki aşk ve sevgi? Bana güzel bir dille aramızdaki ilişkinin yüzeysel olacağını söylemişti. “*Üzgünüm daha derin bir bağa hazır değilim,*” diyerek konuşmasını bitirmişti.

Ona bakıp gülümsemiş ve “*Aynı şeyleri düşünüyoruz,*” demiştim. Şimdi karşıma geçmiş böyle şeyler söylüyordu.

“Neyin var?” diye sordu.

“Sevgi ve aşk vadetmeyen bir adama göre çok dokunaklı sözler bunlar.”

Poyraz ateşe dokunmuş gibi hızla elini belimden çekti. Yüzünden anlık bir tereddüt geçti. Sanki yaptığı şeyi yeni fark etmiş gibiydi. Ba-

kışlarını başka bir tarafa çevirip benden uzaklaştı ve bana bakmadan hızlı adımlarla ailesinin bulunduğu masaya gitti.

“Bir gelin bu kadar mı mutsuz olur arkadaş?”

Başımı sözlerin sahibine, masaya yeni gelen Melike’ye çevirdim. Bana ilerideki bir noktayı işaret edip, “Bak kim gelmiş?” dedi.

İşaret ettiği tarafa baktığımda bize doğru yaklaşmakta olan Savaş’ı gördüm. Bakışları bana odaklıydı ve yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

Melike kolumu dürtüp, “Bu kaybetmiş bir erkeğin gülümsemesi,” dedi.

Savaş yanımıza ulaştığında beni şaşırtarak tokalaşmak yerine benimle kucaklaştı. Benden uzaklaşıp, “Gördüğüm en güzel gelinsin,” dedi. “Bu arada tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim,” diyerek gülümsedim.

“Lütfen beni kırma ve gecenin en güzel kadınıyla dans etmeme izin ver.”

Anlamayan gözlerle ona baktım. Jeton biraz geç düşerdi bende. Hele konu iltifat olunca jetonum ağır çekimde düşerdi.

Nihayet ne demek istediğini anlayınca kendimi toparladım. “Olur, tabii.”

Beraber çiftlerin dans ettiği alana gittik. Savaş bir elini belime yerleştirdiğinde huzursuzlandım. Gelinliğimin sırtı bel çukuruma kadar açıktı ve şu an Savaş’ın eli tenime değiyordu. Nedense Poyraz’ın dokunuşu beni hiç rahatsız etmemişti. Ah sahi ya, *o benim kocamdı*.

Bir elimi Savaş’ın omzuna koydum diğer elimi de avucuna bıraktım.

Müzikle beraber dans etmeye başladık. “Eşin kıskanç mıdır Öykü?”

“Neden sordun?”

Omuzumun üzerinden akamdaki bir noktaya bakıp gülümsedi. “Şu an beni öldürecek gibi bakıyor çünkü.”

Poyraz kıskanç mıydı? Emin değildim.

“Sorun yok,” diyerek gülümsedim.

“Evlenmene biraz üzüldüm, yalan söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“Senin gibi güzel bir kadını kaçırmak istemezdim doğrusu. Kocan çok şanslı,” diyerek gülümsedi. Eğlenir gibi bir hâli vardı. “Bence boşanıp benimle evlenmelisin.”

Sesli bir şekilde güldüm. “Bana resmen asılıyorsun, bu benim düğünüm!”

Gülmeye devam ederek, “Şaka yapıyorum senin adına sevindim,” dedi.

“Tabii bu buruk bir sevinç ama yine de sevindim.”

“Merak ettim, neden sevindin?”

“Çünkü seni ne kadar beğensem de asla sana Poyraz’ın baktığı gibi bakamam da ondan.”

Poyraz bana nasıl bakıyordu ki? Beni öldürmek ister gibi ya da nefret eder gibi baktığı çok oluyordu ama bunlar dışında nasıl bakıyordu? Birden tüylerim diken diken oldu. Savaş duraklayıp omuzumun üzerinden bir noktaya baktı.

Arkamdan gelen o gür sesi işittim. “Eşimle dans etmek istiyorum.”

Savaş hızla ellerini benden uzaklaştırıp nazik bir baş selamıyla yanımdan ayrıldı. Kalbim göğüs kafesime sığmayacak gibi atmaya başlamıştı. Ne hissettiğimden emin değildim.

“Bana dön Öykü.”

Kendi etrafımda dönüp onunla yüz yüze geldim. Bakışları birçok duygu barındırıyordu. Anlamını bilmediğim ürkütücü şeyler vardı bakışlarında.

“O adamdan hoşlanmadığımı sana kaç kere söylemem gerekiyor?”

“O benim arkadaşım ve sen hoşlanmıyorsun diye kimseyi çevremden uzaklaştıracak değilim.”

Birden beni belimden kavrayıp hızla kendine çekti. Öyle güçlü kavramıştı ki sert gövdesiyle bir bütün olmuştum sanki.

“Dua et düğünde rezillik çıkarmak istemiyorum yoksa o adamı buradan ağzı burnu kan içinde gönderirdim.”

“Ne o, kıskandın mı?”

“Ne kıskanması? Sadece ondan hoşlanmıyorum o kadar!”

Omuzumu silktim. “Ne düşündüğün umurumda değil, ben hoşlanıyorum.”

Gözleri ölümcül bir şekilde parladı. Elimini avucuna alıp parmaklarıyla parmaklarımın arasındaki boşlukları doldurdu. Boşta olan elimi omuzuna yerleştirdim.

“Demek ondan hoşlanıyorsun Öykü.”

Ses tonu öyle çok tehdit barındırıyordu ki korkuyla bir nefes aldım.

Yine de başımı dikleştirip, “Gayet iyi bir adam. Mesela beni güldürüyor,” dedim.

Eli belimde kasıldı. Parmakları resmen tenime saplanmıştı. Soluklarım hızlandı.

“Başka?”

“Gayet sıcakkanlı.”

Eli sırtıma doğru yükseldi. Geçtiği yerde ateşten izler bırakıyordu sanki. Eli tekrar bel çukuruma indiğinde nefesim tekledi. Sırtımı boydan boya okşamaya devam etti.

Bana iyice yaklaşıp tam kulağımın dibinde, “Başka?” dedi.

Yakınlığı baş döndürücü cinstendi. Boynuma bir sürü şey vadeden bir öpücük bıraktı. Bakışlarımı tedirgince etrafta dolaştırdım. Ne tuhaftır ki kimse bizi izlemiyordu. Zaten izlese de birbirine sokulmuş çiftten başka bir şey göremezlerdi. İyi ki de böyleydi. İçim yangın yeri.

“Sana ne hissettiriyor mesela? Dans ederken,” eli belimde durakladı ve parmakları tekrar tenime saplandı. “Buraya dokunduğunda ne hissettin?”

“Hoşuma gitti,” diye yalan attım.

Hafif bir kahkaha attı kulağımın dibinde. *Ah bu ses... En büyük günahı çekici hâle getiren bu ses...*

“Yalancı. Rahatsız oldun. Onun dokunuşu seni rahatsız etti.” Eli tekrar sırtımda keşfe çıktı. “Oysa ben dokununca,” dedi ve duraksadı. Zorlukla yutkundum. “Tenin resmen alev alıyor.”

Pekâlâ, bu oyunda ben de varım.

Kulağına doğru yaklaşıarak, “Benden farklı olduğunu iddia edebilir misin?” diye sordum güçlü ve çekici bir sesle. “Beni öptüğünde, hissettiklerini yalanlayabilir misin?”

“Öykü...” diyerek nefesini serbest bıraktı.

“Bana dokunmak, tenime sahip olmak için çıldırdığını biliyorum. Her öpüşmemizde kendini kaybettiğini, iradenin sınırında dolaştığını biliyorum.” Anlamsız bir şeyler mırıldandı. Belimdeki eli duraklamıştı. Terliyordum.

Poyraz’ın alnında ter damlacıkları belirmişti. Hava ağırlaşmıştı. Aramızdaki çekim, beni soluksuz bırakıyordu. Maraton koşmuş gibiydim.

“Söylesene Poyraz, elinin altındayken öpmekten öteye gidememen nasıl hissettiriyor? Bak artık eşinim ama ikimiz de biliyoruz ki bu gece ayrı odalarda uyuyacağız.”

“Beni yoldan çıkarma. Eğer bu gece yatağında mışıl mışıl uyumayı istiyorsan şu yaptığın şeyi kes. Aksi takdirde, bütün gece uyumayız ve bil bakalım uyumazsak ne yaparız?”

Yutkunarak girdiğim o cesur havadan sıyrıldım. “Tamam.”

“Lanet olası duvak!” Saçlarımı yolmama ramak kalmıştı. Saçımda *bilmem kaç milyon* firkete vardı ve duvağım sanki en güçlü yapıştırıcıyla kafama sabitlenmişti. “Hay lanet!”

Birden odamın kapısı tıklatılınca o tarafa döndüm. “Evet?”

“Yaklaşık yirmi dakikadır isyan ediyorsun. İyi misin?”

Poyraz’ın merak dolu sesi beni gülümsetmişti. Kapıya yaklaşp açtım. Papyonu çözülmüştü ve yakasının iki yanından uçları sarkıyordu. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve leziz bir görüntü sunuyordu.

Onu dikizlemeye son verip, “Duvağımı çıkaramıyorum,” dedim.

“Yardım ister misin?”

Olumlu anlamda başımı salladığımda içeri girmek için hareket etti. Yavaşça kenara çekilip ona yol verdim. Oda gayet geniş ve ferahtı ama o iri cüssesiyle burayı öyle bir doldurmuştu ki oda gözüme küçücük gelmişti.

Burası yatak odamızdı ama sadece ben kullanacaktım. Yan oda Poyraz için düzenlenmişti. Orası da güzeldi ama bu oda daha gösterişliydi. Yerlerde koyu gri parkeler vardı ve duvarlar kireç beyazıydı. Yatak, kocaman kadifeden siyah bir başlığa sahipti. Hemen karşı duvarında bir kapı vardı ve orası giyinme odasına açılıyordu. Poyraz’ın odasından da giyinme odasına açılan bir kapı vardı. Orası ortak alanımızdı. Giyinme odasının yanındaki kapı ise banyoya açılıyordu. Yatağın iki yanında komodinlerin üzerine kadar sarkan lambalar vardı. Bütün mobilyalar siyah ağırlıktaydı ama oda kasvetli değildi. Daha çok elit görünüyordu. Yatağın sağ tarafında yer alan duvar boydan boya camdı ve efsane bir şehir manzarası sunuyordu. Perdeler bembeyaz ve güneşlikler de gece gibi siyahtı.

“Odayı süzmen bittiyse işimize bakalım güzellik.”

Gülümsedim. Bu evi ve özellikle bu odayı gerçekten çok sevmiştim. Ona doğru yaklaşp arkamı döndüm.

“Duvağın altın işlemeli falan da değil, neden çalacaklarmış gibi böyle sıkı bağladılar acaba?”

Elleri saçlarımın arasında dolanıyor ve firketeleri çıkarıyordu. Tokaları umursamazca yere atıyordu. Her tokada yankılanan çıt sesi ortamı daha da geriyordu.

Başımda birden hafiflik hissedince duvağımın nihayet benden ayrıldığını anladım. Koca tül yığını yeri boylarken Poyraz saçlarımın arasına parmaklarını geçirip kafa derime masaj yapmaya başladı. Öyle çok rahatlatıcıydı ki kendime engel olamayıp keyifle gözlerimi yumup mırıldandım.

“Kahretsin Öykü... Bu sesi çıkarman şart mıydı?”

Birden saçlarımın arasındaki parmaklar durdu. Tedirginlikle bekliyordum. Poyraz'ın dokunuşu benden uzaklaştı ancak çok geçmeden saçlarımı bir omuzumdan aşağıya sarkıtarak sırtımı açıkta bıraktı. Ensemde değen ılık nefesi vücudumdan hafif bir titreme geçmesine sebep oldu. Parmakları ensemde, açıkta kalan omuzumda dolaştı. Birden gelinliğimin ince askısı omuzumdan sıyrılınca nefes almayı kestim. Omuzumda kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük hissettim. Boynumum kavisine daha da tutkulu bir öpücük bıraktı. Tuttuğum nefesim yavaşça dudaklarımdan firar etti. Bir omuzuma toplanmış olan saçlarımı açıkta kalan diğer omuzuma bıraktı ve gelinliğimin diğer askısını sıyırdı.

“Poyraz ne yapıyorsun?” diye sordum nihayet sesime kavuşarak.

“Bilmiyorum,” dedi.

Sesi hiç duymadığım bir tondaydı. Beni derinden sarsmıştı. Sesinde tutku vardı, arzu vardı. Sesinde, anlamını bilmediğim şeyler vardı.

Dudakları omzuma yerleştğinde tekrar gözlerimi yumdum. Öpücükleri yukarı çıkmaya başladığında başım kendiliğinden yana doğru yatıp ona daha fazla alan sundu. Vücudum kontrolü eline almıştı. Poyraz birden beni kendine çevirip dudaklarımı dudaklarıyla

işgal etti. Ne olduğunu anlayamadan ona karşılık verirken buldum kendimi. Ellerim omuzlarında dolanıyordu. Poyraz'ın eli belimin biraz yukarısına yerleşti ve aşağıya kayıp oradaki gizli fermuarı bulup açtı yavaşça. Fermuarın açılma sesi kulaklarıma ulaştı. Birden korku bedenimi esir aldı. Geçmiş anılarım zihnime hücum etti.

Onuncu yaş günüm. Üvey babam annemin ölmeden önce bize bıraktığı parayla bana beyaz bir elbise aldı. Beni annem ve kendisinin kullandığı yatak odasına götürdü. Bana başka bir hediye vereceğini söylediği için çok heyecanlıyım. Beni odanın ortasında bırakıp kapıyı kapattı.

Kapıyı kilitlediğini işaret eden ses gelince, "Neden kapıyı kilitliyorsun?" diye sordum.

"Sen bunları düşünme. Şimdi hatırla bakalım, annen ölüm döşegindeyken sana ne demişti?"

Merakla gözlerim irileşti. "Ne demişti?"

"Beni hiç üzmemen gerektiğini ve lafımı dinlemenin söylemişti, değil mi?"

Emin değildim. Üvey babam doğruyu söylüyor gibiydi. "Sanırım, evet."

"Öyleyse onu üzme ve dediklerini yerine getir küçük kız."

Olumlu anlamda başımı salladım. Birden arkama geçip saçlarımı bir kenara çekti ve elbisemin fermuarını yavaşça aşağıya indirdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol küçük kız ve anneni üzme. O seni görüyor. Eğer beni üzeren, o da üzülür."

"Annem üzülmesin!"

Elbisem üzerimden aşağıya doğru süzüldü. Elbisem çok güzel... Yerler pisti ve elbisem kirlenecekti. Üvey babam atletimi sıyırmaya başlayınca korkuyla ona döndüm. Bakışları beni korkutuyordu.

"Neden atletimi çıkarıyorsun? Pijamalarımı giydirmeyecek misin? Atlet olmadan üşürüm."

"Üşümeyeceksin merak etme."

"Ama..."

"Anneni üzme demiştin!"

Başımı eğip çaresizce kabullendim. Utanıyordum. Elleri iç çamaşırına gidince korkuyla titremeye başladım. Ayıp ne demek anlayacak yaştaydım. Korkuyla kenara çekildim.

"Kızdırma beni!"

Yanımdan uzaklaşıp kapının yanına gitti. Gidecekti sanırım. Bana iğrenç bir şekilde gülümsedi. Eli duvara yaslandı. Parmakları duvardaki düğmeyi buldu. Lambanın düğmesiydi bu.

"Şimdi bir oyun oynayacağız. Biliyor musun ufaklık, ben karanlıkta oyun oynamayı çok severim."

"Hayır!" Gırtlığımı parçalarcasına haykırıyordum. "Hayır!"

Karşımda dikilmiş şaşkınca bana bakıyordu. Omuzlarından onu geriye doğru tüm gücümle ittim. Ayağı biraz önce oraya bıraktığım topuklu ayakkabılarıma takıldı ve dengesini kaybetti. Kafasını arkasındaki şifonyere çarparak yere oturdu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürmüştü. Ellerimi ağzıma götürüp iç çektim. Poyraz elini ensesine götürüp biraz ovaladı. Elini oradan geri çektiğinde parmaklarına bulaşan kanı görmüştüm. Korkuyla yanına çöktüm. "Özür dilerim! Çok özür dilerim! Çok özür dilerim!" Ağlıyordum. Gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan süzülüyordu.

Yüzünü buruşturup biraz doğruldu. "Poyraz! Çok özür dilerim!"

Poyraz ellerini yüzümün iki yanına yerleştirip, "Sakin ol," dedi.

Başımı tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Vücudum hıçkırıkları yüzünden sarsılmaya başladı.

"Öykü, sakın ol bir şey yok. Ufacık bir sıyrık sadece."

"Ben..."

“Sakin ol. Geçti, tamam mı?” Lacivert gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. “Ağlama güzellik.”

“Çok özür dilerim. Her şeyi mahvettim.”

“Hiçbir şeyi mahvetmedin.” Yüzünü bana yaklaştırıp elmacık kemiğimden öptü. “Sana zarar vermem.”

Başımı iki yana salladım. “Ben düzelemeyeceğim! Düzeleceğimi sanıyordum ama yapamayacağım! Çok üzgünüm.”

Diğer yanağımdan, burnumun ucundan, göz çukurlarımdan öptü. Her öpücüğünde kalbimin kilitli kalan yerlerine ulaşıyordu sanki.

“Birlikte atlatacağız.” Alnını alnıma yasladı.

“Üzgünüm,” dedim.

“Üzülme. Ağlama... Sen hiç ağlama Öykü. O gözlere gözyaşı hiç yakışmıyor.”

Titrek bir nefes verdim. Poyraz benden uzaklaşıp ayağa kalktı. Elini bana uzatıp beni de kaldırdı. Beni kollarına alıp sımsıkı sarıldı. “Şimdi üzerini değiştirmen ve banyo yapman için odadan çıkacağım ama yarım saat sonra geri geleceğim çünkü bu gece beraber uyuyacağız.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, olmaz.” Bu adam yürek mi yemişti? Onu uykusunda boğabileceğimin farkında değil miydi?

“Evet, olur,” dedi otoriter bir ses tonuyla ve odadan çıktı.

Yarım saatin sonunda banyo yapmış ve pijamalarımı giymiş bir şekilde yatağa uzanmıştım. Çok geçmeden kapım aralandı ve Poyraz içeriye girdi. Üzerinde kısa kollu beyaz bir tişört ve diz hizasında gri bir şort vardı. Heybetli vücudu yine odayı gözümde küçültmüştü. Yavaş adımlarla yatağa yaklaştı.

“Bu iyi bir fikir değil Poyraz.”

Cevap vermemi beklemeden yanıma uzandı ve üzerimizi örttü.

“Poyraz...” devamını getiremeden işaret parmağını dudaklarımın üzerine örttü. “Umurumda değil Öykü. Bu gece beni öldüreceğini de bilsem az önce olanlardan sonra yalnız uyumana izin vermem.”

Parmağını dudaklarımdan uzaklaştırdım. “Muhtemelen bütün gece kâbus göreceğim.”

“Ben de her kâbusunda seni uyandırıp güvende olduğunu hissettireceğim.”

Tedirgince yüzüne baktım. “Uyandığım zaman büyük ihtimalle seni tanımayacağım.”

“Ben de beni tanıman için elimden geleni yapacağım. Nihayet ben olduğumu anladığında seni kollarıma alıp tekrar uykuya dalışını izleyeceğim.”

Elimi yüzünde dolaştırdım. Gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar araladığında orada acı olduğunu gördüm.

“Benim için üzülme,” dedim fısıldayarak.

“Mümkün mü sanıyorsun?”

Ona doğru yaklaşıp başımı boynuna gömdüm. Bir kolunu boynumun altından geçirip beni sımsıkı sardı. Küçük kalmıştım kollarında. O ise devasaydı.

“Sana kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Kokusunu içime çektim ve mümkünmüş gibi daha da sokuldum ona. Vücudum kuş gibi hafiflemişti bir anda. Kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Kendimi evde hissediyordum... *Ait olduğum yer* diye düşündüm. *Ait olduğum yer* onun kollarıydı. *Ait olduğum yer*, onun yanıydı. Göğsüm hissettiğim duygularla dolup taşmıştı. Güçlü bir aidiyet hissiyle tüm benliğim sarsılmıştı. Konuşmak istiyor ama avaz avaz susuyordum.

“Poyraz.”

“Hım?”

“İyi geceler,” dedim tek nefeste. Arkasından gelecek olan onlarca kelimeyi yuttum.

“İyi geceler, Öykü.”

Sesi duygu yüklüydü. Sanki söylemek istediği onlarca şey varmış da susuyor gibiydi. Sanki her şeyi birkaç kelimeye sığdırmış gibiydi. *Tıpkı, benim gibi...*

ON İKİNCİ BÖLÜM

Poyraz

Kollarımın arasında minicik kalan bedene bir kez daha gülümseyerek baktım. Arkası bana dönük uyuyordu. Uzun saçları yastığa saçılmıştı. Başımı ensesine yaklaştırıp derin bir nefesle güzel kokusunu içime çektim. Hareketimle beraber kollarımda biraz kıpırdansa da uyumaya devam etti.

Yavaşça kollarımda döndü ve tapılası güzellikteki yüzünü bana çevirdi. Öldüğümü ve cennete düştüğümü düşündüm. Bembeyaz teni ıslıl ıslıl parlıyordu. Pencereden yansıyan güneş ışıkları, kirpiklerini altın gibi parlak gösteriyordu. Kendiliğinden kırmızı dudakları en büyük günaha davetiye çıkaran cinstendi. Minik burnunun üzerinde bir elin parmağını geçmeyecek sayıda çil vardı. Ona bu kadar yakından bakabilmek nedense tuhaf bir gurur veriyordu bana.

Öykü çok güzeldi. Hayatım boyunca görebileceğim en güzel şeydi. Kapanmamış ve belki de hiç kapanmayacak yaraları vardı ama bunlar güzelliğine, saflığına gölge düşürmüyordu.

Çekinerek elimi kaldırıp yüzünü kapatan saç tutamlarını geriye attım. Kızıl tutamlar parmaklarımın arasından su gibi süzülürken bu güzel saçların yumuşaklığı bile beni benden almıştı. Resmen Öykü'nün her şeyine hayrandım. Gülüşüne, sesine, kokusuna, tenine, bal rengi gözlerine... Her şeyine... Ben ne zaman bu hâle gelmiştim? Dün geceden sonra sürekli üzerini örttüğüm duygularım sanki özgürlüğünü ilan etmiş gibi içimde bir savaş başlatmıştı. Öykü'yu gelinliğiyle görmek fitili ateşleyen şeydi belki de. Sırtına kadar açık olan, ince askılı, uçuş uçuş etekleri olan bir gelinlikti. Kabarık değildi ama gayet güzeldi. Peri kızı gibiydi beyazların içinde... Sevmemiştim bu duyguları. Ona karşı hissettiğim şeylerin yoğunluğu iliklerime kadar korkutmuştu beni. Aramızdaki çekimi hiçbir zaman inkâr etmemiştim ama peki bu duygular nereden gelmişti? Adını bile bilmediğim, bir kalıba sokamadığım...

Öykü kollarımda huzursuzca kıpırdandığında uyanmaya yakın olduğunu anladım. Uyandığında ne olacaktı? Nasıl bir ilişkimiz olacaktı bundan sonra? Bana *biz şimdi neyiz* konuşması yapacak mıydı? Tamam, aramızda bir şey geçmemişti ama geçebilirdi de. Dün gece eğer tekrar geçmişi gün yüzüne çıkmasaydı onunla birlikte olacaktım. Aklım neredeydi peki? Kendimi kaybedecek kadar yoldan çıkarken aklım neredeydi?

Yavaşça kollarımı ondan çekip yataktan kalktım. Ondan uzak kalmaya ve düşüncelerimi toparlamaya ihtiyacım vardı. Burada uzanmış evcilik oynuyordum resmen. Bana ne olmuştu böyle?

Bir kez bile ona dönüp bakmadan odanın çıkışına yöneldim. Tam kapıyı açmış çıkacakken Öykü'nün uyku mahmuru sesi kulaklarıma ulaştı. "Poyraz?"

Yutkundum. "Evet?"

"Nereye gidiyorsun?"

Arkama döndüm. Yatakta biraz doğrulmuştu. Saçları bir omzundan yatağa doğru sarkıyordu. Gözleri yarı kapalı sayılırdı ama bu bal rengi gözlerini görmeme engel değildi. Biraz daha doğrulup yatakta

bağdaş kurarak oturdu ve minik bir çocuk gibi gözlerini ovuşturdu. Sevimliydi... Bu beni gülümsetmişti. Ben sevimli şeyleri çekici bulmazdım, sevmezdim ama şu an çok hoşuma gitmişti. Ne olduğunu anlayamadan kendimi ona giderken buldum. Ayaklarım hâkimiyeti ele almıştı ve ona gitmem için görevi üstlenmişti resmen.

Yanına vardığımda hiç beklemeden yatağa oturdum. Öykü merak dolu gözlerle bana bakıyordu. Her geçen saniye bakışları netleşiyordu.

“Sorun nedir Poyraz?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Hiç, hiçbir şey yok.”

“İlk defa bu kadar huzurlu uyudum,” dedi. Ardından bana öyle güzel bir gülümseme sundu ki işte şimdi günüm aydınlanmıştı.

“Fark ettim. Hiç uyanmadın ya da sayıklamadın.”

Yatakta emekleyerek yanaştı ve yanıma oturup başını göğsüme yasladı. Temasıyla beraber istemsizce gözlerimi kapattım. Kalbim delicesine bir ritim tutturmuştu. Bana neler oluyordu böyle? Sistemim alt üst olmuştu.

“Teşekkür ederim Poyraz.”

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi serbest bırakırken göz kapaklarım yavaşça açıldı. Ona dokunmamak için büyük bir çaba harcıyordum ancak kollarım benden bağımsız hareket ederek ona sarıldı. Dudaklarım saçlarının arasına bir öpücük bıraktı.

“Neyin var?”

“Bir şey yok.” Sesim biraz sert çıkmıştı ama şu an bir iç savaş veriyordum.

Bu normaldi, değil mi?

Öykü kollarını belime sardı ve yumuşak bedenini bana iyice yasladı. Boğuluyordum. Hissettiğim şeylerin yoğunluğuyla boğuluyordum. Kollarımı tam ondan çekecekken Öykü benden önce davranıp uzaklaştı. Vakit kaybetmeden yataktan kalkıp odanın çıkışına doğru yürüdüm.

“Poyraz, neler oluyor?”

Elim kapının kulpundayken durdum. Derin derin nefes aldım. Şu saçma ruh hâlimden kurtulmam gerekiyordu ama bunu Öykü’nün yakınındayken yapamazdım.

“Bir şey olduğu yok.”

“İyi de tuhaf davranıyorsun.”

Hışım la ona döndüm. “Tuhaf davrandığımı nereden biliyorsun? Belki ben buyumdur. Ne kadar tanıyorsun ki beni?”

“Ben şey...”

“Sen ne Öykü? Dün gece beraber uyuduk diye bütün günü yatakta seninle uzanarak geçireceğimi mi düşündün?”

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“Kafanı biraz çalıştırırsan anlarsın.” Hızla kapıdan çıkıp gürültüyle kapıyı arkamdan çektim.

Kendi odama geçtiğim sırada Öykü’nün kapısının kapanma sesi kulaklarıma ulaştı. Ne olduğunu anlayamadan Öykü yanımda bitti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Dün gece...” demişti ki âdeta gürleyerek, “Dün geceyi unut!” dedim. “Dün gece kötü durumdaydın ve sana yardımcı olmak istedim. Her gece seni kollarımda uyutacağımı mı düşünüyorsun? Sana söyledim. Aşk ya da sevgi vadetmiyorum dedim! Sabah uyanınca davranışlarımı yadırgıyorsun ama ben buyum!”

Başını iki yana salladı. “Hayır!”

“Evet! Ne sandın? Bir gece sarılıp uyuduk diye ertesi sabah sana köle olacağımı mı?” Alayla güldüm. “Çocuk olma ve dün geceyi unut.”

Gözünden bir damla yaş usulca süzüldü. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Öykü mümkünmüş gibi karşımda daha da küçüldü sanki. Çok güçsüz görünüyordu. Bu hâle gelmesine sebep olan şey bendim. Ben ne yapıyordum böyle? *Kahretsin!*

Öne doğru bir adım atıp elimi ona uzattım ancak Öykü geriye doğru kaçarak dokunuşumdan sıyrıldı. “Sakın bana dokunma! Gözyaşlarımı kendim silmeyi öğrendim ben! Kâbuslarımla tek başıma savaşmayı da öyle!”

Bir adım daha attım ona doğru. Öykü ellerini havaya kaldırarak, “Yaklaşma!” dedi. “Bir daha sakın bana yaklaşma! Haklısın, evcilik oynayacak hâlimiz yok! Özgürsün Poyraz! Hani senden bana sadık olmanı istemiştin ya, fikrimi değiştirdim. İsteddiğini yapmakta, istediğin kadını altına almakta özgürsün! Dün gece bana sahip olamamak sende hırs yapmış olmalı! Sen de haklısın! Git ne istiyorsan yap!”

Neler söylüyordu böyle? Onda gerçekten böyle bir izlenim mi bırakmıştım?

“Üzgünüm. Kafam karışık sadece.”

“Kafan karışık, öyle mi? Senden nefret ediyorum! Senden, hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum! Sakın bir daha bana yaklaşma!”

“Sana yaklaşmak isteyen de kim? Ayrıca özgür olmak için senin iznine ihtiyacım yok!”

Ve gitti. Bir süre kapıya baktım. Çaresizce yere çökerken az önceki olanları kafamda yeniden, yeniden ve yeniden canlandırdım. Ne düşünmem gerektiğini ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bomboştum. Hissettiğim tek şey, boşluktu.

“Gidelim.”

Tolga, emrimle beraber arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Evde daha fazla duramamıştım ve işe gitmeye karar vermiştim. Çalışmak her zaman kafa karışıklığına iyi gelirdi. Silkinip kendime gelmem ge-

rekiyordu. Ben bu sabahki adam değildim. O hâlimi sevmemiştim ve bir daha da öyle olmaya niyetim yoktu.

“Bir sorun var,” diyen Tolga’nın sesi huzursuzluğunu yansıtıyordu. “Nedir?”

“Nehir Hanım’ın da arabasının frenleri gevşetilmiş. Neyse ki şoförü vites küçülterek yavaşlamayı, en sonunda da durmayı başarmış.”

Birden güncel dertlerimi bir kenara atıp gerçekliğe döndüm. Birileri bana ve aileme zarar vermek istiyordu ama bir türlü kim olduğunu bulamıyordum. Öykü’nün aracına çarptığım gün de benim arabamın frenleri tutmamıştı. Vites küçülterek en sonunda da ona çarparak durmayı başarmıştım. Çarpmaz olaydım! Başıma daha o zamandan bela olacağı belliydi.

“Kamera kayıtları falan yok mu Tolga? Bir şekilde bulalım şu adamı!”

“Sorun da bu ya, kamera kayıtlarında hiçbir şey yok.”

Gergince çenemi kaşıdım. “Ablam için ekstra önlem alalım. Her sabah Öykü’nün arabasını da kontrol et. Öncelik onlar.”

“Pekâlâ.”

Yol akıp gitmiş ve ben iş yerine varmıştım. Herkes *yeni evli patron düğünün ertesi günü neden işe gelir* temalı bakışlarını bana dikmişti. Umursamadan yönetim katına çıktım ve vakit kaybetmeden ofisime girdim. Çok geçmeden kapım tıklatıldı. Kapıdaki kişiye içeri girmesini söylediğimde asistanım yavaşça içeri süzüldü.

“Efendim, geleceğinizi bilmiyordum. Bugün programınız tamamen boş.”

“Ben yapacak bir şeyler bulurum.”

“Pekâlâ, benden istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

Asistanım odadan çıktığında, programımın boş olmasına sinir-

lendim. Aslında böyle olmasını ben istemiştim. Öykü ile vakit geçirmek, evde olmak istemiştim ama bu saçma planım suya düşmüştü.

Karmakarışıkım. Hiç olmadığım kadar karmakarışık ... Ne olacaktı şimdi? Ne hissettiğimden bile emin değilken tüm duygularımı bir kutuya kilitlemiş gibi hissediyordum. Kutuyu açıp bakmam gerekiyordu ama cesaretim yoktu. Onları göz ardı etmek daha kolaydı. Yok saymak kolay olanıydı.

“Kahretsin! Onu düşünmemek için buraya geldim ama yine onu düşünüyorum!” Burnumdan soluyordum. “Harika, şimdi de kendi kendime konuşuyorum! Lanet olsun Öykü!”

Birden kapım tıklatıldı. Sinirle, “Gel!” diye bağırdım.

Kapı aralandı ve Nehir görüş açıma girdi. “Hey koca adam, neler oluyor? Sesin dışarıya kadar geliyordu. Öykü’yle kavga mı ettiniz?” Kapıyı kapatıp yavaşça yanıma yaklaştı ve masamın önündeki koltuklardan birine oturdu.

“Evet, kavga ettik.”

“Anlat bana.”

Benim gözlerimin aynısını ancak birkaç ton açığını taşıyan ablama baktım uzun uzun. Anlatacak ne vardı ki? Çuvallamıştım işte.

“Hadi Poyraz, burada akşama kadar bekleyemem. Senin yokluğunda şirket başıboş kalmasın diye gelmiştim ve tonla işim var.”

Ona dün gece beraber uyuduğumuzu ve sabah olanları anlattım. Ne tuhaftır ki tartışmamızla ilgili ayrıntıları kelimesi kelimesine hatırlıyordum. Hafızam kuvvetlidir ama kadın dırdırı pek ilgimi çekmezdi. Ona rağmen o baş belasının ağzından çıkan her kelime hafızama kazınmıştı. Ablam anlattıklarımı sükûnetle dinledi. Nihayet söylediklerim bittiğinde siyah kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp koltuğunda dikleşti. *Esaslı bir abla konuşması* yapacağı belliydi.

İşte geliyor...

“Sen ona âşık olmuşsun.”

Zaman durdu. Kulağımda boğuk bir uğuldama vardı. Nehir'in mavi gözleri söylediğine inandığını gösteriyordu.

"Hayır!"

Hayır. Hayır olmadım. Aşk saçmalıktı.

"Evet, olmuşsun. Ona bu denli değer vermek seni korkutmuş ve sen de çözümü kaçmakta bulmuşsun."

Alayla güldüm. "Saçmalığın daniskası!"

"Hayır, gerçek bu kardeşim. Ona âşık olmayı kabullenemiyorsun ama gerçek bu."

"Saçmalamayı keser misin? Ondan nefret ediyorum nasıl âşık olabilirim?"

Ayrıca ben âşık olmam! Kendime bu izni vermem!"

"Kalp asla izin istemez."

"Kalbini kırmamı istemiyorsan susarsın Nehir!"

Birden ayağa kalktı. Ben de ayaktaydım ancak daha yeni fark ediyordum bunu.

"Neden korkuyorsun Poyraz? Aşk kötü bir şey değil."

"Ben âşık falan değilim ve olmak istemiyorum!"

Tek bir kelime bile söylemesine müsaade etmeden masamın etrafından dolanıp hızlı adımlarla ofisten çıktım.

Geniş koridorda uzun adımlarla yürürken kendi kendime konuştum. "Siz kadınlar, hepiniz çıldırmışsınız!"

Derin derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Asansörün olduğu yere gidip düğmeye bastım ve kapılar açıldığı gibi kabine girdim.

Otopark katına geldiğimde, asansörden inip hızlı adımlarla aracıma yaklaştım. Tam araca binecekken bir şey dikkatimi çekti. Arabamın ön camında sileceğe sıkıştırılmış bir not vardı. Küçük kare kâğıdı elime aldım ve üzerinde yazanı okudum.

Senin için geliyorum Ulusoy.

Hay sıçayım! Nasıl bir işti bu böyle? Etrafıma bakındım ama ufak bir hareket bile yoktu.

“Bana bak şerefsiz, seni bulacağım ve bulduğum zaman ölmek için bana yalvaracaksın!” Sinirle arabama bindim ve gaza basarak hızla otoparktan çıktım.

Harika. Başladığım yerdeydim. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Nasıl geldiğimi de öyle. Ama gelmişim işte.

Sıkıntıyla cebimden anahtarı çıkarıp kilide yerleştirdim ve kapıyı açıp içeri girdim. Kendi evime sessizce girmek çok saçma geliyordu ama Öykü’ye fark ettirmeden içeri girip odama çıkmak istiyordum.

Hızlı ve sessiz adımlarla ilerleyip holde yürüdüm. Merdivenlerden çıktım. Dar koridorda ilerlerken tam odamın kapısına yaklaşmışım ki arkamdan cılız bir ses duydum. “Demek sevgili kocam nihayet evin yolunu bulabildi.”

Olduğum yerde kaldım. “Neredeydin bu saate kadar?”

Yavaşça ona doğru döndüm. Bu gece eve gelmeye niyetim yoktu ama gelmişim işte. Takıldığım bir gece kulübünden üç kez başka bir kadınla ayrılmıştım. İlk denemem daha kulübün önündeyken kadını itici bulmamla son bulmuştu. İkinci denememde ise tam yola çıkmışken kadının saç rengini beğenmediğim için arabamdan inmesini söylemişim. Geri dönüp başka bir kadınla kulüpten çıkmıştım. Otel odasına kadar gelmeyi başarmıştık. Kadın gayet çekiciydi aslında ama tam içeri girdiğimizde kadın beni öpmeye kalkınca midem ayaklanmıştı ve ben koşar adım oradan uzaklaşmışım. *Ve bilin bakalım nereye gelmişim...*

“Sana hesap verecek değilim Öykü. Git uyu!”

Sinirliydim çünkü lanet olası kadın bütün sistemimi alt üst etmişti ve beni hayatta en çok sevdiğim şeylerden birini yapmaktan

mahrum bırakmıştı. O bal gözleri bir saniye aklımdan çıkmamış ve bu gece kendimi başka tenlerde kaybetmeme izin vermemişti. Sinirliydim, hem de çok fazla!

“Ah haklısın, tabii ki vermezsin. Aptallık bende!”

“Kesinlikle Öykü! Git yat şimdi!”

Yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Her adımında kalbimin ritmi hızlanıyordu. Çok ama çok çekici görünüyordu. Her an ona saldırmaya hazır gibi hissediyordum ve bu isteğim beni bile korkutuyordu. Bu duyguyu sevmemiştim.

Öykü tam dibimde durup başını geriye doğru yatırarak bana baktı. Zaman akıp gidiyordu. Öyle ne kadar durduk bilmiyordum. Her saniye ona çekiliyordum. Ellerim bedenine dokunmak için çıldırıyordu. Onu doyasıya öpmek ve en nihayetinde benim yapmak istiyordum. *O adamın* dokunuşlarını kendi öpücüklerimle silmek, Öykü’yü o eşikten geçirmek istiyordum. Sahip olmak, ait olmak istiyordum.

“Neden yapıyorsun bunu Poyraz?”

“Bir şey yaptığım yok.”

“Haklısın. Birimizin bir şey yapması gerekiyor.” Parmak uçlarında yükselip hiç beklemediğim bir şey yaptı; dudaklarımdan öptü. Dudaklarını sadece bir anlığına benden uzaklaştırıp, “Savaşma artık,” dedi.

Tekrar beni öptüğünde büyük bir iştahla ona karşılık verdim. Hızla onu arkasındaki duvara yasladım. Elleri ceketimin altından omuzlarımı kavradı ve ceketimi sıyırdı. Ceketim yeri boylarken vakit kaybetmeden gömleğime yöneldi. Tuhaf davranıyordu. Evet, istekliydi ama hareketleri çok programlıydı. Boynumu öpmeye başladığında, düşünme yetimi kaybetmiştim. Ne olduğunu anlayamadan yatak odasına gelmiştik.

Kıyafetlerimizden çoktan kurtulmuştuk. Yatağa uzandığımızda son bir kez ona baktım.

“Korkmuyor musun? Ya yine eskileri hatırlarsan?”

“Bana kendini hatırlatırsın.”

“Bana kızgın değil misin Öykü? Sana çok kötü şeyler söyledim.”

Alayla güldü. Odanın loş ışığında gözleri kehribar rengini almıştı ve arzuyla parlıyordu. Yine de ters bir şeyler vardı ama hâlâ ne olduğunu çıkaramıyordum.

“Sana kızgın olmam için bir sebep yok. Bana aşk ya da sevgi vademediğini söyledin. Ben bir anlık duygusallıkla saçma davrandım. İki yetişkin insanız ve evliyiz. Evliliğin nimetlerinden faydalanmamız gerekiyor.”

Söyledikleri ikna edici olsa da söylediklerine kendi bile inanmıyordu sanki.

“Neler oluyor Öykü?”

Cevap vermeden başını kaldırıp beni öptü. Dudakları yön değiştirip boynuma yöneldiğinde daha fazla karşı koyamadım. Kulağıma fısıldadığı müstehcen şeyler akıl sağlığımı zorluyordu. Daha önce hiç kimse benliğimi bu denli sarsmamıştı. Ondan uzaklaşıp güzel yüzünü inceledim. Arzuyla buğulanmış kehribara çalan bal rengi gözleri, tetiği çeken son şey olmuştu.

Zaman kavramımı kaybedeli çok olmuştu. Bedenim onlarca parçaya bölünüp infilak ederken, adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyordu. “Öykü... Benimsin...”

Uykumdan sıyrılarak yavaşça göz kapaklarımı araladım. Perdelelerin arasından süzülen gün ışığı, gözlerimi birkaç kez kırpmama sebep olmuştu. Nihayet ışığa alıştığımda yanımdaki koca boşluğu fark ettim. Hızla yatakta doğruldum. Öykü neredeydi?

Giysi odasından birkaç tıkırtı gelince orada olduğunu anladım.

Çok geçmeden giysi odasının kapısı açıldı ve *gün ışığım* içeri girdi. Üzerinde açık pembe, kalın askılı bir elbise vardı. Bakışları beni bulduğunda hızla gözlerini kaçırdı. Yataktan kalkıp yerde duran şortumu giydim. Yanına yaklaşip ona sarıldım. Kollarımda hareketsiz duruyordu. Merakla onu kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım. Ters giden bir şeyler vardı.

“Sorun nedir?”

“Bir şey olduğu yok.”

Benden uzaklaşıp bakışlarını odada dolaştırdı ve ardından derin bir nefes alıp odanın çıkışına yöneldi.

Tam çıkacakken, “İyi de tuhaf davranıyorsun,” dedim.

Birden bana döndü. “Tuhaf davrandığımı nereden biliyorsun? Belki *ben buyumdur*. Ne kadar tanıyorsun ki beni?”

“Ben şey..”

“Sen *ne* Poyraz? Dün gece beraber olduk diye bütün günümü kollarında geçireceğimi mi düşündün?”

“Anlamadım?”

“Kafanı biraz çalıştırırsan anlarsın.”

“Ama dün gece...” demiştim ki birden yüksek sesle, “Dün geceyi unut!” dedi. “Dün gece ikimiz de isteklerimizin peşinden gittik ve birlikte olduk, o kadar.”

Nasıl unutturdum ki? Hayatımın en güzel gecesini nasıl unutturdum? “Hayır! Dün geceyi böyle basitleştiremezsin! Aramızda geçen şeyler cinsellikten daha öteydi kabul et!”

Birden kahkaha atmaya başladı. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. “Saf olma Poyraz. Bir gece birlikte olduk diye, sana köle olacağımı mı düşünüyorsun? Basit bir geceydi işte, o kadar. Ben erkeklere karşı olan korkumu yenmeye çalışıyorum ve sen de yardım ediyorsun. Çocuk olma ve dün geceyi unut.”

Kalbim bin parçaya bölünürken Öykü beni öylece bırakıp gitti.

Sinirle gürleyerek yanımdaki duvarda asılı olan çerçeveye yumruğumu geçirdim. Fiziksel acıya dair en ufak bir his yoktu.

Dün sabahki tartışmamız aklıma geldi. Ona söylediklerimi resmen bana aynen iade etmişti. Ancak daha sert biçimde... Beni kullanmış ve bir çöp gibi kenara atmıştı. Duygudan uzak, buz gibi davranmıştı. Ve canımı hiç olmadığı kadar acıtmıştı. Kelimelerim tükenmişti. Çok fena dibe batmıştım. Kalbim binlerce parçaya bölünmüş etrafa saçılmıştı. Hayatımın en güzel gecesinin sabahında böyle bir şey yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Dün gece Öykü bütün duvarlarımı yıkmış ve yüreğime dokunmuştu. Oysa şimdi anlıyordum ki duvarlarımı yıkmakla kalmamış, beni yerle bir etmişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öykü

Poyraz'ı orada öylece bırakıp gitmek düşündüğümünden de zor olmuştu. Dün gece hiç şüphesiz hayatımın en güzel gecesiydi. Her şeyi boş verip onunla birlikte olmak istemiştim. Kurabildiğimiz en sağlıklı iletişim yakınlaşmaktı ve ben hiçbir zaman ten uyumumu inkâr etmemiştim. Her ne kadar anlaşılmamasak da aramızdaki çekim müthişti. Yine de ondan intikam almak için yanıp tutuşmuşum. Tabii beklediğim böyle müthiş bir gece geçirmek değildi. Beni dokuşlarıyla kutsamıştı sanki. Sabah ona karşı koymak oldukça zordu ve çizgimi aşmamı engelleyen tek şey, dün sabah söyledikleriydi.

Daha fazla vakit kaybetmeden işe gitmek için evden çıktım. Evin garajında park hâlinde duran otomobilimin kapısı açıktı. Bir an sonra içinden Tolga çıktı.

Tolga, beni fark edince bir baş selamı verip, “Günaydın Öykü Hanım,” dedi.

“Günaydın Tolga. Aracımda ne işin var, sorabilir miyim?”

“Her sabah araçları kontrol ediyorum, Poyraz Bey’in talimatı.”

“Sebepe?”

“Güvenliğinizi garantiye almak için.”

Merakla kaşlarını çatıttım. “Güvenliğim tehlikede mi?”

Tolga sanki söylediklerini yeni fark eder gibi birden afalladı. “Rutin bir şey, çok önemsemeyin.”

Dişlerimi sıkıp daha fazla konuşmadan açık olan kapıdan içeri geçerek koltuğuma kuruldum. Tolga, kapımı kapattığı sırada aracı çalıştırmıştı. Vakit kaybetmeden yola çıktım.

İş yerine geldiğimde çalışanların tuhaf bakışlarına maruz kalsam da çok önemsemedim. Evliliğimin ikinci gününde işe gelmemi yadırgıyorlardı muhtemelen. Daha fazla dikkat çekmeden ofisime geçtim. Aklım tabii ki Poyraz ile doluydu. Dün gece aklımdan çıkmıyordu. Yine de bana dün sabah söylediklerini de unutamıyordum.

Bilgisayarımı açıp günlük programıma baktım. Doğal olarak tüm günüm boştu. Can sıkıntısıyla magazin sitelerinde dolaşmaya başladım. Tam keyifle sitelerde dolaşıyordum ki ekranı kaplayan bir haber şok geçirmeme sebep oldu. Yavaş yavaş satırları okumaya başladım. Haber dün geceye aitti.

BİR GECEDE ÜÇ KADIN

Madenci Şirketler Topluluğu’nun yeni yöneticisi Öykü Aksu ile bir gün önce akşam saatlerinde dünya evine giren Ulusoy Holding’in yöneticisi Poyraz Ulusoy, evliliğinin ilk gününde eşini üç kadınla aldattı. Aynı mekândan belirli aralıklarla üç farklı kadınla çıkan Ulusoy, anlaşılan bekârlığa veda partisini evlendikten sonra yaptı.

Tekrar tekrar okudum. Fotoğraflara baktım. Dün akşam eve geldiğinde üzerinde olan kıyafetlerin aynısıydı ve gerçekten de aynı mekânın önünde üç farklı kadınla görüntülenmişti. Bembeyaz yüzümün hissettiğim öfke yüzünden kıpkırmızı kesildiğine adım gibi emindim. Hatta kulaklarımdan duman çıksa yeri ydi. Kendimi kusa-
cak gibi hissettim bir an. Bu ne iğrenç bir şeydi böyle?

Hızla masamdan kalkıp cep telefonumu da yanıma alarak ofisimden çıktım. Koridorda yürürken Poyraz'ı aradım. Çok bekletmeden açmıştı neyse ki!

“Neredesin Poyraz?”

“Ofise geçtim.”

“Oraya geliyorum!”

Cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım ve asansöre binip zemin kata indim. Şirketten hışımla çıktım.

Topuklarım kaldırımda yüksek sesler çıkarıyordu. Eğer yeterince gücüm olsaydı kaldırım taşlarını delebilirdim. Yürüme mesafesinde olan Poyraz'ın iş yerine çok vakit kaybetmeden vardım. Kimseye selam vermeden ve soru sormadan yönetim katına çıkmak için asansöre bindim. Asansör yolculuğum gereğinden fazla uzun sürdüğünde sinirden kendimi parçalamak üzereydim.

Lanet olası adam bunu bana nasıl yapar?

Nihayet asansör kabininden indiğimde Poyraz'ın odasına yönelip kapıyı çalmadan içeri girdim. Siyah takım elbise ve beyaz gömlekle haddinden fazla gösterişli görünen, geniş siyah masasının arkasındaki koltuğunda oturan kocama baktım.

Beni fark ettiği gibi bakışlarını yüzüme odakladı. “Sorun nedir?”

Elimdeki telefonumu ona doğru fırlattım. Poyraz erken davranıp yana doğru kaydı ve atışımından kurtuldu. Yüzünde bir şok ifadesi belirmişti.

“Sorun ne mi? Nasıl böyle bir şey yaparsın?”

Ayağa kalkıp, “Öykü, neler oluyor?” diye sordu.

Burnumdan soluyordum. Yere eğilip ayağımdan siyah topuklu ayakkabımı çıkarıp ona fırlattım. *Yine ıska.*

“Kendine gel Öykü!”

“Ben gayet kendimdeyim! Kendinde olmayan sensin! Üç kadınla işi pişirip nasıl benim yatağıma girersin?” Eğilip diğer ayakkabımı da

alıp ona fırlattım. Kollarıyla yüzünü kapatsa da ayakkabım çok sert bir şekilde koluna çarptı. Hiç üzülmedim.

“Ne kadını? Ne saçmalıyorsun?”

“Haberleri gördüm. Bana yalan söyleme!”

Masasının arkasından dolaşıp bana doğru gelmeye başladı. Fırlatacak bir şey arıyordum ama yoktu.

“Ne haberinden bahsediyorsun sen Öykü?”

Geri geri yürümeye başladım. Çok sinirli görünüyordu. Mümkünmüş gibi karşımda daha da devleşmişti.

“Yaklaşma!”

“Öykü, bana ne olduğunu anlat!”

Kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü resmen. Elleri iki yanında yumruktu ve parmak boğumları beyazlamıştı. Çene kasları dalgalarınca dişlerini sıktığını anladım.

“Dün gece bir mekândan üç ayrı kadınla çıkmışsın!”

“Evet doğru, çıktım!”

Kahretsin! İnsan yalan söyler! Kahretsin!

Bana doğru yaklaşılmaya devam ediyordu. Sırtım kapıyla bütünleşince daha fazla kaçacak yerim olmadığını fark ettim. *Çifte kahretsin!*

“Neden bunu bu kadar önemsedin?”

“Nasıl önemsemem? Biz dün gece...” demiştim ki beni bölerek, “Biz dün gece senin de söylediğin gibi *iki yetişkin olarak isteklerimizin peşinden gittik,*” dedi. “Sıradan bir gece olduğunu sen söyledin. Neden bir başkasıyla ne yaptığımı seni ilgilendirsin?”

Yutkundum. Ne ara bana bu kadar yaklaşmıştı?

“Biz bir çiftiz ve daha yeni evlendik. Beni insanlara nasıl rezil edersin?”

“Daha dün sabah bana istediğimi yapmakta özgür olduğumu söyledin Öykü.” Bir eli başımın yan tarafından kapıya yaslandı. Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Yine de yaptığın yanlış!”

Bana iyice yaklaşıp burnunu yanağıma sürttü. Gözlerim yavaşça kapanırken Poyraz fısıldayarak, “Doğruyu söyle neden bu kadar kızdın?” diye sordu.

“Ben...”

“Sen?”

Dudakları yanağımda usulca dolaşıyordu. Öpmüyordu ama bu hâliyle bile muhteşemdi.

“Kıskandın mı Öykü?”

Kontrolümü kaybediyordum. İstemsizce dudaklarımdan bir kelime kaçırdım. “Evet.”

“Neden kıskandın?”

Boşta olan eliyle belimi kavradı ve beni kendine çekti. “Söyle.”

“Kıskandım çünkü sen benimsin!”

“Peki *sen* benim misin?”

“Evet.” Ah Tanrım! Bu adam bana ne yapıyordu böyle? Kelimeler ağzımdan dökülüyordu ve ben engel olamıyordum.

“O kadınlarla aramda hiçbir şey olmadı. Yapamadım. Bana inanıyor musun?”

Nasıl inanmazdım? “Evet,” dedim fısıldayarak.

Elleri bedenimde dolaşıyordu artık. Dudakları kulağımın dibinde muzip oyunlar çeviriyordu. “Dün gece senin için neyi ifade ediyor Öykü? Basit bir gece miydi?”

“Asla. Muhteşem bir geceydi!”

“Bence de öyle. Şimdi,” dedi ve duraksadı. Dudaklarıma yaklaştı usul usul. Öpmesi için dudaklarımı araladım. Beklediğim dokunuş hâlâ gelmiyordu. Merakla gözlerimi açtım ve bana ukala bir şekilde gülen Poyraz’la karşılaştım. Az önceki sözlerine devam ederek, “İzin verirsen çalışacağım,” dedi.

Gözlerine baktım şaşkınlıkla. Az önce ne olmuştu öyle? “Ne?”

“Diyorum ki ikimiz de istediğimiz cevapları aldığımıza göre sorun kalmadı. İzin verirsen çalışacağım. İstersen burada durabilirsin. Ayakkabılarını çıkardın ya, soyunmaya kaldığın yerden devam edebilirsin. Seni zevkle izlerim.”

Hızla onu iterek kendimden uzaklaştırdım. “Terbiyesiz!” Gülümsemi. Oysa ben gülmüyordum ve komik bir şey de yoktu! “Senden nefret ediyorum!”

“Ne diyebilirim, duygularımız karşılıklı karıcığım.”

Sinirle yanından geçip ayakkabılarımı düştüğü yerden aldım. Hızla ayağıma geçirip Poyraz’ın yüzüne bile bakmadan ofisinden çıktım. Ben çıkarken arkamdan gülme sesleri geliyordu.

“Seni adi! Terbiyesiz! Kahretsin!”

Poyraz’ın yanından çıktıktan sonra ofise geri dönmemiştim. Şirket otoparkına uğrayıp arabamı almış ve vakit kaybetmeden annemin evine gitmiştim. Annem beni şaşkınlıkla karşılasa da geliş sebebi çok sorgulamamıştı. Bütün gün işten, ekonomiden konuşmuş ve bolca *anne kız* muhabbeti yapmıştık. Akşam olduğunda günün nasıl bu kadar çabuk geçtiğine anlam verememiştim. Burada kalacaktım. Eve dönmeye ve Poyraz’la yüzleşmeye cesaretim yoktu. Muhtemelen onunla yüzleşmeye hiç cesaretim olmayacaktı. Acaba burada ne kadar kalabilirdim?

Annem lavaboya gitmek için yanımdan kalktığında yalnız kalışımı değerlendirerek bugünü düşünmeye başladım. Poyraz’ın bana dokunuş şekli çok farklıydı. En masum dokunuşu bile tenimi ateşe veriyordu sanki. Hele o baştan çıkaran dudakları yok mu? Bütün suçlu onlardı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Evde miydi? İşte miydi? Telefonumu ofisinde unutmuştum. Zaten muhtemelen kırılmıştı. Bana ulaşamayınca merak eder miydi?

Kapı zili çalınca düşüncelerimden sıyrıldım. Annem çalışanlarını erkenden evlerine gönderirdi. Dolayısıyla kapıyı açacak kimse yoktu. Sakin adımlarla kapıyı açmaya gittim. Bir yandan kim olduğunu da merak ediyordum. Kapıya giden yolda attığım her adımda tuhaf bir heyecan dalgasına kapılıyordum. Nihayet kapıyı açtığımda bu tuhaf duygunun sebebini anladım. Poyraz, iki elini kapının pervazına yaslamış dikkatle bana bakıyordu. Saçları terden dolayı alnına yapışmıştı. Kravatı gevşetilmiş ve gömleğinin ilk iki düğmesi açılmıştı. Çok ama çok yakışıklıydı.

Ne olduğunu anlayamadan kendimi onun kollarında bulduğumda, “Poyraz?” dedim şaşkınlıkla. Beni sımsıkı sarıyordu. Sarılmasına karşılık versem de bu tavrının sebebini merak ediyordum. Ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. “Neler oluyor?”

Hâlâ konuşmuyordu. Yüzümü iki elinin arasına alıp bana doğru eğildi ve alnıma, elmacık kemiklerime bir sürü öpücük bıraktı.

“İyi misin?” diye sorunca, “Asıl sen iyi misin?” dedim. “Neler oluyor? Bu sevgi gösterisi ne?”

“Sana ulaşamadım. Telefonun kırılmış, ofisimde. Nerede olduğunu bilmiyordum ve başına bir şey geldi sandım.”

Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük bıraktım. “Ben gayet iyiyim. Başına neden bir şey gelsin ki?”

Omzunu silkerek bakışlarını kaçırdı. Bu sırada annemin arkadan yalancı öksürük sesleri gelince Poyraz’dan biraz uzaklaşıp bakışlarını kaçırdım.

“Hoş geldin Poyraz,” dedi annem.

“Hoş buldum Lerzan Hanım. Nasılsınız?”

“İyiyim teşekkürler. Artık *anne* mi desen?”

Poyraz gülümsedi. “Pekâlâ.”

Annem yanımıza yaklaşarak, “Geçsenize içeriye,” dedi.

Poyraz, elimi sıkıca tutarak, “Biz gidelim,” dedi. “Başka bir akşam oturmaya geliriz.”

Annem, “Peki o zaman,” deyip bana yaklaştı ve yanaklarımdan öptü.

Bakışlarımı zorlukla Poyraz’dan çekip anneme yöneldim ve onunla vedalaştım.

Evden el ele çıktık. Poyraz sanki her an kaçıp gidecekmişim gibi elimi sımsıkı tutuyordu.

“Poyraz, neyin var?”

Yürümeyi kesip bana döndü. “Bir şey yok. Sadece sana ulaşamayınca merak ettim o kadar. Hadi evimize gidelim.”

Bir süre yüzünü inceledim. Gerginliği gayet açık bir biçimde görünüyordu. Sözleri görüntüsüne tezat oluştursa da çok irdelememe-ye karar verdim. “Pekâlâ.”

Eve geldiğimizde ikimiz de çok açtık. Dışarıdan pizza sipariş ettik. Pizzalarımızı yerken geçmiş komik anılarımızdan konuştuk. Poyraz’ın ergenlik maceralarını zevkle dinlemiştim. Kavga etmeden de anlaşabildiğimizi görmek gerçekten hoştu.

Hafiflemiş görünüyordu. Onu ilk gördüğüm zamanki hâliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Söylediğim çoğu şeye gülüyor, saçma da olsa bana katılıyordu. Bana bakışlarında bile bir farklılık vardı.

“Yüzelim mi?” diye sordu hiç ummadığım bir anda.

“Bu saate mi?”

“Ne varmış saatte? Bahçemizde kocaman bir yüzme havuzu var ve hiç yüzmedik.”

Gülümsedim. Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Tereddüt etmeden elimi avucuna bıraktım. Salondan bahçeye direkt geçiş olan kapıya yönelip dışarı çıktık.

Havuz kenarına geldiğimizde, “İyi de mayo falan giyseydik ya,” dedim.

Poyraz hiç orali olmadan tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. “Gerek yok güzellik.”

Zevkle açıkta kalan tenine baktım. Bu adam bildiğin taştı! Eğilip pantolonunu da çıkardı ve hızla suya atladı. Suyun altından çıktığında eliyle saçlarını arkaya yatırdı ve bana doğru yaklaştı. Seyirlik bir görüntüydü.

“Hadi gelsene.”

“Mayo giyip geliyorum.”

“Ben mayo mu giydim?” derken alayla gülüyordu. Bana elini uzatıp, “Çıkmama yardım et,” dedi. “Beraber yukarı çıkarız ben de şort giyerim.”

Boş bulunup elimi uzatmamla suya doğru çekilmem bir oldu. Havuzun dibini boylarken genzime kaçan sular canımı feci yakmıştı. Poyraz beni suyun üzerine çıkardığında kahkaha atıyordu.

“Bu yaptığın haksızlık! Beni kandırdın!” diyerek kaşlarımı çattım.

“Üzgünüm,” dese de hiç öyle görünmüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Neşesi bulaşıcıydı. En sonunda kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Havuz boyumu aştığından suyun üzerinde kalmak için sürekli hareket ediyordum. Poyraz ise gayet rahat bir şekilde duruyordu. Kulaç atarak ondan uzaklaşmaya başladım. Havuzun diğer ucuna giderken bir ara dönüp arkama baktım ama Poyraz’ı göremedim. Karanlık olduğu için ve havuzun aydınlatmalarını açmadığımız için suyun içini göremiyordum.

“Poyraz?”

Sesim boşlukta yayıldı. Korkmaya başlamıştım. Lanet olsun ben korkağın tekiydim! Kim bilir şimdi nereden çıkacaktı? Arkama, sağıma, soluma baktım ama yoktu. Bu adam suyun altında kaç dakika durabiliyordu?

Biraz kulaç atıp havuzun kenarına yanaştım ve oradan destek alarak kendimi dinlendirdim. “Bu hiç hoş değil! Çık artık!” Suyun altında ayağımı sağa sola sallıyordum ama herhangi bir şeye çarpmamıştı. Sinirle, “Yeter ama!” dedim.

Birden önümdeki su hareketlendi ve Poyraz bakış açım girdi. Korkuyla iç çekerken beni iyice sıkıştırdı.

“Korktun mu?”

“Tabii ki korktum!”

Kalbim delicesine bir ritim tutturmuştu. Korkudan mı yoksa heyecandan mı bilemiyordum. Poyraz, alnını alnıma yasladı. Elleri suyun altında bacaklarımı buldu ve tenime yapışan elbisemin eteklerini yukarı sıyırdı. Göz kapaklarım yavaşça kapandığında nefesim dudaklarımdan firar etti. Dudakları benimkilerle birleştğinde kollarımı boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verdim. Poyraz beni biraz daha sıkıştırdığında istemsizce iç çektim. Elleri her yerimdeydi. Dokunduğu her yerde ateşten izler bırakıyordu. Havuzun soğuk suyuna inat, ben yanıyordum. Mırıldanır gibi bir ses çıkardığımda öpüşmemiz daha da hoyrat bir hâl aldı.

Sadece bir anlığına dudaklarını benden uzaklaştırıp, “Buradan çıkmamız gerek,” dedi.

“Kesinlikle.”

Bacaklarımın ikisini de kavrayıp beline doladı ve beni suyun içinde kucağında taşıyarak ilerlemeye başladı. Dudaklarımı bir an bile ondan çekemedim. Havuzun merdivenlerinden çıkarken bile ondan uzaklaşamadım. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıdı ve ne olduğunu anlayamadan yatak odamıza çıkardı. Yere, ayaklarımın üzerine bırakıp ıslak kıyafetlerimden kurtulmama yardım etti.

Yatağa geçtiğimizde benden uzaklaşıp gözlerime baktı uzun uzun. “Sabah uyandığımızda, bu geceyi ve aramızdaki şeyi küçümsersen seni camdan atarım Öykü.”

Gülümseyerek başımı kaldırdım ve dudaklarından öptüm. Cevabımı almış olmalı ki bir daha hiç konuşmadı. Hiç konuşmadık. Geceye hâkim olan tek ses hızlı nefes seslerimizdi. Kalbim öyle kuvvetli atıyordu ki dışarıdan duyulduğuna emindim. Sonrası kayıp bir zaman dilimiydi. Sonrası, bir bütün olmanın en müthiş hâliydi.

Burnumda kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük hissettim. Yavaşça göz kapaklarımı araladığımda bir çift lacivert gözle karşılaştım. Sabah güneşi yüzüne vuruyor ve gözlerini daha da güzel gösteriyordu.

“Günaydın Öykü'm.”

Gülümsedim. Ne güzel de yakışmıştı adım dudaklarına. Nasıl da güzel sahiplenmişti.

“Günaydın.”

Beni kendine çekip dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı. “Seni uyanmadan yakaladığıma sevindim.”

“Neden?”

“Ne bileyim, kalkar bir dünya şey düşünür ve beni aşağılamanın bir yolunu bulursun, uyanınca da komodinin üzerinde bir avuç para falan bulurum diye korktum.”

Kıkırdayarak, “Saçmalama,” dedim.

Gülerek, “Neden, para bırakmaz mıydın?” diye sordu.

“Bırakmazdım. Para edecek bir gece değildi,” diyerek ukala bir tavırla başımı dikleştirdim.

“Bak sen! Oysaki dün gece hiç öyle demiyordun. En son yalvarıyor muydun ne?”

“Terbiyesiz!” diyerek ellerimle yüzümü kapattım.

Poyraz'ın derinden gelen kahkaha sesi beni daha da utandırmıştı. Ellerimi yüzümden çektiğinde ona bakmıyordum.

“Çok güzelsin,” dedi. Omzumu silktim. “Pekâlâ, hayatımda gördüğüm en inatçı, en geveze, en baş belası kadınsın.” Birden bakışlarımı onunkilerle birleştirip kaşlarımı çattım. “Kısa boyun da cabası!”

Daha da kızmıştım. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? “Sen de içi boş sırıgın tekisin!”

“Ve sen, şimdiye dek gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Haya-

tım boyunca gördüğüm en harika şeysin. Kızınca ise hiç korkutucu olmuyorsun. Sevimli, kızgın, minnacık bir kadın oluyorsun. Bu hâlin bile beni benden alıyor.”

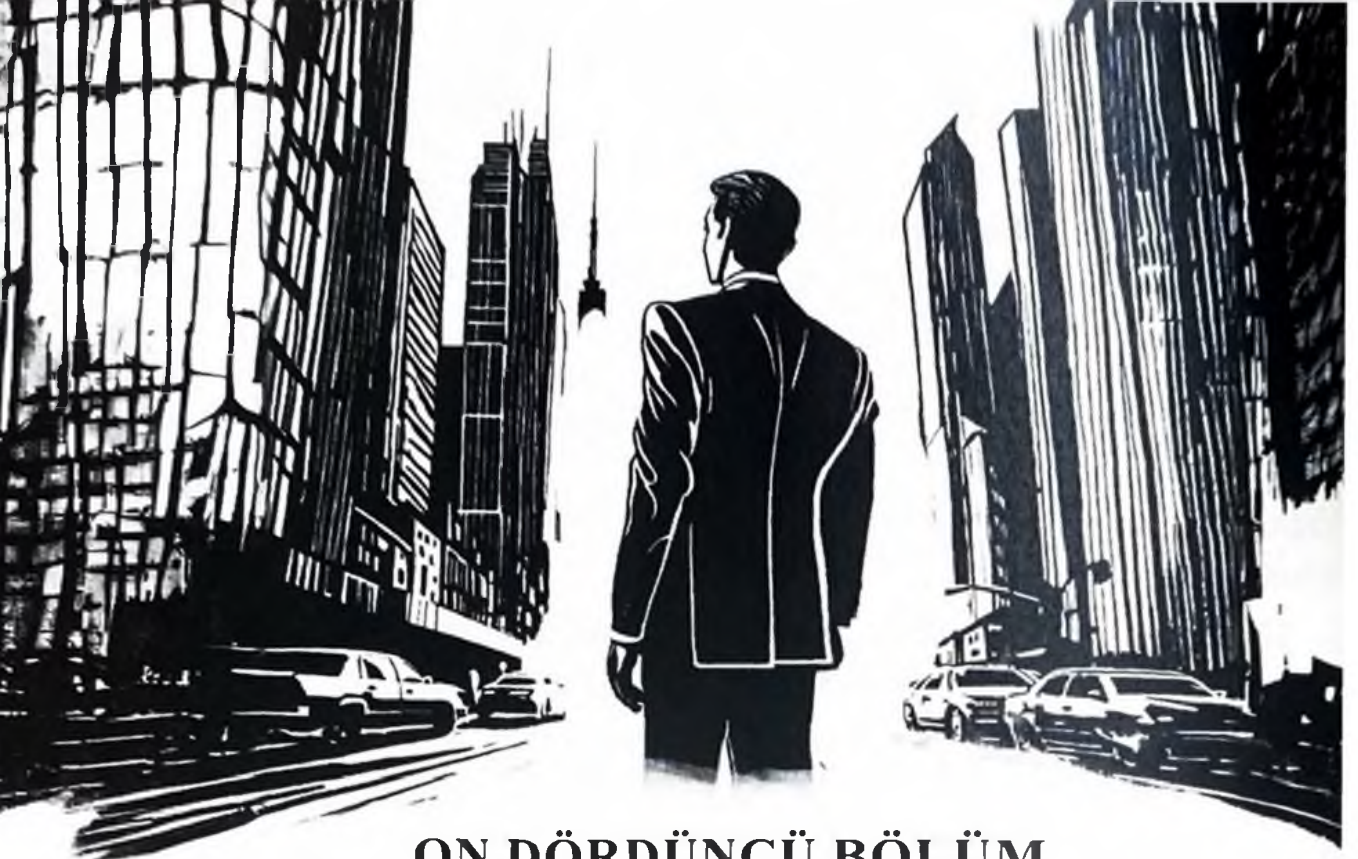
Söyledikleriyle çoktan yumuşamıştım.

Bakışlarımı yine kaçırdığımda, “Bana bak,” dedi. Hemen söylediğini yaptım. “Benden utanma. Ben utanacağın en son kişiyim. Sen benimsin.”

Dudaklarını benimkilerle birleştirip sözlerini öpücükleriyle mühürledi âdeta. Ve bir kez daha onun olmanın tadını çıkarıp teninde kayboldum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Poyraz

Yatakta kolumu yan tarafıma attığımda kocaman bir boşlukla karşılaştım. Gözlerimi açıp önce yanıma, sonra da etrafıma baktım. Öykü'den bir iz yoktu. Yanımda onu bulamamanın hüznüyle yatakta gerilip doğrulduğumda kaslarımda tatlı bir sızı oluştu. Gülümseyerek sebebini düşündüm. Gözümün önünde canlanan sahneler, heyecanlanmama sebep olmuştu. Sanırım ona hiç doyamayacaktım.

Saatin kaç olduğunu öğrenmek için komodinin üzerindeki eski tip görünen saate baktım. İşe gitmek için yarım saatim olduğunu fark ettiğimde hızla yataktan çıkıp duş almak için banyoya yöneldim.

Duş alıp üzerimi giyinmem yaklaşık on beş dakika sürmüştü. Odadan çıkıp merdivenlerden inerken bir yandan da kol saatimin kayışını bağlıyordum.

“Öykü?” diye seslendiğimde sesim geniş alanda yankılandı.

Sanırım çoktan çıkmıştı. Uyandığımda onu görememenin buruk

hissi vardı içimde. Neredeyse bir haftadır güne onunla başlıyordum ve bu alışkanlık hâline gelmişti. Son bir haftadır hiç kavga etmemiş-tik. Ara sıra ufak sürtüşmelerimiz olsa da gayet iyi bir şekilde geçinip gidiyorduk. Ve bu geçirdiğim bir hafta, *hayatımın en güzel bir haftası* olma yolunda ilerliyordu.

Vakit kaybetmeden evden çıkıp garaja yöneldim. Tolga aracın başında dikiliyor ve telefonuyla uğraşıyordu.

Beni fark ettiği gibi telefonunu cebine koyup duruşunu dikleştirdi. “Günaydın.”

“Günaydın Tolga. Öykü’yü çıkarken gördün mü?”

“Evet, yaklaşık yarım saat önce gitti.”

“Anladım. Arabasını kontrol ediyorsun, değil mi?”

Tolga bir an gülümser gibi olsa da hemen kendini toparlayıp, “Öykü Hanım bu durumdan oldukça rahatsız ve her sabah bana engel olmaya çalışıyor ancak yine de yapmam gerekeni yapıyorum,” dedi. “Zaten artık arabalarla uğraşacaklarını sanmıyorum. Ben onlardan başka bir atak bekliyorum.”

Merakla, “Ne gibi?” diye sordum.

“Bilemiyorum. Maalesef bekleyip göreceğiz.”

Olumlu anlamda başımı sallayıp araca biraz daha yaklaştım. Tolga benim için arka koltuğun kapısını açınca hızla araca yerleştim. Ar-dından Tolga da arabaya bindiğinde, yola çıktık.

“Şirkete mi, Poyraz?”

“Evet.”

Şirkete varmam çok uzun sürmemişti. Ofisime girip bilgisayarımı açtım. Günlük programıma baktığımda yüzümde bir gülümseme oluşmuştu. Harika, Öykü ile katılmamız gereken ortak bir toplantı vardı. Bu da demek oluyordu ki bugün onu görmek için bahane yaratmama gerek kalmayacaktı.

Öğlene doğru Öykü’ye olan özlemim dayanılmaz bir hâl almıştı.

Öğlen yemeğini bugün beraber yiyemeyecektik çünkü onun öğlen yemeği saatinde programladığı bir toplantısı vardı. İş yemeği olduğu için benim katılmam saçma olurdu.

Başımı çevirip masamın bir köşesinde duran çerçeveye baktım. İçindeki fotoğraf düğünümüzde çekilmişti. Gülümseyerek fotoğrafa bakarken cep telefonumun hırçın sesi kulaklarıma ulaştı. Cebimdeki telefonu çıkarıp ekrana baktım. Tanımadığım bir numara arıyordu.

Merakla kaşlarımı çatarak aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm. “Alo?” Kısa bir süre ses gelmeyince, tekrar, “Alo?” dedim.

“Merhaba, Ulusoy.”

Birden koltuğumda doğruldum. Telefondaki kişinin kelimelerinden ziyade, sesindeki tını beni fazlasıyla germiştir. “Kimsin?”

“Benim kim olduğum önemli değil.”

“Kimsin dedim!”

Telefondaki adam bir süre kahkaha attı. Her geçen saniye sinir katsayım artıyordu. Telefonu parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Dediğim gibi bunun bir önemi yok. Sana ufak bir tavsiye, bir nasihat vereceğim. Kimseye güvenme, Ulusoy. Darbeyi dışarıdan beklerken hiç ummadığın yerden alabilirsin. Şimdi kapatmam gerekiyor. Seninle ilgili yaptığım şahane planlarımı daha da ilginç hâle getirmek için büyük bir çaba sarf ediyorum. Bu arada, karın gerçekten çok güzel. Şu an birkaç masa ötemde yemek yiyor.”

Dişlerimi o kadar sert sıkıştırmıştım ki çenem zonklamaya başlamıştı. “Yalan söylüyorsun!” dedim tıslayarak.

“Ah hayır, yalan söylemiyorum. Üzerinde kırmızı bir gömlek, altında siyah kumaş pantolon var. Bu kadına kırmızı çok yakışıyor!”

Adamın eğlenen sesi sinirlerimi bozmuştu. Hızla ayağa kalkıp koltuğuma bir tekme attım ve onu yere devirdim.

“Hey hey, sakın ol Ulusoy. Küçük bir depremi andıran hareketle-

rinin sesleri buraya kadar geliyor ve ben çıldırışına tanık olmak istemiyorum. Şimdilik kadınına bir şey yapmayacağım. Hatta sanırım, ona hiçbir zaman bir şey yapmayacağım. Seni ortadan kaldırıncaya ona sahip çıkmam daha güzel bir seçenek.”

Adamın her kelimesinde etrafımdakileri parçalama isteğim daha da artıyordu. Çoktan ofisimden çıkmış ve asansöre yönelmiştim. Öykü’nün nerede olduğunu biliyordum ve adamın da orada olduğuna emindim. Eğer bu bir blöfse bile Öykü’nün iyi olduğundan emin olmak zorundaydım.

“Seni bir elime geçirirsem, sana çok güzel sahip çıkacağım piç kurusu!”

“Ağzını topla Ulusoy. Şimdi kapatmam gerekiyor. Sen gelene kadar karşımdaki kızıl saçlı kadını izleyeceğim,” deyip aramayı sonlandırdı.

Hızla asansöre binip otopark katına indim ve vakit kaybetmeden aracıma yöneldim. Kapıyı açıp arabaya bindim. Tolga’ya gideceğimiz yeri söylediğimde telaşımı anlamış olmalı ki beni hiç sorgulmadan arabayı çalıştırdı. Ona yolda telefon görüşmesini ve detayları anlattım. On beş dakikanın sonunda restorana varmıştık. Hiç beklemeden arabadan indim. Hızlı adımlarla girişe yönelip içeri girdim. Bir süre etrafıma bakınmış ancak tanıdık bir yüz görememişim. Restoranın dip kısmında kalabalık bir masa görünce adımlarımı o tarafa yönlendirdim. Biraz yaklaştıktan sonra masanın baş kısmında oturan, hararetle konuşmakta olan Öykü görüş açımına girdi. İyiydi. Sağlıklı görünüyordu. Etrafındaki masalara baktım ama şüphe uyandıran kimseyi göremedim. Cebimdeki telefonda mesaj bildirim sesi gelince, telefonu cebimden çıkarıp gelen mesajı açtım.

-Çoktan gittim, Ulusoy.

“Siktir!”

Birden restorandaki tüm bakışları üzerime toplamıştım. Bakışların sahiplerinden birisi de Öykü’ydü. Beni bir süre inceledi. Ceketimin eteklerini iki yanımdan geriye doğru atıp ellerimi belime

yerleştirdim. Tam bir *cazgır kadın* duruşu sergilediğimin farkındaydım ama şu an elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeyecek kadar gergindim. Öykü, masanın çevresindeki sandalyelerde oturan kişilere hitaben bir şeyler söyledi ve ayağa kalkıp hızlı adımlarla yanıma geldi. Gerçekten de üzerinde kırmızı bir gömlek ve siyah kumaş bir pantolon vardı. Kahretsin! O herif gerçekten de buradaydı!

“Poyraz, burada ne işin var? Restoranın ortasında küfretmek de neyin nesi böyle?”

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip etrafıma bakındım. Birkaç kişinin bana olan ilgisi çabuk sönmüş olsa da hâlâ izlendiğimin farkındaydım. “Üzgünüm. Bir iş anlaşmam bozuldu ve tepkime hâkim olamadım.”

Öykü bir süre yüzümü inceledi. Sanki yalan söylediğimi anlayacakmış gibi hissediyordum. “İş anlaşması, öyle mi?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Burada ne işin var peki?”

“Seni görmek için geldim.”

Öykü, arkasına dönüp biraz önce yemek yediğı masaya baktı ve tekrar bakışlarını bana çevirdi. Endişeli görünüyordu. O masada oturanlar, geçen hafta çıkan magazin haberlerinin üzerine bir de kocasının tam bir budala olduğunu öğrenmiş olmalıydılar.

“Ben şimdi halledeceğim,” diyerek Öykü’nün elini tuttum ve onunla beraber masaya doğru yürümeye başladım. Elini çekmeye çalışsa da benimle yürümeye devam ediyordu.

Nihayet masaya yaklaştığımızda, “Merhaba, hepinize afiyet olsun,” dedim. “Biraz önceki davranışım için hepinizden özür dilerim.” Öykü’nün elini bırakıp onu belinden kavrayarak kendime çektim. Bakışlarımı, bal rengi gözlerine çevirdim. “Karımı çok özlemiştim. Burada olduğunu biliyordum ve onu görmeye geldim. Bir an onu bulamayınca da çok sinirlendim.”

Öykü’nün delici bakışlarında kaybolmuştum. Buraya geliş sebe-

bim her ne kadar bu olmasa da söylediklerim yalan değildi. Onu gerçekten çok özlemiştim.

Masadakilerden biri, “Beraber yaşamıyor musunuz?” diye sordu. “Saat daha öğlen Poyraz Bey, ne çabuk özlediniz?”

Öykü’ye bakmaya devam ederek, “Ondan bir saniye uzak kalsam özlüyorum zaten,” dedim ve Öykü’nün dudağına minik bir öpücük bıraktım.

Biraz önceki berbat ruh hâlimden bir anlığına da olsa sıyrılmıştım. Öykü bana şaşkınlıkla baksa da o gözlerde daha derin duygular vardı.

Ondan uzaklaşıp masadakilere yöneldim. “Tekrar afiyet olsun,” diyerek oradan uzaklaştım.

Mekândan çıktığımda etrafıma bakındım. Şüphe çeken kimse yoktu.

Arabanın yanında dikilmekte olan Tolga’ya yaklaşıp, “Kamera kayıtlarını iste,” dedim. “Yarım saat öncesinden itibaren görüntülerde Öykü’nün çevresindeki masalarda telefonla konuşan bütün müşterileri araştır.”

Tolga eskiden polisti. Aynı zamanda bir şirketin tasarımcısıydı. Çok fazla bağlantısı vardı. Mesleğini bıraktığından beri yanımdaydı. Mesleğini neden bıraktığına gelecek olursak da kız kardeşi cinsel istismara maruz kalmış ve çok geçmeden intihar etmişti. Suçlu, çok kısa süre hapis yatıp içeriden çıkmıştı. Tolga adalete olan inancını yitirdiğinden ve daha kendi kız kardeşini bile koruyamadığını düşündüğünden mesleğini bırakmıştı. Onu çocukluğumdan beri tanırdım. Aslında eskiden ikimiz yakın arkadaştık ama o kardeşini kaybettikten sonra herkesten uzaklaşmıştı. Kardeşi ölünce sanki Tolga da bir parçasını onunla mezara gömmüştü. Mesleğini bıraktığını ve iş hayatından uzaklaştığını duyunca ona şirkette bir pozisyon ayarlamaya çalışmıştım ama o, insanlarla daha az iç içe olabileceği bir meslek istemişti. *Ne yani şoför falan mı olacaksın,* diye sorduğumda *neden olmasın,* demişti. O gün bugündür yanımdaydı. Ona her zaman

bana karşı eskisi gibi davranmasını söylesem de ısrarla resmi olmaya devam ediyordu. Bir zaman sonra bu durumu benimsemiştim. Yine de eğer saçmalarsam arkadaş moduna girip ağzımı yüzümü dağıttığı zamanlar da olmuştu. Adam sıkı yumruk atıyordu.

“Peki,” diyerek arka kapıyı açtı.

Açtığı kapıdan geçerek araca bindiğimde Tolga kapıyı kapatıp ön koltuğa yerleşti. “Şirkete mi?”

“Evet.”

“O adamdı, değil mi?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Galiba Öykü’yü izliyor. O adamı bulursam öldüreceğim.”

“Saçmalama Poyraz!”

Demek istediğimi anladınız mı? O benim gizli arkadaşım. Aslında, *tek arkadaşım*.

“Ne saçmalaması Tolga? O benim karım ve kim olduğunu bilmediğim bir şerefsiz ona el uzatıyor!”

O benimdi. Ona kimse dokunmaya bile cüret edemezdi!

“Demek istediğim, öldürmen saçmalık. Ölüm böyle şerefsizler için kurtuluş oluyor. Kim olduğunu bir öğrenelim, istediğini yaparsın. Tabii öldürmek dışında.”

Cevap vermedim. İçimdeki sadist, şimdiden o adam için planlar yapmaya başlamıştı.

“Onu çok çabuk benimsedin. Seni gördükçe gözlerim yaşıyor Poyraz.”

İstemsizce güldüm. “Herkes değişir.”

“Bu farklı bir değişiklik ama ...”

“İşine bak Tolga.”

Gülerek, “Pekâlâ,” dedi.

“Yani sizin de anlayacağınız üzere, fiyatları yükseltmek müşteri kaybetmemize sebep olabilir.”

Bir süre düşündüm. Pazarlama müdürünün ısrarla fiyatları sabit tutma çabasını anlayamıyordum.

“Bizim müşterilerimiz parayı zor kazanan insanlar değil. Türkiye’nin en kaliteli ürünlerini satan sayılı şirketlerden biriyiz Banu Hanım. Zarar ediyoruz. Fiyatları en azından yüzde on arttırmamız gerekiyor.”

Öykü yanımda huzursuzca kıpırdandı. Elindeki dosyaya bakarak, “Yüzde onluk bir artış bile sizi kurtarmaz,” dedi. “Bunu yüzde on beş yapalım.”

Masanın uç köşesinde oturan Banu Hanım, “Efendim, müşteri kaybedebiliriz,” dedi.

“Az önce söylediklerimi tekrar etmek istemiyorum. Eski ürünlere şimdilik dokunmayalım ama bu seneki ürünlerin hepsine yüzde on beşlik bir zam uygulayalım. Sorun çıkaran bir müşterimiz olursa, sizin ilgilenmenizi istiyorum.”

“Pekâlâ.”

Ayağa kalkıp, “Öyleyse, toplantı bitmiştir arkadaşlar,” dedim. “Hepinize kolay gelsin.” Öykü’nün elinden tutup onu da kaldırdım ve beraber toplantı odasından çıktık.

Geniş koridorda yürürken Öykü birden durup, “Dosyayı dikkatle inceledin mi Poyraz?” diye sordu.

“Neden?”

“Banu Hanım, fiyatları yükseltmek istemiyor ve aynı kalmasını talep ediyor. Ama şirket son bir ayda haddinden fazla zarar yapmış. Yani ne kazanç ne de zarar olmaması gerekirken zarar yapmışsınız. Sence ürünler olması gerekenden daha düşük fiyata satılıyor olabilir mi? Ya da satıldı diye görünen ürünler müşterilerine ulaşmamış,

dolayısıyla da ödeme alınmamış olabilir mi?” Bir süre söylediklerini kafamda tarttım. Öykü devam ederek, “Belki de Banu Hanım zararın çok fazla dikkat çekmemesi için fiyatları düşük tutmak istiyordur. Fiyatlar yükselince de zarar da artacak olabilir mi?” dedi.

“Sence Banu Hanım işleri sabote mi ediyor?”

“Bilmiyorum. Kimsenin günahını almak istemem ama ya dokümanlarda hata var ya da pazarlama departmanı bir şeyler karıştırıyor.”

“Bunu düşüneceğim.”

Tekrar yürümeye devam ettik.

“Vaktin varsa beraber kahve içelim mi?” diye sordum.

Öykü kol saatine baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Neden olmasın?”

Beraber ofisime geçtik. Kapıdan girdiğimiz gibi onu kollarıma alıp saatlerdir özlemini çektiğim dudakları öpmeye başladım.

Öykü, bir anlığına benden uzaklaşıp, “Kahve içeceğiz sanıyordum,” dedi. Umursamadan onu öpmeye devam ettim. Onu yürüterek masama kadar götürdüm ve belinden kavrayıp havaya kaldırarak masanın üzerine oturttum.

Şimdi boylarımız neredeyse eşitlenmişti. Ö p ü c ü k l e r i m i boynuna yönlendirdiğimde şahane kokusunu içime çektim.

“Poyraz,” dedi fısıltıdan farksız bir ses tonuyla. “Hım?”

“Durmamız gerekiyor. İş yerindeyiz.”

Boynundan öpmeye devam ederek, “Ofis fantezisi diye bir şey duymadın mı hiç?” diye sordum.

“Seninle o işi burada yapmayacağım.”

Gülerek köprücük kemiklerine yöneldim. Bedeni kollarımda titriyordu. “Bundan o kadar emin olma, *Bal Bela*.”

“Poyraz, lütfen! Ben ahlaki kurallara önem veren bir insanım. O iş burada olmaz.”

Ondan uzaklaşıp bir süre izledim. Göğsü bir hızla inip kalkıyordu.

Görünüşü, söylediklerinin aksini istediğini ifade ediyordu.

“Bak sen... Ahlaki kurallara önem veren kadın, dün gece mutfakta...” demiştim ki Öykü parmaklarını dudaklarımın üzerine örterek beni susturdu. “Orası bizim evimiz Poyraz! Burası iş yeri!”

Kızmıştı. *Küçük, kızgın bir kadın...* Fazlasıyla sevimliydi ve aynı zamanda bir o kadar çekiciydi.

Yüzümü yan tarafa çevirip dokunuşundan kurtuldum. Gözlerinin içine bakıp, “Seni ikna etmemin bir yolu yok mu?” diye sordum.

Sinsice gülerek başını iki yana salladı.

Alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ellerimi bedeninden uzaklaştırıp iki yanından masayı kavradım. “Ben seninle ne yapacağım?”

Kıkırdayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimi açıp bal rengi gözlerine baktım. “Bir şeyler buluruz,” dedi masum bir bakış atarak.

Gülerek dudaklarına bir öpücük daha bıraktım. “Beni ne hâle getirdiğine dair ufacık bir fikrin yok.”

Tam tekrar öpecekken kapım tıklatıldı. Öykü panikle beni itip masanın üzerinden indi. Yanakları al al olmuştu. Bir insana utanmak bu kadar mı yakışırdı?

Kapım tekrar tıklatıldığında masamın arkasındaki koltuğuma oturup henüz sakinleşmemiş olan bedenimi dizginlemeye çalıştım. “Gir!” diye seslendim.

Kapı açıldığında Tolga görüş açma girdi. Bir bana bir de Öykü’ye baktı, Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Eğer müsait değilseniz...” demişti ki Öykü onu bölerek, “Ben de gidiyordum,” dedi ve hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Tolga, geçmesi için kapının önünden çekildi.

Öykü, çıkmadan önce bana doğru dönüp, “Akşam evde görüşürüz,” dedi.

“Tamam.”

Öykü çıktıktan sonra Tolga arkasından kapıyı kapattı ve hızlı adımlarla bana doğru yaklaşıp masamın önündeki koltuklardan birine oturdu.

“Seni dinliyorum.”

“Beni dinleyebileceğine emin misin?” diye sordu, alayla gülerek. “Sana beş dakika daha verebilirim.”

“Cıvıtma da konuya gir.”

“Kamera kayıtlarını izledim. Telefon görüşmesi sırasında çevre masalarda telefonla konuşan sadece bir kadın var. Oysa sen telefondakinin erkek olduğuna eminsin. Ancak Öykü Hanım’ın oturduğu masada eş zamanlı olarak iki adam da masadan kalkıp lavaboya gidiyor. Senin telefonundaki konuşma saatlerini inceledim. Seninle yapılan konuşma bittikten sonra adamlar arka arkaya masaya geri dönüyorlar.”

Sinirle dişlerimi sıktım. “Yani bana o adamın, benim karımla aynı masada oturup yemek yediğini ve keyifle küçük gösterimi izlediğini mi söylüyorsun?”

Tolga bakışlarını yere eğdi ve çenesini kaşıdı. “Evet.”

Birkaç derin nefes alıp verdim. Resmen burnumun dibindekini görememiştim. Adam beni parmağında oynatmıştı. Restorana girdiğimde çoktan gittiğine dair mesaj atmıştı. Benim oraya geldiğimi nereden öğrendiğini bile sorgulamamıştım o anlık sinirle.

Hay ben böyle işin!

“Adamları araştırdın mı?”

Tolga, olumlu anlamda başını salladı. “Ne çıktı peki?”

“İşin tuhaf tarafı, ikisinin de sicili temiz. Orta hâlli avukatlar. İnan bana amaçları ne ya da seninle ne alakaları var hiç bilmiyorum ama yakında anlarız.”

Sıkıntılı bir nefes alıp verdim. “Umarım dostum, umarım.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Öykü

Adını koymadığımız bir şey yaşıyorduk. Farklıydık. Belirsizliğin bu denli haz verdiğini daha önce deneyimlememiştim. Hem fazlasıyla bağlı hem de özgür gibiydik. Poyraz, günden güne daha da değişiyordu. Hâlâ tam anlamıyla baskın bir karaktere sahip olsa da bana karşı fazlasıyla ilgili ve özenliydi.

Elimdeki ekonomi dergisinin arkasına saklanarak onunla ilgilenmiyormuş gibi yapmaya devam ettim. Güneş gözlüklerim de gözümde olduğu için ona baktığımı anlaması biraz zordu. Havuzun bir ucundan bir ucuna kadar yüzüyordu. Bir ara dalıp tekrar yüzeye çıktığında saçlarını savurdu ve tekrar kulaç atmaya başladı. *Tanrım! Daha çekici olması mümkün müydü acaba?*

Yüzmeyi kesip suyun içinde öylece durdu. Doğruca bana bakıyordu. “İzlemekten sıkılmadın mı Öykü?”

Birden dergi elimden düştü. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. *Kahretsin!* “Ne? Kim? Kim neyi izliyor?”

Poyraz, suyun içinde benim olduğum tarafa doğru geldi. Havuzun kenarına yaklaştığında kaslarla donatılmış uzun kollarını mermerin üzerine yaslayıp birleştirdi ve çenesini kollarına dayadı. Bana kocaman bir gülümseme sunduğunda öldüğümü ve cennete düştüğümü sandım. *İnsaf ama! Bu kadar yakışıklı olunmaz ki!*

“Ağzının suyu akıyor.”

Elim birden dudağımın kenarına gitti. Bu hareketimle Poyraz bir kahkaha patlattı. Tabii ki ağzımın suyu falan akmamıştı ama ben bu hareketi yaparak onu izlediğimi resmen doğrulamıştım.

Siyah saçlarından sular süzülüyor, geniş omuzlarına doğru bir yol çiziyordu. Zorlukla yutkundum.

“Tatlım, o kadar beğendiysen gelip alabilirsin,” diyerek ukala bir tavırla sırttı.

“Hiç beğenmedim. Suyu düşmüş köpek yavrularına benziyor-sun!”

Yalandan kim ölmüş?

“Eh, en azından sevimli olduğumu kabul ediyorsun.”

“Ne?”

“Köpek yavruları sevimlidir.”

Gözlerimi devirdim. Tabii o muhtemelen bunu görmedi. Gözlerimi devirişim, bakışlarımı kamufle ettiğini sandığım güneş gözlüğümün arkasına saklanmıştı.

Birden bakışları değişti. “Öykü, yanıma gel,” dediğinde hiç beklemeden sezlongdan kalktım.

Pareomu çıkardım. Gözlüğümü bir kenara attığım sırada Poyraz’ın bakışlarını da üzerimde hissediyordum. O tarafa doğru birkaç adım attım. Poyraz geriye doğru giderek havuzun kenarından uzaklaştığında ben de tam önüne oturup ayaklarımı suyun içine sarkıttım. Bana yaklaşıp kollarını iki yanımdan uzattı ve beni çekerek suyun içine inmemi sağladı. Poyraz ve havuzun kenarı arasında sıkışmıştım.

Boynuna sarılıp alnımı alnına dayadım. Onu özlediğimi fark ettim. Oysa daha on dakika önce sarmaş dolaştık. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

“Senden uzak kalmaya dayanamıyorum,” dedi fısıldayarak. Duyacak kimse yoktu ama söyledikleri insanın kendisine bile zor itiraf ettiği şeylerden gibiydi.

“Ben de öyle.”

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi yumdum. İki koluyla beni sımsıkı sardı. Aramızdaki şeyin adını koymuyorduk ama bu hâliyle bile harikaydı.

“Bana ne yapıyorsun, *Bal Bela*?”

Bana böyle hitap ettiğinde çok hoşuma gidiyordu.

“Hiçbir şey. Tek amacım senden intikam almaktı ama şimdi sana sarılıyorum.”

Sesli bir şekilde gülünce ben de istemsizce gülerken buldum kendimi. “Başka şeyler de yapıyorsun, sarılmak dışında.”

İma dolu sesi beni utandırır da yüzümü görmediği için şanslıydım. Cesur bir havaya bürünüp, “Bilirsin, evliliğin nimetleri,” dedim. “Evde kocam varken işimi dışarıda görmemin bir anlamı yoktu. Sonuçta ışıklar kapanınca tüm bedenler aynıdır.”

Birden omuzundaki kaslar gerildi. Beni sert bir şekilde havuzun kenarına çarptığında, nefesim kesildi.

“Birincisi, bu yaşadığımız evliliğin nimeti değil. Evlenmeden önce de aramızda karşı konulmaz bir çekim vardı. Sakın bunu inkâr etme. Önünde sonunda, sana sahip olacaktım.” Suyun altında bacaklarımı kavrayıp iki yanından beline yasladı ve beni kucağına aldı. Bacaklarımdaki tutuşu çok sertti. Canımı acıtmıyor ama tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyordu. “İkincisi, sen sadece bana aitsin! Başka bir adamın adını ağzına bile alamazsın.” Kendini bana yaslayıp boynuma öpücükler bırakmaya başladı. Öpücükleri sertti. Tehdit ve uyarı doluydu. “Üçüncüsü, ışıkları kapatsan da sana sahip olanın ben

olduğumu iliklerine kadar hissedersin. Beni çevrendeki adamlarla aynı kefeye koyma. Bu ego değil. Ben sana nasıl dokunduğumun ve kendimin farkında olan bir adamım. Başka bir erkeğin sana benim gibi dokunabileceğine inanıyor musun? Ya da benim buna izin vereceğime?”

Zorlukla yutkundum. Kulağımın dibinde söyledikleri vücuduma tarifi mümkün olmayan şeyler yapıyordu. Gözlerim çoktan kapanmıştı ve ben dudaklarımdan çıkmakta olan cüretkâr seslere engel olamıyordum.

“Söyle!”

Konuşabileceğimden bile emin değildim. Dudakları tatlı işken-cesine devam ediyordu.

“Söyle Öykü, duymaya ihtiyacım var.”

Nefes nefese, “Evet, her hâlükârda bana sahip olmana izin verecektim,” dedim.

Köprücük kemiklerimi öperken, “Başka?” dedi. Nefesi tenime çarptığında hafifçe titredim.

“Başka birisi olmayacak. Sana aitim.”

Dudakları tekrar boynuma yöneldi ve oradan yanağıma çıktı. “Başka?” dedi fısıldayarak.

Fısıldayarak, “Senin dokunuşunu zifiri karanlıkta bile tanırım,” dedim.

Hızla dudaklarımdan öpmeye başladı. Büyük bir iştahla karşılık veriyordum. Ellerim kaslarla donatılmış sırtında, omuzlarında dolaşıyordu. Ne olduğunu anlayamadan havuz kenarındaki merdivenlerden çıkmaya başladık. Bacaklarımı beline sımsıkı dolayıp ona daha da yakınlaştım.

Bahçeden salona giden kapıdan geçtiğimizde kulağıma çok tanıdık bir ses geldi. “Neredeler?” diye soruyordu birisi.

Poyraz beni öpmeyi kesip ayaklarımın üzerine, yere bıraktığında bu sefer de Tolga'nın sesi kulaklarıma ulaştı. "Siz bekleyin, ben kendilerine haber vereyim."

"Gerek yok Tolga, beni oyalamaya çalışma." Bu ses... Nehir abla? *Kahretsin!*

"Ablam burada. Siktir!"

Poyraz hızla koltuğa oturup kırlentlerden birisini kucağına koydu. İlk önce bu hareketini yadırgasam da hemen sebebini anladım. Ben ise ayakta durmaya devam ettim.

"Nehir Hanım, lütfen..." diyen Tolga'nın sesi telaşlıydı.

Beklenen kişi nihayet aramıza katıldı. Nehir abla salona girdiğinde önce bana sonra da Poyraz'a baktı. Her şeyi anladığını hissettim. İkimiz de havuzdan yeni çıkmıştık. Poyraz ıslak bir şekilde koltuğa oturmuş ve de kucağına kırlent koymuştu. Kim anlamazdı ki?

Tolga da görüş açımıza girdiğinde Poyraz hızla, "Tolga, dışarı çık!" dedi.

Söz konusu kişi ortadan kayboldu. Sebebini sorgulamadım çünkü biliyordum. Üzerimde sadece bikini vardı ve sevgili eşim feci derecede kıskançtı.

"Evet abla, gelişini neye borçluyuz?"

Nehir abla, salonun ortasına doğru birkaç adım atıp bir süre konuşmadı. Dudağının bir kenarı sürekli kıvrılıyordu. Anlaşılan gülmek için kendini zor tutuyordu. Üzerimden süzülen su damlalarını umursamadan Poyraz'ın yanına geçip oturdum.

"Yarın akşam Melek'in doğum gününü kutlayacağız. Onu söylemek için geldim."

Ben bunu nasıl unuttum?

Poyraz, kucağındaki kırlenti bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Anlaşılan kendini kontrol altına almıştı. "Bu şimdi mi söylenir Nehir?"

"Tatlım, birkaç gündür size ulaşamıyorum."

Ah tabii. Ertelenmiş balayımızı evimizde geçiriyorduk. Telefonlarımıza baktığımız da söylenemezdi.

“Yeni evliyiz, farkındasın, değil mi? Ayrıca böyle pat diye giriş yapmak da ne? En azından Tolga’nın ikazını önemseseydin.”

“Siz evleneli iki ayı geçiyor Poyraz, ne yeni evlisi? Sizin cicim ayından çıkıp artık çocuk yapmanız lazım.”

Birden oturduğum yerde kaskatı kesildim. Poyraz ile aynı anda birbirimize baktık. Bakışları soğuktu. Sıcak mevsime inat, üşümüş-tüm. Çocuk... Bunu daha önce hiç konuşmamıştık. Çocuk olmaması için de herhangi bir önlem almamıştık.

Bana yaklaşıp elini uzattı. Elimi avucuna bırakıp ayağa kalktığımda, “Tamam yarın akşam orada olacağız Nehir,” dedi.

“Tamam.”

“İstersen kalabilirsin ama benim Öykü’yle bir şey konuşmam gerekiyor.”

“Yok, ben gideyim. Yarın akşam görüşürüz nasılsa.”

Nehir abla gittiği sırada biz de el ele merdivenlere yönelip yukarı çıktık. Sebebini bilmediğim bir korku boğazıma sarıldı sanki. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Poyraz elimi tutuyordu. Belki yakınımıdaydı ama aramıza ördüğü görünmez duvarları hissediyordum.

Odaya girdiğimizde elimi bırakıp pencerenin önüne doğru ilerledi. Gerginliği öyle barızdı ki havaya karışıp somut bir hâl almıştı resmen. “Siktir!” diyerek tısladı.

Birden yerimde sıçradım. Tam ona doğru bir adım atmıştım ki, “Orada kal Öykü!” dedi. Arkası bana dönük bir şekilde bir süre öylece durdu. “Özel gününe ne kadar var?”

Düşündüm. Ne kadar vardı? Benim ay döngüm genelde denge-sizdi. Bazen bir ay içinde iki kez kanamam olurdu. Bazen de birkaç ay hiç olmazdı. Bu yüzden hiç takip etmemiştim ama şüphe çekmek de istemiyordum.

“Birkaç gün,” diyerek geçiştirdim.

Derin bir nefes alıp verdi. Elleri bir yumruk hâlini almıştı. “Korunmuyordun, değil mi Öykü?”

Kaşlarımı çattım. Bana döndüğünde yüzünden geçen ifadeleri okuyamıyordum.

“Bunu ilk başlatan sendin Öykü! Düşünmen gerekirdi!” Konuşma yetimi kaybetmişim sanki. Orada öylece dikiliyordum.

“Evlendiğimizden beri bunu hiç düşünmedin mi? Benden bir çocuk sahibi olabilirsin!” Karnımı belli belirsiz eliyle göstererek, “Orada şu an bir bebek olabilir!” dedi.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlamıştı. Ben de çoğu kadın gibi anne olmayı isterdim. Bir bebeğimiz olması bu kadar kötü bir fikir miydi?

“İnanamıyorum gerçekten! Böyle büyük bir şeyi nasıl düşünmezsin?”

Birden gerçek karakterim nihayet bedenime geri döndü. Kızgınlık, hayal kırıklığı, öfke, pişmanlık... Bütün olumsuz duygular kalbime akın etti.

Ona doğru birkaç adım attım. “Gerçekten mi Poyraz? Bütün her şeyi benim üzerime yıkacaksın, öyle mi? Bunu ben başlattım, öyle mi? Düğün gecemiz geçmiş anılarım yüzünden bölünmeseydi bunu başlatan sen olacaktın ama! Kaldı ki her seferinde heyecanına yenilip korunmayı akıl edemediğini kendine itiraf edemeyecek kadar da ikiyüzlüsün!”

Söylediklerime sinirlendiği her hâlimden belliydi. Bozguna uğramış gibiydi.

“Bir bebeğimiz olması fikri bu kadar mı kötü Poyraz? Benden çocuğun olmasını istemez miydin?” Sesim buruktu. Kalbim kırılmıştı.

“Sorun sen değilsin. Ben baba olmaya hazır değilim.”

“Ah affedersin ama biriyle korunmasız ilişkiye girdiğin zaman bunun bazı sonuçları olur! Bunlardan birisi de çocuktur!”

Üzerime doğru yürüdü. Mümkünmüş gibi daha da devleşti önümde. Kendimi minicik bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Bütün sorumluluğu omuzlarıma yüklemeye çalışıyordu.

“Bana doğruyu söyle, hamile misin?”

Gözlerim şaşkınlıktan dolayı kocaman oldu. “Ben... Ne?”

Tam dibime geldi. Başını eğip gözlerimin içine baktı. Biliyordum. Gözlerimde yalan arıyordu. On dakika önce havuz kenarındaki adamdan eser yoktu. Onu ilk tanıdığımdaki mesafeli hâline geri dönmüştü.

“Sana basit bir soru sordum Öykü. İyi düşün ve cevap ver. Hamile misin?”

“Hayır,” dedim bakışlarımı kaçırarak.

Ağzının içinde birkaç küfür homurdandı ve ardından, “Emin değilsin, değil mi?” diye sordu.

Cevap vermedim. Kollarımdan tutup beni sarstı. Kollarımdaki baskısı çok sertti ama asıl canımı yakan sözleriydi. “Bana cevap ver!”

“Lanet olsun! Evet, emin değilim!”

Beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Birkaç adım gerilerken dengemi zor buldum ve son anda yere düşmekten kurtuldum.

“Kahretsin Öykü!”

Hışımla yanımdan geçip gitti. Giyinme odasına gidip elinde birkaç parça kıyafetle geri çıktı ve yüzüme bile bakmadan yatak odasından ayrıldı. Odanın kapısı sert bir şekilde çarpıldığında bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadı ve kendimi bir anda yerde otururken buldum. Gözyaşlarım özgürlüğünü ilan etmişti. Vücudum ağlamamdan dolayı sarsılmaya başladığında göz ucuyla biraz ötedeki yatağa baktım. Birkaç saat önce orada dudak uçuklatıcı şeyler yaşamıştık. Şimdi değersiz bir çöp gibi kenara atılmıştım. Bana bulutların üzerindeymiş gibi hissettiren adam, beni yerin dibine sokmuştu.

Orada öylece ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Saniyeler dakikalara, dakikalar ise saatlere dönmüştü. Hava kararmıştı ve güneşin

batmak üzere olduğunu işaret eden kızılık odanın geniş penceresinden içeri süzülüyordu. Poyraz'ın evde olmadığını biliyordum. Çoktan çıkıp gitmişti, emindim. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştı. Artık buradan kalkmam gerektiğini düşünüyordum. Çaresizce ayağa kalkıp sarsak adımlarla banyoya yöneldim. Küvetin içine oturup musluğun sıcak su tarafını açtım. Önce soğuk akan su bacaklarıma temas ettiğinde tenim karıncalandı ama çok önemsemedim. Dizlerimi kendime çekip başımı dizlerime yasladım ve kollarımla bacaklarımı sardım. Küvet dolduğu zaman suyu kapatıp bir süre daha öylece oturdum.

Nehir abla çocuk meselesini açtığında sadece birkaç saniyelğine kendime hayal kurmak için izin vermiştim. Poyraz'a benzeyen bir oğlum olduğunu düşünmüştüm. Ondan bir çocuğum olmasını istemişim. O ise baba olmaya hazır değildi.

Tekrar ağlamaya başladım. Haykırışlarım banyonun seramikle kaplanmış duvarlarında yankılanıyordu. Bütün yükü omuzlarıma yükleyip gitmişti. Kaçmıştı. *Yine.*

Tenim sudan buruş buruş olana kadar suyun içinde bekledikten sonra ayağa kalkıp küvetten çıktım. Banyo dolabında katlı olan havlulardan birisini alıp kurulandıktan sonra banyodan çıktım. Kıyafet odasına gidip hâlâ üzerimde olan bikiniden kurtuldum ve iç çamaşırlarımla pijamalarımı giyip oradan çıktım. Güçsüz hissediyordum. Sarsak adımlarımı yatağa yönlendirdim. Daha fazla ayakta kalmaya dayanamayacağımı fark ederek kendimi hızla yatağa bıraktım. Her yere Poyraz'ın kokusu sinmişti. Yastıklar ve çarşaf onun gibi kokuyordu. Bir damla gözyaşı yavaşça süzülüp yastığa damladığında gözlerimi yumdum. Hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. Uykunun dinginliğine kendimi teslim ederken bugün olanların bir rüya olmasını diledim.

Başımda korkunç bir ağrıyla yeni güne uyandım. Başımı tutarak kaşlarımı çattım ve hafifçe tek kolumun üzerinde doğruldum. Yatağın diğer tarafı boştu. Ne bekliyordum ki zaten?

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak oturdum. Oda dün gece nasıl bıraktıysam öyleydi. Yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Hızlıca duş alıp çıktım. Saçlarımı kurutup üzerimi giyindim. Kıyafet odasından Poyraz'ın odasına açılan kapıya baktım bir süre. Acaba o kapının arkasında mıydı?

Sessizce kapıya yönelip açmaya çalıştım. İçeri girdiğimde onun buraya uğramadığını anlamam çok uzun sürmemişti. Yatak hiç bozulmamıştı, etrafta Poyraz'a ait herhangi bir şey yoktu. Tekrar geri çıkıp kıyafet odasından ayrıldım. Tam yatak odasından çıkarken birden kapının açık olduğu dikkatimi çekti. Oysa dün gece Poyraz beni burada bırakıp giderken kapıyı arkasından sert bir şekilde çekmişti ve ben bu odadan hiç çıkmamıştım. Buraya gelip bana bakmış ve sonra da gitmiş olabilir miydi?

Yatak odasından çıkıp koridoru geçtim ve merdivenlerden inmeye başladım. Ahşap merdivenler yeni olsa da ayağımın altında gıcırıyordu. Her basamakta gerginliğim bedenimi daha çok esir alıyordu. Güçlü olacaktım. Güçlü olmak *zorundaydım*. Ona ne kadar yıkıldığımı göstermeyecektim. Ben aciz değildim.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde mutfaktan gelen tıkırtı seslerini işittim. Sakin adımlarla mutfığa yönelip kapı pervazında durdum. Arkası bana dönük olan Poyraz füme rengi takım elbisesinin içinde baştan ayağa kusursuz görünüyordu. Ada tezgâha eğilmiş bir şeyler yapıyordu. Birden durdu. "Günaydın," dedi kuru bir sesle. Geldiğimi nasıl anlamıştı?

"Günaydın."

Ada tezgâhın önünden çekilip buzdolabına yöneldi. Tezgâhın üzerinde iki tane sandviç ekmeği vardı. Aralarına sıkıştırılmış salam ve beyaz peynir dikkatimi çekti. Kesme tahtasında kesilmiş olan domatesleri gördüm. Poyraz, buzdolabından birkaç şey alıp tekrar işi-

nin başına döndü. Sandviçleri iki ayrı tabağa koyup birisini eline aldıktan sonra mutfaktaki küçük masaya yöneldi ve oturdu. Tezgâhın üzerinde bekleyen sandviç benim içindi tabii.

Kararlı adımlarla ada tezgâha yönelip üzerinden tabağı aldım ve Poyraz'ın yanına gidip karşısına oturdum. Tabağı masaya, onunkinin yanına koydum. Bana bakmıyordu. Dirseklerini masaya yaslamış elleriyle çenesini desteklemişti. Şimdi ne olacaktı? Dün gece nereye gitmişti ve ne zaman gelmişti?

"Öykü ben ..." demişti ki onu susturmak için elimi havaya kaldırdım. "Bunu konuşmak istemiyorum Poyraz. Aslına bakarsan seninle bir süre konuşmayı istemiyorum. Yine de aklında soru işareti kalmasın diye bugün doktora gideceğim. Hamile olduğumu sanmıyorum ama yine de test yaptıracağım."

"Peki ya hamileysen?"

"Bilmiyorum bunu daha sonra düşünürüm ama hamile olduğumu sanmıyorum. Olsaydım hissederdim herhâlde."

Poyraz derin bir nefes alıp kollarını masadan indirdi. "İyi. Bundan sonra korunmayı akıl edersin umarım."

Hızla masadan kalktım. "Emin ol ilk fırsatta bir yöntem bulacağım ama bu senin için değil! Bir daha asla yatağında yerin yok!"

Ayağa kalkıp bana tepeden bir bakış attı. "Benim için değilse korunmana gerek yok."

Birden kahkaha atmaya başladım. Tuhaf histeri krizimi Poyraz dikkatle izliyordu. Kaşlarını çatmıştı. Nihayet nefes almak için kahkahamı böldüğümde, "Komik olma Poyraz," dedim. Biraz daha güldüm. "Dünyadaki tek erkek sen değilsin."

Yanından geçip mutfaktan çıktım. Tam evin kapısından çıkacakken kolumdan tutup geriye doğru çekti. Poyraz'la burun buruna gelince tüm cesaretim buhar olup havaya karıştı.

"Senin için dünyada benden başka bir erkek yok Öykü. Eğer yakı-

nında benden başka bir erkek görürsem o adamın bütün organlarını deşerim!”

Kolumu elinden kurtarıp ondan uzaklaştım. Duruşumu dikleştirip sert bakışlarımı iri lacivert gözlerine çevirdim. “Sen bana karışamazsın.”

“Sen benimsin!” diyerek gürledi.

“Sen, dün gece bütün sorumluluğu üzerime yükleyip gittiğinde benim üzerimde edindiğin tüm haklarını geride bıraktın. İstedğim adamla, istediğimi yaparım ve sen, bana karışamazsın çünkü ben senin değilim!”

Bir iki adım gerilediğinde bunun şaşkınlıktan değil üzerine görünmez silahlarını kuşandığı için yaptığını biliyordum.

Sinsi bir şekilde sıırttı. “Haklısın Öykü, sen benim değilsin. Gece-lerimi renklendirdiğin için teşekkür ederim. Sanırım artık seni özgür bırakmalıyım. Eğer seni özgür bırakmazsam hemcinslerim senin gibi bir lezzetten mahrum kalır. Bencillik edemem.”

Suratına sert bir tokat çarptığımda ne yaptığımı anlamam çok uzun sürdü. Başı tokadıyla beraber yana doğru savruldu. Avucum yanıyordu. “İkiyüzlüsün Poyraz,” dedim tiksinti dolu bir sesle. Yüzünü bana çevirip boş gözlerle bakarken, “Senden tiksiniyorum,” dedim. “Sana dokunduğum her andan pişmanlık duyuyorum. Tenime dokunmana izin verdiğim için kendimden bile tiksiniyorum. İlikle-rime kadar nefret ediyorum senden!”

Hiç vakit kaybetmeden kapıdan çıktım. Arkamdan bir şeylerin devrilme ve kırılma sesleri geldiğinde önemsemeden arabama yöneldim. Aklımdaki soru işaretlerini yok etmek üzere, hedefimdeki adrese gitmek için yola çıktım.

Test sonucu ellerimdeydi. Boş hastane koridorunda koltuklardan birine oturmuş, zarfın tırtıklı kenarında parmağımı dolaştırıyordum. Korkuyordum. Sonuç pozitifse ne yapacağıma dair ufacık bir fikrim bile yoktu. Öte yandan eğer sonuç negatifse anne olmak için tek şansım yok olmuş olacaktı. Bir daha kimseye kendimi açabileceğimi sanmıyordum. Ve Poyraz'ı da kafamda bitirmiştım. Dolayısıyla bir daha da anne olmaya bu kadar yaklaşamazdım.

Zarfın kenarını tutup yavaşça yırtmaya başladım. Ellerim titriyordu. Ne istemem gerektiğini ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yırttığım küçük şeridi avucumda buruşturdum. Zarfın içindeki katlanmış kâğıdı dışarı çıkardım. Önde kalan kısımda adım yazıyordu. Sonuç muhtemelen katlı olan kısımdaydı. Avuçlarımda kaderime yön verecek şeyi tutuyordum. Yavaşça kâğıdın kat yerlerini açtım ve gözlerimi yumdum. Arkadaşım Melike bir doktordu ve test sonuçlarını okumayı ondan öğrenmişim. Çoğu test sonucunu okuyabilirdim. Derin bir nefes alıp göz kapaklarımı araladım ve sonuçların bulunduğu kısma baktım. Değerler için yazan rakamlar baştan ayağa sarsılmama sebep oldu. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Kâğıtla uzun süre bakiştım. Gülüyordum. Neden gülüyordum? Mutsuz olmam gerekirdi. Neden mutluydum? Mutluydum. Buruk bir mutluluktı ama mutluydum işte.

Gözümde akan bir damla yaş usulca yanağımdan süzölüğünde iç çekerek gülümsedim. Ellerimi karnıma götürüp oraya bakarak fısıldadım. "Merhaba ufaklık..."

ON ALTINCI BÖLÜM

Poyraz

Bir gece önce...

Çok fazla içmiştim. Kolay sarhoş olan bir adam değildim ve sarhoş olacak kadar içmiştim. Anahtarı kullanarak kapıyı açmam çok fazla vaktimi almıştı. Nihayet eve girdiğimde tuhaf bir korku benliğimi ele geçirmiş ve kalbimin birkaç ritim kaçırmasına sebep olmuştu. Öykü neredeydi? Gitmiş olabilir miydi? Ya gittiyse?

Birden alkolün verdiği sersemlikten kurtularak elimden geldiğince hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim ve tırabzanlara tutunarak üst kata çıktım. Yatak odamızın kapısının önüne geldiğimde onu orada bulamamaktan korktum. Gitmiş olabileceği ihtimali canımı yakmıştı. Onsuz kalmak istemiyordum.

Yavaşça kapının kulpunu çevirip odaya girdim. Öykü'yü yatakta yatıyorken bulmak yüreğime su serpti âdeta. Gitmemişti. Buradaydı. Şükürler olsun ki buradaydı.

Yatağın yanına gidip yere oturdum. Komodinin üzerindeki abajurdan yayılan loş ışık, onun her detayını görmeme yardımcı oluyordu. Yüzü benim olduğum tarafa dönüktü ve göğsü düzenli nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu. Bir süre onu izledim. Minicik burnunu, çıkık elmacık kemiklerini, dolgun ve kendiliğinden kırmızı dudaklarını, bembeyaz tenini hayranlıkla izledim. Her zaman esmer kadınlardan hoşlanmışımdır. Uzun ve biraz dolgun kadınlardan ama Öykü benim standartlarımın fazlasıyla dışındaydı. Anlaşılan ben yıllarca kendimi kandırmıştım çünkü Öykü'nün sadece görünüşüyle bile beni etkilemesi mümkündü. Geçmişimdeki kadınların ise beni baştan çıkarmak için çabalamaları gerekirdi. Öykü, sadece karşımda oturup gözlerimin içine baksa yeterdi. Üstelik ona karşı hissettiklerim sadece tensel çekim, arzu ya da istek değildi. Ona dokunurken hissettiğim şey, güçlü bir istekten daha fazlasıydı. Hayatıma girdiği ilk günden beri hep daha fazlası olmuştu zaten.

Kaçmaya çalışmıştım. Denemiştim. Ben birine sadık kalabilecek bir adam değildim o yüzden Öykü'ye sözler vermemiştim. Ama ilk aldatma girişimimde bile hiçbir bok yiyememişim. Üstelik Öykü'ye daha dokunmamışken, henüz benim yapmamışken sadık kalmıştım ona. Tek yaptığı hayatıma girip bildiğim bütün ezberlerimi bozmaktı ve ben kızdığında bile sevimli görünen bu küçük kadına... Çok bağlanmıştım. Ona karşı hissettiğim duygunun adını biliyor ama kendime itiraf edemiyordum.

Ayağa kalkıp yatağa, Öykü'nün yanındaki boşluğa uzandım. Kolumu başımın altına alıp ona baktım. Göz kapakları hafif şişmiş ve kırmıştı. Ağlamıştı. Kendime tarifi mümkün olmayan bir öfke duydum. Yanlış yapmıştım. Bütün sorumluluğu üzerine yıkıp gitmişim. Bakışlarım istemsizce karnına gitti. Orada bir bebek olabilir miydi? Olsaydı ne olurdu?

Gözlerimi kapatıp bir anlığına hayal kurdum. İri, bal rengi gözlere sahip, kızıl saçları ve burnunun üzerinde çilleri olan bir kız çocuğu hayal ettim. Dudaklarım iki yana kıvrıldı ve yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Bana doğru koştuğunu ve boynuma sarıldığını

hayal ettim. Minicik kollarıyla beni sarmaya çalıştığını... Hızla gözlerimi açtım. Neden bir bebek istemediğimi Öykü'ye açıklamam gerekirdi. Korkularımı anlatmam gerekirdi ama benim yaptığım tek şey, o anlık sinirle bütün suçu ona yıkmaktı. Oysaki hata bendeydi. Öykü haklıydı. Ona dokunurken kendimi kaybediyordum ve aklım mantığımdan uzaklaşıyordu. Korunmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bir süre daha onu izledim. Hatta o kadar uzun ki güneş doğmaya başlayana dek... Tüm hatlarını ezberlemek için çabalıyordum. Uyku-sunda hareketleri çoğalmaya başlayınca uyanmaya yakın olduğunu hissedip yanından kalktım. Belki uyandığında beni yanında görmek istemezdi.

Giyinme odasına gidip ses çıkarmamaya özen göstererek kendim için füme bir takım elbise, beyaz gömlek ve takımla uyumlu bir kravat seçip odadan çıktım. Yatak odasından da çıkıp yan taraftaki odaya geçtim. Kısa bir duş alıp tıraş oldum. Üzerimi giyindikten sonra aşağıya inip mutfığa yöneldim. İyi bir başlangıç yapmak istiyordum. Kahvaltı hazırlamak istemedim o zaman çok özenmiş görünürdüm ve bu bana göre değildi. Sandviç daha makul bir seçenektir.

Gerekli malzemelerin bir kısmını çıkarıp sandviçleri hazırlamaya başladım. Aklımdan, yapacağım konuşmanın provasını geçiriyordum. Birden vücudumda bir elektriklenme oldu. Vücudum resmen onu görmeden tepki veriyordu.

Tam domatesleri doğramayı bitirdiğim sırada, "Günaydın," dedim.

"Günaydın," diyerek karşılık verdi.

Sandviç için birkaç malzemenin eksik olduğunu fark edip buzdolabına yöneldim. Gerekli şeyleri aldıktan sonra tekrar ada tezgâhına yanına geldim. Nihayet işim bittiğinde sandviçleri iki ayrı tabağa koyup birisini alarak mutfak masasına yöneldim. Oturduğum sırada Öykü bıraktığım yerden diğer tabağı alıyordu. Karşıma oturduğunda yakınımda olmasının verdiği heyecana küfürler ettim. Yeni yetme

bir oğlan gibi davranıyordum. Bakışlarımı özellikle ondan uzak tutuyordum çünkü şu an ondan uzak durmak için büyük bir çaba harcıyordum ve eğer göz göze gelirsek kendime hâkim olamayabilirdim.

Derin bir nefes alıp verdim. Her şeyi konuşacaktım. Hamileyse eğer, bununla tek başına uğraşmayacağını ve elimden geldiğince iyi bir baba olmaya çalışacağımı söyleyecektim. Ona sadık olacağımı, mutlu edeceğimi söyleyecektim. Ona ne kadar değer verdiğimi ve kendime bile itiraf edemediğim duygularımı dile getirecektim.

Bir kez daha derin bir nefes alıp lafa girdim. “Öykü, ben...” demiştim ki konuşmamı bölerek, “Bunu konuşmak istemiyorum Poyraz,” dedi. “Aslına bakarsan, seninle bir süre konuşmayı istemiyorum. Yine de aklında soru işareti kalmasın diye bugün doktora gideceğim. Hamile olduğumu sanmıyorum ama yine de test yaptıracağım.”

Tepkisi ve tavrı tuhaftı. Çok kontrollüydü ve bu benim tanıdığım Öykü değildi.

“Peki ya hamileysen?” diye sordum. Benim gibi bir adamın bebeğini doğurmak istememesini anlardım ama eğer hamileyse, o bebeği aldırmasına da asla izin vermezdim.

“Bilmiyorum, bunu daha sonra düşünürüm ama hamile olduğumu sanmıyorum. Olsaydım hissederdim herhâlde.”

Bunu daha sonra düşünürüm. Ne demekti bu? *Hamileysen doğuracağım* tarzında bir şey demesi gerekmez miydi? Doğurmak istemiyor muydu? *Bunu daha sonra düşünürüm* öyle mi? Madem bir bebek istemiyordu ne diye bu riski göze almıştı?

“İyi. Bundan sonra korunmayı akıl edersin umarım.”

Birden ayağa kalktı. Bana tepeden bakıyordu. Üstünlük sağlama ya çalışıyordu.

“Emin ol ilk fırsatta bir yöntem bulacağım ama bu senin için değil! Bir daha asla yatağında yerin yok!”

Ben de ayağa kalkıp, “Benim için değilse, korunmana gerek yok,” dedim.

Birden kahkaha atmaya başladı. Onu dikkatle inceledim. Tepkisine anlam veremiyordum. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı.

Öykü'nün kahkahası nihayet bittiğinde, "Komik olma Poyraz," dedi. Biraz daha güldükten sonra, "Dünyadaki tek erkek sen değilsin," diyerek yanımdan geçip gitti.

Hızla peşinden gittim. Tam kapıdan çıkacakken onu kolundan çekerek kendime çevirdim. "Senin için dünyada benden başka bir erkek yok Öykü. Eğer yakınında benden başka bir erkek görürsem, o adamın bütün organlarını deşerim!"

Kolunu elimden kurtarıp benden uzaklaştı. "Sen bana karışamazsın."

Bağırarak, "Sen benimsin!" dedim. Gerçek buydu. Başka bir adamın ona göz ucuyla bile bakmasına tahammülüm yoktu.

"Sen dün gece bütün sorumluluğu üzerime yükleyip gittiğinde benim üzerimde edindiğin tüm haklarını geride bıraktın. İstedğim adamla, istediğimi yaparım ve sen, bana karışamazsın çünkü ben senin değilim!"

Bir iki adım geriledim. Söylediklerinde ciddi görünüyordu. Ben oturmuş onunla ilgili hayal kurarken o başka adamların koynuna girmekten bahsediyordu. Neden canım bu kadar yanıyordu? Bu *ihtimal* neden beni bu kadar üzüyordu?

Kendime hâkim olamayarak sahte bir gülüş yerleştirdim suratıma. "Haklısın Öykü, sen benim değilsin. Gecelerimi renklendirdiğin için teşekkür ederim. Sanırım artık seni özgür bırakmalıyım. Eğer seni özgür bırakmazsam, hemcinslerim senin gibi bir lezzetten mahrum kalır. Bencillik edemem."

İyi bok yedin Poyraz! Tutamadın şu lanet çeneni!

Suratımda patlayan sert tokadıyla başım yana doğru savruldu. Gerçekten sertti. Eli acımış mıydı?

"İkiyüzlüsün Poyraz," dedi dişlerini sıkarak.

Yüzümü ona çevirdiğimde sebebi olduğum üzüntüyü gördüm

gözlerinde. Gerçek beni gördüğünü fark ettim. Sözleri attığı tokattan daha sert bir şekilde yüzümde patladı.

“Senden tiksiniyorum. Sana dokunduğum her andan pişmanlık duyuyorum. Tenime dokunmana izin verdiğim için kendimden bile tiksiniyorum. İliklerime kadar nefret ediyorum senden!”

Arkasını dönüp gitti. Durduramadım. Onu geriye çekip *sen benimsin* diyemedim. Özür dileyemedim. Bebeğimiz olmasından korkmadığımı söyleyemedim. Aksine onu daha da uzaklaştırdım kendimden. Onu kaybettim. Belki de hiç kazanmamıştım bile.

Sinirle kapıya bir tekme geçirdim. Kapının yanında yerde duran büyük vazoyu yere devirdiğimde kırıldı ve parçaları geniş alana yayıldı. Haykırıyor ve duvarlara yumruklarımı geçiriyordum. Elimin üzerindeki kana aldırmadan birkaç yumruk daha savurdum duvara. Canımın acımasını istiyordum. Fiziksel acının içimdeki yıkımı bastırmasını istiyordum. Yüreğimdeki yangını unutmak istiyordum. En sonunda bitkin düşerek nefes nefese duvara yaslandım ve yavaşça yere çöktüm. *Eğer bu bir savaşa, ben yenilen taraftım.*

İstanbul manzarasına baktım uzun uzun. Hayatta hiç olmadığım kadar amaçsız hissediyordum kendimi

Birden kapım tıklatılınca hızla o tarafa döndüm ve “Gir,” dedim. Kapı açıldı ve Tolga içeri girdi. Kapıyı kapatırken, “Selam,” dedi.

“Selam.”

“Şu adam, bir daha aradı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Adamlardan birisinin adı Vural, diğerinin Ahmet... Tanıdık geliyor mu? Belki geçmişte bir sorun yaşamışsınızdır?”

“Hayır, iki isim de tanıdık gelmiyor,” dedim. Kendimi konuya veremiyordum. Aklım Öykü ile doluydu.

Tolga, masamın önündeki koltuklardan birine oturduğu sırada, “Sende bir şeyler var,” dedi.

“Seninle kız muhabbeti yapmayacağım. Niye geldin? İnsan içine karışmaya mı karar verdin?”

İlgiyle bana bakıyordu. “Her şeyi batırdın, değil mi?” Ona sinirli bir bakış attım.

“Seni tanıdığım zaman boyunca ilk defa bir kadını bu denli önemseydiğini görüyorum ama sen nasıl oluyorsa işleri batırıyorsun, öyle mi?” İşaret parmağımla dudağımın kenarını kaşıdım. Cevap veremiyordum. “Götün tekisin Poyraz.”

“Ağzını topla!”

Birden gülmeye başladı. Sinirlerim iyice gerilmişti. “Tanrım! Sen o kadına âşıksın ve bu yüzden korkup kaçırıyorsun!”

Kaşlarımı çatarak bakmaya devam ettim.

“Peki o, âşık olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Saçmalamayı keser misin?”

Biraz daha güldü.

“Siktir git Tolga!” deyip hızla ayağa kalktım. O gitmeyecekti, biliyordum.

O yüzden bu saçmalığa daha fazla katlanmamak için ben gidecektim.

Tam kapıdan çıkacakken, “Ona söylemelisin,” dedi.

Dişlerimi sıkmaya devam ederek, “Sen çok biliyorsun göt herif,” deyip odadan çıktım. Kapıyı sert bir şekilde çarparken içeriden hâlâ kahkaha sesleri geliyordu.

Geri zekâlı.

Hızlı adımlarla koridor boyunca ilerlerken bana doğru gelmekte

olan pazarlama müdürü Banu Hanım'ı fark ettim. Başı eğikti ve kucağında tuttuğu dosyalara bakarak yürüyordu.

Başını kaldırıp beni görünce, "Merhaba Poyraz Bey," dedi bana doğru gelmeye devam ederek.

"Merhaba Banu Hanım, yeni bir gelişme var mı?"

Yanıma gelip durdu. "Aslında ben de bunun için yanınıza geliyordum. Ürünlerde yüzde beşlik bir zam yaptık ancak henüz kâr edebilmiş değiliz. Aksine zararımız git gide artıyor."

Bir süre yüzünü inceledim. Uzun zamandır şirkette çalışıyordu. Akıllı bir kadın olduğuna dair kendini defalarca ispatlamıştı. Yüzde on beşlik bir zam istediğim hâlde neden aptal gibi yüzde beşlik bir zam uyguladığını anlayamıyordum. Tedirginliği üzerinden akıyordu. Zam meselesini sorgulamamı bekliyor ve sorgularım diye de korkuyordu muhtemelen. Neden? Neden bunu yapıyordu? Onu kovmam gerekirdi ama o zaman da amacını anlayamazdım.

Sesimi duygudan yoksun tutarak, "Pekâlâ Banu Hanım, bir süre daha bekleyip ne olacağını görelim," dedim. Gözleri birden irileşti. Şaşırmıştı.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Yarın daha detaylı konuşuruz," diyerek yanından geçip gittim.

Asansör kapılarının yanına gelince düğmeye basıp beklemeye başladım. Çok beklemeden kapılar açıldı ve ben de kabine geçtim. Tam kapılar kapanacakken telefonumu ofiste unuttuğumu hatırladım ve hızla asansörden çıktım. Koridorda ilerlerken merdivenlerin önünden geçecekken Banu Hanım'ın telaşlı sesi kulaklarıma ulaştı. Hızla duvarın kenarına yanaşıp dinlemeye başladım çünkü yaptığı konuşmada adım geçmişti. Duvarın arkasından baktığımda merdiven sahanlığında telefonla konuşmakta olduğunu gördüm. Tekrar duvarın arkasına saklandım ve dinlemeye devam ettim.

"Evet, efendim," dedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Zam meselesine hiçbir yorum yapmadı ama bence anladı," diyerek devam etti.

“Özellikle tepkisiz kalıyor olabilir.” Yine sessiz kaldı. Bir süre sonra, “Tamam Vural Bey,” dedi.

Vural?

Bu tarafa doğru gelmekte olan adım seslerini işitince hızla geldiğim yöne doğru gittim ve asansörün girişinde bekledim. Banu Hanım görüş açıma girince sanki asansörden yeni çıkmışım gibi yürümeye başladım.

Beni görünce birden donup kaldı. “Poyraz Bey? S-siz gitmemiş miydiniz?”

“Telefonumu unutmuşum,” diyerek yanından geçip yürümeye devam ettim. Hiç arkama bakmadım. Hızla ofisime girdim. Tolga hâlâ bıraktığım yerde oturuyordu.

“Beni mi özledin yakışıklı?” diye sordu.

“Ne demeysin. Şu Vural denilen herife çalışan bir köstebeğimiz var.”

Bakışları ciddileşti. Karşısındaki koltuğa oturduğumda kendi oturuşunu dikleştirdi. “Seni dinliyorum.”

Kol düğmelerimi takarken kapının önünden birkaç tıkırtı geldi. Bakışlarımı oraya çevirip bekledim. Kapı açıldı ve Öykü içeriye girdi. Beni fark edince kapı ağzında durakladı.

“Eğer işin varsa sonra gelebilirim.”

“Hayır, gel lütfen.”

İçeriye doğru ilerledi. Gerginliği gözlerinden okunuyordu. Bana kızgın olmasını beklerdim. Esip gürlemesini hatta mümkünse yine intikam planları yapmasını... Oysa hiçbirisi yoktu. Sadece gergindi. Bu hâli canımı sıkıyordu. Umursamayışı canımı sıkıyordu. Varlığımdan rahatsız olduğunu hissediyordum.

“Eğer müsaade edersen hazırlanacağım.”

Ona doğru yaklaştım. Yüzüme bakmıyordu. Tam bugünle ilgili konuşacakken amacımı anlamış gibi, “Konuşmak istemiyorum,” dedi.

“Pekâlâ. Melek’in doğum günü partisine geliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki. Onun için hazırlanacağım zaten.”

“Tamam, seni aşağıda bekliyorum.”

Yanından geçip kapıya yöneldim. Tam çıkacakken birden durdum. Bir şey beni durdurdu. Söylemek istediklerim boğazımda büyük bir yumru oluşturmuştu. Tolga’nın söyledikleri geldi aklıma. Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona hislerimi açmalı ve ne olacağına bakmalıydım.

“Öykü,” diyerek ona doğru döndüm. Ona doğru birkaç adım atmıştım ki odada bir melodi yükseldi.

Öykü çantasından sesin kaynağını, telefonunu çıkarıp aramayı cevapladı. “Efendim Vural Bey?”

Siktir. Bu herif Öykü’yle cep telefonundan konuşacak kadar samimi miydi? Kahretsin!

“Evet.”

Tanrım! Adam ne söylüyordu da Öykü *evet* diyordu? Çıldıracaktım! Dişlerimi sıkarak orada öylece dikildim. Öykü çıkmamı istediğini belli edercesine bıkkınlıkla bana bakıyordu.

“Pekâlâ, daha sonra konuşuruz. İyi akşamlar.”

Telefonu kapatıp yatağın üzerine bıraktı. Tek kaşını kaldırarak, “Evet?” dedi.

“Vural kim?”

“Sana ne?”

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokup rahat bir tavır sergilemeye çalıştım. “İsmi tanıdık geldi, o yüzden sordun. Avukat falan mı?”

Kollarını önünde çapraz bir şekilde birleştirip ağırlığını tek ayağına verdi. “Evet.”

“Konu nedir?”

“Poyraz, çıkar mısın? Giyineceğim. Geç kalıyoruz.”

Elimi cebimden çıkarıp kravatımı gevşettim. Öykü bu hareketimle duruşunu değiştirdi.

Bakışlarını başka bir tarafa çevirdiğinde, “O adamla muhatap olmanı istemiyorum,” deyiverdim.

“Hangi hakla?”

“Kocan olarak tabii,” dedim rahat bir tavırla.

Bana doğru birkaç adım attı. Kısacık boyuyla bana kafa tutmasını o kadar sevimli buluyordum ki...

Duruşunu dikleştirip, “Sana bir soru soracağım Poyraz,” dedi. “Bir kez soracağım. Cevabını vermezsen bir daha cevaplamaya hakkın olmayacak.”

“Seni dinliyorum.”

“Ben senin için, neyim?”

Zaman durdu. Baştan ayağa bütün bedenim ürperdi. Bal rengi gözleri, benden cevap beklediğini belli edencesine parlıyordu. Dilim tutulmuştu. Konuşamadım. Onun benim için ne ifade ettiğini söyleyemedim. Her şey havada asılı kalmıştı sanki. Nefes almıyordum. Kalbim tekliyordu. Nasıl söyleyebilirdim ki? İçimdeki fırtınayı birkaç kelimeye nasıl dökebilirdim? Bunu tarif edebileceğim kelimelerim yoktu ki. Öylece baksam, öpsem, dokunsam, onu dokunuşlarımla bambaşka âlemlere sürüklesem, bakışlarımla akıtsam yüreğine hislerimi... Anlamaz mıydı? Bunca zaman, anlamamış mıydı?

Öykü yüzünde buruk bir gülümsemeyle, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi.

Söylediklerine anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Güzel gözlerinde hayal kırıklığı vardı.

Bakışlarına tezat oluşturan cesur bir ses tonuyla, “Sen bana karışamazsın Poyraz,” dedi. Arkasını döndü. “Karışamazsın, çünkü sen benim iş ortaklığını garantiye almak için kâğıt üzerinde evlendiğim, ara sıra gecelerimi *renklendirmen* için yatağıma aldığım bir adamsın sadece. Daha fazlası yok. Daha fazlasına izin vermem.”

Darbe almış gibi geriye doğru sendeledim.

Tekrar bana döndü. “Şimdi izninle, giyineceğim. Vaktimden çalılıyorsun.

Kim bilir, belki bu gece, gecemi *renklendirecek* başka birini bulurum.”

Gözleri meydan okumayla parlıyordu. Duruşumu dikleştirdim. Yüzüme yalandan bir gülümseme yerleştirerek, “Haklısın,” dedim ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan çekerken kendime küfürler ettim.

Demek ben senin için daha fazlası değilim ha Öykü Hanım? Öyleyse sen benim için hiçsin.

Aşağıya inip hazır hâlde bekleyen araca yöneldim. Tolga beni fark ettiği gibi araçtan indi.

“Neyin var?” diye sordu.

Ona ters bir bakış atıp, “Son günlerde fazla mı samimiyiz ne?” diye sordum.

“Neyiniz var efendim?”

Gözlerimi devirdim. “Bahsettiğim bu değildi. Her derdimi koşup sana anlatacak değilim.”

“Aptallık yapıyorsun Poyraz. Onunla konuşmalısın.”

“O benim *hiçbir şeyim değil* Tolga. Hiçbir şey yapmak zorunda değilim.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Gidip başka birisiyle beraber olsa bile umurunda olmaz mı? Çünkü ona sahip çıkmazsan bence ileride olacak olan bu.”

Hızla yakasına yapışıp onu sert bir şekilde iterek arabaya yasla-

dım. “Beni zorlamayı bırak Tolga! Ne bok yerse yesin umurumda değil!”

“Sen salak mısın? Duygularının şaha kalkması için illa bir adamın ortaya çıkıp Öykü’ye sahip olmasını mı bekleyeceksin?”

“Sana ne be göt herif!”

Nereden geldiğini anlayamadığım bir darbe karın boşluğumu bulduğunda iki büklüm olarak yere eğildim. Hissettiğim acı yakıcıydı.

“Seni piç kurusu!” dedim acıyla inleyerek.

“Ağzını topla!”

Biraz doğrulup ona baktım. Hiç beklemediği bir anda gövdesinin yan tarafına sert bir yumruk geçirdim. Yere doğru eğilerek küfürler etti. Memnun bir şekilde kapıyı açıp arabaya bindim.

Yaklaşık on beş dakikanın sonunda evin kapısı açıldı ve üzerinde beyaz elbisesiyle Öykü, dışarı çıktı. Arabaya doğru yaklaşırken Tolga ona kapıyı açtı ve Öykü zarif hamlelerle içeriye süzüldü.

Ona bakmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

Tolga arabaya bindi ve dikiz aynasından arkaya bakarak, “Nasılsınız, Öykü Hanım?” diye sordu.

“İyiyim, teşekkür ederim Tolga. Rica etsem resmiyeti bırakır mısın? Poyraz ile arkadaş olduğunuzu ve ona adıyla seslendiğini biliyorum. Bu durumda bana aksi gerekli olmadıkça adımla hitap etmeni tercih ederim.”

“Pekâlâ, Öykü. Bu arada, çok güzel görünüyorsun.”

Dikiz aynasından Tolga’yla bakışlarımız kesişti. Beni zorlamaya çalışıyordu ama elinden bir şey gelmeyecekti. Öykü benim için bitmişti. Bakışlarımı yan tarafa çevirip dışarıya baktım.

“Teşekkür ederim Tolga.”

Teşekkürüne sıçayım.

Arabadaki sessizliğı bölerek, “Tolga’nın arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum. “Bunu sana hiç söylemedim.”

“Nehir abla söylemişti.”

Ablamın evine vardığımızda Tolga’nın kapıyı açmasını beklemeden araçtan indim. Zaten o da Öykü’nün tarafındaki kapıyı açmakla meşguldü.

Bahçe kapısından içeri gireceğimiz sırada Öykü tökezleyip öne doğru sendeleyince hızla kolundan tutup onu kendime çektim. “Sakarlığın yine üstünde.”

Kolunu elimden kurtarıp, “Çünkü beni geriyorsun,” dedi.

Birden ofisteki ilk tartışmamız geldi aklıma. İstemsizce gülümserken onun da dudağının kenarı kıvrıldı. Aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ama hemen kendini toparladı.

“Bu elbise sence de çok kısa değil mi?” diyerek bakışlarımı vücudunda dolaştırdım.

Dizlerinden bir karış yukarıda olan beyaz askılı elbise vücudunu sıkıca sarıyordu. Lanet olası elbise minicikti. Ablam davete çok fazla kişiyi çağırmasa da eminim ki eniştemin iş arkadaşlarından bazıları içeride olacaktı ve çoğu da bekâr adamlardı. Gerçi evli olsalar da Öykü bakılmayacak bir kadın değildi. *Lanet olsun!* Onu arabaya geri sokup tüm aç bakışlardan saklamak istedim.

“Ne o, kıskandın mı?” diye sordu.

Gerçeğı görmüş olması sinirlerimi bozmuştu. “Ne kıskanacağım? Umurumda değilsin. Adamların gözünde bir obje gibi olmayı bu kadar istiyorsan o senin kararın.”

Birden elini kaldırıp suratıma sert bir tokat geçirdi. Başım yana doğru savrulurken, “Senden nefret ediyorum Poyraz,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Duygularımız karşılıklı.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Öykü

Bir süre yüzüne baktım. Söylediği kelimeler canımı yakmıştı. Aslında söylediklerinde ciddi olmadığını farkındaydım. Kırıldığım şey beni, bile isteye incitmeye çalışmasıydı. Yanağı biraz kızarmış görünüyordu. Bana ölümcül bakışlar atmaya devam ediyordu. Daha fazla bu saçmalığa katlanmamak için ondan uzaklaşıp bahçe kapısından içeri girdim. Peşimden geldiğini işaret eden ayak seslerini duyuyordum. Girişin biraz ötesinde Nehir ablayı görünce yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim.

Nehir abla, beni fark ettiği gibi yanıma gelip, “Hoş geldin Öykü,” dedi.

“Hoş buldum Nehir abla,” diyerek ona sarıldım.

Benden uzaklaşıp yanımda gergin bir şekilde dikilmekte olan kardeşine yöneldi. Onunla da kucaklaştıktan sonra, “Siz içeriye geçin ben birazdan gelirim,” diyerek yanımdan uzaklaştı.

Taşlı yolda ilerleyerek kalabalığa karıştık. Her yerde rengârenk

balonlar vardı. Fonda kısık seste hareketli bir şarkı çalıyordu. Melek henüz ortalıklarda görünmüyordu. Bahçenin çeşitli yerlerine konumlandırılmış yüksek yuvarlak masalar ve çevrelerinde de koyu sohbetlere dalmış kişiler vardı. Çoğu yüz tanıdıktı ama çoğuyla bire bir tanışmamıştım.

Poyraz'ın annesi Elmas Hanım bizi fark ettiği gibi yanımıza geldi. "Hoş geldiniz," dediği sırada bize nazik bir gülümseme bahşetti. Bir an Nehir ablanın yaşlı hâline bakıyor gibi hissettim. Birbirilerine çok benziyorlardı.

"Hoş bulduk anne," diyen Poyraz'ın sesi, her zamanki gibi gergin tonundaydı.

"Hoş bulduk Elmas anne," diyerek ona yaklaştım.

Beni bir anne şefkatiyle kucaklarken bir yandan da kulağıma fısıldayarak, "Konuşmamız gerek Öykü," dedi.

"Pekâlâ."

Elimden tutup beni çekiştirmeye başladığında hemen ona ayak uydurdum. Poyraz, "Nereye?" diye sorsa da cevap vermedim.

Bahçe boyunca ilerleyip ağaçların arasında kuytu bir köşeye geldik. "Sorun nedir Elmas anne?" diye sordum telaşla.

"Dün Nehir evinize gelmiş. Bebek konusu açıldığında Poyraz'ın tuhaf bir tepki verdiğini söyledi."

Bakışlarımı kaçırarak, "Evet," dedim.

"Kızım, utan diye söylemedim. Benim sana söylemek istediğim başka bir şey."

Hâlâ yüzüne bakamıyordum. Böyle şeyleri konuşma konusunda hiç rahat değildim. "Nedir?" diye sordum nihayet bakışlarımı yüzüne çevirerek.

"Poyraz'ın geçmişi hakkında ne biliyorsun, bilmiyorum canım. Anlatmak da bana düşmez zaten. Ama şunu bilmelisin ki Poyraz'ın hiç düşündüğü gibi bir çocukluğu olmadı. Her zaman içine kapanık oldu. Ve bebek konusuna gelecek olursak inan bana haklı sebeple-

ri var. Bunlar aşılmayacak şeyler değil. Senden tek istediğim ondan vazgeçmemen.”

Bir süre söylediklerini kafamda tarttım. Poyraz’ın ne derdi olabileceğini düşündüm. “Hangi dert insanı çocuklardan soğutur ki?” diye sordum merakla.

“Tatlım, sorun çocuklar değil. Poyraz çocuklara bayılır. Hatta onun en çok güldüğü zamanlar çocuklarla olduğu zamanlardır.”

Merakla kaşlarımı çatmıştım istemsizce. “Neden ondan vazgeçmememi istiyorsun Elmas anne? O bir gün beni terk edecek. Neden ben de yapmayayım?”

Elmas anne gülümsedi. Başını çevirip bir noktaya baktığında benim de bakışlarım istemsizce oraya gitti. Bahçenin uzak bir köşesinde elinde bir kadehle dikilmekte olan Poyraz’ı gördüm. Doğrudan bana bakıyordu. Gözünü bile kırpmadığına bahse girerdim.

“O senden asla vazgeçmez Öykü. Sen de onu bırakma. İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz. Çok inatçısınız. Sadece bir anlığına maskelerinizi çıkarın yeter. İşte o zaman olacakları tahmin bile edemezsiniz.”

Bakışlarım sözlerin sahibine, Poyraz’ın annesine kaydı. “Onun benden nefret ederken benden vazgeçmemesi imkânsız.”

Kısa bir kahkaha attı. “Öykü, sen bir kadınsın. Lütfen bu kadar kör olma. Sence Poyraz, nefret ettiği bir kadınla aynı evi paylaşacak bir adam mı?”

Bakışlarım yine Poyraz’a yöneldi. Hâlâ bana bakıyordu. Evlendiğimizden beri olan şeyleri aklımdan geçirdim. Bana söylediği kırıcı sözleri düşündüm. Ve sonrasında olanları... Hep başa sarıyorduk. Her tartışmamız bizi daha da yakınlaştırmıştı sanki birbirimize. Bir şekilde onu affediyordum. Söylediklerinde ciddi olmadığına inandırıyordum kendimi.

“Sizce bana âşık mı?” diye sordum bir anda.

“Sence, âşık değil mi?”

“İyi de tek yaptığı beni kırmak. İnsan âşık olduğu kadına böyle mi davranır?”

Elmas anne, “Öykü,” dedi derinden gelen bir sesle. “Aranızda nasıl bir ilişki var bilemem ama oğlumu azıcık tanıyorsam, bütün hırçınlığı sana olan duygularını kabullenememesinden. Kontrolü sarsıldı ve bunun için de seni suçluyor. Yine de *sana kesinlikle âşık* diyemem. Kimse onun kalbinden ne geçtiğini bilemez. Sana söyleyebileceğim tek şey; Poyraz kesinlikle senden nefret etmiyor ve senden asla vazgeçmez, tabii sen vazgeçmedikçe.”

Bakışlarımı ona çevirip, “Teşekkür ederim Elmas anne,” dedim. “Bunları düşüneceğim.”

Bana nazık bir gülümseme bahşedip göz kırptıktan sonra yavaş adımlarla yanımdan uzaklaştı. Tekrar Poyraz’ın olduğu tarafa baktığımda onu orada bulamadım. Neredeydi?

Sonra birden müzik sesi yükseldi ve bahçeye kocaman bir pasta getirildi. Ardından evden Melek ve Poyraz el ele çıktılar. Yavaş adımlarla kalabalığa doğru ilerledim. Melek pastasına doğru yürürken kocaman bir kız gibiydi âdeta. Üzerinde buz mavisi, kabarık eteklere sahip bir elbise vardı. Saçları salık bırakılmıştı. Etrafa gülücükler saçarak dayısıyla el ele pastanın yanına yaklaştı. Bakışlarım istemsizce Poyraz’ın yüzüne kaydı. Herkesle beraber o bilindik *iyi ki doğdun* şarkısını söylüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yeğenine bakıyordu. Pastanın yanına bir sandalye getirildi ve Poyraz, Melek’i kucağına alıp sandalyenin üzerine çıkardı. Başına bir öpücük kondurduğunda gözlerim doldu bir anda. Melek’e olan sevgisi her hâlimden belliydi. Zaten hep ona düşkün olmamış mıydı? Evet, kesinlikle çocuklarla bir derdi yoktu ama neden bir bebeğimiz olmasından o kadar korkmuştu? Sorun ben miydim? Belki de beni çocuğunu doğurmaya layık görmüyordu.

Eh, yapacak bir şey yoktu artık. Ellerim karnıma giderken sinsi bir şekilde sııttım.

Melek tam pastasını üfleyecekken birden durdu. Bakışlarını ka-

labalıkta gezdirdi ve beni fark ettiği gibi, “Öykü abla!” diye bağırdı. “Ne olur sen de gel!”

Davetlilerin arasından geçerek pastanın olduğu masaya yaklaştım.

Melek, yanına vardığımda bana sımsıkı sarıldı. “Sensiz dilek dilemek istemedim.”

“Pekâlâ meleğim. Hadi dileğini dile ve mumlarını üfle.”

Gülümseyerek başını salladı ve gökyüzüne baktı. Dudakları kıpırdandı. Dilek dileme işi biraz uzun sürmüştü. Nihayet pastaya doğru eğildiğinde birden durdu. Bir bana bir de dayısına baktı. “Siz de benimle beraber üfleyin,” dedi. “Dileğim sizin içindi.”

“Pekâlâ öyleyse, üç deyince,” dedim.

Melek heyecanla başını sallarken Poyraz ile bir an bakışlarımız kesişti. “Bir! İki! Üç!”

Üçümüz aynı anda mumları üfledik ve bütün mumları söndürdük. Çevremizde alkış sesleri yükselirken Poyraz, Melek’e doğru eğilip, “Ne diledin ufaklık?” diye sordu.

Melek iri gözlerini bir dayısına bir de bana çevirdi. Ardından, “Aslında söylemezdim çünkü gerçekleşmez ama dilekte siz olduğunuz için söyleyebilirim,” dedi.

Merakla ona doğru eğildim ben de.

Melek fısıldayarak, “Bir kuzenim olmasını diledim,” dedi.

Birden Poyraz’la bakışlarımız kesişti. Gözleri benimkileri delip geçiyordu sanki. Bana bakmaya devam ederek, “Güzel dilek, bebeğim,” dedi ve duruşunu dikleştirdi.

Şaşkınlıkla ona bakarken ben de doğruldum. Hayır, altında bir şey aramayacaktım. Sadece Melek’e karşı kibar olmaya çalışıyordu, o kadar.

Nehir abla ve Alp enişte masaya yaklaşırken Poyraz elimden tutarak beni masadan uzaklaştırdı. Birlikte kalabalığa karıştık.

Fotoğraflar çekildi, ikramlar yapıldı, hediyeler verildi. Ben Melek’e

üzerinde melek kanadı figürleri olan çok güzel bir bileklik hediye etmiştim. Benim takılarıma her zaman hayrandı ve birkaç ay önce doğum gününde benden bir bileklik istediğini söylemişti. Hediyesini çok önceden hazırlamıştım. Poyraz ise hediyesini daha sonra vereceğini ve henüz hazır olmadığını söylemişti.

Yuvarlak, yüksek masanın yanında dikilirken belimde bir el hissettim. Poyraz'ın dokunuşunu hemen tanımıştım. Beni hafifçe kendine çekerek, "Geceni renklendirecek birini bulamadın mı?" diye sordu.

Sinirle dirseğimi karnına geçirdim. Sanki hiç darbe almamış gibi öylece dikilmeye devam etti.

Başımı ona çevirip baktığımda yüzünde eğlenmiş bir ifade olduğunu gördüm. "Çok mu komik?"

"Elbette. O kadar hazırlanıp geldin ama kimse dönüp sana bakmıyor bile." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kesinlikle kimse bana bakmıyordu. Sanki bana *özellikle* bakmıyorlardı. "Neredeyse bütün gece yanımda dikildin. İnsanlar bana bakmaya çekiniyor senin yüzünden." Bir kahkaha attı. Tutuşundan kurtulup ondan uzaklaştım. Yüzünde hâlâ bir sırıtış varken, "Ama ne hikmetse bunca adam bana bakmazken sen bir an bile gözlerini benden ayırmadın," dedim. Gülüşü yüzünde donup kaldı. Ukala bir şekilde gülümsedim. "Sen bunu hazmet. Ben lavaboya gideceğim."

Sadece elimi yüzümü yıkamaya ihtiyacım vardı. Eve girdiğimde tam lavaboya gidecekken adımlarım istemsizce üst kata yöneldi. Burada kaldığım zamanlar geldi aklıma. Merdivenlerden çıkarken yüzümde minik bir gülümseme oluştu.

Eskiden kullandığım odanın kapısına gelince derin bir nefes alıp kapıyı araladım ve içeri girdim. Her şey bıraktığım gibiydi. Kıyafet dolabına yönelip kapakları açtığımda hâlâ birkaç parça kıyafetimin burada olduğunu gördüm. Tam kapakları kapatmışken odanın kapısının gıcırdamasını duydum. Hızla arkamı döndüm. Poyraz, bütün heybetiyle karşımda dikiliyordu.

Kapıyı kapatıp bana doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. “Seni burada bulacağımı biliyordum.”

Geriye doğru bir adım attığımda sırtım dolabın kapağıyla bütünleşti. Poyraz tam önüme geldiğinde kollarını iki yanımdan dolaba yasladı ve bana doğru eğildi. Erkeksi kokusu ciğerlerime akın ederken göz kapaklarım yavaşça kapandı. Bir eliyle belimden kavrayıp beni kendine çekerken dudakları yanağımda dolaşmaya başlamıştı. Yine başa sarmıştık işte.

“Poyraz,” dedim fısıldayarak.

“Öykü,” dediğinde onun sesi benimkinden daha güçlüydü. “Eskisi gibi olalım, lütfen.”

Dudakları boynuma doğru ince bir yol çizdiğinde nefesim kesildi. Ona karşı bu kadar güçsüz olmak canımı sıkıyordu. “Hayır.”

Kulağımın dibine yaklaşıp, “Evet,” dedi.

Onu itmeye çalıştım ama bir santim bile benden uzaklaşmadı. Zaten yeterince güçlü değildim. Hissettiğim yoğun duygu, bedenimi güçsüz bırakmıştı.

Aciz bir tonda, “Lütfen Öykü,” dedi. “Gayet iyiydik. Sen de biliyorsun. Bu şekilde devam edebiliriz.”

Birden gözlerimi açtım. Onunla yine yakın olmak istiyordum. Tenini özlemiştim en başta. Ama bu bana nereye kadar yetecekti? Elimden geldiği kadar aramızdaki şeyi yüzeysel tutmaya çalışmışım ama sınırı ne zaman geçtiğimi bilmiyordum. Sanırım en başından beri hiçbir şey benim için yüzeysel değildi. Ben bir şeyler hissetmediğim bir adamın bana dokunmasına izin verecek bir kadın değildim zaten.

Dudakları dudaklarımı teğet geçerken nefesim kesildi. “Dur. Lütfen.”

“Ne istiyorsun Öykü? Yeniden eskisi gibi olabilmek için ne istersen veririm.”

Zorlukla yutkundum. Nihayet sesime kavuştuğumda, “İstediğim şeyi sen bana veremezsin,” dedim.

“Belki... Belki verebilirim.”

İstemsizce gülümsedim. Buruk bir gülümsemeydi bu. Vücudumun hâkimiyetini nihayet elime geçirerek onu sertçe itip kendimden uzaklaştırdım. Suratında şoka uğramış gibi bir ifade vardı. Anlaşılan ona karşı koymayacağıma o kadar emindi ki bu hareketim onu şaşırtmıştı.

Birden öfke, yakıcı bir şekilde tüm benliğimi esir aldı. Şaşkınlıkla irileşen gözlerine baktım. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. “İki ihtimal var Poyraz. Ya bana ciddi anlamda bağlısın ya da ahlaksız herifin tekisin! Beni yine buna bulaştırmaya çalıştığına inanamıyorum! İstediğim şeyi *belki* verebilirsin, öyle mi? *Belki* kelimesiyle ilgilenmiyorum. Artık belirsizlik istemiyorum. Bu aramızdaki saçma şey artık bana yetmiyor! Acaba ne zaman beni paramparça edeceksin diye tedirginlikle yaşamaktan ve hak etmediğin hâlde seni affetmekten yoruldum. Bu saçma şeyden yoruldum! Seni aşağılamaktan bile yoruldum! Belirsizlikten yoruldum!”

Duruşunu dikleştirdi. Yine gururumu inciteceğini düşündüm. Oysa yaptığı tek şey orada öylece dikilmektir.

“Bir şey söyle!”

Sessizlik sağır edici cinstendi. Konuşmayacaktı, biliyordum. Pes ederek yanından geçip kapıya yöneldim.

Tam çıkacakken, “Üzgünüm,” dedi.

Geriye bakıp, “Ben de öyle,” diyerek tekrar önüme döndüm ve kapıdan çıktım.

Kapının önünde bir süre kendimi toparlamak için oyalandım. Nihayet iyi olduğumu düşünerek koridordan geçtim. Tam merdivenlerden incekken aşağıda merdivenlerin başında dikilmekte olan bir kadınla karşılaştım.

Aşağıya inmeye başladığım sırada, “Şey... Ben lavaboyu arıyordum,” dedi kadın. “Yardımcı olur musunuz?”

Dikkatle ona baktım. Yüzü fazla tanıdık geliyordu. Esmerdi ve siyah saçlara sahipti. Kahverengi, kocaman gözleri vardı. Vücut hatları dolgundu ve boyu ciddi anlamda uzundu. Dudağındaki bordo ruj kadına ciddi anlamda yakışmıştı. Güzel kadındı. *Fazla* güzeldi hatta.

“Sizi tanıyor muyum?” diye sordum.

Kadın gülümseyerek inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. “Nehir ve Poyraz’ın eski bir arkadaşıyım. Muhtemelen birkaç partide karşılaşmışızdır.”

“Sizi bu gece hiç görmedim. Yeni mi geldiniz?”

“Evet, biraz önce geldim,” dedi. “Siz Nehir’i nereden tanıyorsunuz?”

Merdivenlerin sonuna geldiğimde son basamağı inmeyi reddettim. Kadınlı şu an aynı boydaydık ancak o basamaktan inersem yanında minicik kalırdım.

“Ya da Poyraz’ı, nereden tanıyorsunuz?”

Merakla kaşlarımı çattım. “Kim olduğumu bilmiyor musunuz?”

Yani arkadaşlarsa bilmemesi saçmaydı. Yakın değillerse bile magazin programlarında ya da gazetelerde görmüş olmalıydı. Düğünümüz uzun bir süre gündemde olmuştu.

Kadın alnını kaşıyarak, “Bir süredir burada değildim,” dedi. “Sizi tanımıyorum. Bugün yurt dışından döndüm ve direkt buraya geldim.”

Bu sırada arkamda bir hareketlenme oldu. Merdivenlerden birinin indiğini hissettim. Poyraz’ın güzel kokusu bana ulaşırken karşımdaki kadın omuzumun üzerinden arkama baktı ve kocaman gülümsedi.

“Poyraz!” diyerek tam basamağa adım atmıştı ki Poyraz’ın kan donduran soğukluktaki sesi sanki onu durdurdu. “Derin?”

Son merdiveni de indiğimde bakışlarımı Poyraz’a çevirdim. Adı-

nın *Derin* olduğunu öğrendiğim kadının da doğrudan Poyraz'a baktığının farkındaydım.

Poyraz nihayet merdivenlerden inip yanımıza ulaştığında, "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

Kadın birden afallayarak, "Bunca yıldır görüşmüyoruz ve senin bana sorduğun ilk şey bu, öyle mi?" diye sordu.

"Kusura bakma, gerginim."

Kadın tekrar gülümseyerek ileri doğru hamle yaptı ve Poyraz'a sarıldı. Hiç dostane bir sarılış değil gibiydi. Kıskanmıştım. Delicesine kıskanmıştım hem de. Tek avuntum Poyraz'ın kadına hiç dokunmuyor oluşuydu.

Kadın nihayet ondan uzaklaştığında, "Hâlâ aynısın," dedi. Bakışlarını bana çevirdi. "Yakın temaslardan nefret eder de."

Poyraz yakın temastan nefret ederdi, öyle mi? İyi olduğumuz zamanlarda elleri vücudumdan bir an uzak durmayan adam, yakın temastan nefret ediyordu, öyle mi? Enteresan... İstemsizce güldüm.

Kadın bana bakmaya devam ederek, "Sizinle tanışamadık," dedi. "Adınız nedir? Ben Derin Semender."

Kadın, tokalaşmak için elini uzattığında göz ucuyla Poyraz'a baktım. Bakışlarını bana çevirmişti. Duruşumu dikleştirip elini sıktım. "Memnun oldum, Öykü Ulusoy."

Kadının gülüşü yüzünde donup kaldı. Bir bana bir de Poyraz'a baktı. "Akraba mısınız? Kuzen falan?"

Elimi kadının elinden çektim. Bu sırada gülümsüyordum. Tam konuşacakken Poyraz bana yaklaşp belimden kavrayarak beni kendine çekti. Elim bir anda sert göğsünü bulmuştu. Bana bakmakta olan lacivert gözlerine çevirdim bakışlarımı.

"Hayır, Derin," dedi Poyraz. Dikkatle bana bakıyordu. "Öykü benim eşim."

Başımı çevirip tekrar kadına baktığımda az önceki güzelliğinden eser kalmadığını gördüm. Maskesi düşmüş gibiydi. Ne olduğunu

hâlâ anlayamıyordum. Kadın bize bakmaya devam ederken birden kendini toparladı. O kadar hızlı olmuştu ki sanki karşımda iki karakterli biri varmış gibi hissetmiştim.

“Memnun oldum, Öykü Hanım.”

Elimle merdivenin yanındaki koridoru işaret ederek, “Lavabo koridorun sonunda,” dedim.

“Teşekkürler,” deyip arkasını döndü ve koridora yöneldi.

Poyraz benden uzaklaşırken, “Kim bu kadın?” diye sordum.

“Eski bir arkadaş.”

“Bu *eski arkadaş*a neden benimle gösteri yaptın?”

Bana doğru eğildi. “Peki sen bu *eski arkadaş*a, iş yerinde bile hâlâ bekârlık soyadını kullanıyorken neden kendini benim soyadıyla tanıttın?”

Kaşlarımı çatıp çenemi dikleştirdim. Homurdanarak hızla ondan uzaklaştım ve kararlı adımlarla evden çıktım. Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyordum ama kadına Poyraz’a sahip olduğumu göstermek istemiştim. Kıskanmıştım. Kadın feci derecede güzeldi ve nedense onu rakip olarak görmüştüm.

Evden çıktığımda herkesin yavaş yavaş dağılmaya başladığını fark ettim. Bahçedeki masalardan birinin başına geçtim.

Çok geçmeden Poyraz yanıma gelip, “Gidelim mi artık?” diye sordu. “Olur,” diyerek karşılık verdim. Yakınlarımızla vedalaşıp evden ayrıldık.

Arabaya binerken Poyraz’ın, benden hiç olmadığı kadar uzaklaştığını fark ettim. Tahminimce birkaç dakika önce konuştuklarımızı düşünüyordu. Yine yakın olmak, eskisi gibi olmak istemişti ve kahretsin ki ben de çok istiyordum. Ama bu nereye kadar gidecekti? Ya hep, ya hiç olmalıydı artık. Arası yoktu.

Eve varmamız çok uzun sürmemişti. Tolga, arabayı evin önünde durdurup ön koltuktan inerek kapımı açtı. Tam indiğim sırada, elimde tuttuğum küçük çantamdan cep telefonumun melodisi yükseldi.

Telefonu çantadan çıkarıp ekrana baktığımda Vural Bey'in aradığını gördüm. Merakla kaşlarımı çattım. Arabadan uzaklaşıp Tolga'nın kapıyı kapatmasına izin verdim. Diğer taraftaki kapının kapanma sesi geldiğinde elimdeki telefon hâlâ çalışıyordu.

Daha fazla bekletmeden aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim Vural Bey?"

Tolga'nın birden yanımda belirlediğini fark ettim. Çok yakın durmuyordu ama beni dinlediğinin farkındaydım.

"Merhaba Öykü Hanım, bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ancak yeni gelişmelerden sizi haberdar etmek istedim."

"Sizi dinliyorum," dediğim sırada Poyraz da yanıma gelmişti.

Birden kulağımdaki telefon ne olduğunu anlayamadan ellerimden alındı. Şaşkınlıkla bunu yapan kişiye, Poyraz'a bakıyordum. Telefonu kulağına götürüp, "Bana bak, konu her neyse bunu daha uygun bir saate konuşun!" dedi. "Gecenin bir yarısı evli bir kadını aramaya utanmıyor musun? İt herif!"

Kulaklarıma inanamıyordum. Ona doğru hamle yapıp telefonu elinden almaya çalıştım ama o geriye doğru giderek beni engelledi.

"Ben eşiyim. Bir daha sakın karımı bu saatte rahatsız etme!" Telefonu bir köşeye fırlattı. Yerdeki taşlı zemine çarpan telefon birkaç parçaya ayrılırken şaşkınlıkla oraya baktım.

Nihayet kendimi toparlayarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım.

"O adamdan uzak duracaksın Öykü!"

Alayla güldüm. "Buna kim karar veriyor?"

"Ben tabii ki!"

"Hangi hakla? Bana karışamazsın!"

Üzerime doğru yürüdü. Bir an ciddi ciddi beni öldüreceğini düşündüm. Göz ucuyla Tolga'ya baktığımda güldüğünü fark ettim. Hey, gülüyor muydu?

“Karışırım. Ayrıca konu karışmak değil. O adam tehlikeli.”

“Şimdi saçma bahaneler mi uydurmaya başladın? Kışkandığını kabul etmiyorsun ve başka bir yola mı başvuruyorsun?”

Dişlerini sıkarak, “Seni kıskanmıyorum!” dedi.

Tolga’dan bir kıkırdama sesi geldi. Bu adam dengesiz miydi?

“O hâlde yaptığının bir açıklaması yok! Sen bana karışamazsın! Benim hiçbir şeyimsin!”

“Öykü!” diye bağırdığında yerimde sıçradım.

Poyraz, küfürler ederek benden uzaklaştı ve bahçenin uzak bir köşesine gidip sağa sola tekmeler atmaya başladı. Bağıırıyor, anlamadığım şeyler söylüyordu. Bu adamın ciddi bir öfke problemi vardı. Tolga’ya baktığımda onun da Poyraz’a bakıp güldüğünü gördüm.

“Sen niye gülüp duruyorsun?”

“Onu çıldırttın.”

“Bu komik mi?”

Gülmeye devam ederek yanıma geldi.

“Şu an ne yapmaya çalışıyor?” diye sordum, Poyraz’ın saçma hareketlerine bakarak. Bir ağacı yumrukladığının farkında mıydı acaba?

“Öfkesini atmaya çalışıyor.”

İyi ki öfkesini benden uzakta atmaya çalışıyordu.

“Öykü,” dedi Tolga, nihayet ciddi bir ses tonuyla.

“Efendim?” diyerek Poyraz’a bakmaya devam ettim.

“Şimdi seninle bir oyun oynayacağız. Poyraz’ın bir tetikleyiciye ihtiyacı var ve bunu biz yapacağız.”

Poyraz nihayet ağacı yumruklamayı bırakıp bize doğru döndü. Omuzları aldığı derin nefesler yüzünden inip kalkıyordu. Bakışları ürkütücüydü.

Bakışlarımı Tolga'ya çevirip, "Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Bilmelisin ki sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum ama aptal arkadaşımın aklını başına getirmem gerekiyor."

Hâlâ söylediklerinden bir şey anlamasam da ilgiyle dinlemeye devam ettim.

"Az sonra yapacağım şey için senden özür dilerim. Bu işin sonunda her ne olursa olsun sakın Poyraz ile benim arama girme. Asla."

Göz ucuyla Poyraz'a baktığımda bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. "Anlamıyorum Tolga," dedim tekrar ona dönerek.

"Birazdan anlarsın."

Ne olduğunu anlayamadan Tolga beni belimden kavradı ve kendine çekti. "Özür dilerim Öykü," dedi ve dudaklarını tenimle birleştirdi. Dudağıma çok yakındı temas ettiği yer ama sadece yanağımdı. Öpmüyordu, öyle duruyordu fakat dışarıdan gören birisi kesinlikle bizi öpüşüyor zannederdi.

Birden kulağı sağır edecek bir gürleme yükseldi Poyraz'dan. Poyraz, Tolga'yı çekerek anlam veremediğim bir güçle öteye savurdu. Bir saniye bile geçmeden onun üzerine çıkıp yüzünü yumruklamaya başladı. Şaşkınlıkla oraya bakıyordum.

"Seni şerefsiz! Onu nasıl öpersin? O benim, seni piç kurusu!"

Yumrukları ardı ardına yüzüne indiriyordu. Korkuyla inledim. Tolga birden harekete geçip Poyraz'ı altına aldı ve çenesine sert bir yumruk geçirdi. *İçim acımişti.*

"O senin değil. Hiçbir şeyin olmadığını söylemedin mi?" diye soran Tolga'nın ses tonu, Poyraz'ın öfkesine tezat oluşturacak şekilde sakindi.

Poyraz, Tolga'nın bir anlık boşluğundan faydalanıp onu devirdi ve ayağa kalktı. Karnına bir tekme geçirip, "O benim!" diyerek gürledi.

Tolga, ayağa kalktı. Kaşından, burnundan ve dudağının kenarın-

dan kan akıyordu. Oraya doğru hamle yaptığımda bana göz ucuyla baktı. Birden durdum. Ne demişti? *Her ne olursa olsun sakın Poyraz'la benim arama girme. Asla.*

Poyraz'ın karnına bir yumruk geçirip, "O senin hiçbir şeyin değil," dedi.

Acısını hissettim sanki.

Poyraz iki büklüm oldu ve bir süre bekledi ve çok geçmeden doğruldu. Tolga gülerek, "Bu arada, öpücük şahaneydi," dedi.

Poyraz yakalarına yapışıp tam yüzünün ortasına kafa attı. Tolga dengesini kaybedip yere düştüğünde Poyraz âdeta gürleyerek konuşmaya başladı. "O benim her şeyim lanet olası! Âşık olduğum kadın! Kadını! Sadece bana ait, anladın mı? O benim sevdiğim kadın! O, benim!"

Olduğum yerde taş kesilmiştim. Duyduklarıma anlam vermem çok uzun sürmüştü. Poyraz'ın itirafı tüm benliğimi sarsmıştı.

Tolga, ağzındaki kanı tükürdü. Gülerek, "Nihayet," dedi. Zorlanarak yerden kalkıp yavaş adımlarla arabaya yöneldi. Arabaya bindiğinde çok vakit kaybetmeden çalıştırıp bizden uzaklaştı.

Bakışlarım tekrar Poyraz'ı buldu. Az önceki öfkesinden sıyrılmış görünüyordu. Geriye doğru sendeledi. Başını çevirip bana baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm. Neden korkuyordu? Ona doğru birkaç adım attım. Poyraz, bakışlarını kaçırdığında yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. Utanıyor muydu?

Tam karşısına geldiğimde başını tamamen önüne eğdi. Yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmaya zorladım. "Bana bak Poyraz." İri lacivert gözlerini nihayet benimkilerle birleştirdiğinde gözümünden süzülmemekte olan bir damla yaş hissettim. "Sen bana âşık mısın?" diye sordum. Tekrar duymaya ihtiyacım yoktu aslında ama duysam fena olmazdı.

Çene kasları dalgalandığında dişlerini sıkıldığını anladım. "Değilim," dedi sakın bir ses tonuyla.

“Beni seviyor musun?”

“Hayır, senden nefret ediyorum!”

Gülerek parmak uçlarımda yükseldim. “Ben de senden nefret ediyorum,” dedim ve dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. Öpüşüme hızla karşılık verip beni iki koluyla sımsıkı sardı.

Bir anlığına dudaklarımı ondan uzaklaştırıp, “Bana âşık mısın?” diye sordum.

Gülerek, “Hayır,” dedi. Derin bir nefes alıp verdi. Ilık nefesi benimkine karışıyordu. “Sana karşı hissettiklerimi kelimelere dökemiyorum Öykü. Bu öyle derin, öyle büyük bir şey ki aklım almıyor, mantığım devre dışı kalıyor. Nasıl bir şey olduğunu anlatamıyorum. Evet, sana âşığım. Evet, seni deli gibi seviyorum ama buna kelimeler yetmez ki.”

Gülümsedim. Hislerimin yansımasıydı sanki söyledikleri. Dudaklarına bir öpücük kondurdum bir kez daha. Bana sımsıkı sarıldı. Kalbim tarifi mümkün olmayan duygularla dolup taşıyordu. İçim içime sığmıyordu sanki. Zaman öylece asılı kalmıştı.

“Benim olduğunu duymaya ihtiyacım var Öykü.”

Ondan uzaklaşıp endişeyle gölgelenmiş yüzüne baktım. Çene-sinde morarmaya yüz tutmuş bir kızarıklık vardı ve kaşı patlamıştı. Yine de çok yakışıklıydı.

“Bunu duymaya ihtiyacın yok,” Elimi kalbinin üzerine koydum. “Bunu zaten biliyorsun. Asıl bilmediğin şeyleri söylememi ister misin?”

Başını olumlu anlamda salladı.

“Sen de tamamıyla bana aitsin ve ben sana sırılsıklam âşığım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

Gülümsedim. “Kesinlikle. Üstelik şu an seni deli gibi özlediğim de bir gerçek. Ne dersin, eve girdikten sonra yatak odamıza çıkıp özelem mi gidersek?”

Cüretkâr bir şekilde gülümsedi. “Kulağa harika geliyor.”

Dudaklarından öptüm. Kalbimi avuçlarına bırakmıştım. Onun ise kalbi bana emanetti artık. Tutsaklıktı bu aslında. Hayatını birinin avuçlarına teslim etmek, göz göre göre teslim olmak... Oysa özgür hissediyordum, hiç olmadığım kadar. Hiç olmadığım kadar mutluydum. Bana ait olduğunu en derinlerimde hissediyordum. Her yeri me işliyordu varlığı. Binlerce parçaya bölünsem her parçamda ondan bir şeyler olurdu.

Sırtım yatakla temas edene kadar her şey gözümün önünden bir hayal gibi geçmişti. Uzanıp komodininin üzerindeki lambayı kapattım.

“Öykü? Karanlık oldu. Ya korkarsan? Ya yine geçmişe gidersen?”

“Senin dokunuşunu zifiri karanlıkta bile tanırım. Yanımda olduğun sürece hiçbir şeyden korkmam.”

Dudakları dudaklarımla temas ettiğinde zaman kavramımı yitirmiştim. İçeri süzülen ay ışığı, onu belli belirsiz görmemi sağlıyordu. Bir bütün olarak nefes alıyorduk. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyordu ve ben ilk defa, karanlıktan korkmuyordum. Çünkü biliyordum ki Poyraz yanımdaydı. Biliyordum ki karanlığımı aydınlatan ışığımdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Poyraz

Güneşin altında parlayan kızıl saçlarına baktım uzun bir süre. Yüzüne vuran hafif rüzgâr saçlarının uçuşmasına neden oluyordu. Elindeki ekmeğe çilek reçeli sürüp bana uzattı. Ekmeği almadan ısırdım. Gülümseyerek ekmeği geri çekti ve bir köşesinden ısırıldı.

Bahçede kahvaltı yapıyorduk. Hayatımın en güzel anlarından biriydi sanki. Tek yaptığı beni elleriyle beslemektir. Kendimi bildim bileli bana kimsenin bu şekilde yaklaşmasına izin vermemiştim. Hasta olduğumda bile kendi yemeğimi kendim yedim ama şu yaşadığım an uzayıp gitsin istiyordum. Kalan ekmeği tekrar bana uzattığında minik parçayı hızla ağızıma aldım ve dudaklarımı parmak uçlarına temas ettirdim. Benim en ufak bir dokunuşum bile onu etkiliyordu ve bu acayip hoşuma gidiyordu. İradesi sarsılmaz görünen bir kadının iradesini delip geçmek bana erkeksi bir gurur veriyordu.

“Çok tembelsin,” dedi gülerken. “Seni doyuracağım diye kendim yiyemedim.”

Neşesi bulaşıcıydı. İstemsizce gülümsedim. “Nasıl yiyemedin? O ağzının kenarındaki ne öyleyse?”

Parmakları hemen dudağının kenarına gitti. Oysaki reçel diğer taraftaydı. Elimi uzatıp başparmağımla dudağının kenarındaki reçeli aldım ve yavaşça parmağımı ağzıma götürdüm. Öykü hipnotize olmuş gibi ağzıma bakıyordu. Yutkundu ve dudaklarını araladı. Ayağa kalktığı anda masanın üstündeki tepsiyi kenara ittim. Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldiğinde sandalyemi geriye itip onu hızla masanın üzerine oturttum. Ensemden kavrayıp beni sertçe kendine çektiğinde şaşkınlıkla nefesimi serbest bıraktım.

Kontrolü çok nadir eline alıyordu ve bu anlar ciddi anlamda hoşuma gidiyordu.

Dudaklarımız hızla birbirini bulurken ellerim belinde dolaşmaya başladı. Uzaktan gelen yalandan bir öksürme sesi kulaklarıma ulaştığında dudaklarımı istemeyerek de olsa ondan uzaklaştırıp omuzunun üzerinden sesin geldiği yöne baktığımda bahçenin bir köşesinde ayakta dikeimekte olan Tolga ile göz göze geldim.

“Kim?” diye sordu Öykü telaşla.

“Sen eve geç, birazdan gelirim,” dedim.

Öykü masadan inip tedirgin bir şekilde içeri girdiği sırada uzun adımlarla Tolga’nın yanına gittim. Özel alanıma saygılı birisiydi ve beni böyle bir anda bölüyorsa kesin mühim bir şey olmuştu. Kızmam gerekirdi ama dün gecedan dolayı ona ciddi anlamda kızgındım. Amacı her ne olursa olsun karımı öpmüştü. Tolga’yı öldürmek için kendimi zor tuttuğum bir gerçektir.

Tolga’nın kaşındaki ve burun kemerindeki yara bantları dikkatimi çekmişti. Yanağındaki ve çenesindeki morluk ise gerçekten şahaneydi. Az bile yapmıştım. Gerçi benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Yüzümün her yeri ve bedenimin çeşitli kısımları ağrıyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Şu Banu denen çalışanın bugün Vural ile buluştu.”

“Ve?”

“Yanlarına çok yaklaşamadım ama dosya alışverişinde bulunduklarına eminim. Bence Banu köstebekten daha fazlası. Çok fazla araştırma yaptım. Satışlarınız da sabote edilmeye başlanmış. Bu haftaki hiçbir sipariş yerine ulaşmamış. Toptan satış hiç yapılmamış ve perakende satış için markanıza ait mağazalarda da satışlarınız son zamanlarda bir hayli azalmış. Eğer böyle giderse ciddi bir zarar yapacaksınız Poyraz. Bence o kadının sana sunduğı belgeler sahte. Müşteri yok, kazanç yok. Siparişi eline ulaşmayan, kızgın müşterilerin var. Sana dava açmaya hazırlanan müşterilerin var.”

Bir süre söylediklerini düşündüm. “Bu kadını bir süre daha işte tutmamız gerektiğini düşünüyorum ama bir an önce çıkarmamız gerekiyor.”

Başını olumlu anlamda sallayarak beni onayladı. “Bu arada, şu adamla bana bir görüşme ayarla artık.”

Çenesini kaşıyıp bakışlarını etrafta dolaştırdı. Düşünüyordu. Kollarımı önümde birleştirip bekledim.

“Tamam ama yalnız gitmeyeceksin.”

“Pekâlâ, bunu konuşuruz.”

Bakışlarını biraz önce oturduğum kahvaltı masasının olduğı tarafa çevirip, “Güzel vakit geçiriyorsunuz anlaşılan,” dedi.

“Seni öldürmek istiyorum, biliyorsun değil mi?”

Alayla gülererek arkasını döndü. Yürürken, “Rica ederim dostum lafı bile olmaz,” dedi.

Bir süre arkasından baktıktan sonra geriye dönüp hızlı adımlarla ilerledim. Salona açılan kapıdan içeriye girdim. Öykü görünürde yoktu. Üst kata çıkmaya karar vererek merdivenlere yöneldim. Yatak odamızın önüne geldiğimde kapının aralık olduğunu fark ettim. Ses çıkarmamaya özen göstererek içeri girdiğimde anlam veremediğim bir manzarayla karşılaştım. Öykü, aynanın karşısındaydı. Tişörtünü yukarı sıyırmıştı ve karnını inceliyordu.

Karnını okşarken daha önce duymadığım duygu dolu bir ses tonuyla, “Acaba ne zaman belli olacak kadar büyüyeceksin?” diye sordu.

Korku damarlarıma akın ederken zorlukla yutkundum. Birden aynada gözlerimiz kesişti. Öykü beni fark ettiği gibi hızla karnını kapattı ve bana döndü. Gözleri irileşmişti. Bana doğru bir adım attığında geriye gitmek istedim. Kaçmak ve saklanmak istedim.

Tam çıkacakken, “Sakın gitme!” dedi.

Öylece kaldım. Yanıma yaklaştığını hissediyordum. Derin derin nefes alıyordum. Minicik eliyle benimkini kavrayıp odaya doğru çekmeye başladı. Yavaş adımlarla peşinden gittim.

Yatağa oturup yanındaki boşluğa eliyle vurarak, “Otur lütfen,” dediğinde hemen söylediğini yaptım.

Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim.

“Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Sana güzel bir şekilde söyleyecektim.”

Dişlerimi sıktım. “Öykü, lütfen sus. Şimdi değil.”

Yanımdan kalktığını hissettim. Tam karşımda durdu. Ayaklarını görebiliyordum ama yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. “Bana bak Poyraz.”

Başımı kaldıramadım. Öylece yere bakıyordum. Duymaya hazır değildim. Ona bakmaya hazır değildim.

Başıma yasladığım ellerimi birden çekerek karnına yaklaştırdı. Ellerimi yumruk yaptım. Bir elimi bırakıp diğer elimin parmaklarını açmaya çalıştı. Elimin üzerinde bir ıslaklık hissedince hızla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ağlıyordu. Birden güçsüzleştim ve parmaklarım kendiliğinden açıldı. Elimi karnının üzerine yerleştirirken ağlamaya devam ediyordu.

“O sende bir parça Poyraz,” dedi güçsüz bir ses tonuyla.

Gözlerim yanıyordu. Elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi. “Öykü, bana bunu yapma. Yalvarırım yapma!”

Başını iki yana salladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. “O senin bebeğin!”

Bir damla yaş usulca yanağımdan süzülerek ahşap zemine düştü. Öykü elimi serbest bırakıp yanağımdaki bir damla yaşı sildi. Elim hâlâ karnındaydı. Çekmemiştim.

“Neden onu istemiyorsun Poyraz?” diye sorduğunda elim boşluğa düştü. Gücüm sanki vücudumdan çekiliyordu. Önümde dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Anlat bana yalvarırım. Onu istemesen bile sebebini anlat.”

Başımı iki yana salladım. Tutuşundan kurtulmaya çalışsam da işe yaramadı. “Onu istemediğimi söylemedim. Ben... Ben onu hak etmiyorum. Öyle masum bir şeyi hak etmiyorum.”

“Anlat bana Poyraz.”

“Hayır. Benden nefret edersin. Bunu göze alamam.”

Bana yaklaşıp sımsıkı sarıldı. Onu yerden çekip kucağıma aldım. Bacakları bir yanımdan sarkıyordu. Başını boynuma gömdü. “Yalvarırım anlat,” dedi hıçkırıklarının arasından.

Kalbim sıkışıyordu. Nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Bir süre düşündüm. Öykü kollarımda öylece duruyordu.

“Ben on yaşlarındayken evlat edinildim,” dedim tek nefeste. Öykü hiç tepki vermeden sarılmaya devam etti. Bana karşı ilgisinden güç almaya çalışarak konuşmaya devam ettim. “Öz annem ve babam öldükten sonra devlet beni bir yetimhaneye yerleştirdi.”

“Ama Nehir ablayla...” demişti ki araya karışarak, “Biliyorum çok benziyoruz,” dedim. “Sadece tesadüf.”

Omzumu sıvazladı. Devam etmemi bekliyordu.

“Yetimhaneye bırakılmadan önce, yani henüz kendi ailemleymen... Çok zengindik. Ailem ülkenin en kazançlı yatırım bankalarından birinin sahibiydi. Dışarıdan bakıldığı zaman örnek bir aile

gibi görünüyorduk ama değildik." O zamanları hatırladım. Mutlu zamanlardı. Kız kardeşimle evde kovalamaca oynadığımız anları düşündüm.

Kıkırdıyordu. Peşinden koşuyordum. Bilerek yavaş koşuyordum. Onu ebeleyince üzülüyordu.

"Abi! Beni yakalayamazsın ki!"

Geçmişten sıyrılıp bulunduğumuz ana geri döndüm. "Bir kız kardeşim vardı," dedim.

Öykü kollarımda huzursuzca kıpırdandı. O malum soruyu sormaması için dualar ettim ama sordu. "Peki nerede?"

Zorlukla yutkundum. "Öldü." Daha sıkı sarıldı.

"Her şey bir anda başladı. Bir gün evin bahçesinde mangal yapıyorduk. Annem ortalıkta yoktu. Merakla onu aramaya başladım. Evin hiçbir yerinde yoktu. Tekrar bahçeye çıktım ve evin arka tarafındaki bahçeye bakmaya karar verdim. Tam köşeyi dönmüştüm ki..." O ana dair anılar hızla zihnime akın etti.

Kuytu bir köşede birbirilerine sokulmuşlardı. Biri annemdi. Peki diğeri? Tanımadığım bir adamdı. Annemi öpüyordu. İleri doğru bir adım attığımda ayağımın altında bir şeyler çıtırdadı ve ikisi de bana baktı. Annem yanıma doğru gelmeye başladığında arkamı dönüp koşarak oradan uzaklaştım. Ön bahçeye çıktığımda annem hâlâ peşimden koşuyordu. Birden babamla çarpıştım. Ne olduğunu sordu, söyleyemedim. Beni yakalarımından tuttuğunda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Nefes alamıyordum. Yine ne olduğunu sordu.

Annem arkamdan seslendi. "Bırak oğlumu! Ben anlatacağım bırak!"

Babam beni yere bıraktı. "Kardeşini al ve odana çık Poyraz. Her ne olursa olsun asla evden çıkma."

Başımı çevirip anneme baktım. Bana doğru elini uzattığında onun kollarına koştum. Belki yaptığı yanlıştı ama annemi seviyordum

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Seni seviyorum oğlum. Kardeşin sana emanet."

Hızla bulunduğumuz ana geri döndüm. “Annemi bir adamla öpüşürken gördüm. Beni fark edip yanıma gelmeye başladığında koşarak oradan uzaklaştım. Ön bahçeye çıkınca babamla karşılaştım. Babam ne gördüğümü sordu ama ben söylemedim. Annem, babama beni rahat bırakmasını söyledi. Babam kardeşimi alıp odama gitmemi istedi. Odaya çıktık ama aklım aşağıdaydı. Kardeşimi odada bırakıp aşağıya indim.”

“Abi ne olur gitme, korkuyorum.”

“Hemen geleceğim, merak etme.”

“Gizlice annemle babamı gözetledim. Babam annemin eline bir silah tutuşturduğunda korkuyla yerimde kaldım. Babamın bir silah olduğunu bile bilmiyordum.” Babamın anneme söylediği kan dondurucu kelimeleri hâlâ hatırlıyordum.

“Şimdi kendini öldüreceksin. Hapse girip çocuklarımı babasız bırakmam ama sen ölmek zorundasın. Beni yorma ve bunu kendin yap.”

Annem dizlerinin üzerine çöktü. Babam tabancayı eline verip onun yanından uzaklaşarak bahçenin uzak bir köşesine gitti. Annem silahı şakağına dayadı ve silahın patlama sesi bütün sessizliği yarıdı. Annemin cansız bedeni yere yığılırken haykırarak oraya koştum.

“Annem intihar etti. Yanına koştum ama babam beni yarı yolda yakaladı. Anneme son kez sarılamadım bile!”

Öykü beni sımsıkı sarmaya devam ederken başımı saçlarının arasına gömdüm. Utanmadan ağlıyordum. Gözyaşlarım tenine karışıyordu. Tüm üzüntülerim, pişmanlıklarım ona karışıyordu.

“Babam beni zorla içeri soktu. İçeri girdiğimizde ise...” Boğazımda oluşan yumruyu zorlukla giderdim. O ana dair anılar bir bir gözümün önünden geçti. “Kız kardeşim merdivenlerin başındaydı. Merdivenler çok dikti ve o tek başına inemezdi. Tam bir adım atacakken yapmaması için bağırdım ama o beni dinlemedi. Ne olduğunu anlamadan merdivenlerden yuvarlanmaya başladı ve ben, lanet olası ben orada öylece dikildim! Babam yanına koşup onu kucağına aldı. Kafasından çok fazla kan süzülüyordu.”

“Ölmüş! Seni lanet olası çocuk, kardeşin ölmüş! Sana odadan çıkma dedim! Senin yüzünden öldü kardeşin!”

Babamın acı haykırırları kulağımda çınlarken zorlukla geçmişten sıyrıldım. “O güne dair başka bir şey hatırlamıyorum. Her şey bir hayal gibi geçip gitti. Ertesi sabah, babam kendini asarak intihar etmişti.”

Öykü başını boynumdan çıkardı. Gözleri kıpkırmızıydı ve dudakları şişmişti. Yüzümü okşadı. Gözyaşlarımı sildi.

“Benim yüzümdendi Öykü.” Titrek bir nefes dudaklarımdan firar etti. “Hepsi benim yüzümden. Arka bahçeye gitmemi annem defalarca yasaklamıştı ama ben gitmiştim. Babam odadan çıkmamamı söylemişti ama ben çıkmıştım. Annem kardeşimi bana emanet etmişti ve ben ona sahip çıkamamıştım. Babam bunca acıya dayanamayıp intihar etmişti.”

“Hiçbirisi senin suçun değil Poyraz. Sen sadece çocuktun.”

“Hak etmiyorum ben mutlu olmayı. Bencilin tekiyim. Seninle mutlu olmak istiyorum ama daha fazlasını hak etmiyorum. Ben bir ailenin sonu oldum. Âşık olmak istemedim. Annemin babama ihanet edişi beni korkuttu. Babamın, annemin ölmesini isteyecek kadar ondan nefret etmesi beni korkuttu. Kardeşimin ölümü babamı yıktı ve o da yaşamak istemedi.”

Öykü bir süre yüzümü inceledi. Yüzünde buruk bir tebessüm oluştu. “Seni anlıyorum. İnan anlıyorum ama sana hak vermiyorum. Kaybetmekten korkacağın şeyleri hayatına almayı reddediyorsun. Aileni dağıttığını düşündüğün için de bir ailen olmasını istemiyorsun ama işler böyle yürümüyor Poyraz. Senin hiçbir suçun yok. Sen sadece çocuktun. Mantiğınla değil içgüdülerinle hareket ettin.”

Gözlerine baktım bir süre. Ağlamam yavaş yavaş dinliyordu. Söylediklerinde ciddi görünüyordu.

Elimi alıp karnına yerleştirdi. “Hem artık çok geç. Çoktan bir aile olduk.” Buruk bir şekilde gülümsedim.

“Unut geçmişi artık. Korkaklık etmenin sırası değil Poyraz. Baban annenin ölmesini istedi. Sen bana aşıksın. Her ne olursa olsun benim lmemi ister misin?”

Başıımı hızla iki yana salladım.

“Baban kardeşinin ölümüne dayanamayıp intihar etmiş çünkü zayıf bir adammış. Geride kalan diğer çocuğunu hiç düşünmemiş. Şanslısın ki iyi bir aileye verilmişsin. Baban bunları düşünmeliydi. Üstelik kardeşinin ölümünden seni sorumlu tutması da çok yanlış. Annen sence neden kardeşini babana değil de sana emanet etti? Baban silah taşıyan bir adammış Poyraz. ocuklarının annesinin ölmesini isteyen bir adammış. Geride bir çocuğunu sahipsiz bırakacak kadar da korkakmış. Kim suçlu bilmiyorum ama kesinlikle sen değilsin.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki böyle düşünüyorum. Onları geride bırakmalısın. Önüne bakmak için geçmişi geride bırakmalısın. Mutlu olmayı hak ediyorsun lütfen kendini suçlama.”

Dudaklarına bir öpücük bıraktım. Ayrıldığıımızda, “Bunu bana daha önce söylemeliydin,” dedi. “Daha önce halledebilirdik.”

“Sana söyleyecektim ama sen kalkıp *hamileysem bunu sonra düşüneneğim* demiştin. Bebeği aldıracağını düşündüm ve sana kızdım. O yüzden öyle saçma bir tavır takındım.”

“Saçmalama! Bu aklımın ucundan bile geçmedi!”

Ona yaklaşıp yanağına bir öpücük bıraktım. “Biliyorsun, ön yargılar kralıyım.”

Kollarımda kıkırdadı. “Ona ne şüphe?”

Bakışlarımı karnına çevirdim. “Ne kadarlık şu an?”

“Bilmiyorum. Sadece test yaptırdım. Muayeneye gitmek istemedim. Yani...”

Yüzüne baktığıımda bakışlarını kaçırdığını fark ettim. “Tek başına gitmek istemedin, öyle mi?”

Olumlu anlamda başını sallayınca kalkmak için hareket ettim. Öykü de ayağa kalkıp bana baktı. Elinden tutup onu kapıya yönlendirdim.

“Nereye gidiyoruz Poyraz?”

Durdum ve ona döndüm. İçten bir gülümsemeyle baktım. “Bebeğimizi görmeye gidiyoruz.”

Dudakları iki yana kıvrıldı ve şahane bir gülümseme sundu bana. Ona yaklaşıp dudağının kenarından öptüm. Yanağını okşadığım sırada bal rengi gözleri benimkilerle kesişti. “Hadi bebeğimizi görmeye gidelim, *Bal Bela*.”

“Önce birkaç ölçüm yapalım.”

Küçük monitördeki anlamsız görüntülere bakıyordum.

Bir süre sonra doktor ekrandaki görüntüyü dondurup içi siyah bir şekli işaret etti. Bozuk bir yuvarlak gibiydi. “Bu bebeğin bulunduğu kese,” dedi ve ardından yuvarlak karanlığın bir köşesindeki minik çıkıntıyı gösterdi. Fasulyeye benzer bir yapıdaydı. “Ve işte bu da bebeğiniz.”

Gülümseyerek ekrana baktım.

Odada birden patır patır sesler yükseldiğinde, “Bu da kalp atışları,” dedi doktor. “Gayet iyi.”

Şaşkınlıkla bir Öykü’ye bir de monitöre bakıyordum. Doktor, makineden birkaç ultrason fotoğrafı çıkarttı ve fotoğrafları bana uzattı. Fotoğrafları daha sonra incelemek üzere ceketimin iç cebine yerleştirdim. Öykü’nün karnına yerleştirdiği cihazı bir kenara bıraktığında karnını silmesine yardım edip onu kaldırdım.

Doktor, masasına geçip önünde karşılıklı olarak konumlandırılmış koltukları işaret ederek, “Buyurun lütfen,” dedi.

Beraber koltuklara yerleştik. Koltukta öne doğru kayıp Öykü'nün ellerini tuttum.

“Öykü Hanım, ölçümlerime göre ve test sonucunuza göre sekiz haftalık hamilesiniz. şu an hassas dönemdesiniz. En çok düşük vaka-sı ilk on iki haftada gerçekleşir. Muayenede düşük tehlikesine benzer bir şeyle karşılaşmasak da hareketlerinize dikkat etmenizi tavsiye ederim. Size vitamin takviyesi başlatacağım.”

Öykü, kadını ilgiyle dinliyordu. Ben ise bir kulağım doktorda olmak üzere bebeğimin annesine bakıyordum. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu ve benim ise içimi tarif edemediğim bir duygu kaplamıştı. Harika hissediyordum.

Hastaneden çıkıp arabaya bindiğimizde vakit kaybetmeden ultrason fotoğraflarını cebimden çıkarıp önümde tuttum. Mutluydum. Hem de çok fazla... Baba olacağımı bilmenin beni böyle mutlu edeceğini tahmin etmezdim. Çok değişik bir histi. Daha şimdiden ona karşı bir koruma içgüdüğü geliştirmeye başlamıştım bile.

Baba olacaktım.

Öykü bana doğru eğilip küçük karelere baktı.

Muzip bir ses tonuyla, “Öykü, hani bebeğimiz olacaktı?” diye sordum. “Bu bildiğin fasulye...”

Fotoğrafları elimden kapıp koltuğunda geriye yaslandı. “O benim tatlı mı tatlı miniğim bir kere.”

“Bizim,” dedim elimi karnına yerleştirerek.

Elini, elimin üzerine yerleştirdi. “Evet, bizim miniğimiz.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Öykü

Elimdeki kabı sıkıca kavrayıp kek harcını çırpmaya devam ettim. İçeriden Poyraz'ın sesi gelince nihayet eve geldiği için büyük bir sevinç hissetmiştim.

“Öykü'm neredesin?”

Mutfağın kapısına yönelerek, “Mutfaktayım!” diye seslendim.

Poyraz, hastaneden döndükten sonra beni eve bırakıp dışarı çıkmıştı.

Birkaç saatin sonunda nihayet eve dönmüştü.

Mutfağın kapısında belirdiğinde şaşkınlıkla ona baktım. Şaşırmıştım çünkü elindeki şeyi sanki normalmiş gibi büyük bir gururla taşıyordu ve suratında kocaman bir gülümseme vardı.

“O ne Poyraz?” diye sordum.

Kendinden emin bir tavırla, “Bence ne olduğu gayet açık,” dedi. “Bebeğimize aldım.”

Ciddiydi mi yoksa şaka mı yapıyordu anlayamıyordum. Elimdeki çırpma telini ve kabı tezgâhın üzerine bırakıp ona doğru yaklaştım. “Poyraz, bu saçma değil mi?”

“Neden saçma olsun? İnsanlar bebeği olacağını öğrenince ona bir şeyler alır.”

Hâlâ şaşkındım. Ciddiydi.

“Evet, alır ama bebeklerine aldıkları ilk şey bebek için araba koltuğu olmaz. Patik falan alırlar, ne bileyim. Ama kesinlikle bebek koltuğu değil.”

Başını dikleştirip, “Ben bunu almak istedim güvenlik önemlidir,” dedi. “Hem senin araban için de aldım. Ayrıca artık o arabayı değiştirip daha güvenli bir model almalısın.”

“Hayır, o arabayı seviyorum!”

“Sana fikrini sormadım Öykü,” diyerek kapı pervazından çekildi ve içeriye gitti.

Peşinden giderek onu takip ettim. Salona geçtiğimizde Tolga’yı fark ettim. Poyraz elindeki bebek koltuğunu ona vererek, “Bunu da diğerinin yanına koy,” dedi.

Tolga ona verilen şeyi aldı. Beni fark ettiğinde, “Nasılsın Öykü?” diye sordu.

“İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?”

Yüzü berbat görünüyordu. Gerçi Poyraz’ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

“Gayet iyiyim.”

Göz ucuyla Poyraz’a baktığımda dalgalanan çene kaslarını gördüm.

Dişlerini mi sıkıyordu?

Poyraz sessizliği bölerek, “Artık gitsen mi?” dedi Tolga’ya hitaben. Tolga rahat bir tavırla kravatını gevşetir gibi yaptı. “Hayır, biraz

daha Öykü ile bakışmak istiyorum. Belki bana bir öpücük bile verir,” diyerek bana göz kırptı.

Kıkırdadım. “Tabii, neden olmasın?”

Poyraz, ölümcül bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsemem yüzümde donuk bir hâl aldı. Sanki ateş püskürüyordu. Lacivert gözleri mümkünmüş gibi daha da koyulaşmıştı.

Gülmek için kendimi zorlayarak, “Şaka!” dedim birden.

Poyraz, Tolga’ya yönelip aynı bakışları ona da gönderdi. Tolga çok beklemeden direkt bahçeye açılan kapıdan çıkıp gitti.

Poyraz, tekrar bana yöneldiğinde, zorlukla yutkundum. Geri geri yürüyerek, “Ben... Kek yapacaktım,” dedim.

“Elbette kek yapacaksın,” diyerek bana doğru yürümeye devam etti.

Kalbim birkaç ritim kaçırırken umursamaz görünmeye çalışarak ona arkamı dönüp mutfığa yöneldim. Hızla tezgâha bıraktığım kabı ve çırpma telini elime alıp harcı çırpmağa başladım. Tenimde bir karıncalanma hissettim. Poyraz arkamda durup kollarımı kavradı.

“Sakin o kabı havaya atayım deme,” diyerek elimdeki kabı aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Çırpma telini de elimden alıp kabın içine koydu. Bana doğru eğilip kulağımın dibinde fısıldayarak, “Demek Tolga seni öpebilir, öyle mi?” diye sordu.

Gözlerim yavaşça kapanırken, “Hayır,” dedim.

“Öyleyse neden öpebileceğini söyledin?” Bir koluyla belimden kavrayıp beni kendine çektiğinde nefesim dudaklarımdan firar etti. Sırtım kaslarla çevrili sert göğsüyle birleşmişti.

“Sadece seni kızdırmak istedim,” dedim tek nefeste. Boynumun yan tarafında nemli dudaklarını hissedince tenimden bir ürperti geçti.

“Çok fazla kızdım Öykü. Bu durumda ne yapmayı planlıyorsun?”

Kendimi onun tutuşuna bıraktım. Zaten bacaklarım çoktan ayak-

ta durma yetisini kaybetmişti. Bir elimle saçlarını kavradım ve başımı geriye atıp omuzuna yasladım. Boynumu usulca öpmeye devam ediyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Bence gayet iyi biliyorsun,” diyerek beni daha çok kendine bastırdı.

Genzimden engel olamadığım bir ses çıktığında beni hızla kendine çevirip dudaklarımdan öpmeye başladı. Öpüşmemiz mümkünmüş gibi gittikçe daha da hararetli bir hâl alırken elleri bedenimi talan ediyordu. Saçımdan kavrayıp hafifçe çekerek başımı arkaya yatırdı ve açıkta kalan boynuma dudak uçuklatan öpücükler bıraktı. Zaman havada asılı kalmıştı sanki.

“Aynı şeyi istiyoruz,” dedim zorlukla sesime kavuşarak.

Poyraz beni kucağına aldığı anda hızla bacaklarımı beline doladım. Hiç zorlanmadan beni yukarı taşıdı. Zaten onun cüssesinde bir adam için ben bir hiçtim. Sırtım yatakla birleşene dek ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama çıldırmam an meselesiydi. Çölde günlerdir susuz kalmış gibiydim ve Poyraz benim ihtiyacım olan suydı.

Artık ikimiz dışında her şey soyutlaşmıştı sanki. Bedenim infilak edip onlarca parçaya bölünürken Poyraz aşk dolu kelimelerini kulağıma fısıldıyordu.

Gözlerimi açarak yeni güne uyandım. Daha uyandığım ilk an yatakta yalnız olduğumu fark etmiştim. Tam gerinirken komodinin üzerindeki not dikkatimi çekti. Doğrulup notu elime aldım ve yazanları okudum.

Günaydın Bal Bela. İş için erkenden çıkmam gerekti.

Bugünkü toplantıda görüşürüz.

Seni seviyorum bebeğimin annesi.

Yüzümde kocaman bir sırtışıla beyaz küçük kâğıdı komodinin üzerine geri bıraktım. Yavaşça yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Duş alıp üzerimi giyinmem yaklaşık yirmi dakikamı almıştı. Çabucak kahvaltı yapıp evden çıktım. Park hâlinde duran aracıma yöneldiğim sırada bir şey dikkatimi çekti. Normalde evin bahçesinde, bahçe kapısının dışında olmak üzere toplamda iki güvenlik görevlimiz vardı ancak şu an beş tane takım elbiseli adam saymıştım. İçimden bir ses daha fazla olduklarını söylüyordu. Bahçenin uzak bir köşesinde Tolga'yı görmeseydim o adamlardan korkabilirdim.

Tolga beni fark edince uzun ve kararlı adımlarla yanıma geldi. "Günaydın Öykü Hanım."

Başkaları varken resmi olma ihtiyacını anlıyordum. "Günaydın." Gözlerimi etrafta dolaştırarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Poyraz Bey ekstra önlem almak istedi, sorun yok."

"Bu fazla değil mi sence? Kaç kişiler?"

Tolga bakışlarını uzak bir noktaya çevirdi. "Siz bunları düşünmeyin. İşe bırakmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek aracın sürücü tarafındaki kapıyı açtım. Tam arabaya bindiğim sırada Tolga bana doğru eğilip cebinden bir şey çıkardı. "Şimdilik bunu alın Öykü Hanım," diyerek bana bir telefon uzattı. "Kullanılmamış sim kart ve telefon. Acil bir durum için. Sizin telefonunuzu gün içinde teslim edeceğim."

Ah tabii ya, telefonum paramparça olmuştu.

Tolga'nın bana uzattığı telefonu alıp yan koltuğa bıraktım. Tolga kapımı kapatınca aracımı çalıştırıp bahçeden çıktım ve yola koyuldum.

Şirkete vardığımda saat dokuz olmuştu. Vakit kaybetmeden asansörle yukarı çıkıp ofisime girdim ve masamın başına geçip bilgisayarımı açtıktan sonra günlük programımı gözden geçirdim. Bugün pek

yoğun olmasa da birkaç görüşme beni bir hayli zorlayacak gibiydi. Öğlenden sonra Ulusoy Holding ile olan toplantı bugünün tek iyi getirisiydi.

Saatler kaplumbağa hızında ilerlemişti. Nihayet öğlen olduğunda Tolga'nın bana verdiği telefonda Poyraz'ın numarasını çevirip aradım.

Çok geçmeden Poyraz'ın etkileyici sesi bana ulaşmıştı. "Efendim Öykü'm?"

"Öğlen yemeğine ne dersin?"

"Harika fikir. Şu sürekli iş toplantısı yaptığın yer var ya, hani beraber birkaç kez yemek yemiştik. Orada buluşalım."

"Tamam, görüşürüz," diyerek aramayı sonlandırdım.

Tam masamdan kalkmıştım ki kapım tıklatıldı. "Girin," diyerek masanın arkasından çıktım.

Kapı açıldı ve görüş açıma Nehir abla girdi. Kocaman bir gülümsemeyle, "Selam!" dedi.

"Hoş geldin Nehir abla," demiştim ki gülümsemem yüzümde soldu. Nehir ablanın arkasından içeriye Derin girmişti.

Derin'i, "Hoş geldiniz," diyerek nazikçe selamladım.

"Hoş buldum."

Nehir abla araya girdi. "Alışverişe çıkmıştık yakınlardaydık, sana uğrayayım dedim. Vaktin var mı? Öğlen yemeği yeriz diye düşündüm."

"Aslında Poyraz ile yemek yiyecektik ama bize katılırsanız çok sevinirim."

Nehir ablayla derdim yoktu, başımın üzerinde yeri vardı. Aynı şeyi yanındaki esmer güzeli için söyleyemezdim.

“Emin misin canım? İstersen siz baş başa yiyin yemeğinizi. Başka bir gün plan yaparız.”

Alınmış gibi bakarak, “Olur mu öyle şey?” diye sordum. “Hadi, beraber çıkalım.”

Beraber ofisten çıkıp koridorun sonundaki asansöre binip aşağıya indik. Tek arabayla gitmeye karar vererek Nehir ablanın arabasına yöneldik. Araca yerleştikten sonra gideceğimiz yerin adresini verdim.

Hedefimize ulaştığımızda arabayı restoranın yanındaki park alanına bırakıp içeriye girdik. Dipteki masalardan birisinde tek başına oturmakta olan Poyraz’ı görünce birden kalp ritmim değişmişti. Siyah takım elbisesiyle yine nefes kesiciydi. Üzerine tam oturan ceketi onun efsane kaslarını gizlemeye yetmiyordu. Sanki geldiğimi fark etmiş gibi başını hızla benim olduğum tarafa çevirdi ve kocaman bir gülümseme bahşetti. Sonra bakışlarını yanımdaki iki kadına çevirince gülümsemesi somurtmaya dönüştü.

Masaya geldiğimizde ayağa kalkıp belime sarılarak kendine çekti ve önce anlıma sonra dudağımın tam kenarına birer öpücük bıraktı. “Hoş geldin.”

Gülümseyerek, “Hoş buldum,” dedim.

Poyraz, bir koluyla beni sarmaya devam ederek ablasıyla ve Derin ile selamlaştı. Ardından ikimiz yan yana ve Nehir ablayla Derin de karşımızda kalacak şekilde sandalyelere yerleştik. Yanımıza gelen garsona yemek siparişlerimizi verdiğimizde Nehir abla Melek’in okul maceralarını anlatmaya başlamıştı. Büyük bir ilgiyle onu dinliyorduk. Birden bakışlarım Poyraz’ın tam karşısında oturan Derin’e kaydı. Derin, pür dikkat Poyraz’a bakıyordu. Rahatsız edici bir his kanıma karışırken Poyraz’a yakın olma ihtiyacım boy gösterdi ve ona doğru eğilip başımı boynuna gömdüm. Derin’in bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ona baktığımda gözlerinde şaşkınlık gördüm. Poyraz kolunu omuzuma atıp beni iyice kendine çekti. Huzurla erkeksi kokusunu içime çektiğimde göz kapaklarım istemsizce kapan-

di. Poyraz, bir yandan ablasının sorduğu bir şeye cevap verip bir yandan da kolumu aşağı yukarı okşuyordu. Dokunuşu dışarıdan her ne kadar masum görünse de ben hiç masum olmayan şeyler hissediyordum. Yemeklerimiz geldiğinde istemeyerek de olsa ondan uzaklaşıp oturuşumu dikleştirdim.

Derin dikkatle bana bakıp, “Adınla hitap etmemde sakınca var mı?” diye sordu.

“Hayır sorun değil,” dedim.

Sahte olduğu belli olan bir gülümsemeyle, “Öyleyse aynı şey senin için de geçerli,” dedi.

Nazikçe tebessüm edip suyumdan bir yudum aldım.

“Sen ne işle uğraşıyorsun Öykü?” diye sorduğunda şaşkınlıkla ona baktım.

Nehir abla araya girerek, “Az önce görmedin mi Derin?” diye sordu.

“Nehir, kızı sadece bir odanın içinde gördük. Ne iş yaptığını odasından tahmin edemem herhâlde,” dedi. Tekrar bana yönelip, “Asistan falan mısın?” diye sordu. İstemsizce gülümsedim.

Poyraz araya girerek, “Öykü o şirkette yönetici,” dedi. Derin’in gözleri kocaman olurken, “Kendisi Harun ve Lerzan Madenci’nin kızı,” diyerek devam etti. Derin, şaşkınlıkla bana bakarken kocam gururlu bir ses tonuyla ekledi. “Tabii işlerin başına öylece geçmedi. Bizim şirkette uzun bir süre ablamın asistanlığını yapıp işleri çekirdekten öğrenmeye çalıştı.”

Derin nihayet konuşma yetisine kavuşarak, “Neden kendi şirketinde çalışmadın ki?” diye sordu.

Tam cevap verecekken Poyraz lafa karışarak, “Çünkü annesinin ona yumuşak davranmasını istemedi,” dedi. Bana da bir süre asistanlık yaptı ve kim olduğunu bir kez bile söylemedi. Şimdi ise ortağım.”

Derin, uzanıp masanın üzerindeki su dolu bardağı aldı ve içindeki suyu bir dikişte bitirdi.

“Sen ne işle uğraşıyorsun?” diye sordum.

“Önceden mankendim ama artık sadece modellik yapıyorum.”
Bu kadını nereden tanıdığımı şimdi hatırlamıştım!

“Mankenliği neden bıraktın?”

“Zayıf görünmeyi sevmiyordum sürekli formda kalmam gerekiyordu. Şartları yorucuydu, ben de bıraktım.”

Evet, kilolu olmasa da bir deri bir kemik değildi.

Nehir abla araya girerek, “Yalan söylüyor,” dedi. “Mankenliği seviyordu ama kilo almak istiyordu. O zamanlar gizemli bir sevgilisi vardı adam zayıf kadınları çekici bulmuyor diye Derin de kilo almaya başladı ve o kiloda kalmak istediği için de mesleği bıraktı.”

“Mankenliği sevmiyordum Nehir, biliyorsun.” Nehir abla omuz silkerek yemeğine yöneldi.

“Peki o sevgiliye ne oldu?” diye sordum merakla.

Derin, bakışlarını kaçırıp yüzünün önüne düşen saç tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yalan değil, çok güzel bir kadındı. Karamel teni ve kusursuz yüz hatlarıyla erkeklerin hayali ve kadınların idolü olabilirdi. Yine de kadında beni iten bir şeyler vardı. Görünüşünün altında olan gerçek karakterine dair hiçbir sempati hissetmiyordum.

“Ayrıldık.”

Üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. Daha fazla irdelememeye karar verdim. Yemeğimiz bu konuşma dışında sakın geçmişti. Karnımızı doyurmuş, havadan sudan sohbet etmeye başlamıştık bile.

Bir ara ortam sessizliğe gömüldüğünde, “Sende bir değişiklik var,” diyen Nehir ablaya dikkatle baktım. “Ne gibi?”

“Ne bileyim, bir farklısın,” dedi ima dolu bir sesle.

Derin, huysuz bir ses tonuyla, “Poyraz da oldukça değişmiş,” dedi. Tekrar, “Ne gibi?” diye sordum.

“Önceden buz gibi biriydi,” dedi bakışlarını bizim üzerimizde do-

laştıracak. Ah tabii, şu an Poyraz'ın omuzuna yaslanmışım ve sarmaş dolaştık.

“Ben hâlâ buz gibi bir adamım Derin ancak konu Öykü olunca her şey değişiyor.”

Derin alayla gülerek, “Öykü'nün ne farkı var?” diye sordu.

Poyraz'ın gerginliğini tüm vücudumda hissediyordum. Başını bana çevirdiğinde ben de ona döndüm. Lacivert gözlerine seyre dalmışken onun gözleri de benimkilerle kesişti.

“O benim âşık olduğum kadın,” dedi. “Ve doğacak olan bebeğimin de annesi,” diyerek gülümsedi.

Nehir abla küçük bir sevinç çılgılığı atıp ardından bizi tebrik ederken Derin birden ayaklanarak, “Sizi tebrik ederim gitmem gerek,” diyerek hızla yanımızdan ayrıldı.

Poyraz onun gidişiyle gözle görülür bir biçimde gevşemişti. Lava-boya gitmek için izin isteyip yanımızdan ayrıldığında masanın üzerine doğru eğilip Nehir ablaya yönelerek, “Sana bir şey soracağım,” dedim.

“Sor canım.”

Çekinerek bakışlarımı kaçırdım. Utanıyordum ama bu fikrin beni kemirmesine de izin veremezdim.

“Poyraz ile Derin'in arasında bir şey mi vardı?”

Nehir abla birden gülmeye başladı. Tepkisine anlam verememiştim. Nihayet gülmesi bittiğinde, “Saçmalama Öykü, bunu da nereden çıkardın?” diye sordu. “Tamam, Poyraz senden önce onun gibi kadınlardan hoşlanıyordu ama...” demişti ki onu bölerek, “Onun gibi kadınlar derken?” dedim.

“Yani esmer, uzun boylu, hafif balık etli... Ama aralarında bir şey olduğunu sanmıyorum. Zaten böyle bir şey olsa asla sizi aynı masaya oturtmazdım canım.”

İçim az da olsa ferahlamıştı ancak Poyraz'ın hoşlandığı tipe dair

kriterlerin hiçbirisinin bende olmayışı başka bir sıkıntı yaratmıştı içimde.

“Bu konuşma aramızda kalsın, olur mu Nehir abla?”

Bana göz kırparak, “Tabii ki tatlım,” dedi.

Dakikalar sonra Poyraz yanımıza geri döndü. “Hadi kalkalım artık, toplantıya yetişelim.”

Sandalyemden kalktım. Nehir abla ile vedalaşıp başka bir gün plan yapmak üzere sözleştik ve Poyraz ile beraber mekândan çıktık.

Arabaya bindiğimizde Poyraz önümdeki torpido güzünü açıp içinden bir telefon çıkardı ve bana uzattı.

“İçinde senin hattın var. Telefonun tamir olmayacak kadar hasar almıştı. Neyse ki hafızasındaki her şeyi bu telefona aktarmayı başardılar.”

Telefonu alıp tuş kilidine bastığımda ekrandaki fotoğraf gülümsememe sebep oldu. Düğünde dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Çok güzeldi.

“Teşekkür ederim.”

“Ben de telefonunu kırdığım için özür dilerim.”

“Telefonumu Tolga getirecek sanıyordum.”

Poyraz kaşlarını çatı. “Bana getirmesini söyledim, ben de sana verdim. Şansını zorlama istersen.”

Arabayı çalıştırıp yola çıktı. Toplantı Ulusoy Holding’de olacaktı.

Yolculuğumuz devam ederken kendimi tutamayarak, “Ben güzel miyim?” diye sordum.

Poyraz yola bakmaya devam ederek, “Bu nasıl bir soru böyle?” diye sordu. “Tabii ki güzelsin. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.”

“Ama senin hoşlandığın kadın tipiyle uzaktan yakından alakam yok.”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bakışlarını bana çevirip, “Benim hoşlandığım kadın tipi nasılmış?” diye sordu.

“Esmer, uzun boylu...” demiştim ki beni bölerek, “Hayır benim hoşlandığım kadın tipi kesinlikle öyle değil,” dedi. “Ben sana tarif edeyim.” Bakışlarını önüne çevirdi ve gaza bastı. Yeşil ışığın yandığını ne ara fark etmişti? “Beyaz tenli, kızıl saçlı, burnunun üzerinde birkaç tane çil olan, kısa boylu ve bal rengi gözlere sahip kadın benim için en ilgi çekici kadın tipi. Şahane kokusuyla beni büyüleyen bu kadın, baş belası ve dırdırcı aynı zamanda ... İnatçı olması da cabası. Üstelik sinirlendiği zaman ne kadar sevimli olduğundan da haberi yok. Beni tek bir bakışıyla yoldan çıkarabilecek büyüklükte bir gücü elinde tutuyor ve isterse beni parmağında oynatabilir. Çünkü ben ona sıırıslıkam âşığım.”

Hayatım boyunca duyabileceğim en güzel kelimeleri bir bir sıralarken keyifle onu izlemiştim. Söylediklerini inanarak söylediği o kadar belliydi ki bir an bile gerçekliğinden şüphe duymamıştım. Kalbim dolup taşmıştı; sevgiyle, bağlılıkla, umutla, aşkla ...

“Seni seviyorum,” dedim bir anda. Basit görünebilirdi ama bunu ne kadar yoğun duygularla söylediğimi anlatamazdım. Poyraz, anlatmasam da beni anladı.

Şirketin önüne geldiğimizde arabayı durdurdu ve bana dönerek, “Seni seviyorum, Bal Bela,” dedi. Emniyet kemerini çözüp bana doğru eğildi ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı. Dudaklarımızın temasını keserek elini karnıma yerleştirdi. “Sizi seviyorum.”

Çiçekler açmıştı içimde. Bahar havası tüm benliğime hâkimdi. Daha önce bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum.

“Sen, benim en kıymetlimsin Öykü. Senden başka kimse yok benim için. Olmayacak. Sen benim en sevdiğim şeysin. Sen, sevdiğim her şeysin. Sen benim için yeryüzündeki en güzel kadınsın. Ve bu adam,” diyerek durakladı. Elini göğsünün üzerine yerleştirip devam etti. “Bu kalp ölene dek sana ait.”

Mutluluk gözyaşları yavaşça yanağımdan süzülürken başpar-

maklarıyla gözyaşlarını sildi. Konuşmayı unutmuştum sanki. Ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Karşılık vermek istiyor ancak sadece gözlerine bakmakla yetiniyordum. Elimi kaldırıp yanağını okşadım. Yeni çıkmaya başlamış olan sakalları avucumu gıdıklamıştı.

Poyraz nefesini serbest bırakıp gözlerini kapattı. Alnını alnıma yasladığında, “Hiçbir şey söylemene gerek yok,” dedi tutkuyla ağırlaştırmış bir ses tonuyla. “Biliyorum.”

“Sen, benim her şeyimsin Poyraz,” dedim nihayet sesime ve kelimelerime kavuşarak. Dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. “Hissettiklerim öyle yoğun ki böyle bir duygunun varlığından bile haberim yoktu. Usulca karıştın bana. Birbirimize karıştık ve ben hiçbir zaman bu kadar tam hissetmedim. Üstelik eksik bir parçamın olduğundan bile bir haberdim.”

“Sen benim her şeyimsin, Bal Bela.”

Gülümsedim. “Duygularımız karşılıklı kocacığım.”

Poyraz, dudağıma kısa bir öpücük bırakıp benden uzaklaştı ve arabanın kapısını açıp aşağı indi. Arabanın çevresinden dolaşarak benim olduğum tarafa yaklaştığı sırada, ben de kendi kapımı açıp indim. Yanına gidip bana doğru uzattığı eline avucumu bıraktım. El ele tutuşmak hiç bu kadar anlamlı olmamıştı benim için. Bakışlarını bana çevirip çarpık bir şekilde gülümsedi. Her şeyiyle benim için en muhteşem şeydi ve bu adam, her şeyiyle benimdi. *Sadece, benim.*

YIRMİNCİ BÖLÜM

Poyraz

Toplantı neyle ilgiliydi? Ne içindi? Hiçbir fikrim yoktu. İş hayatına atıldığımdan beri hiçbir zaman böyle bir dikkat dağınıklığı yaşamamıştım. İş, benim için her şeyden önce gelmişti ancak şu an beyaz panodaki çizelgeyi işaret ederek bir şeyler anlatmakta olan Öykü, önceliklerimi değiştiren baş unsurdu. Söylediklerini anlamıyordum. Kendini kaptırmış bir şeyler anlatıyordu ama umurumda değildi. Sadece onu izliyordum.

“Öyle değil mi, Poyraz Bey?”

Adımı duyunca kendime geldim. Soruyu yönelten kişi Öykü’den başkası değildi. “Tekrar eder misiniz Öykü Hanım?”

Ellerini masaya yaslayıp ayakta dikilmeye devam etti. “Diyorum ki kaybetmek üzere olduğumuz müşterilere ürünleri geçen yılki fiyattan satalım. Bir sonraki satışı yüzde on beş zamlı yaparız ancak ilk satışlar geçen yılki fiyatlandırma üzerinden yapılsın.”

“Zaten fazlasıyla zarardayız Öykü Hanım. Daha da dibe batmak istemiyorum. Sizce bu iyi bir fikir mi?”

“Poyraz Bey, en azından sürümden kazanacağız. Eğer o müşterilere bir jest yapmazsanız elinizde müşteri kalmayacak. Bence bu mantıklı bir adım. Tabii yine de son karar size ait.”

Söyledikleri mantıklıydı. Bir süre düşündüm. Büyük çaplı bir hesap yapmam gerekiyordu. Pazarlama departmanında Banu Hanım dışında birkaç köstebek daha vardı. Nasıl yaptı bilmiyordum ancak Tolga hepsini tespit etmişti. Hepsini işten çıkarmıştım. Banu ve Vural arasındaki bağlantıyı henüz ispat edememiştim ancak o telefon konuşmasında ne duyduğumu biliyordum. Yakında bu iş de çözülecekti. Şirket düşündüğümünden daha fazla zarardaydı. Ben daha gelmeden önce başlamıştı ve ablamın ruhu duymamıştı. Yönetim kuruluna sunulan bütün raporların üzerinde oynanmıştı. Uzun bir süre bu oyunu fark etmememizin tek sebebi buydu.

“Pekâlâ. Bunu detaylıca düşünmeme izin verin.”

“Tamam Poyraz Bey.”

Ayağa kalkıp sandalyemi geriye ittim. Bakışlarımı masanın etrafında oturan kişilerin üzerinde gezdirerek, “Toplantımız sona ermiştir, iyi çalışmalar arkadaşlar,” dedim.

Herkes birer birer toplantı odasından çıkarken Öykü yavaş adımlarla yanıma geldi. Nihayet baş başa kaldığımızda ceketimin iki yakasını kavrayıp beni kendine çekti. “Çalışırken bana öyle bakmamalısın.”

Tek kaşım havaya kaldırarak, “Nasıl bakıyormuşum?” diye sordum.

“Beni yiyecekmişsin gibi.”

“Evet, bunu yapacağım.”

Öykü baştan ayağa kızarıırken gülümsememe engel olamadım. Onu kendime çekip dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktım. Öpüş-

memiz son bulduğunda benden uzaklaştı. “Günüm boş. Eğer senin de boşsa eve gidelim. Ne dersin?”

Çarpık bir şekilde gülümsedim. “Benim de günüm boş. Eve gitmeyi çok isterim çünkü çok acıktım.”

Öykü kıkırdadı. “Terbiyesiz!”

“Henüz terbiyesizleşmedim.”

Tam ona yaklaşıp bir öpücük daha çalacakken, “Çok doyumsuzsun,” diyerek kendini geriye çekti.

“Senden önce aktif bir adam olduğumu inkâr edemem ancak bir kadına doymadığım da hiç olmadı. Oysa sana doyamıyorum.”

Öykü cevabımdan memnun kalmış olmalı ki parmak uçlarında yükselip dudaklarımdan öptü. Uzaklaştığımızda ikimiz de nefes nefeseydik.

“Bence hemen eve gidelim.”

“Bence de.”

Kulak tırmalayan bir melodi uykumu böldüğünde hızla yatakta doğruldum. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Öykü’nün telefonuna ait olduğunu fark ettim.

Öykü odada yoktu. Lavabodan sifon sesi gelince bakışlarım o tarafa yöneldi. Bir süre sonra kapı açıldı ve Öykü dışarıya çıktı. Saçları ıslaktı. Sanırım banyo da yapmıştı. Bu sırada telefon ikinciye çalışıyordu.

Keşke beraber yapsaydık. Banyo ve daha fazlasını...

Öykü telaşla komodine yaklaştı ve telefonunu eline alıp bana bakarak, “Özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil, kim arıyor?”

Ekranı bakarak konuştu. “Melike arıyor, izninle.”

Aramayı cevaplayıp kulağına götürdüğünde kendimi yeniden yastığa bıraktım.

Kısa süren selamlaşmadan sonra telefonun ucundaki arkadaşını dinledi. “Öyle mi, çok sevindim. Dur bir dakika Poyraz’a da sorayım.”

Öykü telefonu kulağından uzaklaştırıp parmaklarını mikrofonun bulunduğu kısma örterek bana yöneldi. “Melike’nin kuzeni şehir dışında yaşıyordu ancak İstanbul’a gelmiş. Çocukken çok yakındık. Onun dönüşünün şerefine küçük bir kutlama yapalım diyor Melike. Bizi de davet ediyor, ne dersin?”

“Sen istiyorsan benim için sorun yok sevgilim.”

Öykü nazik bir gülümsemeyle telefonu kendine yaklaştırdı. “Tamam tatlım, geliyoruz.”

Telefonu yeniden komodinin üzerine bıraktı. Yatağa oturduğu sırada, “Yemek yiyelim sonra da hazırlanalım, ne dersin?” diye sordu.

“Olur Öykü’m.”

Bana doğru eğilip dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. “Öyleyse kalk koca adam.”

Onu hızla kendime çekip yatağa yatırdım. Dudaklarına yaklaşıp tutkulu bir şekilde öptüm. Bir süre sonra istemeyerek de olsa dudaklarımı ondan uzaklaştırdım. “Öpücük dediğin böyle olur karıcığım.”

Yanından kalkıp banyoya yöneldim. Öykü kısık sesli bir çığlık atınca başımı ona çevirip, “Sorun nedir?” diye sordum.

Parmaklarıyla gözlerini kapatmıştı ama parmaklarının arasından baktığına dair bahse girerdim.

“Gerçekten bunu soruyor musun Poyraz?”

Ah tabii, üzerimde bir şey yoktu.

“Öykü, sence de saçmalamıyor musun? Beni bu hâlimle defalarca gördün. Hatta...” demiştim ki ikinci çığlığı beni durdurdu. “Sus! Seni sapık!”

Kahkaha atarak banyoya yöneldim. “Çelişkiler yumağısın Öykü,” dedim banyonun kapısından geçerken. “Bakmaya utandığın adama defalarca sahip oldun ancak hâlâ bakmaya utanabiliyorsun. Gerçekten enteresansın.”

Kapıyı kapatıp duş kabinine yöneldim. Hızlıca duş alıp dışarı çıktığımda Öykü odada yoktu. Giysi odasına yönelip iç çamaşırımı giydikten sonra beyaz bir gömlek, lacivert bir takım elbise giydim. Kravat takmayarak gömleğimin ilk iki düğmesini açık bıraktım. Klasik giyinmeyi sevsem de kravatlar beni boğuyordu.

Giysi odasından çıktığımda Öykü’yü yatağı toplarken buldum. “Bir yardımcı tutmalıyız.”

Öykü yaptığı şeye devam ederek, “Şimdilik gerek yok,” dedi.

“Tolga’ya söyleyeceğim, birini ayarlasın. Hem kocaman ev, tek başına yetemezsin. Bebeğimiz olunca her şey daha da zorlaşacak.”

Öykü doğrulduktan sonra bana yaklaştı. “Bunu düşüneceğim.”

O çoktan hazırды. Açık mavi, kalp yakalı elbisesiyle şahane olmuştu.

Ayağına giydiği düztaban ayakkabıları elbisesiyle aynı renge sahipti. “Artık o ölüm yüksekliğindeki topuklular yok mu?”

Ellerini karnında birleştirdi. “Bebeğimi riske atamam. Hamilelik sürecinde düztaban ayakkabı giyeceğim.”

Gülümsedim. Açık bıraktığı saçları beline kadar uzanıyordu. Kızıl ve bakırın birleşiminin en güzel tonuydu. Bal rengi gözleri ışıltı ışıltıydı. Yüzünde çok az makyaj vardı. Zaten daha fazlasına da ihtiyacı yoktu. Dudaklarında ruj yoktu.

Kırmızı renge sahip dudaklarında dolaştırdım başparmağımı. “Öyle güzelsin ki kalan ömrümü seni izleyerek geçirmek istiyorum.”

Sıcak bir gülümseme sundu bana. Konuşmasına gerek yoktu, sessiz itirafları zaten yüreğime savruluyordu.

Elini tutup, “Yemek sipariş ettin mi?” diye sordum.

“Evet, pizza söyledim. Canım çekmişti zaten. Aşağıda bizi bekliyor.”

“Pekâlâ.” Acaba pizza yemekten ne zaman bıkacaktı?

El ele yatak odasından çıkıp aşağıya indik. Salona geçtiğimizde üç adet büyük boy pizza kutusu orta sehpanın üzerine bırakılmıştı.

Şaşkınlıkla bakışlarımı Öykü’ye çevirdim. “Bu kadar mı çekti canın?”

“Evet, ne olmuş?”

Hafifçe tebessüm ederek onu oturma alanına yönlendirdim. Pizza kutularını açtığımızda hızla bir dilim alıp yemeye başladı. Ben henüz birinci dilimimi bitirememişken o üçüncüye geçmişti.

Karnımızı doyurduktan sonra evden çıktık. Öykü büyük boy pizzanın bir tanesini bitirmişti. Kötü hissetmesin diye kendimi zorlayarak ben de bir tanesini yemiştim. Son kutuya büyük bir iştahla baksa da onu evden çıkarmayı başarmıştım. Kilo almasıyla bir sıkıntı yoktu istediği kadar şişmanlayabilirdi. Onu her türlü beğenirdim ancak birden midesine böyle yüklenmesi sağlık problemlerine yol açabilirdi.

Dışarı çıktığımızda Tolga bahçenin bir köşesinde telefonunu karıştırıyordu. Bizi fark ettiği gibi koşar adım yanımıza geldi. “Bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Evet.”

Tam arabaya yönelmişti ki onu durdurarak, “Senin gelmene gerek yok, ben süreceğim,” dedim. “Hatta düşündüm de bu gece izinlisin.”

Tolga etrafına bakındı. Ekstra önlem için tuttuğum korumalar bizi duyabilecek mesafede değillerdi.

“Emin misin? Alkol falan kullanırsan sıkıntı olmasın?”

“Alkol almayacağım. Sen de takıl kafana göre. Benim diğer arabayı al.”

Ukala bir tavırla bakıp, “Sana soracak değilim istediğim arabayı alırım,” dedi.

Güldüm. “Sen bilirsin dostum.”

Öykü ile beraber arabaya geçip yola çıktık.

Melike’nin gönderdiği adrese geldiğimizde oldukça lüks bir mekânla karşılaştık. Arabayı kapıdaki görevliye teslim edip el ele içeriye girdik.

Hareketli bir müzik bizi karşıladı. Çok yüksek değildi, insanlar konuşurken rahatlıkla birbirini duyabilirdi. Ortama mürdüm rengi ve gri hâkimdi. Yarım daire şeklinde düzenlenmiş piste doğru bakan sıra sıra localar vardı. Kısık ışık ortamı kasvetli gösterse de alan oldukça geniş olduğundan bir ferahlık hissi de veriyordu. Locaların olduğu tarafa yöneldiğimizde Öykü’nün arkadaşlarını gördük ve adımlarımızı hızlandırdık.

Masaya geldiğimizde herkes ayaklandı ve ilk olarak Öykü ile selamlaştılar.

Melike’nin erkek arkadaşı Samet, bana yönelip tokalaşmak için elini uzattı. Aynı şeyi Melike de yaptı. “Hoş geldin Poyraz,” dedi ve ardından yanlarında dikilen kadını işaret ederek devam etti. “Tanıştırayım, kuzenim Meyra Ertürk.”

Elimi uzatıp kadınla tokalaşarak, “Memnun oldum, Poyraz Ulusoy,” dedim.

Kadın nazik bir tebessümle yerine otururken Öykü hemen lafa girdi. “Anlatsana neler yaptın? Neden iletişimi kestin Meyra?”

Meyra oturduğu yerde öne çıktı. “Tatlım biliyorsun çok yoğun çalışıyordum. İnan nefes almaya fırsatım olmadı ama artık buradayım. Sık sık görüşürüz.” Bakışlarını benim üzerimde dolaştırıp tekrar Öykü’ye döndü. “Bu arada tebrik ederim. Senin adına çok sevindim.”

“Teşekkür ederim. Hemen çalışacak mısın peki?”

“İş bulduğum gibi çalışacağım.”

Öykü bana dönüp, “Meyra pazarlama müdürü olarak beş yıl aynı şirkette çalıştı,” dedi.

Meyra’ya yöneldim. “Neden işi bıraktınız?”

Kadın duruşunu dikleştirdi. “Patronum taciz etmeye kalktı.” Çekinerek bakışlarımı kaçırdım. “Anladım.”

Öykü bana doğru yaklaştı ve sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla, “Meyra çok çalışkandır,” dedi. “İşini severek yapar ve onu çocukluğumdan beri tanırım. Ne dersin? Senin pazarlama müdürüne, onun da bir iş ihtiyacı var.”

Öykü’ye iş konusunda çok güveniyordum. Çok sağlam kararlar veriyordu ve bana boş yere birisini tavsiye etmeyeceğini biliyordum.

Vakit kaybetmeden Meyra’ya yöneldim. “Eğer işe ihtiyacınız varsa, benim de şu an bir pazarlama müdürüne ihtiyacım var. Eğer kabul eder ve yarın şirketime gelerseniz şartları konuşabiliriz.”

Kadın ışıldayan bir gülümsemeyle, “Bu süper olur,” dedi.

Gece gayet güzel ilerledi. Bebek haberimiz herkesi çok sevindirmişti. Öykü arkadaşlarıyla bir arada olduğu için mutlu görünüyordu ve o mutlu olunca ben de mutlu oluyordum. Bolca dans ettik ve gerçekten keyifli vakit geçirdik. Uzun zamandır bu kadar hafif hissetmemiştim. Tek arkadaşım Tolga’ydı ve onunla çok nadir bir yerlere giderdik. Değişiklik iyi gelmişti.

Geceyi bitirmeye karar verdiğimizde hepimiz ayaklandık. Kapının önünde vedalaşırken Öykü, Meyra’yı kaldığı otele bırakmayı teklif etti ancak Meyra geceye devam edeceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Biz de birlikte arabamıza binip eve gittik.

Salona geçtiğimizde, “Benim pek uykum yok,” dedim. “Film izlemeye ne dersin?”

“Olur. Hatta süper olur. Film izlemeye bayılırım. Sen film ayarla ben de bir duş alıp geliyorum.”

“Pekâlâ tatlım.”

Öykü yavaş adımlarla yukarı çıkarken ceketimi çıkarıp tekli kol-

tuklardan birine bıraktım ve film koleksiyonumuza yöneldim. Öykü eve yerleşirken saymakla bitmeyecek kadar çok film getirmişti. Sadece yarısını televizyon ünitesine yerleştirebilmiştik. Filmler ağırlıklı olarak fantastikti ancak hiç korku filmi yoktu.

Daha önce izlediğim bir filmi DVD oynatıcıya yerleştirip koltuğa oturdum ve Öykü'yü beklemeye başladım.

Sessizliği bölen kapı zili oldu. Şaşırarak kaşlarımı çattım. Kol sa-
atime baktığımda oldukça geç bir saat olduğunu fark ettim. Merakla
kapıya yöneldim. Güvenlik görevlilerini aştıysa bu kişi muhtemelen
tanıdıktı.

Kapıya gittiğimde beklemeden açtım ve karşımda dikilmekte
olan Derin'i görünce şaşkınlıkla kızgınlık arasında gidip geldim.

"Merhaba Poyraz."

"Senin burada ne işin var?"

Derin, önceleri çok beğendiğim ancak şimdi itici bulduğum o
kahkahasını atıp, "Beni böyle mi karşılıyorsun?" diye sordu.

"Elbette. Daha fazlasını bekleyemezsin. Neden burada olduğunu
bilmiyorum ama gitmen gerekiyor."

Tekrar gülüp kapı pervazına yaslandı. Boyu benden biraz kısa
olan kadına baştan ayağa baktığımda ayakta durmakta zorlandığını
fark ettim. Sarhoş muydu?

"Gitmek istemiyorum. Seni istiyorum Poyraz. Biz çok iyiydik.
Tekrar öyle olalım, lütfen."

Sinirle dişlerimi sıktım ve başımı çevirip arkaya baktım. Henüz
Öykü'den bir iz yoktu.

"Derin gitmek zorundasın," diyerek bakışlarımı ona çevirdim.
"Biz iyi falan değildik saçma bir ilişkimiz vardı. Üstelik ben evliyim
ve eşime âşığıyım. Baba olacağım, farkında mısın? Hadi git buradan."

Yaslandığı yerden doğrulup bana yaklaştı. Omuzlarından tutarak
onu durdurdum. Leş gibi içki kokuyordu.

“Onda ne buluyorsun Poyraz? Hastalıklı renge sahip beyaz teni ve çelimsiz vücudunda ne buluyorsun? Tanrım, senin için kilo aldım! Kıskanç olduğunu düşünüp mankenliği bıraktım. Sırf beni daha çok beğen diye yapmadığım şey kalmadı ancak sen kalkıp ona mı âşık oluyorsun?”

“Güzellik göreceli bir kavramdır Derin ve Öykü benim için dünyadaki en güzel kadın. Ayrıca ben onun sadece görünüşüne değil, en başta kişiliğine âşık oldum. Her şeyine âşık oldum hatta. Şimdi buradan git.”

Kapının önüne çıkıp korumalardan birine el işareti yaptım. Adam hemen yanımızda bitti. “Derin Hanım’ı evine bırakın.”

Derin ağzını yayararak, “Ben hiçbir yere gitmiyorum!” dedi. “Çocuklaşma Derin, hadi.”

Derin yerinden bir santim bile kıpırdamadı. “Sana âşıktım! Seni seviyordum! Söylesene, yatakta iyi mi? Benim sana yaşattığım maceraların çeyreğini yaşatabildi mi? Deneyimsiz olduğu o kadar bariz ki. Senin gibi doyumsuz bir adam, onun gibi bir kadınla olamaz Poyraz. Önünde sonunda ondan sıkılacaksın ve ben kollarımı açmış seni bekliyor olacağım.”

Tam cevap verecekken arkamdan cılız bir ses duydum. “Poyraz?” Öykü’nün yürek burkan sesi olduğum yerde kalmama sebep olmuştu.

Derin, suratında kocaman bir gülümsemeyle omuzumun üzerinden arkama baktı. “Merhaba Öykü,” dedi ağzını yayararak.

Öykü’nün yavaşça yanıma yaklaştığını hissettim ancak başımı çevirip ona bakamıyordum. Bakmaya yüzüm yoktu.

Korku iliklerime kadar işlerken Öykü sakın bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Merhaba Derin. Gecenin bir yarısı kapımıza dayanmana sebep olan şey nedir?”

Öykü’nün sakinliği ürkütücüydü. En son bu kadar sakın olduğunda ilk kez birlikte olmuştuk ve ertesi sabah beni yerden yere vurmuştu. Şimdi altından ne çıkacaktı?

Derin gülümsemesine devam ederek, “Poyraz’ı ziyarete geldim,” dedi. “Bir sakıncası mı var?”

Tam Derin’in üzerine doğru yürümüşken omzumda Öykü’nün narin elini hissettim. Birden olduğum yerde kaldım. Ellerim iki yanımda yumruk hâlini almıştı. Sinir ve öfke tüm hücrelerimi esir almıştı.

Öykü yanımdan geçip tam önümde durdu. “Tabii ki sakıncası var. Kocamın *eski yatak arkadaşı* hangi yüzle gecenin bir yarısı kapımıza dayanabilir ki? Gerçekten bu kadar onursuz musun Derin? Ya da gurursuz?” Derin, Öykü’ye nazaran oldukça iri olan cüssesiyle karımın karşısında dikiliyordu ancak öyle bir görüntüleri vardı ki sanki Öykü onu bir böcek gibi ezebilirdi. Öyle güçlü görünüyordu ki Derin karşısında git gide küçülüyordu sanki.

“Demek biliyordun.”

Öykü kendinden emir tavrıyla, “Evet,” dedi.

Hayır, bilmiyordu. Amacı neydi peki?

“Öyleyse gurursuz olan sensin. Benimle aynı masaya oturabilecek kadar hem de.”

Öykü alayla güldü. “Hayır tatlım. Benimle aynı masaya oturmayı kabul eden de iş yerime kadar gelmeye cüret eden de sendin. Ne görmeyi umduğunu bilmiyorum ama umduğun şeyi bulamadığın için yanımdan ayrıldın. Şimdi gelmiş gecenin bir yarısı kapımıza dayanmışsın çünkü ufacık bir haysiyet kırıntısı bile yok sende.”

Derin ağzını açıp kapatıyor ancak bir şey söyleyemiyordu.

Öykü ona doğru bir adım attı. “Seni anlıyorum Derin. Onu elde etmeyi istemiş ancak başaramamışsın.”

“Sen istemedin mi?”

Öykü başını iki yana salladı. “Hayır, istemedim. Ancak biliyorum ki o iliklerine kadar benim. Yine de sana bununla ahkâm kesmeyeceğim. Poyraz istediği hayatı seçmekte özgür. Eğer onu benim önemsemediğimin yarısı kadar önemseseydin mutlu olduğun hâlde

buraya gelip olay çıkararak mutluluğuna gölge düşürmeye çalışmazdın. Sen ona ne âşıksın ne de seviyorsun. Yaptığın tek şey zedelenen egonu tamir etmeye çalışmak. Şimdi evimden hemen defol. Eğer seni bir kez bile yakınımızda görürsem paramı son kuruşuna kadar harcarım ve bu ülkeye ayak basmana, bir iş bulmana, iyi bir hayat yaşamana engel olurum. Şimdi defol!”

Derin şoka uğramış bir biçimde geri geri yürüdü. Ardından arkasını dönüp adımlarını hızlandırdı ve bahçeden çıktı.

Öykü yavaşça bana döndüğünde gözlerinde akmaya hazır yaşları gördüm. Tam ona doğru bir adım atmıştım ki bir elini havaya kaldırarak beni durdurdu. “Sakın!” Yanımdan geçip içeri döndü. Arkasından gidip içeri girdim ve kapıyı kapadım.

Öykü yukarı çıkmaya başladığında onu takip ediyordum. “Lütfen bekle!” Yatak odasının önüne geldiğinde nihayet ona yetişmiştim. “Öykü!”

Bir anda bana döndü. “Ne var?”

“Lütfen beni dinle. İnan ona karşı içimde hiçbir şey yok. Saçma bir şeydi ve geçip gitti. Neyden cesaret alıp buraya kadar geldi bilmiyorum ama inan bana aramızdaki şey çok uzun zaman önce bitti.”

Öykü alayla gülmeye başladı. “Sorun bu mu sanıyorsun? Sen bu kadar aptal mısın Poyraz?”

Sinirle kaşlarımı çattım.

Öykü çenesini inatçı bir tavırla dikleştirdi. “Sorun, bana geçmişinizi anlatmamış olman! Sorun, onu bana sadece arkadaş olarak tanıştırmış olman. Sorun, eskiden becerdiğin kadınla beni aynı ortama sokabilecek kadar midesiz olman! Buna nasıl izin verdin? O kadının yüzüme bakıp neler düşündüğünü tahmin edebilir misin? Peki ya sana bakarken? Senin teninin her detayını bilen bir kadınla, yatağını paylaştığın kadınla benim aynı masada oturup sohbet etmeme, yemek yememe müsaade ettin ve tüm bu zaman boyunca bir kez bile onu çevremizden uzak tutmaya çalışmadın!”

“Öykü ben...”

“Sen ne Poyraz? Sen bana yalan söyledin! Doğruyu söylemek için fırsatın varken yalan söylemeyi seçtin!”

Omuzlarım çöktü. Haklıydı. Lanet olsun ki yerden göğe kadar haklıydı.

Gözlerindeki tiksintiyi görüyordum. Bana ilk kez böyle bakıyordu.

“Sana söyleyip bu saçma detayla canını sıkmak istemedim,” dedim buruk bir ses tonuyla. “Ablam bile bilmiyor. Kimse bilmiyor. Birkaç kez olmuş bir şey sadece ve yıllar önceydi.”

Öykü, derin bir nefes alıp verdi. Sessizliği can yakıcıydı. Havadaki gerilim demirden daha ağır bir hâl almıştı. Canım ilk kez bu kadar yanmıştı. Şimdi ne olacaktı? Beni affedecek miydi? Pişmanlığın bu hâlini ilk kez tadıyordum. Beni bırakacak mıydı? Evli çiftler neden ayrılırdı? Biz... Ayrılacak mıydık? Yaptığım şey bu denli büyük müydü? Belki yatak odasına eşyalarını toplamak için girecekti? Gidecekti belki... Hayır!

“Beni terk etme! Beni bırakma. Gitme, ne olur!” Ağlamaya başlamıştım.

Gerçekten çok korkuyordum.

Öykü şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Poyraz...”

“Beni bırakma Öykü! Çok özür dilerim. Söylemem gerekirdi, çok özür dilerim!” Kendimi ufacık bir çocuk gibi hissediyordum.

“Poyraz abartıyorsun.”

“Sana ihtiyacım var, beni terk etme!”

“Bir yere gittiğim yok. Sana gerçekten kırgınım ama böyle bir şey için seni terk etmem Poyraz,” dedi. “Geçmiş geçmişte kaldı. Bana yalan söylemeni kaldıramadım sadece.”

“Beni terk etmeyecek misin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Hızla onu kollarıma alıp göğsüme hapsettim. “Çok özür dilerim. Bir daha asla yalan olmayacak. Söz veriyorum.”

“Sana inanıyorum,” derken sarılmama karşılık verdi.

Öyle ne kadar durduk bilmiyordum. En sonunda Öykü'yü kucağıma alıp yatak odasına girdim. Yatağa uzanıp birbirimize sımsıkı sarıldık. Kollarımda tuttuğum bu minicik kadın beni yerle bir etmişti. Bildiğim bütün ezberlerimi bozmuştu. Resmen beni baştan yazıyordu. Her şeyimle ona aittim. Kaybetmekten hiç bu kadar korkmamıştım ve bu korku, sadece ön gösterimdi. Hataya asla yer yoktu artık. Onun beni terk etme ihtimali beni yerle bir etmişken eğer bir gün olur da beni bırakırsa neler olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi ilk kez bu kadar net anlamıştım. Delicesine korkuyordum artık onu kaybetmekten. En çok da bana olan sevgisinin bitmesinden. Beni sevmediği bir dünyada nasıl yaşardım?

Başımı saçlarının arasına gömüp güzel kokusunu içime çekerek ciğerlerime bayram ettirirken, “Beni hep sev, olur mu?” diye sordum.

“Seni hep seveceğim zaten. Bu sen istiyorsun diye değil, senden vazgeçemeyeceğim için...”

Onu daha sıkı sardım. “Özür dilerim.”

Cevap vermedi ancak kollarımda olması bile yeterliydi. Gözlerimi kapayıp kokusunun verdiği huzura teslim ettim kendimi. Uyku usulca aklımı çelerken Öykü hâlâ benimle olduğu için şükürler ettim. Onu kollarımda tutabilmek bile, dünyadaki en kıymetli şeydi benim için. O benim kalbimdi. O ve bebeğimiz, benim en kıymetlilerimdi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tolga

Yüksek sesli ve hareketli müzik tüm mekâna hâkimdi. Dans ederken birbirine sokulmuş bedenler pistin çeşitli yerlerine dağılmıştı. Her türlü ahlaksızlıkla iştahları kabartan dansçı kadınlar ise mekânın temasıyla fazla uyumluydu. İlgimi çekmediği de bir gerçektir. Daha gerçek bir şeylere ihtiyacım vardı. İzleyerek yetinebilecek bir adam değildim.

Mekânda gözlerimi gezdirirken bir yandan da içkimi yudumluyordum. Yanıma sayısını unutacağım kadar kadın gelmişti ama içlerinde ilgimi çeken birisi olmamıştı. Seçici değildim, görünüşe göre yargılamazdım. Sadece ten uyumu benim için önemliydi.

Önümdeki manzaradan sıkılıp bar tezgâhına döndüm ve barmenden bir içki daha sipariş ettim. Yeni gelen içkimi yudumlarken yanıma biri oturdu. Başımı çevirip baktığımda ciddi anlamda güzel bir kadınla karşılaştım. Sarı saçları omuzlarının biraz aşağısında bitiyordu. Profili kusursuzdu. Sivri bir çene, dik, kalkık bir burun, dolgun, kıvrık dudaklar ve çıkık elmacık kemikleriyle güzel yüz hat-

larına sahipti. Bembeyaz bir tene sahipti. Doğal sarışın olduğu bu loş ortamda bile belliydi.

“Gördüklerini beğendin mi?”

Kadının derinden gelen etkileyici sesiyle sorduğu soru karşısında şaşkın olsam da bunu belli etmedim. Öte yandan dürüst bir adamdım. “Evet.”

Kadın, bar taburesinde bana doğru döndüğünde ben de ona doğru döndüm. Bacaklarından birisi vücuduma temas ettiğinde bakışlarım istemsizce oraya kaydı. Uzun ve ince bacakları bakanı bir daha baktıracak cinstendi. Siyah renk elbisesi yukarı sıyrılmıştı.

“Evet, bacaklarım da güzeldir,” dediğinde bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim ve buz mavisi gözlerle karşılaştım.

Renginden dolayı soğuk görünmesi gereken gözleri haddinden fazla sıcak bakıyordu. Fazla tutkulu, fazla duygulu...

“Kesinlikle öyle,” diyerek içkimden bir yudum aldım.

Beni baştan ayağa süzdü. Beğenmiş olmalı ki dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Gözlerinde beğeni pırıltıları vardı. Nitekim beğenilmeyecek bir adam değildim. Bu ego değildi, kendimin son derece farkındaydım. Uzun boylu, geniş omuzluydum. Kaslarla çevrili iri bir vücuda sahiptim. Siyah saçlarım uzun denmeyecek kadar kısaydı. Keskin yüz hatlarım, siyaha çalan iri gözlerim vardı.

Kadın hâlâ beni inceliyordu. O gözleri... Ruhsuz görünmesi gerekirken nasıl bu kadar fazla şey taşıyabilirdi?

“Sanırım gördüklerini beğendin,” diyerek çarpık bir şekilde gülümsedim. “Beğenilmeyecek bir adam değilsin.”

İçkimden bir yudum daha aldım. Onu çözmeye çalışıyor ancak başaramıyordum. *Fazla* güzel bir kadındı. Neden böyle bir ortamdaydı ki? Sokaktan geçen herhangi bir adamı çevirse rahatlıkla eve atabilirdi.

“Adın ne?”

Omuzunu silkti. “Adımın ne önemi var ki?”

“Haklısın, yok. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Kadın olumlu anlamda başını sallayınca barmenden kendi içki-min aynısından istedim. Adı ne bilmiyordum. Barmenden çok sert bir şey istemiştin ve o da bana *gizli tarifi* olduğunu söylediği bir kokteyl hazırlamıştı. Bahsettiği kadar sert olmasa da tadı güzeldi.

Mavi renkteki içecek kadının önüne bırakıldığında kadın çekine-rek içecekten bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. Pistin olduğu tarafa doğru dönüp gözlerini etrafta dolaştırdı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Birden bana döndü. “Peki senin adın ne, *Yabancı?*”

“Adımın bir önemi var mı?”

“Tabii ki var. Gecemi birlikte geçireceğim adamın adını bilmem gerekiyor.”

Birden nefesim boğazımda takılı kaldı. Öz güveni sarsıcıydı. Faz-la cesurdu. Sanki planlıydı.

“Kendinden çok eminsin.”

Buruk bir şekilde gülümsedi. “Beni yatağa atmak istemediğini söyleyebilir misin?”

“Hayır, söyleyemem ancak sen neden ısrarla bunu istiyorsun?”

Ayağa kalkıp tam önümde durdu. Elimdeki bardağı alıp kafası-na dikti ve birkaç yudumda bitirdi. Yan tarafımdan uzanıp bardağı tezgâha bırakırken vanilya kokusu bana ulaştı. Tekrar geri çekildiğin-de gözleri biraz daha cesur bakıyordu. Elleri bacaklarımla temas etti-ğinde olduğum yerde kaskatı kaldım. Ten uyumu benim için önemli demiştin değil mi? Bu kadını kesinlikle yatağıma davet etmeliydim çünkü aramızdaki çekim elle tutulacak cinstendi.

Elleri bacaklarımdan yukarı doğru hareket ederken gözlerimi bir an olsun bana bakan gözlerden çekmedim. Dokunuşu istikrarlı bir şekilde devam ederken gözlerinden bir anlık geçen tedirginliği gör-düm. Bu yanıltı. Bu, *onun için yanıltı.*

Hızla ellerimi ellerinin üzerine koyarak onu durdurdum. Bana soru soran gözlerle baktı.

“Neden buradasın?” diye sordum, buz mavisi gözlerine bakarak.

Ellerini benden uzaklaştırdığında üşüdüğümü hissettim. “Olması gereken bu, erkeklerin beni yakıştırdığı şey bu, onlar için sadece bir objeyim. Amacına hizmet eden bir kadın olmaya karar verdim.”

Bana bir anda kendini açması şaşırtıcıydı. Yanıma ilk oturan kadından çok uzaktı şu an. Daha ürkek ve daha kırılgan görünüyordu.

“İnsanlar seni bir kalıba sokmak istiyor diye onların istediği kişi olmak zorunda değilsin. Biliyorum, güzellik çoğu zaman başına dert açıyor. İnan, bunu çok kötü bir şekilde deneyimledim.” *Kız kardeşim çok güzeldi ve gencecik yaşında tecavüze uğradı.* Barmene bir içki daha sipariş edip tekrar kadına yöneldim. “Ancak güçsüz olmak kader değil, seçimdir. Güçsüz olursan insanların seni uçurumun kenarına sürüklemesi çok kolay olur.” *Kız kardeşim çok güçsüzdü.*

Kadın, kendi içeceğinden bir yudum alırken sağ elinin bileğinde olan kelebek dövmesi dikkatimi çekti. Çok narin, çok hoş bir şeydi.

“Senin olayın ne? Madem benim gibi bir kadınla beraber olmayacaksın öyleyse neden buradasın? Beni ilk gördüğünde üzerime atlayacak gibi bakıyordun, diğerlerinden ne farkın var? Neden buradasın? Amacın bu gece bir kadınla birlikte olmak değil miydi?”

Oturuşumu dikleştirdim. Bir süre yüzünü inceledim. Neden ısrarla bunu istediğini çözmeye çalıştım. Sağ elini tutup kendime doğru çektim ve bileğinin iç kısmında, dövmesinin tam üzerinde başparmağımı dolaştırdım. Kelebek dövmesi gerçekten çok hoştu.

“Bak *Kelebek*,” dedim dövmesinden ilham alarak. Ona bu şekilde hitap etmek hoşuma gitmişti. “Diğerlerinden farklı olduğumu ima etmedim. Evet, bu gece buraya geliş amacım konusunda haklısın ama buraya gelen erkeklerden daha fazlasını bekleyemezsin. Kadınlar düşük öz güvenlerini göz ardı etmek için,” Etrafımızı işaret ettim. “Böyle bir yol seçiyorsa, benim yapacağım tek şey bunun nimetle-

rinden faydalanmaktır. Neticede ben bir erkeğim. Karşımdaki kadın zekâsı yerine bedeniyle hafızama kazınmak istiyorsa kollarım daima açık. Yine de aklım almıyor. Bir kadın zekâsıyla şeytana pabucunu ters giydirebilecekken o şeytanın, pabucundan başlayarak tüm kıyafetlerini çıkarmasını tercih ediyor. Kadınlar, gerçekten enteresan varlıklar. Ancak sen Kelebek, bedenle değil zekânla hafızalara kazınmalısın. İsteddiğin buyken aksini yapmamalısın.” Bileğini bırakıp içkime yöneldim ve büyük bir yudum aldım.

“Ancak aksini yapmak istiyorum. Hem de seninle.” Göz ucuyla ona baktım. “Neden ben?”

Omuz silkerek içeceğine yöneldi ve bir dikişte bitirdi. Gerçekten müthiş bir kadındı. Aksini iddia edemezdim ancak buraya ya da böyle bir ortama ait değildi.

“Eğer seni istemezsem ne yapacaksın, Kelebek?”

“Başka bir erkekle buradan ayrılmam çok zor olmayacaktır.” “Her erkekle aynı olmaz.”

Yine omuzunu silktilti. “*Işıklar kapanınca tüm bedenler aynıdır* diyen siz erkekler değil misiniz?”

“Affedersin ama bunu söyleyen erkekler, gevşek moronlardır.” Kı-kırdayarak barmene bir el işareti yaptı, ikimizin de içkisi tazelendi. “Seni neden ikna edemiyorum, Yabancı?”

Güldüm. Beni çoktan ikna ettiğinin farkında değil miydi?

“Öyleyse en azından güzel bir gece geçirmeme yardımcı ol. Benimle dans etmeye ne dersin?”

Tekrar güldüm. “Pekâlâ Kelebek.”

Arkasını dönüp piste doğru birkaç adım attı. Geriye dönüp bana elini uzattı. Fiziği muhteşemdi. *Gerçekten muhteşem.*

Piste geldiğimizde Luis Fonsi’nin Despacito şarkısının bilindik solosu çalmaya başladı. Kelebek ellerini çırparak, “Bu şarkıya bayılıyorum,” dediğinde tek kaşımı kaldırdım. “Neden?”

“Bilmem, çok sevimli sanki.”

Kahkaha attım. “Sözlerin anlamını biliyor musun?” Başını iki yana salladığında tekrar güldüm.

“Sözlerin anlamını bilseydin bence o kadar da sevimli bulmazdın Kelebek.” Ellerimi incecik beline sarıp onu kendime çektim. Müzik normalden daha yavaştı. Muhtemelen ayarlarıyla oynanmıştı.

“Şarkının sözlerinin anlamı ne?”

“Birkaç sözünü biliyorum sadece ama bilmelisin ki hiç masum bir şarkı değil. Örneğin bir yerinde labirentinin duvarına imza atmaktan bahsediyor. Sence *labirent* derken neyi kastediyor?”

Kelebek baştan ayağa kızarıırken bunun ne kadar da sevimli olduğunu düşündüm.

“Peki başka?”

“Girilmesi çok yasak kısımlarda olmaktan, karşısındakini çığlığa boğmaktan ve adını unutturmaktan bahsediyor. Sanırım böyleydi. Ya da buna yakın bir şey. Despacito, *yavaşça* demek bildiğim kadarıyla. Yavaşça boynunu koklamaktan, kulağına fısıldamaktan bahsettiği satırlar var. Şarkı kesinlikle çok güzel hatta muhteşem ama kesinlikle sevimli değil. Daha çok, *ateşli* bir şarkı.”

Kelebek kollarımda mümkünmüş gibi daha da kızarıırken onun böyle şeylere ne kadar da uzak olduğunu fark ettim.

Müziğin ritmiyle hafifçe salınıyorduk. Elleri omuzlarımda dolanıyordu. İncecik belini daha sıkı sarmak, onu kucağıma almak ve uzun bacaklarını belime dolamak istiyordum.

Onunla ilgili sayısız görüntü gözlerimin önünden geçerken, “Bana böyle bakmamalısın,” dedi.

“Nasıl bakıyorum?”

“Aptal değilim Yabancı. Beni arzuladığını biliyorum. Buraya ilk geldiğimde her ne kadar kararsız olsam da artık daha da kararlıyım. Aynı şeyi istiyoruz. Neden bunu değerlendirmiyorsun?”

Gerçekten de biraz gevşemiş görünüyordu ancak bir şarkıdan bile o kadar utanan bir kadın, nasıl böyle cesur olabilirdi ki?

“Karar vermeyi senin için kolaylaştıracam,” dediğinde dans etmeyi kestim.

Birden beni başımın arkasından kavrayıp kendisine çektiğinde onu öpmekten başka şansım yoktu. Temasımızla birlikte vücudum ateşe verilmiş gibi oldu. Saçlarımın arasındaki parmakları kasılırken onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm. Kısa ama etkili öpücüğümüz son bulduğunda dudaklarını benden uzaklaştırıp buz mavisi gözlerini benimkilerle birleştirdi.

Dudaklarımdan birkaç kelime firar etti. “Vay canına.”

Onu hızla kendime çekip daha istekli bir şekilde öptüm. Tekrar uzaklaştığımızda güzel gözleri hissettiği duyguların yoğunluğuyla buğulanmıştı. Pekâlâ, şu an hiç de masum görünmüyordu. İstekli ve cüretkâr bakışlardı bunlar ve hedef bendim.

“Ne düşünüyorsun? Buradan beraber mi çıkıyoruz yoksa ben şansımı başka adamlarla mı denemeliyim?”

Onu mümkünmüş gibi kendime daha çok bastırarak, “Sence buna izin verir miyim?” diye sordum. “Hadi, bir an önce buradan çıkalım.”

Bar tezgâhına yaklaşıp yeterince para bıraktım ve Kelebek’in elinden tutarak onu çıkışa yönlendirdim.

Dışarı çıkıp valeye aracımın getirilmesini rica ettiğimde Kelebek de kendi arabasını istedi. Ona soru soran gözlerle baktığımda, “Bu sona erdiğinde, kendim gidebilirim,” dedi. “Beni bırakmak zorunda kalmazsın.”

Çok fazla üzerinde durmadım. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim. Kendimi bir pislik gibi hissetmem gerekirken öyle hissetmiyordum. Bahsettiği erkeklerden farkım yoktu ancak o da bunu istiyordu. O yüzden, şimdilik bunu düşünmeyecektim.

Araçlarımız geldiğinde Kelebek benimkine beğeniyle baktı. Bu araba Poyraz’a bir iddia da kaptırdığım arabamdı ancak hâlâ ben kullanıyordum. Bu arabayla Öykü’nün aracına çarpmıştı. O gün aklıma

gelince istemsizce güldüm. Minicik bir kadın, dağ gibi arkadaşımı parmağında oynatıyordu ve Poyraz bundan hiç şikâyetçi değildi. Aksine çok mutluydu. Onun adına seviniyordum aslında. Mutluluğu hak ediyordu.

Yere yakın, siyah, spor araca bindiğimde Kelebek de kendi arabasına yöneldi.

Camı açıp, “Beni takip et,” diye seslendim ve vakit kaybetmeden yola çıktım.

Yakınlarda bir otel olmasına rağmen oraya gitmeyi reddettim. O özel bir kadındı ve özel davranılmayı hak ediyordu. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacak ve bir kadını evime götürecektim.

On beş dakikanın sonunda evime geldiğimizde arabayı bahçeye park edip hızla araçtan indim. O da aracını benimkinin yanına park edip yanıma geldi. İki bina yan tarafta Poyraz ve Öykü'nün evi vardı. Evim yapı olarak onların evinin aynısıydı. Anahtarları cebimden çıkarıp kapıyı açtığımda içeri girdiğimiz gibi Kelebek boynuma sarılarak dudaklarımdan öptü. İncecik belini kavrayarak onu yukarı kaldırdım ve duvara yasladım. Nazik davranmak istiyor ancak başaramıyordum. İrademin sınırındaydım.

“Beni mahvedeceksin Kelebek.”

Cevap vermedi. Sessizliği dikkatimi çekse de aklımı bununla meşgul edemeyecek kadar kaybolmuştum. Sarsak adımlarla yukarı çıktık ve yatak odama girdik. Basamaklardayken ceketim ve gömleğim yeri boylamıştı bile. Omuzlarımda ve bedenimin çeşitli yerlerinde dolaşan elleri çekingen olsa da bana harika şeyler hissettiriyordu.

Yatağın yanına geldiğimizde bir anlığına ondan uzaklaşıp baştan ayağa süzdüm. Elbisesi biraz daha yukarı sıyrılmıştı. Nefes kesiciydi. Buz mavisi gözleri, rengine tezat oluşturacak şekilde sıcacıktı. Onu kendime çekip elbisesinin arkasındaki fermuarı buldum ve yavaşça aşağıya çekmeye başladım. Nefes alıp verişinin sesi ortama hâkimdi. Heyecanı vücudundan dalga dalga yayılıyordu sanki. Benim de ondan farkım yoktu.

Elbisesi üzerinden süzölüp yeri boylarken vücudunun kusursuzluğu karşısında büyüledim. Onu kendime çektiğimde iç çekti. Tedirginliğini hissettim. Bir şeyler yanlış geldi. Evet, onu ciddi anlamda istiyordum ancak durma ihtiyacı hissettim.

Yüzüne düşen sarı saç tutamlarını kulağının arkasına ittim. “Sorun nedir?” Bakışlarını kaçırdınca çenesini nazıkçe kavrayıp onu bana bakmaya zorladım. “Söyle, Kelebek.”

“Sorun yok,” diyerek dudaklarıma yöneldiğinde hâkimiyetimi yeniden kaybettim.

Ne olduğunu anlayamadan yatağa geçmiştik bile. Üzerimizde tek bir kumaş parçası dahi yoktu.

Nihayet ona kavuşacağımı düşünürken gözüme bir şey takıldı. Buz mavisi gözlerinden süzülen bir damla yaş beni baştan ayağa sarstı. “Ne oluyor Kelebek?”

“Ben... Sadece korkuyorum. Ben daha önce hiç...” dediğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

Evet, masum olduğunun farkındaydım ama ben masumiyeti bacak arasında arayan tiplerden değildim. Kastettiğim şey ruhunun masum olmasıydı. Deneyimsiz olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

“Hiç tanımadığın bir adama bekâretini verecek kadar ne yaşadın ki sen?”

Bakışlarını kaçırdı. Bir damla yaş daha özgürlüğünü ilan ettiğinde ondan uzaklaşıp yatakta doğruldum. “Git Kelebek.”

Buz mavisi gözleri benimkileri bulurken şaşkınlıkla irileşti. “Hayır.”

“Ben bunu yapamam. Sakın o bara dönme. Sen öyle bir kadın değilsin. Daha iyisine layıksın. Şimdi, git.”

Yatakta doğrulup çarşafı üzerine kapattı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Sana o adamlar gibi davrandığım için üzgünüm ama hâlâ gitmek için şansın varken git ve ben de o adamlardan birazcık farkım olduğunu hissedeyim.”

“Sen zaten farklısın,” dedi buruk bir tebessümle.

Hafifçe gülümsedim. “Sana birkaç öneri Kelebek; âşık olmadığın bir adama kendini teslim etme. Sakın o bara geri dönme. Bir daha böyle saçma bir şeye kalkışma. Bu zamana kadar neyi beklediysen o şeyi beklemeye devam et. Ve lütfen, artık git yoksa her şey için çok geç olacak.”

Bir süre yüzümü inceleyip yataktan kalktı. Çevresine çarşafı dolayıp kendini örttü ve yerden kıyafetlerini aldı. “Şey... Koridorda giyinirim.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Tam kapıdan çıkarken omuzunun üzerinden geriye doğru baktı.

“Hoşça kal Yabancı. Bana ikinci bir şans verdiğin için ve tüm erkeklerin aynı olmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim. Hoşça kal.”

Gülümsedim. “Hoşça kal Kelebek.”

Ve gitti. O odadan çıktığı gibi dizginlerim ve mantığım geri döndü. Bedenim sakinleşirken kendimi yatağa bıraktım. Vanilya kokusu kısacık zamanda yastığıma sinmişti. Gülümsedim. Keşke başka bir zaman, başka bir yerde, başka bir amaçla tanışmış olsaydık. Bu geceki şartlar, olayı az önceki boyuta taşımıştı. Oysa onu gerçekten tanımak isterdim. Neden böyle saçma bir başkaldırıda bulunduğunu öğrenmek isterdim. Onu, buna iten sebeplerden korumak isterdim. Ama tüm bunlar için çok geçti. Aşağıdan gelen kapı kapanma sesi ve dışarıdan gelen arabanın harekete geçme sesi işkenceden farksızdı. Gitmişti işte. Numarasını bile almadığım için kendimi suçlu hissettim. Bunu akıl etmeye fırsatım olmamıştı. O isterse beni bulabilirdi. Evimi biliyordu ama muhtemelen bulmayacaktı.

Ellerimi başımın altında birleştirip tavana baktım. “Hoşça kal Kelebek. Seni tanımamak bile güzeldi.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Öykü

Midemde hissettiğim tuhaf kasılmayla gözlerimi açtım. Birden öğürmeye başladım. Ağzıma safra tadı gelince hızla yatakta doğrulup kalktım, lavaboya koştum. Klozete eğildiğimde öğürme şiddetimin de artmıştı. Kustum. Kustum ve kustum. Birden saçlarımda nazık bir dokunuş hissettim.

Poyraz saçlarımı ensemden toplayıp sırtımı sıvazladı. “Hastaneye gidelim mi?” diye sordu telaşlı bir sesle.

Başımı belli belirsiz iki yana salladım. Nihayet midem tamamen boşaldığında doğruldum. Sifonu çekip elimi yüzümü yıkadım. Poyraz saçlarımı serbest bırakırken havluyla kendimi kuruladım. Ağzımın içi bütün gece alkol aldıktan sonra sabah uyandığımda nasıl oluyorsam aynen öyleydi. Şey... *Ceset gibi?*

Poyraz endişeli gözlerini benimkilerle birleştirdi. “Öykü, doktora gidelim lütfen.”

“Hayır, gerek yok. Sabah bulantıları ve kusmaları ilk üç ayda en sık rastlanan şey.”

Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı. “Duş almam gerek,” dedim.

Benden uzaklaştığında gözlerinden anlık bir parıldama geçse de beni banyoda yalnız bırakıp çıktı.

Duş alıp dişlerimi iyice fırçaladım. Bornozumla banyodan çıktığımda Poyraz’ı yatak odasında göremedim. Muhtemelen o da aşağıda ya da yan odada duş alıyordu.

Saçlarımı kurutup giyinme odasına yöneldim ve hızla üzerimi giyindim. Tekrar yatak odasına döndüğümde Poyraz da yatak odasına giriyordu. Bakışlarımız bir anlığına kesişti ve Poyraz başka bir tarafa baktı. Bir sorun vardı. Üzerindeki gerilim dalga dalga yayılıyor, sanki havaya karışıyordu.

“Sorun nedir?”

Derin bir iç çekip, “Hiçbir şey,” dedi. “Sadece keyfim yok, o kadar. Bugün işe gitmesek mi?”

“Sevgilim, patron olmamız kafamıza göre izin yapacağımız anlamına gelmez. Üstelik bugün Meyra ile görüşmen var, unutma.”

Poyraz, küçük bir çocuk gibi oflayıp puflarken bu hâlinin ne kadar sevimli olduğunu düşündüm. Belki de tavrını yanlış yorumlamıştım. Belki sadece benimle evde kalmak istiyordu.

“Öyleyse ben gideyim, görüşmeyi yapayım ve geri döneyim.”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, ikimiz de işe gideceğiz.”

Giysi odasına girerek gözden kayboldu. Beş dakika sonra yanıma geldiğinde nefes kesici bir hâle bürünmüştü. Gerçi bu adam her hâliyle nefes kesiciydi.

Evden çıktığımızda Tolga kapının önünde bekliyordu. Beni gördüğü gibi yanıma gelip, “Nasılsın Öykü?” diye sordu. Bu, sıradan bir hâl hatır sormak değildi. Sanki gerçekten nasıl olduğumu merak ediyordu.

"İyiym. Sorun nedir?"

Tolga, bakışlarını omuzumun üzerinden bir noktaya sabitleyince Poyraz'a baktığını anladım. Aralarında sözsüz bir iletişim geçiyor gibiydi.

Tolga hızla tavrını değiştirdi ve gülümsedi. "Bir sorun yok."

Yüzünü inceleyip bir detay aradım ama yoktu. Çok önemsemeyip arkamı döndüm ve Poyraz'ın iki yanağından da öpüp vedalaştım.

Tam arabama binecekken Tolga yanıma geldi. "Seni ben götüreyim."

"Hayır, ben giderim."

"Lütfen, Öykü."

Kaşlarımı çatıp önce ona ardından da Poyraz'a baktım. Burada neler oluyordu böyle? Poyraz çoktan Tolga'ya, bana yaklaştığı için kızmalıydı ama sakın duruşunu koruyordu. Tolga ise her zamankinden daha ilgiliydi. Samimi bir ilgiydi. Hamileyim diye mi?

"Sizin sorunuz ne?"

İkisi de küçük bir çocuk gibi bakışlarını kaçırdı. Poyraz elini lacivert kumaş pantolonunun cebine sokup, "Tolga'yla git," dedi. "Miden kötü, araba kullanırken sorun yaşama. En azından bugünlük..."

Sinirle bir iç çektim. "Pekâlâ!"

Arka koltuğun kapısını açıp araca yerleştim. Tolga da sürücü koltuğuna yerleştğinde hızla yola çıktık.

İş yerine varmamız çok uzun sürmemişti. Tolga, arabayı şirketin kapalı otoparkına park edip arabadan indi ve kapımı açıp inmeme yardım etti. Asansörlere doğru yürürken peşimden geliyordu.

Geriye doğru döndüm. "Artık git Tolga. Ofise kendim gidebilirim."

"Sana eşlik edeyim."

Küçük bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurmak istiyordum ama yapmadım. Onun yerine asansöre doğru yürüdüm ve kabinin yanı-

na geldiğimde duvardaki panelden düğmeye bastım. Çok geçmeden asansör geldi ve Tolga ile beraber yönetim katına çıktık.

Asansör kabininden ayrıldığımızda yönetim katının her zaman-
kinden daha kalabalık olduğunu fark ettim. Tüm bakışlar üzerime
çevrilmişti. Tolga elini sırtıma yerleştirip beni ofisime yönlendirdi-
ğinde şaşkındım.

Ofise girdiğimizde hışımla ona döndüm. “Sen ne yaptığını sanı-
yorsun? Bu tavrın ne Tolga?”

“Hiçbir şey. Seni güvenle ofisine getirdim işte. Kafeine ihtiyacım
var Öykü. Beraber kahve içmeye ne dersin?”

Tolga'nın tuhaf tavrı gözümde kaçmasa da çok irdelememeye
karar verdim. Masamın arkasına geçip ofis telefonundan asistanı-
mı arayıp iki kahve getirmesini rica ettim ve koltuğuma oturdum.
Tolga, masanın önündeki tekli koltuklardan birine yayıldı ve gözle-
rini ovuşturdu. Aslında yorgun görünüyordu. Sabahki karmaşadan
uzaklaşmak için yeni bir yol denemeye karar verdim. Sohbet iyi bir
seçimdi.

“Yorucu bir gece miydi?”

Dikkatle bana baktı. “*Uykusuz bir gece* demek daha doğru olur.”

“Neden uyumadın?”

Belli belirsiz güldü. “Buz mavisi gözlere sahip bir kadını düşünüp
durdum.”

Şaşırmıştım. Tolga'nın özel hayatına dair bir şey bilmiyordum.
Gerçi onun hakkında bildiğim tek şey geçmişte polis olduğu ve bir
sebepten ötürü mesleği bıraktığıydı.

“Bu buz mavisi gözlere sahip olan kadın, özel biri mi?”

Yine gülümsedi. “Sanırım öyle. Bütün gece onu düşünmekten
gözümde uyku girmediydi.” Bir an duraksadı ve başını iki yana salladı.
“Oturmuş seninle kız sohbeti yapıyorum.”

Güldüm. “Seni ilk kez yorgun gördüm doğrusu. Sürekli çevre-

mizdesin ve lanet olası makine gibi hiç yorulmuyorsun. Uyuduğundan ya da bir evin olduğundan bile şüpheliyim.”

Güldü. “Tabii ki uyuyorum Öykü ve tabii ki evim var. Hatta evim sizinkine oldukça yakın. İki bina yanınızdayım.”

Birden şaşkınlıkla ona baktım. Bizim evimizin sırasındaki bütün evler bizimkiyle aynı yapıya sahipti. Tolga, Poyraz’dan kaç para alıyordu ki öyle bir evi vardı?

Düşüncelerimi anlamış gibi, “Hadi o evi nasıl aldığımı sor,” dedi. Utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Tolga kısa bir kahkahanın ardından, “Utanmana gerek yok,” dedi. “Ancak ben sandığın gibi geçimimi Poyraz’dan sağlamıyorum. Hatta ondan para almıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Ben varlıklı bir adamım Öykü. Geçmişte polirken aynı zamanda aile şirketinde çalışıyordum. Zor zamanlardı. Günde iki saat uyuyordum neredeyse. Gecelerim ve gündüzlerim birbirine karışmıştı. Polis olmak en büyük hayalimdi ancak babamın mirasına da sahip çıkmam gerekiyordu. Çok fazla para kazandım ve harcamaya fırsat bulamadım. Şimdi o iki işi de yapmıyorum ve geçmişte kazandıklarımı harcıyorum.”

Çok şaşırmıştım. “Peki şirketine ne oldu?”

Omuz silkti. “Her zaman annem işlerin başındaydı. Ben o zamanlar sadece tasarım yapıyordum.” Hüzünlü bir havaya büründü. Tolga’nın hiç bu kadar derin bir adam olduğunu düşünmemiştim.

Elinde olan telefonu dikkatimi çekti. Parmakları sürekli ekranda dolaşıyordu. Mesajlaşıyor muydu o?

Muzip bir tavırla, “Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordum.

“Kocanla... Adamın istekleri bitmiyor.”

Güldüm. “Buz mavisi gözlere sahip bir kadınla yazışıyorsun sanmıştım.”

Yüzüme bakıp, “Keşke,” dedi. Sonra yine telefona yöneldi.

Birden kapım tıklatılınca, “Girin!” diye seslendim.

Asistanım küçük bir tepsinin içinde kahvelerimizi taşıyordu. İçeri girdi ve Tolga'nın önündeki masaya kahvelerden birini bıraktı. Ardından benim masama da kahvemi bıraktı ve “İyi misiniz Öykü Hanım?” diye sordu.

Merakla kaşlarımı çattım. “Evet, Elif.”

Elif tedirgince tepsiyi önünde tutup, “Haddime değil ama lütfen söylememe izin verin,” dedi. “Sizi kısa bir süredir tanıyorum ama iyi biri olduğunuzu hissediyorum ve o gazetede yazanlar...” demişti ki Tolga büyük bir gürültüyle yerinden kalktı. Fincanı yere düşmüştü.

“Affedersin!” diyerek yere eğildi ve fincanın parçalarını toplamaya başladı. Elif de yere eğilip ona yardım etti.

Tolga kırık parçaları Elif'in tuttuğu tepsinin içine bırakıp tekrar koltuğuna oturdu. Tedirginliği gözlerinden okunuyordu.

“Elif, burayı temizlemesi için birini gönderebilir misin?”

Asistanım başını olumlu anlamda sallayıp doğruldu ve hızlı adımlarla odamdan çıktı. Tolga'ya göz ucuyla baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bir şeyler dönüyordu. O kahve dökülme olayı kasten yapılmış bir şey gibiydi sanki.

Telefonumdan yükselen zil sesi odadaki sessizliği böldü. Masanın üzerine bıraktığım küçük el çantamın içinden telefonumu çıkarıp ekrana baktığımda Melike'nin aradığını gördüm. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim tatlım?”

“Öykü, nasılsın? Tanrım! Hemen yanına geliyorum lütfen sakın ol!”

Kaşlarımı çattım. “Melike ben gayet iyiyim ve sakinim. Neden herkes nasıl olduğumu sorup duruyor?”

Melike'den bir süre ses gelmedi. Tolga huzursuzca koltukta kıpırdandı. “Görmedin mi?” diye sordu Melike.

“Neyi?”

Telaşlı bir sesle, “Hiç, hiçbir şey tatlım,” dedi. “Ben seni arayacağım,” dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

Telefonu masanın üzerine bırakıp bakışlarımı Tolga’ya çevirdim. “Neler oluyor?”

Sorum karşısında tepkisiz kalışı sinir katsayımı devasa bir boyuta ulaştırdı. Koltuğumdan kalkıp masanın arkasından çıktım. Tam kapıya yönelmiştim ki Tolga kolumdan tutup beni durdurdu. Yanıma geldiğini bile hissetmemiştim.

“Poyraz birazdan gelecek Öykü. Lütfen o gelene kadar buradan çıkma.”

“Poyraz neden gelecek?”

Cevap vermedi. Kolumu elinden kurtarıp kapıyı açtım. Ofisin dışına çıktığımda Poyraz ile burun buruna geldim. Beni iterek ofise geri götürdü. Karşı çıkmaya, onu itmeye çalışsam da devasa cüssesi karşısında güçsüzdüm.

“Öykü, bir durur musun?”

Buz gibi sesi karşısında hareket etmeyi kestim. “Sen işe gitmedin mi? Neden buradasın?”

“Gitmedim, tam arkanızdaydım. Halletmem gereken birkaç şey, yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. Şimdi beni dikkatle dinlemeni istiyorum.”

Korkuyordum. Duyacağım şey kesinlikle iyi bir şey değildi. Poyraz beni geri geri yürüterek masanın önündeki tekli koltuklardan birine oturttu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Poyraz bana cevap vermeden, “Tolga müsaade et ve dediklerimi yap,” dedi. Tolga hızla dışarı çıktı ve arkasından kapıyı çekip kapattı.

“Sevgilim, şimdi beni sakince dinlemeni istiyorum. Öncelikle bilmelisin ki çevrendeki kimse senin hakkında yanlış düşünmüyor.

Seni tanıyan herkes neyin doğru olduğunu biliyor. Utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok.”

Korkuyordum. İliklerime kadar korkuyordum. Poyraz’ın gözlerinde adını bilmediğim duygular dans ediyordu. Dudaklarından çıkacak şeyler beni çok üzecekti, biliyordum.

“Söyle,” dedim. Sesim fısıltıdan farksız çıkmıştı.

“Üzgünüm. Bunu senden saklamak isterdim ama önünde sonunda öğreneceksin. Benden duyman gerekiyor.”

Başımı olumlu anlamda salladım. Önümde yere çöktü. Kucağımda kavuşturduğum ellerimi sıcacık avuçlarına aldı ve güç vermek ister gibi hafifçe sıktı.

Derin bir nefes alıp verdi. “Kim olduğunu bilmediğim birisi, seninle ilgili haber yapmış. Haberi kimin yazdığı belli ama kaynak bilinmiyor. Tolga araştıracak, onun için gitti. Haberi kaldırmaları için gerekli her yeri aradım ancak bugün basılan gazetelerin her birini toplatmamın bir yolu yok. Yine de internet platformunda yayımlanan haber birkaç saate tamamen kaldırılmış olacak. Bunu yapan kişiyi bulacağız, emin ol.”

Zorlukla yutkundum. Beni üzebilecek tek bir haber olabilirdi. Geçmişimden kalan, beni mahvedebilecek tek bir şey... Yakınlarım dışında kimsenin bilmediği, devletin koruması altında gizli tutulan ve ulaşılması oldukça zor olan tek bir bilgi.

“Üvey babanın sana karşı uyguladığı istismarı haber yapmışlar.” Dünyam başıma yıkıldı. Zaman durdu. Her şey durdu. Ellerimi tutan Poyraz’ın ellerini hissetmiyordum. Ağlamıyordum, *ağlayamıyordum*. Sessizlik sağır edecek cinstendi. Kalbim birkaç ritim kaçırdı ve ben nefes almayı unuttum. İçimde, çok derinlerde olan acı hızla yüzeye çıkıyordu. Kendimden nefret ettiğim, insanlardan nefret ettiğim günler hızla geri geliyordu sanki.

En tiksindirici şey insanların bana acıyarak bakmasıydı. Acınacak bir şey değildi bu. Benim yardıma ihtiyacım yoktu, bunun için geç kalınmıştı. Asıl ihtiyacım olan şey adaletti. O şerefsiz acı çekerek öl-

müştü. Aylarca gazeteler bunu yazmıştı. Ceza evinde ona da tecavüz edilmişti. İç organları parçalanmıştı. Henüz canlıyken hadım edilmişti. Günlerce işkenceye maruz kalmıştı. Bunu yapan mahkûmlar benim için fazladan hapis yatmışlardı. O şerefsiz öldükten sonra her birini ziyaret etmiştim. Hiçbirisi yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu ve saklamadıkları tek suç buydu. Hepsi ifadesine kan dondurucu detayları eklemişti. Yine de yaşananlar geri alınamazdı. Adalet, böyle sağlanamazdı. Ölüm, onun için kurtuluştı, adalet değil. Peki ben? Ömür boyu ruhuma işlemiş olan o kara lekeyi taşıyacaktım. Belki ara sıra yok sayacaktım ama asla unutmayacaktım. Çözüm, bunun önüne geçilmesiydi. Yapılmadı. İnsanlar geç kalmışlıklarını telafi etmek için bana acı dolu gözlerle bakmayı tercih ettiler. İğrençti. Sanki benim acımı paylaşıyormuş gibi davranmaları iğrençti. O adam bana defalarca acı çektirirken ben yapayalnızdım. Beni nasıl anlayabilirlerdi ki?

“Öykü, nefes al! Yalvarırım!”

Hava ciğerlerime akın ederken boğazım yandı. “Bir şey söyle!”

Ne söylenebilirdi ki? Sakince ayağa kalktım. Poyraz beni izlemekle yetindi. Masamın arkasına geçip bilgisayarımı açtım. İnternette bağlanıp arama çubuğuna *Öykü Aksu* yazdım ve arama butonuna tıkladım. Çıkan ilk haberi açtım. Poyraz yanıma geldi ve elini omzuma yasladı. Beni engellemedi. Tek başıma olmadığımı hissettiriyordu sadece. Haber başlığı bile mide bulandırıcıydı. Yavaşça satırları okudum.

ÜVEY BABADAN CİNSEL İSTİSMAR

Madenci Şirketler Topluluğu'nun yöneticisi Öykü Aksu, bu sefer tüyler ürperten bir gerçekle karşımıza çıkıyor.

Kaynağımızdan aldığımız bilgilere göre, kendisi on yaşındayken adı gizli tutulan üvey babası tarafından üç yıl boyunca cinsel istismara maruz kalmış. Mahkeme kararıyla hapse atılan üvey baba, koğuşunda yatan mahkûmlar tarafından katledilmiş ve cinayete kurban gitmiş.

Birkaç ay önce evlilik yapan ve Ulusoy Holding'in yöneticisi olan, eşi

Poyraz Ulusoy ile ortaklığa imza atan Aksu, başarılı ve güçlü bir iş kadını profili çizse de aslında öyle olmadığını çok acı bir şekilde gösterdi bize.

Kaynağımızdan aldığımız bilgiler doğrultusunda Poyraz Ulusoy ile işe dayalı bir anlaşma evliliği yaptığı ve on iki yıl gördüğü psikolojik tedaviye rağmen bu trajediyi atlatamayıp hâlâ erkeklere düşman olduğunu öğrendik. Nitekim Ulusoy'un daha evliliklerinin ertesi günü skandal olan aldatma girişimi, bu evliliğin sahte olduğunun işaretlerinden sadece birisi.

On iki yıl önce başına gelen bu talihsiz olay için Öykü Aksu'ya üzgünlüğümüzü belirtir hayatına normal bir şekilde devam edebilmesi için iyi dileklerimizi sunarız.

Birden gözlerimin önüne bir perde çöktü ve çok geçmeden karanlığa gömüldüm.

Bileklerinde kelepçelervar. Yanında iki üniformalı adam, onu çekiyorlar. O ise bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen küçük kız, asıl ceza çeken sen olacaksın! Yaşadıklarımız yakanı bırakmayacak. Hiçbir adam üvey babasının dokunduğu kızla birlikte olmak istemez. Unutmayacaksın. Sana unutturmayacaklar! Zaten beni unutamazsın."

İki görevli onu yaka paça bir araca sokuyor. Ağlamıyorum. Uzun zamandır ağlamıyorum. Lerzan teyzem elimi tutuyor.

"Buraya gelmemeliydin," diyor Lerzan teyzem.

Ona bakıyorum. Anneme çok benziyor. Dizlerinin üzerine çöküp bana sımsıkı sarılıyor. Sırtımda acı hissediyorum. O adamın vurduğu yerler çok acıyor. İz kalmasın diye sırtıma önce kalın bir kumaş koyuyor ve ardından demir bir sopayla vuruyordu. Morluklar zamanla geçiyor ama uzun bir süre çok acıyordu.

"Konuşmayacak mısın Öykü?"

Başımı iki yana sallıyorum. Konuşmayı uzun bir süre düşünmüyorum.

Hem de çok uzun bir süre.

Rüyam kara bir sis bulutu gibiydi ancak dağılarak benden uzaklaştı. Kulağımın dibinde konuşan insanların sesini duyuyordum. İlk dikkatimi çeken annemin telaşlı sesi oldu. Ne zaman uyanacağıma dair bir şey soruyordu. Uyuyor muydum? Ne zamandır? Poyraz ve Nehir ablanın da sesi yakınımnda yankılanıyordu.

Gözlerimi yavaşça araladım ve başımda dikilmekte olan üç kişiyi gördüm. Annem yaşlı gözlerini bana dikmişti. Poyraz bir elimi tutuyordu. Nehir abla ise annemin yanında bana endişeyle bakıyordu.

"Şükürler olsun!" diyen anneme dikkatle baktım. "Ağlama," dedim çatallaşan sesimle.

Yatakta doğrulmaya çalıştığımda hastane odasında olduğumu fark ettim.

Poyraz kalkmama yardım etti.

"Ne oldu bana? Neden buradayım?"

"Bayıldın Öykü'm."

Ayaklarımı yatağın yan tarafından sarkıttım. Annem önüme geldi ve bana sarıldı.

"Üzülme anne, iyi olacağım," dedim sırtını sıvazlarken. Benden uzaklaştığında bakışlarımı Poyraz'a çevirip, "Beni evimize götür," dedim.

"Tamam güzelim."

Nehir ablayla da sarıldıktan sonra ayağa kalktım. Doktorumdan bebeğimin gayet iyi olduğu bilgisini alınca bir nebze olsun rahatlamıştım. Geçmişin karanlığı üzerimde dolaşıyordu ama biliyordum, geçecekti. Ben güçlü bir kadındım ve yanımda artık Poyraz vardı. Eskisinden daha da güçlüydüm.

Eve geldiğimizde çok geçmeden Melike ve Meyra beni ziyarete gelmişti. Poyraz'ın anne ve babası, annem, Nehir abla ve ne tuhaftır Derin bile buradaydı. Bildiğime göre onu Nehir abla getirmişti. O kadar bitkin hissediyordum ki bununla uğraşacak hâlim yoktu. Nehir abla bu konuda bir şey bilmediği için de onu üzecek bir şey yapmak istemiyordum.

İşin iyi tarafı kimse bana acınası bir şekilde bakmıyordu. Beni anlamaya çalışıyorlardı. Omuzlarımdaki yükü paylaşmaya çalışıyor ve destek oluyorlardı.

Onların gitmesini beklemeden yatak odasına çıktım. Yatağa geçip minicik bir kız gibi tortop oldum.

Poyraz herkesi yolcu ettikten sonra yanıma gelip yatağa uzandı ve beni güvenli kollarına aldı. "Seninle gurur duyuyorum. Haddime değil ama gurur duyuyorum işte. Sana, karakterine hayranım. Ayaklarının üzerinde sapasağlam duruşuna hayranım."

Ona doğru dönüp başımı göğsüne gömdüm. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edecek bir şey yok. Geçmişini geri almak için neler vermezdim ama yapamam. Yapabileceğim tek şey artık seni her şeyden koruyacağıma dair söz vermek."

"Bu yeterli."

Bana daha sıkı sarıldı. "Haberini kimin yaptığını Tolga araştırıyor."

"Sahi, o nerede?" Onu bugün ofisimden çıktığından beri görmemiştım.

"Birkaç adam pataklıyor muhtemelen. Aslında ona katılmayı çok istiyorum ama senin yanında olmam gerekiyor."

Yanımda olduğu için ona minnettardım. "Geçecek Poyraz. Sen yanımdasın ya, bu bana yeter."

"Hep yanımdayım sevgilim. Beraber atlatacağız. Yine de bu haberi yapan veya yaptıran her kimse, onu bulacağım ve canına okuyacağım."

"Ne önemi var ki? İnsanların ne düşündüğünü önemsemeyi bı-

rakalı çok oldu. Tek üzüldüğüm onların bana acıyarak bakması ama böyle şeyler çabuk unutulur. Böyle şeyleri görmezden gelmek en kolaydır. Vicdanları rahat bir şekilde uykuya dalmalarının tek yolu, bunu unutmaktır.”

Onun huzur dolu kokusunu içime çektim. Saçlarımı okşadı uzun bir süre.

Gözlerimi yumdum. Gececekti. Geçmek zorundaydı.

Canımın eskisi kadar acımadığını fark ettim. Unutmayacaktım. Her zaman geçmişimin bir parçası olacaktı bu olay ama beni dağıtmasına da izin vermeyecektim. Bugün, geçmişte ölen çocukluğumun yasını tutacaktım ancak yarın tekrar güçlü bir şekilde ayakta olacaktım. Zaman her şeyin ilacıydı ve benim ihtiyacım olan tek şey, zamandı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Poyraz

Öykü her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Haberin çıkmasının üzerinden sadece birkaç gün geçmesine rağmen hızla toparlanmıştı. Bu kadarını beklemiyordum. Bekleyemezdim. Yine beni şaşırtmaya devam ediyordu. Hayata karşı güçlü duruşu, ona olan hayranlığımı devasa bir boyuta ulaştırıyordu.

Tolga hâlâ ortalıkta yoktu. Ara sıra beni arayıp gelişmeler hakkında haber veriyordu ama henüz net bir bilgiye ulaşamamıştık. Haberi yapan kişiyi çoktan sorguya çekmiştik ve kabul etmeliyim ki Tolga adamın canına okumuştı. Adam ona bilgileri veren kişiyi tanımadığını, dahası hiç yüz yüze gelmediklerini söylemişti. Maalesef doğruyu söylediğinin farkındaydık.

Öykü, bu meselenin üzerinde durmamam konusunda beni uyar-
sa da umursamıyordum. Onun üzülmesine sebep olan kişiyi cezalandırmak için bitmez tükenmez bir arzu hissediyordum. Öte yandan Tolga bu meseleyi fazla benimsemişti. Öykü'nün, kendi kız kar-

deşiyle benzer şeyleri yaşamış olması hatta ykw'nun daha fazlasına katlanmak zorunda kalmış olması onu da etkilemişti. Bu durumdan şikâyetçi değildim, karımı tek başıma koruyabileceğimi bilsem de çevresinde ona değer veren kişilerin olması beni daha huzurlu bir adam yapardı.

ykw'nun arkadaşları Melike ve Meyra, moral olsun diye onu bu gece dışarı çıkarmışlardı. Yanlarında beni istememişlerdi çünkü kızlar gecesi yapacaklardı. Ancak yine de tedbiri elden bırakmamış ve peşlerine yaklaşık on adamımı takmıştım. Vural olduğunu tahmin ettiğim dışmanım bizim için hâlâ bir tehditti.

Bugün ondan bir mektup almıştım. Bakışlarımı önümdeki sehpanın üzerinde duran yıpranmış beyaz zarfa çevirdim. ykw ve arkadaşları gideli neredeyse on dakika olmuştu. Tüm gün bu mektubu okumak istesem de bir türlü fırsat bulamamıştım ancak nihayet yalnız kalabilmiştim ve okumak için en doğru zaman dilimindeydim.

Uzanıp zarfı aldım ve kenarını yırtarak içindeki kâğıdı çıkardım. Zarf, bugün öğlen saatlerinde bir postacıyla gelmişti. Postacının bir firmayla çalıştığını sanmıyordum. Zira ne üniformalıydı ne de teslim etmesi gereken başka bir dosya varmış gibi görünüyordu. Adamlarım onu içeri almadan önce üzerini iyice aramış ve bir tane silah bile bulamamıştı. Sadece bir eliydi işte. Hiçbir şeyden haberi olmadığı da aşikârdı.

İkiye katlanmış kâğıdı açtım ve yazılanları okumaya başladım.

Ulusoy,

Aradığın şeyin cevabı bende. Karın hakkında haber yapan kişinin kim olduğunu biliyorum. Seninle bir anlaşma yapalım. Benim kim olduğumu araştırmayı bırak, ben de sana haberi yapan kişiye vereyim. Benim kim olduğumu bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Sandığın kişi, benim her yere uzanan ellerimden sadece birisi. Üstelik o kişi, neyin içinde olduğunu bile bilmiyor. Tek bildiği çocukluğundan beri içinde büyüttüğü kin için senden intikam almasına yardım ettiğim. Oysa o, sadece

bir piyon. Oyun yeni başlıyor. Cevabını, yarın sana göndereceğim kurye ile bana ilet. Nereye gidersen git kuryem seni bulur. Şimdilik kimliğimi öğrenmene izin veremem ancak çok yakında karşılaşacağız, merak etme.

Kâğıdı elimde buruşturup sıkıca tuttum. Dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp gözlerimi ovuşturdum. Tabii ki teklifini kabul etmeyecektim. Onu aramayı bırakamazdım. Vural denen herifin bu işin içinde olduğuna artık emindim ancak onun birine hizmet edebileceği aklımın ucundan geçmemiştir. Ya bu bir blöftü ya da gerçektir, bilmiyordum.

“Tanrım! Adam dövmeyi özlemişim!”

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirince bahçeden direkt salona açılan kapının girişinde dikilmekte olan Tolga’yı gördüm. Dağılmış görünüyordu. Üstündeki kire, pasa aldanmadan yanıma çöktü. Öykü bu koltuğu çok seviyor, umarım kirlendiği için kızmaz.

“Beni özledin mi şekerparem?”

Güldüm. Onu birkaç gündür görmemiştım ve yokluğu hissediliyordu. Hayatımın olmazsa olmazlarından biriydi ve dostluğumuz daimiydi. “Gizemli düşmanımdan bir mektup aldım,” diyerek elimde buruş buruş olan kâğıt yumağını ona uzattım.

“Bunu taşla falan pencereden mi attılar? Çok romantik.”

“Uzatma da bak.”

Buruşmuş kâğıdı özenle açtı ve satırları okumaya başladı. Nihayet okumayı bitirip bana döndüğünde, “Ona istediğini vermediğini söyle,” dedi. “Bu mektup ne zaman geldi? Bir cevap vermedin, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“İyi, buna sevindim çünkü aradığımız kişiyi bulduk.”

Hızla yerimden kalktım. “Kim?”

Kahkaha atmaya başladı. “Bunca zahmete boş yere girdik dostum,” dedi ve gülmeye devam etti.

“Uzatma da kim olduğunu söyle!”

Kapıyı tıkladıp beklemeye başladım. Tolga'nın beni getirdiği otel oldukça elit bir yerdi. *Bilmem kaç yıldızlı bir oteldi.* Tam ona göreymi, her zaman lükse düşküncü.

Kapıyı tekrar tıkladım, bu defa sertçe. Tolga yanımda huzursuzca kıpırdandı.

Kapının arkasından nihayet ses duyuldu. "Kim o?"

"Benim, Poyraz. Aç kapıyı."

Kapı birden aralandı ve iri kahverengi gözler benimkilere kenetlendi. Kısa bir anlığına şehvetle gülümsese de Tolga'yı fark ettiği gibi gülümsemesi yüzünde dondu. Yine de istifini bozmadan, "Bu ziyareti neye borçluyuz?" diye sordu. "Yoksa nihayet doğru kararı mı verdin?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Hayır, henüz doğru kararı vermedim. İki şık arasında gidip geliyorum. Birincisi, seni öldürene kadar dövmek, ikincisi seni öldürene kadar dövmesi için Tolga'ya vermek. Ne dersin Derin?"

Kapıyı itip içeri girdim. Derin karşı çıkmadan geri geri gitmeye başladı.

Gözlerindeki korkuyu gördüm. "Ne demek istiyorsun Poyraz?"

Tolga, "Bak bence ikinci şıkkı seçme Derin," dedi. "İnan bana senin için hiç iyi olmaz."

Ona doğru döndüm. "Seçim hakkı benim dostum."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Affedersin."

Tabii ki onu dövmeyecektim, Tolga da öyle. Bunu her ne kadar istesem de yapmamak için iki sebebim vardı. Birincisi, kadınlara uygulanan şiddet en karşı olduğum şeydi. Gücü yetmeyecek biri karşısında üstünlük sağlamaya çalışmak bir adama yakışmazdı. Öte yan-

dan konu cinsiyet bile değildi. Neticede bir erkekten katbekat güçlü olan kadınlar da vardı. İkincisi, cezasını Öykü kesmeliydi, yani ona denk olan birisi.

Tekrar Derin'e yönelip ona tepeden bir bakış attım. "Sadece merak ediyorum Derin, neden yaptın?"

"Ne yaptım ki?"

Alayla güldüm. "Haberini senin verdiğini biliyorum. Bu bilgiye nasıl ulaştığını daha sonra soracağım ancak merak ettiğim şey nedeni."

Derin geri geri giderek duvara yaslandı ve yavaşça çökerek yere oturdu. Benden tarafa bakmıyordu bile. Gözlerine bir perde inmiş gibi boş boş etrafa bakıyordu. "Kıskandım," dedi sessizliği bölerek.

"Kimi?"

"Öykü'yü. Benim sahip olamadığım şeye, sana sahipti ve canı yansın istedim."

"Bu seni haklı çıkarmaz Derin. Şimdi bizimle geliyorsun."

Derin, bakışlarını bana çevirip endişe dolu bir sesle, "Bana ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Biz bir şey yapmayacağız. Şimdi kalk hazırlan."

Tolga ile beraber lüks süitten çıkıp koridorda bekledik. Derin nihayet dışarı çıktığında onu doğrudan eve götürdük.

Tolga, yorgun olduğunu söyleyip kendi evine gitti. Ben ise Derin ile birlikte Öykü'nün eve gelmesini bekledim. Karşılıklı koltuklarda oturuyor ve birbirimize hiç bakmıyorduk bile. Zaten ondan tiksiniyordum.

Çok geçmeden kapı zili çaldığında hızla yerimden fırladım. Derin tam ayaklanmıştı ki ona doğru dönüp sinirimi sesime yansıtarak, "Eğer ortadan kaybolursan, seni mahvederim Derin!" dedim. Tedirginliğini gizleyemeyerek tekrar yerine oturdu.

Hızla salondan çıkıp holü geçtikten sonra kapıya yöneldim ve

beklemeden açtım. Öykü, yüzünde güzel bir gülümsemeyle içeri adım attı ve bana sarıldı.

Şahane kokusunu içime çekerken ertelemeğin bir anlamı olmadığı düşünerek ve onu buna hazırlamak için, “Bir sorunumuz var,” dedim.

“Nedir?”

Başımı ondan uzaklaştırıp yüzüne baktım. “Haberı yapanı bulduk.”

Gülümsemesi anında solarken fısıltıdan farksız bir tonda, “Kim?” diye sordu.

“Şu an içeride.”

Öykü kollarımda kaskatı kesildi ancak anında gevşedi. Ani ruh hâli değişimlerine bazen ayak uydurmakta zorlanıyordum. Çok enteresan bir kadındı. Bir sebepten ötürü yıkıldığı zaman kendini toparlaması sadece birkaç saniye sürüyordu ve resmen bir savaşçı gibi tüm silahlarını kuşanmış bir şekilde ayakta dikiliyordu.

Narin elini avucuma alıp onu salona yönlendirdim. İçeri girdiğimizde Derin oturduğu yerden kalktı. Öykü gayet sakin görünüyordu. *Yine...* Bu sakinliği hiç hayra alamet değildi.

Derin, bize doğru bir adım atmıştı ki, Öykü elini kaldırarak onun durmasına sebep oldu. El ele oturma alanına ilerledik. Öykü biraz önce benim oturduğum koltuğa, Derin’in tam karşısına rahat bir şekilde oturdu. Eliyle ona da oturmasını işaret ettiğinde Derin önce şaşkınlıkla bana baktı ve ardından bekleneni yaparak oturdu. Ben ise Öykü’nün çaprazındaki yerimi aldım. Ne yapacağını, nasıl bir tavır takınacağını merakla bekliyordum. Yüzü duygudan yoksundu. Ne kadar masumsa içinde bir o kadar intikama aç bir Öykü daha vardı, biliyordum. Hem yağmurdu hem güneşli gökyüzü... Hem soğuk kış günü hem de haziran gecesi gibi sıcak... Her şeyden vardı onda, akla hayale sığmayan.

“Neden yaptın?” diye sordu.

Derin cevap vermedi. Dudakları kıpırdamadı bile. Sonra ardında buz gibi bir sesle, "Pişman değilim," dedi.

Öykü sağ bacağına sol bacağının üzerine attı ve ellerini kucağında birleştirdi. Çok rahat bir tavrı vardı. *Fazla rahat.*

"Biliyor musun Derin, şaşırmadım. Sanki içten içe sen olduğunu biliyordum. Neden yaptığını sana ben söyleyeyim, beni kıskandın. Hayatımı ve Poyraz'ın bana olan düşkünlüğünü kıskandın. Bunun Poyraz ile hiçbir ilgisi yok aslında, bu sadece senin tetikleyicin oldu. Asıl kıskandığın, senin böyle bir şeye sahip olamayışın. Sana acıyorum, tüm kalbimle."

Derin birden ayağa fırladı. Tam ağzını açmış bir şeyler söyleyecekken Öykü onu böldü. "Rezil olmamı istedin. Geçmişi bana hatırlatıp üzülmemi istedin ama zaten unutmadığımı bir şeyi, bana hatırlatamazsın. Unutmuyorum inan. Hiçbir detayını aklımdan silemiyorum. Keşke silebilsem ama lanet olası hafızam buna izin vermiyor!" Öykü ayağa kalktı. Derin yine karşısında küçücük olmuştu sanki. "Senden nefret ediyorum Derin. Senin gibi insanlardan nefret ediyorum. Başkalarının mutsuzluklarını kendilerine başarı olarak gören insanlardan nefret ediyorum. Buna rağmen yaşadıklarımın çeyreğini bile yaşamamı istemem. Dilerim, bozuk bir saat gibi işleyen vicdanın yakın zamanda yeniden çalışır. Çünkü vicdanın yoksa insanlığın da yok demektir. Bu ülkeyi terk etmen için sana iki gün veriyorum. Şimdi evimizden ve hayatımızdan defol!"

Derin öylece kalakaldı. Havadaki gerginlik demirden ağırdı. Sessizlik sağır edecek gibiydi, çıt çıkmıyordu.

"Ben..." dedi Derin. Öykü elini havaya kaldırıp onu durdurdu. "Sakın özür dileme. Defol."

Derin, bir süre daha öyle dikildi. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce hiç üzülmedim. Samimi bulmadığım da bir gerçektir ama en azından ağlayabiliyordu, bu da bir şeydi. Nihayet hareket ederek salondan çıktı. Ardından dış kapının açılıp kapanma sesi geldiğinde gittiğini anladım.

Yerimden kalkıp uzun adımlarla Öykü'nün yanına yaklaştım. "Sana hayranım, biliyor musun? O şahane kafanın içinde kaç farklı Öykü var?"

Hafifçe tebessüm etti. "Bilemezsın."

Onu kendime çektim. "Çok sakın karşıladın. Sakin olunca beni ürkütüyorsun."

Omuz silkti hafifçe. "Ne önemi var ki? Olan oldu."

Sımsıkı sarılıp başının tepesine bir öpücük bıraktım. Doğru, olan olmuştu ama en azından Öykü bunu yapanla yüzleşebilmişti.

"Evet, ne diyorsun Meyra? Şartlar bunlar."

"Tabii ki evet diyorum Poyraz! Yani... Poyraz Bey."

Gülümsedim. "Çalışanların önünde değilken resmiyete gerek yok," dedim. Zira son birkaç günde, Melike ve Meyra'nın Öykü'ye yaptıkları ziyaretler sırasında çok sık görüşmüştük ve farkında olmadan resmiyeti aşmıştık. Zaten Öykü'nün arkadaşı, benim de arkadaşım sayılmaz mıydı?

"Pekâlâ, öyleyse ne zaman başlayabilirim?"

"Ne zaman istersen."

Pazarlama departmanının başına hemen birini yerleştirmezsem işler sekteye uğrayacaktı. Birkaç gündür diğer sorunlarla uğraşırken Meyra ile işi konuşamamıştık.

"Harika! Öyleyse bana odamın nerede olduğunu kim gösterecek?"

"Asistanım sana gösterir."

Meyra ayağa kalktığı anda ben de kalktım. Uzanıp benimle el sıkıştı ve hoş bir gülümsemeyle, "Öyleyse hayırlı olsun," dedi.

Gülümseyerek başımı hafifçe öne eğdim. Arkasını dönüp kapıdan çıktığında ben de işlere geri döndüm.

Gelen e-postalara cevap vermem muhtemelen bir haftayı bulacaktı. Bir ayağı çukurda olan şirketimi toparlamam her ne kadar kısa sürecek olsa da beni bir hayli zorlayacaktı.

Meyra'nın geçmişteki başarılarını incelemiştim ve şirket için yararlı olacağını düşünüyordum. Öte yandan, Öykü'nün de iş tecrübesine güvenim tamdı. Bana boş yere Meyra'yı önermiş olamazdı.

Saat öğlene yaklaştığında cep telefonumun hırçın sesi beni daldığım iş yığından çıkardı. Telefonumu alıp ekrana baktığımda arayanın Öykü olduğunu gördüm.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüğümde Öykü'nün neşeli sesi kulaklarıma ulaştı. "Merhaba yakışıklı, öğlen yemeğine ne dersin?"

Gülerek, "Merhaba Bal Bela," dedim. "Öğlen yemeği süper fikir, seni mi yiyeceğim?" Yüzünün kızardığına emindim.

"Her zamanki yerde buluşalım sevgilim beş dakikaya çıkarım, öptüm."

İşte şimdi kahkaha attım. "Nereden?"

Bir süre ses gelmedi ancak sabırla bekledim. "Dudağının kenarından," dedi ve arama sonlandı.

Gülümsedim. Bu kadın bu denli masum bir kelimeyle bile ayarlarıyla oynayabiliyordu.

Tam ayağa kalkmışım ki ofisimin kapısı tıklatıldı. "Gir," diye seslenerek masamın arkasından çıktım.

Kapı açıldı ve içeriye dün evime gelen kurye girdi. Vücudumdaki bütün kaslarım gerildi. "Patronunun teklifini reddediyorum," dedim sakinliğimi koruyarak. Oysa sesim, içimdeki arbedeye tezat oluştuyordu.

Adam ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. Ardından hiç beklemeden kapıdan çıktı.

Masanın önündeki koltuklardan birine oturup zarfı açtım. İçinden katlanmış kâğıdı çıkarıp yazanları okumaya başladım.

Merhaba Ulusoy,

**Eğer çalışanıma sana bu zarfı vermişse teklifimi
reddetmişsin demektir.**

**Beni aramaya devam mı etmek istiyorsun? Sen
bilirsin. Adamın Tolga, akıllı biri, burnumun dibinde
dolaşıyor ve beni bulması an meselesi. Ancak
bulmamalı çünkü henüz bulmasını istemiyorum.
Adamını durdur yoksa başına gelecekler hiç hoş
şeyler olmayacak. Gelecek için yaptığım planları öne
çekmeme sebep olma!**

Sinirle kâğıdı buruşturdum. Bu kadarı da fazlaydı! Ne istediğini bile bilmiyordum! Demek Tolga adamı bulmak üzereydi, öyle mi?

Tolga'yı arayıp onu ofise çağırdım. Zaten yakınlarda olduğu için gelmesi uzun sürmemişti. Ona hemen mektubu verdim ve okuttum.

"Dostum, bu adam senden ne istiyor?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Biliyorsam ne olayım."

"Onu bulacağım, merak etme," dediği sırada koltuklardan birine oturdu.

"Bulacağını biliyorum. Asıl endişelendiğim ne yapabileceğini bilmiyor olmam. Öykü, annem, babam ve Nehir için endişeleniyorum."

Tolga kâğıdı aynı benim gibi avucunda buruşturdu. "Bence hedefi sensin." Orası bir gerçektir işte. Kesinlikle hedef bendim ama neyle sınanacaktım? "Öykü'ye anlatmalısın."

"Onu üzmem istemiyorum. Zaten zor bir süreçten geçiyor."

Tolga çenesini kaşıdı. "En azından birazını anlat, kendini koruması gerektiğini bilecek kadar."

"Haklısın. Neyse, benim çıkmam gerekiyor. Öykü ile yemek yiyeceğim." Tolga ayaklanınca, "Sen kal, izinlisin," diyerek devam ettim.

Cebinden araba anahtarını çıkarıp bana attığında havada yakaladım. “Belki de senin müessesenden emekli olmamın vakti gelmiştir,” dedi. “Annemle konuştum. Polisliğe geri dönmek istemiyorum ama şirkete dönmek için hiçbir gerekçem yok.”

“Sen ciddi misin?”

Başını olumlu anlamda salladı. “Ama henüz tam karar vermedim.”

İçten bir şekilde gülümsedim. “Olması gereken bu Tolga, annen artık yaşlı bir kadın ve babanın geride bıraktığı tek varis sensin. Üstelik işte oldukça başarılısın buna defalarca şahit oldum. O şahane zekânı adam kovalamaya ve bana şoförlük yapmaya harcaman saçmaydı.”

“Biliyorsun bir süre insanlardan uzak kalmak istedim.”

“Peki değişen ne?”

“Bilmiyorum. Sanırım hayatımda artık düzen istiyorum. Şu senin gizli düşmanını haklayalım, daha detaylı konuşuruz.”

“Pekâlâ dostum.” Kapıya yönelip açtım. “Keyfine bak, istediğin kadar takıl,” dedim ve dışarı çıktım.

Şirketten ayrılıp Öykü ile buluşacağımız yere gitmem neredeyse on dakikamı almıştı. Restorana girdiğimde bakışlarımı etrafta dolaştırdım ve duvar kenarındaki masalardan birinde oturmakta olan güzeller güzeli karımı gördüm. Beni fark ettiğinde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

Yanına yaklaşp kolumu beline sararak onu kendime çektim ve dudaklarına tutkulu bir öpücük bıraktım. “Seni özledim. Ofisime gelip karnımı seninle doyurmama izin vermen için ne yapabilirim?”

Öykü kıkırdayarak yanağımlı okşadı. “Hiçbir şey.”

Yerlerimize oturduğumuzda Öykü’nün üzerimdeki etkisine şaşırmadan edemedim. Buraya gelene kadar diken üstündeydim ancak şimdi... Sanki sihirli bir dokunuşla tüm dertlerimi benden uzaklaştırıyordu.

Yemeklerimizi yüzeysel sohbetler yaparak yedik. Öykü tatlısını

erken konuyu açmam gerektiğini düşündüm. “Bir sıkıntımız var Öykü.”

Öykü çatalını bırakıp dikkatle bana baktı. “Yine mi? Bu sefer neyle reklam oldum?”

“Bu öyle bir şey değil.” Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Onu en az endişelendirecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

“Seni dinliyorum.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Gizli bir düşmanım var. Henüz kim olduğunu ve amacının ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek üzerim. Tolga araştırıyor. Senden tek istediğim kendine dikkat etmen. Bunu sana anlatıyorum çünkü sürekli güvenlik için aldığım önlemleri sorguluyorsun.”

Öykü bir süre boşluğa baktı. En sonunda bana yönelip, “Ne zaman sakın bir hayata geçiş yapacağız?” diye sordu.

Güldüm. Şu hâlde bile güldüm. Dayanamayıp o da güldü.

“İnan bilmiyorum Öykü. Sanırım insanlar bizimle uğraşmaya başlıyor. Bu arada bir şey daha var. Şu Vural denen herif, peşimdeki adamın bir adamı olabilir. Önceki pazarlama müdürü Banu, işleri sabote ediyormuş. İş yerinde bir sürü köstebek bulduk ve hepsi Vural ile iletişim hâlindeydi. Ondan uzak dur.”

Öykü işte şimdi şaşırmıştı. “Ama o iyi bir adamdı Poyraz?”

“Kötü olduğunu söylemedim ama bence pek de iyi biri değil. Dikkatli ol Öykü ve o adamla iş yapmayı bırak.”

Başını olumlu anlamda salladı. Bana güveni tamdı ve bunu görmek ciddi anlamda hoşuma gitmişti.

Restorandan el ele çıktık. Öykü taksiyle geldiğini söyleyince benim arabamla dönmeye karar verdik.

Öykü’nün iş yerinin önüne geldiğimizde arabayı yol kenarında durdurup Öykü’ye döndüm. “Akşam geç gelebilirim, sorun olur mu?”

Başını iki yana salladı. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öptüm. Ondan uzaklaştığımda nefesim hızlanmıştı. Öykü'nün de benden aşağı kalır yanı yoktu. Ona alan bırakmak için birkaç gündür öpmekten öteye gitmiyordum ve bu yüzden özlemim dayanılmaz bir hâl almıştı. Anlaşılan Öykü ile aynı hisleri paylaşıyorduk.

“Seni çok özledim,” dedim acınası bir sesle.

“Ben de öyle.”

Tekrar öptüm dudaklarını. Elleri saçlarımın arasında dolaşıyordu. Öpüşmemiz son bulduğunda arzuyla buğulanmış bal rengi gözleri benimkilerle kesişti.

“Seni şimdi eve götürmemem için bir sebep söyle Öykü,” dedim ima dolu bir sesle.

Güldü. “Çalışman gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım. “Şirket batsın, umurumda değil.”

Tekrar güldü. “Bebeğimize güzel bir gelecek hazırlamak için bizim de sıkı çalışması gerekiyor.”

Yüzümde hafif bir tebessüm oluştu. Vücudumun kontrolü geri gelirken alnımı alnına yasladım. “Evet, bebeğimiz...”

“Aynen öyle, bebeğimiz...”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tolga

Poyraz odadan çıktığı gibi ayaklarımı önümdeki sehpaye uzatıp başımı koltukta geri yasladım. Birkaç huzurlu dakikanın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. Elimde hâlâ Poyraz'ın peşindeki adamdan gelen mektubu tutuyordum. Onu avucumda daha çok sıktım. O adamı bulacaktım ve en sevdiğim şeyi yapacaktım. Elimin üzerindeki deriler soyulana kadar onu zevkle yumruklayacak ve ölümün eşiğine getirene kadar dövecektim. Ölmeyecekti tabii ama ölmekten beter olacaktı.

Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi buz mavisi gözlere sahip kadını düşündüm. "Kelebek... Neredesin?"

Beni bulmasını beklemiştim ama ondan ufacık bir iz yoktu. Acaba beni dinlemiş miydi? O geceden sonra bir daha öyle saçma bir girişimde bulunmuş muydu? Birden kanım kaydadı. Ona başka bir adamın dokunacak olması fikri canımı acıtmıştı. Aramızda hiçbir bağ yoktu. Lanet olası adını bile bilmiyordum ama onu sahiplenmiştim. Aklımdan çıkmadığı da bir gerçektir. Derin bir nefes alıp verdim.

Uykusuzdum. Yorgundum ve Poyraz'ın ofis koltukları cidden rahattı. Şekerleme yapma fikri çok cazipti. Oturduğum tekli koltuktan kalkıp Poyraz'ın masasının karşısında paralel olarak konumlandırılmış üçlü koltuğa bıraktım kendimi. Elimdeki mektubu ceketimin iç cebine sıkıştırıp, kollarımı göğsümde çapraz bir şekilde birleştirip tekrar gözlerimi yumdum. Uykuya teslim olmam uzun sürmemişti.

Tıkırtılar duydum, ardından Poyraz'ın sesini. Sanırım kapının önünde biriyle konuşuyordu ancak birden sustu. Kapı açıldı ve içeri birileri girdi. Umurumda değildi uyumak istiyordum. Zaten Poyraz, ben koltuğuna yayılmış yatıyorken önemli birini içeri sokmazdı. Ayrıca patrona kim karışabilirdi ki?

“Gel Meyra, Tolga yabancı değildir. Benim arkadaşım. Onun kusuruna bakma son günlerde çok yorgun.”

Gözlerimi açmadan mırıldanarak, “Seni duyuyorum,” dedim.

Poyraz güldü. Meyra ismi tanıdıktı. Sanırım Öykü'nün bir arkadaşıydı. Aynı zamanda Poyraz'ın işe aldığı yeni pazarlama müdürünün ismiydi.

“Beni duyduğunu biliyorum. O kıymetli kıcını kaldır. Bunu duyman gerekiyor. Banu'nun kaybolan ürünleri nereye gönderdiğini bulmuş Meyra.”

Yavaşça gözlerimi açtım ve doğrularak ayaklarımı yere koydum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak gözlerimi ovuşturdum. Burnuma çok hoş bir vanilya kokusu ulaşmıştı.

“Sabaha kadar uyanmanı bekleyemeyiz Tolga, hadi.”

“Kapat çeneni.”

Bakışlarımı yerden kaldırıp karşıma baktığımda gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı birden. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Elinde birkaç dosya tutmakta olan

kadın, buz mavisi gözlerini üzerimde dolaştırıyordu ve tedirgince alt dudağını dişliyordu. Gözlerindeki endişe barızdı.

Hışımla ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. Hâlâ inanamıyordum. “Kelebek?”

Yutkundum. Bunu yaparken zorlandığı belliydi. Masasının arkasında oturmakta olan Poyraz’ın olup biteni dikkatle incelediğinin farkındaydım. Kelebek cevap vermiyordu.

Poyraz ayağa kalkıp, “Onu tanıyor musun?” diye sordu. Kelebek bakışlarını kaçırdı. Korkuyor muydu? Neden?

“Tolga uzatma da otur. Seni dinliyoruz Meyra, lütfen sen de otur.”

Tek kişilik koltuklardan birine geçip oturdum. Kelebek tam karşıma oturduğunda eteği yukarı toplandı. Bembeyaz teni gün ışığında daha da parlaktı. Kendimi onu izlemekten alamıyordum. Her şeyiyle o kadar muhteşemdi ki... Ancak beni tanıdığına dair ufacık bir belirti bile göstermemişti. Muhtemelen Poyraz’dan çekiniyordu. Sarı saçlarını omuzunun gerisine atıp elindeki dosyaları ortamızdaki sehpa bıraktı. Elleri titriyordu. Heyecandan mı yoksa gerginlikten miydi? Birinci seçenek olması için dua ederken buldum kendimi.

“Banu Hanım gizli bir sevkiyat gerçekleştirmiş. Sevkiyat, kayıt dışı tutulan eski bir depoya yapılmış.”

Kendimi vermeye çalışarak, “Nasıl buldun?” diye sordum.

Bir anlığına gözleri beni bulsa da hemen kaçırdı bakışlarını. “Tasadüfen buldum aslında. Depo, Poyraz ve Öykü’nün evine çok yakın. Geçen gün eve dönerken arabamla yanlış bir yola saptım ve harabe bir binanın önünden geçerken dışarıda *Ulusoy* adı yazılı bir sürü karton kutu gördüm. İçeri taşınyordu. Sonra sevkiyat adreslerini araştırıp gördüğüm depoya karşılaştırdım.”

“Peki sonra?” dedi Poyraz.

“Sevkiyat, müşterilerden birine yapılmış gibi görünüyor ancak teslim adresi bahsettiğim depoya ait.”

Bu da fabrikalardan çıkan ürünlerin neden müşterilere ulaşmadığını açıklıyordu.

“Yanlış yola sapma konusunda uzmansın sanırım?” dedim.

İnatçılığını vurgulayan çenesini hafifçe dikleştirerek, “Neyse ki bazı yanlış yollar iyi şekilde sonuçlanıyor,” dedi.

Poyraz gergin bir sesle, “Tamam Meyra, teşekkür ederim sen çıkabilirsin,” dedi.

Kelebek yavaşça ayağa kalktı ve bir baş selamıyla kapıya yöneldi. Arkasından zevkle baktım. Arkasından gitmek istiyordum ama Poyraz ile konuşmamız gereken bir şey olduğu izlenimine kapılmışım. Kelebek odadan çıkınca bakışlarımı Poyraz’a çevirdim.

“O depoya bakmamız gerekiyor. Ürünler umurumda değil, olan oldu. Peşimde olan adama dair bir ipucu bulabiliriz.”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Şimdilik bir şey yapma. Gece adamları toplar gideriz.”

“Tamam.” Yerimden kalkıp kapıya yöneldim. Poyraz, “Nereye?” diye sordu.

“Sana ne?”

Güldüğünü duydum ancak umursamadan ofisten çıktım. Pazarlama departmanı bir alt kattaydı. Merdivenleri kullanarak alt kata indim. Geniş koridorun sonunda müdürün odası vardı.

Kapıya geldiğimde beklemeden açıp içeri girdim. Kelebek, yani Meyra, masasının arkasındaki koltuğunda oturuyordu. Beni fark edince hızla ayağa kalktı. Gözleri irileşti.

Günlerdir aklımda dolanan şeyi sormaya karar verdim. “Neden gelmedin?”

Cevap vermedi. Kapıyı kapatıp adım adım yanına yaklaştım. Nefesim kesiliyordu. Aslında gelmesini beklemeye yüzüm yoktu. Aramızda tutulması gereken verilmiş sözler yoktu. *Aramızda hiçbir şey yoktu* ama o aklımdan çıkmamıştı. Bir yanımda o gece onun peşinden

gitmediğim için pişmanken bir yanım ona seçme şansı verdiğim için huzurluydu.

“Gelemedim. Evinin önünden defalarca geçtim ama cesaret edemedim.”

“Neden?” Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. Tam dibinde duruyordum. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. “Günlerce aklımdan çıkmadın Kelebek. O gece bana ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Sen de benim aklımdan çıkmadın. O gece yanından ayrıldığım için çok pişman oldum. Seni tanımak istiyordum ama cesaret edemedim.”

Elimi kaldırıp yanağını okşadım. İpek gibi teni öpülmek, okşanmak için yaratılmıştı. *Sevilmek için...* “Ya burada karşılaşmasaydık, yine de gelmeyecek miydin?”

Derin bir nefes alıp verdiğinde ılık nefesi yüzümü okşadı. “Gelecektim.”

Bu benim için yeterliydi. Aramızdaki mesafeyi yok edip dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Ellerim incecik belini kavrarken o da boynumu iki yandan kavramıştı. Elleri yavaş yavaş enseme kaydı ve hafifçe saçlarımı çekiştirdi. Dudaklarımdan engel olamadığım bir ses çıktı. Ellerim vücudunu talan ediyordu. Onu masaya doğru itip sıkıştırdım. Belinden kavrayarak masaya oturtturduğumda ince bacaklarından biri bacağıma dolandı. Kendimi kaybetmenin eşiğindiydim. Kelebek ise kollarımda âdeta kıvranıyordu.

Güç bela dudaklarımı ondan uzaklaştırıp yüzünü avuçlarımın içine aldım. “Bir daha gitmene izin vermeyeceğim,” dedim düzene sokmaya çalıştığım hızlı nefeslerimin arasından.

“İzin verme. Gitmeme asla izin verme!”

Tekrar dudaklarına yaklaştım. Ona sahip olma arzusu tüm bedene yayılıyordu. Yapabilirdim. Yapmam gerekirdi ama yapmayacaktım. O bundan daha iyisini hak ediyordu.

Öpücüğümüzü bölen yine ben oldum. “Bak Kelebek, o gece ara-

mızda olanlar sıradan değildi. Herkesle hissedilecek duygular değildi. Sen de bunun farkındasın, biliyorum. Bu peşini bırakmayı isteyeceğim bir şey değil. Seni o saçmalığa iten sebebi merak ediyorum. Seni, o sebepten korumak istiyorum. Seni tanımak istiyorum. İyi bir başlangıç yapamadık ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Bar köşelerinde tanışmamalıydık. Güzel bir restoranda akşam yemeği yemeliydik. Sen kokteyl yerine şarap içmeliydin. İçeceğini yudumlarken kadın ve erkek ilişkilerinden değil, kendimizden bahsetmeliydik. Olması gerektiği gibi başlamaya ne dersin?”

Sıcacık bir şekilde gülümsemedi. “Kulağa harika geliyor.”

Ondan uzaklaştım. Kendime çeki düzen verip suratımda kocaman bir gülümsemeyle, “Merhaba hanımefendi,” dedim etkileyici olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla. “Adım Tolga Armağan, sizin adınız nedir?”

Buz mavisi gözleri yine haddinden fazla sıcak baktı. “Memnun oldum Tolga Bey. Ben, Meyra Ertürk.”

Minicik elini avucuma alıp nazikçe öptüm. “Çok memnun oldum, Meyra Hanım. Lütfen bu gece bana yemekte eşlik edin. Sizi yakından tanımak isterim.”

Gözlerini kaçırdı. Kızarıyordu. Tıpkı bir çocuk sever gibi sevmek istedim onu o an. Yanaklarını sıkmak, elmacık kemiklerinin üzerinden öpmek belki de...

“Sizinle memnuniyetle yemek yerim Tolga Bey.”

Elini bıraktım. “Öyleyse sizi akşam yedide alırım. Evinizin adresini yazarsınız.”

“Harika,” dedi gülümseyerek.

Ah o şahane dudakları...

Masasına yönelip küçük bir not kâğıdıyla kalem aldım ve telefon numaramı yazdım. Kâğıdı masaya bıraktım. Bana baktığının farkındaydım. Ona yaklaşıp sarı saç tutamlarından birazını kulağının arkasına sıkıştırdım. Altın sarısı kirpikleri pencereden yansıyan güneş

ışığının altında parlıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu, zaten ihtiyacı da yoktu.

“Siyah giy Kelebek, siyaha bayılırım.” Yanından uzaklaşıp odadan çıktım ve uzun zamandır ilk defa bir kadınla randevuya çıkacağım için heyecanlandım.

Meyra, evinin adresini göndermek yerine buluşmak istediği mekânın adresini göndermişti. Bu durumda bana oraya gitmek kalıyordu. Lüks bir yerdi. Deniz manzaralı, şahane bir restorandı. Ağırıklı olarak kahverengi tonlar hâkimdi. Dakik bir adam değildim ancak vaktinden önce gelmişim ve yaklaşık yirmi dakikadır bekliyordum.

Neyse ki ben ağaç olup köklerimi salmadan önce restoranın girişinde o göründü. Siyah giymişti. Derin V şeklinde bir göğüs dekoltesi vardı. Elbise değildi daha çok tulum gibiydi ama paçaları fazlasıyla bol olduğundan ayırt etmesi biraz zordu. Kolları omuzlarına kadar açıktaydı. İncecik belini saran geniş deri bir kemeri vardı. Her adımında bacağını boydan boya sergileyen derin bir yırtmacı da vardı. Sarı saçları dağınık bir şekilde ensesinde toplanmıştı ve güzel yüzü açığa çıkmıştı.

Nihayet yanıma geldiğinde ayağa kalktım. Üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Hafifçe eğilip narin elini avucuma aldım ve öptüm. Buz mavisi gözleri siyah bir makyajla çevrelenmişti ve dudağında kırmızı bir ruj vardı; *ateş gibi...*

“Çok güzel olmuşsun, Meyra,” dedim. Elini bırakıp oturması için bir sandalye çektim. Sandalyesine otururken eğilip kulağının dibinde konuştum. “Umarım o davetkâr rujun, kalıcıdır. Seni öptüğüm zaman dudaklarımın kırmızıya bulanmasıyla bir derdim yok. Sadece, insanlar seni öptüğümü anladıklarında utanmanı istemiyorum.”

Hafifçe iç çektiğini hissettim. Yoğun vanilya kokusunu içime çekip ondan uzaklaştım ve kendi yerime oturdum.

Garsonlar gelip siparişlerimizi aldı. Meyra ilgiyle bana bakıyordu. “Sen benim mesleğimi biliyorsun. Senin mesleğin nedir?” diye sordu.

“Poyraz’ın şoförüyüm,” dedim gülümsememi gizlemeye çalışarak. “Çok özür dilerim, bir şey soracağım.”

İşte geliyor. “Seni dinliyorum?”

Bakışlarını kaçırıp, “Poyraz sana kaç para veriyor ki öyle bir evin ve araban var?” diye sordu. Gülümsemem gizlenmeyecek kadar büyüdü.

“Poyraz bana para vermiyor. Bir süre insanlarla daha az samimi olacağım bir şey yapmak istedim ve araba sürmeyi de seviyordum. Önceden polistim ama özel sebeplerden dolayı mesleği bıraktım. Bir de aile şirketimiz var. Uzun bir süre orada çalıştım, şimdi kazandıklarımı yiyorum.”

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Yani şu an çalışmıyor musun?”

“Poyraz’ın şoförüyüm dedim ya, onu işten saymıyor musun?”

Bence gayet güzel bir işti. Yaptığım sadece şoförlük değildi. Onun özel koruması gibiydim. İşin güzel tarafı canım sıkıldıkça adam dövabiliyordum. Ara sıra da Poyraz ile kapışıyorduk.

“Peki şu yüzündeki izler ne? İlk görüştüğümüzde de vardı ama o zaman sorma ihtiyacı duymamıştım.”

“Poyraz ile kapıştık.”

“Neden?”

Aşkını kabul etsin diye... İt herif. Ben onun yüzüne özellikle az vurmuştum ama adam yüzümü resmen becermişti.

“Canımız sıkıldıkça birbirimizi döveriz.” Kıkırdadı. Çok hoş bir sesti. Gülümsedim.

“Ailen kalabalık mı?” diye sorunca gülümsemem yüzümde dondu. “Sadece annem ve ben varız. Peki sen?”

Şimdi üzülme sırası ondaydı. “Annem ve babam Londra’da yaşıyor, tek çocuğum.”

“Onları özölüyor olmalısın.”

“Evet, onları yaklaşık üç yıldır hiç görmedim.”

“Ben annemle aynı şehirde yaşıyorum ama uzun süredir hiç yüz yüze görüşmedik. Sadece telefonda konuşuyoruz.”

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Üzölme.”

“Üzölmiyorum, görüşmek istemeyen bendim.”

“Kaç yaşındasın Tolga?”

Adım dudaklarına öyle çok yakışmıştı ki adımı haykıracağı anı iple çekmeye başlamıştım.

Hey hey sakin ol Tolga! O daha iyisini hak ediyor. Oraya da geleceğiz ama önce nazikçe fethetmeli.

“Otuz. Sen?”

“Yirmi yedi.”

Derin bir nefes aldım. Eli hâlâ elimin üzerindeydi ve dokunuşu huzur veriyordu. Son zamanlarda huzur nedir unutmak üzereydim ve bu his şahaneydi.

“Şimdi yüzeysel şeyleri geçelim, Meyra. Bana neden o gece öyle saçma bir şeye kalkıştığını anlat.”

Elini elimden çekmeye yeltenince bu sefer ben onun elini tuttum.

Bakışlarını kaçırdı. “Anlat,” diye üsteledim.

“Ben... Patronum beni taciz etmeye kalktı. Ona çok güveniyordum ve gözümde bir baba figürüydü. Tetikleyici bu oldu aslında. Bana hakaret etti. Çalışmak için fazla güzel olduğumu, asıl yapmam gerekenin bacaklarımı açmak olduğunu söyledi. Zekâmın bir işe yaramadığını ancak bedenimle istediğim her şeyi satın alabileceğimi söyledi.”

Dişlerimi sıkmaya başladım. Devam edecek gibiydi o yüzden tepki vermemeye özen gösterdim.

“Hayatım böyle geçti zaten. Lisede başladı. Sokakta tek başıma bile yürümeye korkar oldum. Bir gün birisi ben istemeden bana sahip olacak diye aklım çıkıyordu. Patronum bunu yapmak üzereydi ama neyse ki elinden kurtuldum. Ben öyle çok güzel değilim enteresan bir tarafım yok. Sadece saçlarım ve gözlerim fazla dikkat çekici, bacaklarım da birazcık uzun o kadar. Kendimden nefret ettiğim zamanlar oldu. Saçımı boyadım ve kahverengi lens taktım. Daha az dikkat çekiyordum ama öyle de doğal değildim. İçime sinmiyordu. Sonuç olarak kaçınılmaz olanı ertelememek için o gece öyle bir yola başvurdum. Bir gün ben istemeden olacak şeyi isteyerek yapmaya karar verdim.”

Onu ilgiyle dinledim ve aklıma tek bir soru geldi. “Tüm bunlar olurken baban neredeydi?”

Sessiz kaldı. Hem de uzun bir süre. Yemeklerimiz servis edildi. Bu gece için seçtiğim kırmızı şarap, kadehlerimize dolduruldu.

“Babam pek sorumluluk sahibi bir adam değildir. Biz çok yakın değiliz.”

Başımı salladım. “Anladım. Bence başına gelenlerin en büyük sebebi, insanların seni başıboş zannetmesi.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sükûnetini bozarak, “Ben öyle bir kadın değilim,” dedi.

“Biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun. Senin yatağındaydım Tolga, *çıplaktım*. Ben öyle bir kadın değilim. Evet, o gece amacım buydu ama içten içe yapamayacağımı biliyordum. Sana karşı koyamadım. Sana karşı koyamamak beni korkuttu.”

“Sen öyle bir kadın değilsin ama olsan bile, ben namus bekçisi bir adam değilim. Çocuk değiliz Kelebek. Bana karşı koyamadın çünkü aramızdaki çekim çok fazlaydı ama yerimde bir başkası olsaydı, kar-

şı koyardın. Sana *herkesle aynı olmaz* derken bahsettiğim şey buydu; ten uyumu. Üstelik sana ısmarladığım içecek biraz sertti. Amacım seni sarhoş etmek değildi ama sen fazla içtin ve daha da cesur biri oldun. O yüzden kendini suçlama. Yalan değil, seni baştan çıkarmaya da çalıştım.”

Güldü. Gülüşü çok güzeldi. Kadının her şeyi güzeldi.

“Başardın da. Daha önce öyle yoğun bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum.”

“Ben de daha önce öyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum,” dedim. Gülümsemesi büyüdü.

“İyi ki o gece seninle karşılaşmışız Kelebek.”

“Neden iyi ki?”

“Basit. Başka bir adamla tanışacaktın ve ertesi sabah pişmanlıkla uyanacaktın. Bir daha eski sen olamayacak her geçen gün dibe batacaktın. Öte yandan, ben senin gibi harika bir insanla tanışmamış olacaktım.”

“Harika olduğumu nereden çıkarıyorsun?”

“Bence öylesin.”

Buz mavisi gözlerinden onlarca duygu geçti. Ona hızla kapılıyordum. Böyle bir şeyin mümkün olacağını bile düşünmezdim ama ona daha şimdiden bağlanmıştım. Onu koruyup kollamak istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. *Benim* diyebilmek istiyordum.

Bolca sohbet ettik. Onu daha çok tanımak için onlarca soru sordum, tabii o da boş durmadı. Bir kadehten fazla içmedim çünkü gece Poyraz ile işimiz vardı. Ayık kalmalıydım. Meyra da bir kadehte karar kılmıştı. Bu beni mutlu etti.

Yemekler bittikten bir süre sonra ayaklandık. Meyra tek arabayla dönebilmek için taksiyle geldiğini söyledi. Akıllıca bir fikirdi. Böylece fazladan vakit geçirmiş olacaktık.

Bana evini tarif etti ve yola çıktık. Yol boyunca da sohbet ettik.

Çocukluk anılarından, yatağının altında sakladığı oyuncaklarından, çok dağınık uyuduğundan bahsetti. Bazen kendi elbiselerini diktiğini hatta üzerindeki kendi tasarımı olduğunu söyledi. Doğrusu zevkli kadındı.

Masumdu. Kelimenin tam anlamıyla, her anlamda masumdu. Böyle bir zamanda masum kalabilmek çok zordu ve o her şeyiyle tertemizdi.

Evine geldiğimizde yolculuk bittiği için üzülmüştüm. Arabadan indik.

Çok katlı, oldukça geniş ve lüks bir binanın önünde duruyorduk. “Kaçıncı kat?” diye sordum.

“On beş.”

“Seni evine kadar geçireyim,” diyerek elimi beline yerleştirdim ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

İçeri girdiğimizde hızla asansörün olduğu tarafa yürüdük. Duvardaki panelden düğmeye basıp bekledim. Asansör kapıları açıldığında asansörün boş olduğunu fark ettim ve nedense buna sevindim. Beraber kabine girdik. Panelden on beşinci katın düğmesine bastım ve kapılar kapandı.

Meyra yanımda huysuzca kıpırdandı. Çok hızlı nefes alıyordu. Vücudum beklenti içindeydi. Dişlerimi sıktım. *Bu asansörlerin derdi neydi?* Hırsla paneldeki *dur* düğmesine bastığımda asansör altıncı katla yedinci kat arasında durdu. Ona döndüğümde bana az öncekinden daha yakın durduğunu fark ettim ve vakit kaybetmeden dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Asansörün ayna duvarına onu sertçe yasladım. Sırtı soğuk yüzeyle birleşirken iç çekti. Elim bacağındaki yırtmaca gitti ve ince bacağını okşadım. Parmaklarım istemsizce teninin üzerinde kasıldı.

Dudaklarımı bir anlığına ondan çekip, “Üzgünüm,” dedim. “Sana layık olmaya çalışıyorum ama senden uzak durmak çok zor.”

“Uzak durmanı istemiyorum.”

Başımın arkasından kavrayıp beni tutkuyla öptü. Dudaklarımı çenesine, oradan da boynuna yönlendirdim. Boynuna ıslak öpücükler bırakırken mırıldanarak bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum.

Vanilya kokusu ipekten bir kumaş gibi sardı beni. “Ah Kelebek... Beni mahvedeceksin.”

“Bana *Kelebek* demene bayılıyorum,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

Ben de sana böyle hitap etmeye bayılıyorum.

Başımı kaldırıp buz mavisi gözlerine baktım. Alnımı alnına yaslayıp birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

“Hadi, *biz şimdi neyiz* konuşması yapalım,” dedim.

Alayla güldü. “Yapışkan bir adam gibi mi davranacaksın?”

“Evet, aynen öyle yapacağım. Ben *senin neyinin Kelebek?*”

“Bilmem. *Neyim* olmak istersin?”

Gülümsedim. Yüzünü ellerimin arasına alıp burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktım. “*Senin* olmak istiyorum Kelebek. Bir sığata ihtiyacım yok, *senin* olmak fazlasıyla özel.”

Dudağının bir tarafı hafifçe kıvrıldı. “Kulağa harika geliyor. Peki ben *senin neyinin?*”

“*Neyim* olmak istersin?”

Gülümsemesi yüzünde soldu. Birden tedirgin oldum.

“Ben en sevdiğin şey olmak istiyorum. Kimse beni *gerçekten* sevmeyi. Biliyorum bu fazla, hatta erken. Senden bunu beklemeye hakkım yok ama...” demişti ki onu dudaklarımla susturdum. Öpücüğüme yansıtmaya çalıştım tüm hislerimi. Yeterli bir cevap olmasını umdum.

Sevgi... Büyük bir şeydi birini sevmek. Meyra'nın eksikliğini hissettiği şeyleri ona vermek için kendimi parçalardım. Gerçek, bir bal-yoz darbesi gibi kafama indi. Meyra kanıma karışmıştı çoktan. İlk gö-

rüşte dedikleri bu olsa gerekti. Ona baktığım ilk an, artık ona aittim. Günlerdir bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Saçmaydı. Ona bu kadar çabuk kapılmam saçmalığın en âlâsıydı ama gerçek buydu işte.

Dudaklarımı zorlanarak ondan ayırdım. “Lütfen benim ol Kelebek.”

“Seni ilk gördüğümünden beri seninim zaten.”

Gülümseyip yanağını okşadım. İnanılmazdı. Onunla ilgili her şey inanılmazdı.

Ondan uzaklaşıp duvardaki panelden düğmeye bastım ve asansör tekrar yukarı çıkmaya başladı. On beşinci kata gelince asansör durdu, ardından kabinin kapıları açıldı.

Meyra yanımdan geçerek dışarı çıktı ve dönüp, “Kahve içmek ister misin?” diye sordu, ardından alt dudağı ısırıldı. *Ah o dudakları...* Beni bilerek mi kışkırtıyordu?

Asansörün kapıları kapanmak için harekete geçtiğinde ellerimi iki kapiya da yasladım. Sensor devreye girince kapılar geri çekildi.

Başımı iki yana salladım. “Eğer seninle içeri gelirsem kendime engel olamam. Bu gecelik burada bırakalım.”

Gözlerinden yine bir sürü duygu geçti. O daha iyisini hak ediyordu ve ben onun için daha iyi biri olmak istiyordum. “Teşekkür ederim,” dedi. “İyi geceler Tolga.”

“İyi geceler Kelebek.”

Asansörün kapıları kapandı. Zemin katın düğmesine basıp bekledim. Dönüp asansörün ayna duvarına baktığımda dudaklarımda hiç kırmızılık olmadığını gördüm. O çekici ruju kalıcıydı anlaşılan. Gülümsedim. Onu daha şimdiden özlemiştim.

Binadan çıkıp arabama bindiğimde şimdilik bu geceyle ilgili olan her şeyi bir kenara bırakmaya karar verdim. O modumdan çıkmak pek kolay olmasa da nihayet başarabilmişim. Poyraz ile Meyra’nın bahsettiği depoya gidecektik. Akşam on gibi gitmeye karar vermiştik ve benim sadece yarım saatim vardı. Neyse ki yanına ulaşmam en fazla on beş dakikamı alacaktı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Poyraz'ı aradım. Birkaç çalıştan sonra nihayet aramama cevap verdi.

"Neredesin dostum?" diye sordum.

"Polenezköy'deyim."

Sesinde tuhaf bir tını vardı. *Telaş?*

"Neden? Depoya gidecektik?"

Bir süre yanıt vermedi. Arabanın motor sesi megafondan kulaklarıma ulaştı. Çok hızlı sürüyordu, bu barizdi.

"Neler oluyor Poyraz?"

"Öykü kaçırıldı!"

Gözlerim korkuyla irileşti. Gerçekten korkmuştum. Öykü'yü kız kardeşimin yerine koyamasam da onu kardeş gibi görmeye başlamıştım. Benim için önemliydi artık. Özellikle kardeşimle benzer şeyler yaşamış olması beni derinden sarsmıştı. Öte yandan Öykü sevilmeyecek bir insan değildi.

"Ne demek kaçırıldı?"

"Lanet olsun Tolga beni lafa tutma! Videosunu gönderdiler onu dövmüşler! Adres verdiler oraya gidiyorum." demişti ki onu bölerek, "Sakın tek gitme!" diye bağırdım.

Telefonu yüzüme kapatmadan önce birkaç şey söyledi. "Aslında gideceğim yere geldim bile."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Öykü

Ensemde korkunç bir acı vardı. Ellerimi enseme götürmeye çalıştım ama hareket ettiremedim, arkamda bağlılardı. Neredeydim?

İşten çıkınca direkt eve gitmiştim. Poyraz geç dönecekti. Mutfakta bir şeylerle uğraşırken enseme sert bir darbe almış ve bayılmışım. Yanıma birinin yaklaştığını bile hissetmemiştim. Uyandığımda bolca dayak yemiştim. Videoya çektiklerinin farkındaydım ve bu videoyu Poyraz'ın göreceğini düşünüyordum. Bağdırmamak için büyük bir çaba harcamışım.

Sadece yüzüme ve kollarıma vurmuşlardı. Karnıma herhangi bir darbe almadığım için neredeyse beni döven adamlara minnettar olacaktım. Bebeğim şimdilik iyiydi. Yüzüm ise berbat bir hâldeydi. Burnumdan sızan kanın yüzümde kuruduğunu hissediyordum. Karanlık bir odadaydım. Korku iliklerime işliyordu. Karanlık korkumu aştığımı sanıyordum ama anlaşılan Poyraz yanımda değilken ben yine eski bendim.

Aslında buraya ilk getirildiğimde odada ışık vardı ancak cılız bir ışık yayan ampul, patlayalı çok olmuştu. Yere saçılan minik cam parçalarını kullanıp iplerimden kurtulmak isterdim ama cam parçalarını göremeyeceğim kadar karanlıktı oda. Zaten muhtemelen o parçalar da çok küçüklerdi. Yattığım yerde zorlukla doğruldum. Omuzlarım ve kollarım uyuşmuştu. Bileklerim sızlıyordu.

Odanın derinliklerinden bir gıcırta sesi geldi ve kapı aralandı. Hiç tepki vermeden öylece baktım. Bir adam yanıma yaklaştı. Oda hâlâ karanlıktı ve yüzünü seçemiyordum.

“Merhaba Öykü, ben Cihan.”

Cevap vermedim.

Adam beni kolumdan tutup yerden kaldırdı. Sürükleyerek odadan çıkardı. Aydınlık bir yere çıktığım için mutlu olsam da bu mutluluğum kısa sürdü. Sayamayacağım kadar çok olan iri yarı adamların arasından geçtim. Birçoğu Poyraz ve Tolga kadar iriydi. Diğerleri ise ortalamanın biraz üzerindeydi. Boş, her tarafı duvar olan ve çok küçük bir havalandırma penceresine sahip bir odaya geldik. Tavandan sarkan ampul dışında ışık kaynağı yoktu. Oda ciddi anlamda büyüktü. Büyük ihtimal bu tür işler için kullanılıyordu. Hiç eşya yoktu, sadece bir sandalye; benim için.

Adam beni sandalyeye oturtup bileklerimdeki ve ayaklarımdaki ipleri çözdü. “Sakın oradan kalkayım deme, ölürsün.”

Hiç tepki vermedim. Etrafımda on beşten fazla adam saydım. Çok korkuyordum. Bebeğim için, Poyraz için endişeliydim. Kaybetmekten korkan bir adamdı ve hayatına risk sokmuyordu. İtina ile hayatına girmiştim. Şimdi beni ve bebeğimizi kaybederse ne olacaktı? Nasıl toparlayacaktı? Sessizce dualar ettim. Yaşamak istiyordum. En çok da Poyraz ve bebeğimiz için...

Adının Cihan olduğunu öğrendiğim adam tam karşımda durdu. Ellilerinin sonunda gibi görünüyordu ama dinç olduğu belliydi. Saçları kırlaşmıştı. “Poyraz sana benim ismimden hiç bahsetmedi mi Öykü?”

Başımı iki yana salladım.

“Pekâlâ, öyleyse sana anlatayım. Sevgili kocan gelene kadar kısıtlı vaktimiz var. Ölmeden önce, neden öleceğini bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum.”

Zorlukla yutkundun. Akmaya hazırlanan gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu.

“Ben Poyraz’ın öz babası Tahir’in korumasıydım. Aslına bakarsan ona sadıktım. Ta ki sevdiğim kadını elimden akana kadar. Naz, yani Poyraz’ın annesi, bilmediğim bir sebepten ötürü Tahir ile evlendi. Yine de Naz’dan uzakta bir hayat düşünemediğimden Tahir’in korumalığını yapmaya devam ettim. Yıllar geçti. Naz evden dışarı bile çıkmazdı. Onu görmeden aylarımı geçirdiğimi bilirim. Önce Poyraz doğdu, sonra kız kardeşi Senem ... Naz’dan iyice umudu kesmiştim.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” diye bağırdım.

Korumalardan birkaçı bana doğru adım atınca Cihan denilen adam bir elini kaldırıp onları durdurdu. “Daha önemli kısmına gelmedik Öykü, sabret.” Derin bir nefes alıp verdim. Adam odanın karanlık köşesine yöneldi ve oradan varlığını fark etmediğim bir sandalye çekti. Sandalyeyi tam çaprazıma koydu ve oturdu.

“Bir gece Tahir’i, Naz’ı döverken gördüm. Öyle böyle dövmek değildi. Naz o gece evden kaçmayı başardı ve gelip beni buldu. Çocukları da alıp kaçmayı teklif etti. Kabul ettim ancak biz daha sadece plan aşamasındayken Tahir her şeyi öğrendi.” Adam bir süre boşluğa baktı. “Adamlarının hepsi ona sadıktı. Birisi bizi görmüş ve konuştuklarımızı duyup ona anlatmış. Tahir bir seferlik ikimizi de affetti. Ben kaybetmek istemeyeceği bir adamdım, Naz ise çocuklarının annesiydi. Ama biz birbirimizden uzak kalamadık. Bir gün, Poyraz bizi gördü.”

Bu hikâyenin devamını biliyordum. Bir gün, Poyraz’ın annesinin, babasını aldattığı kişiyle bunu konuşacağım aklımın ucundan geçmezdi.

“Koşarak yanımızdan uzaklaştı. Naz peşinden gitti ve ben onu tu-

tamadım. Nihayet cesaret edip bahçenin arkasından çıktığımda Naz, Tahir'in önünde diz çökmüştü. Güzel kadının elinde, kendi kafasına doğrulttuğu bir tabanca vardı ve Tahir onun intihar etmesini istiyordu."

"Bunun bizimle ne alakası var? Neden buradayım?"

"Basit," dedi adam. Sandalyesinden kalktı. Adamlardan birisi sandalyeyi tekrar karanlık bir köşeye çekti. "Poyraz yüzünden sevdiğim kadın öldü, şimdi onun sevdiği kadın ölecek."

Duyduklarıma inanamadım bir an ama adam ciddiye. "Sen hastasın!" dedim avazım çıktığı kadar bağırarak. "Bu ne kadar saçma, farkında değil misin? Sen ruh hastası! Mantık bunun neresinde?"

Adam alayla güldü. "Mantık mı? Aşk mantıksızlıktır Öykü."

"Sen tam bir geri zekâlısın! Hasta herifin tekisin! O daha çocuktu! Kaldı ki çocuk olmasa bile bu çok saçma bir neden!"

"Bana göre en mantıklı şey Öykü. Sen bu hikâyedeki suçsuz kurbanısın. Tıpkı Naz gibi ama bu benim umurumda mı? Tabii ki değil. Ah bu arada, ölümün bana zevk vermeyecek. Bana zevk verecek olan şey, Poyraz'ın sen öldükten sonra yaşayacakları."

Bunun onu durdurmasını umarak, "Ben hamileyim!" diye bağırdım. "Bırak bebeğim dünyaya gelsin!"

"Hamile olduğumu biliyorum Öykü. Naz da ölmeden önce benim bebeğimi taşıyordu."

Aman Allah'ım! Bu adam kafayı yemişti!

Kapının önünden gürültüler geldi. Bir adam bağıırıyordu. Kapı sarsıldı. Etrafımdaki silahlı adamlardan biri Cihan'ın yanına yaklaşmaya başladı.

Parmağını kulağındaki kulaklığa bastırarak başını aşağıya yukarı salladı ardından Cihan'a doğru eğilip ona bir şey söyledi ve geri çekildi.

Cihan bana yönelip tiksindirici bir gülümsemeyle, "Kocan gelmiş," dedi.

Ah Poyraz...

Cihan, yavaş adımlarla yanıma yaklaştı. Yerimden kıpırdayamıyordum. Yanıma geçip bekledi. Kapı bir gürültüyle sarsıldı ve ardından Poyraz'ın gürlemesi kulaklarıma ulaştı. Kapı devrilerek yeri boy-larken eşikte tüm heybetiyle dikilmekte olan kocam belirdi. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Gözleri intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu sanki. Üzerindeki siyah kısa kollu tişörtü birkaç yerinden yırtılmıştı. Poyraz'ın kaşından ve dudağının kenarından kan süzülüyordu. Korkuyla iç çektim. Gözleri beni bulunca bir anlığına sakinleşti ancak daha sonra başımda dikilen adamı fark etti. Bakışları buza dönüştü. Şaşkınlıktan irileşmiş lacivert gözleri soru doluydu.

“Cihan?” dedi duygudan yoksun sesiyle.

Yanımda dikilen adam rahat bir tavırla ellerini cebine sokup arkama geçti. “Doğrusu beni epey şaşırttın Poyraz. Dışarıda kaç adam vardı, on mu? Hepsini tek başına mı hakladın?”

Poyraz cevap vermedi. Adam cevaba ihtiyaç duymuyordu anlaşılan. Birden saçlarımin arasında bir hareketlenme hissettim. Adam saçımdan kavrayıp geriye doğru çekerek başımı arkaya yatırdı. Göz ucuyla Poyraz'a baktığımda gürleyerek bu tarafa geldiğini gördüm. Üç adam önünü kesti. Poyraz etrafa tekmelerini, yumruklarını savurdu. Onu hiç böyle görmemiştim. Her gece, içinde bir ölüm makinesi barındıran bir adamla aynı yatağa girdiğimden haberim yoktu. Korkmam gerekirdi ancak bundan ufacak bir rahatsızlık bile duymuyordum. Aksine ona hayran kalmıştım.

“Onca adamını devirdim, bunlar benim için hiçbir şey!” diye haykırdı Poyraz. Birisini başından defetmişti bile. Enerji patlaması yaşıyordu sanki. Üzerinden akan safi güç somut bir hâl almıştı.

Adam saçımı serbest bıraktığında az önce nefes alamadığımı yeni fark ederek derin bir nefes aldım. Ciğerlerim bir süre havasız kalmaktan dolayı aldığım nefesle sızlamıştı.

“Elbette devirirsin Poyraz ancak seni durduracak bir şeyim var.” Başıma sert bir şey yaslandı. Bir klik sesi kulaklarıma ulaştı.

Poyraz hareket etmeyi kesip doğruca bana baktı. Gözlerinde korkuyu gördüm, salt korkuyu. Başıma yaslanan şeyin bir silah olduğunu biliyordum.

Adamlar Poyraz'ı iki kolundan tutarak öne doğru yürüttü. Bana yaklaştığı her adımda sanki gözleri daha çok irileşiyordu. Adamlar onu yere çökmeye zorladılar. Dizleri yerde, kolları adamların ellerindeydi. Sırtından aşağıya doğru bastırdıkları için yere eğilmişti. Bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmıyordu. İstese o adamları un ufak edebilirdi, biliyordum ama yapmayacaktı. Çaresizliğin onu bitirip tüketmesine şahit olmak istemezdim. Bir kayıp daha yaşamasını istemezdim. İçim acıyordu. Dualar ettim. Bir mucize olması için dualar ettim. Sessiz yakarışlarım gözyaşlarına dönüştü, usulca yanaklarımdan süzüldü, dizlerime damladı. Kucağımda birleştirdiğim ellerimi karnıma yaklaştırdım. Bebeğimi korumak isterdim. Keşke onu dünyaya getirebilme şansı verilseydi. En azından geride bir parça bırakırdım. Poyraz'ın hayata tutunmak için bir sebebi olurdu ve bebeğimin yaşama hakkı elinden alınmamış olurdu. Miniğimin ne günahı vardı ki? Poyraz ne yapacaktı bizsiz?

Poyraz, "Ağlama," dedi titrek bir sesle. Biliyordu hissettiklerimi anlaşılan. "Benim için ağlama."

Başımı iki yana salladım. "Sen suçsuzsun."

Gözleri doldu. Bir erkeğin ağlaması, Poyraz gibi bir erkeğin ağlaması kolay iş değildi. "Ağlama, yalvarırım!"

Gözyaşlarım sicim gibi akıyordu.

Poyraz, "Beni öldür!" dedi başımda dikilen adama bakarak. "Onun ne suçu var? Beni öldür!"

"Naz'ın da suçu yoktu Poyraz. Âşık olduğum kadın senin yüzünden öldü."

Araya girerek, "O daha bir çocuktu!" diye bağırdım.

Silahı ani bir hareketle kafama daha çok bastırarak başımı öne eğmeme sebep oldu. "O çok akıllı bir çocuktu!"

Poyraz, korku dolu gözlerini bana çevirdi. “Yalvarırım onu bırak, ne istersen yaparım,” dedi adama hitaben. “O hamile, bebeğimi taşıyor!”

Adam haykırdı. “Naz da hamileydi!”

Poyraz şaşkınlıkla adama baktı. Annesinin ölürken yanında bir can götürdüğünü yeni öğreniyordu anlaşılan.

“Ben üzülmedim mi sanıyorsun? O benim annemdi! Kız kardeşim ve babam da arka arkaya öldü. Sence ben çok mu mutluydum?”

Adam buz gibi bir sesle, “Sence bu benim umurumda mı?” diye sordu. “Senin üzülmen Naz’ı geri getirmez.”

“Bu saçmalık da onu geri getirmez!” diye bağırdım.

Poyraz uyarırcasına bana baktı. Susmamı beklediği barızdı ama nasıl susardım ki?

“Evet, geri getirmez,” dedi Cihan, sesi dehşet doluydu. “Ama en azından intikamımı alırım.”

Yutkundum. Poyraz çırpınmaya başlayınca Cihan silahı daha çok bastırdı kafama. Acıyla inleyince Poyraz’ın hareketleri kesildi.

“Aslında Naz’ın ölüm gününü bekleyecektim, sadece birkaç gün kaldı ama senin şu arkadaşın Tolga burnumuzun dibinde dolaşırken, beni bulması an meselesiyken daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu. Bu arada karını kaçırmak çok kolay olmadı. Evin etrafındaki adamlar gayet sıkı, tebrikler. Tabii biz oldukça kalabalıktık onların bir suçu yok.”

Poyraz’ın şakağında atmakta olan damarı görebiliyordum. Öfkesi devasa bir boyuta ulaşmıştı. Odada çıt çıkmıyordu. Herkes beklenti içindeydi. Poyraz’ın ne denli çıldırdığını, elinde olsa Cihan’ı öldüreceğini de biliyordum.

Birden Poyraz’ın arkasındaki kapıda bir silüet belirdi ve Vural, yavaş adımlarla içeri girdi. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Poyraz’ın arkasında durdu. Cihan tepemde dikilmeye devam ederek, “Şimdi beni iyi dinle Poyraz,” dedi. “Silahı karının başından çekeceğim ama...”

demişti ki Vural arkasından bir silah çıkarıp Poyraz'ın başına dayadı. "Eğer tek bir hareket yaparsan sen ölürsün ve karını koruyamazsın."

Adamlar Poyraz'ı serbest bıraktılar. Vural dışındaki herkes ondan uzaklaştı ancak Poyraz yerinden bir santim bile kıpırdamadı. Bakışlarım Vural'ın nefretle gölgelenmiş yüzüne çevrildi.

"Neden?" diye sorarken buldum kendimi. "Hayat şartları Öykü, bu seninle ilgili değil."

Poyraz beni defalarca uyarsa da Vural'a *kötü adam* sıfatını hiç yakıştıramamıştım. Şimdi elinde kocamın başına dayadığı bir silah tutuyorken tanıdığım adamdan ne kadar da farklı biri olduğunu görüyordum.

Bazı insanlar şaşırtıcıydı. Son ana kadar gerçek karakterini saklamakta oldukça başarılıydılar.

Başımdaki silah benden uzaklaşırken titrek bir nefes dudaklarımdan firar etti. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ediyordu. Poyraz gözle görülür bir biçimde rahatlarken buna şaşırmadan edemedim. Başına bir silah dayalıydı ve o bunu hiç önemsemiyordu.

Cihan arkamdan çıkıp önüme geçti ve yere çömeldi. Kucağımda birleştirdiğim ellerimden birini alıp kendine çekti. Elindeki silahı avucuma bırakırken korkuyla ona baktım. Silah ağırlığınca avucumdaki yerini alınca ateşe dokunmuşum gibi elimi çekmek istedim ama Cihan'ın ölüm tüten bakışları bunu engelledi. Göz ucuyla Poyraz'ın tekrar hareketlendiğini görünce enseme sert bir şey dayandı, Poyraz durdu.

"Hani silahı ondan çekecektin şerefsiz!"

Cihan bana bakmaya devam ederek, "Kendi silahımı çekeceğimi söyledim," dedi. "Adamlarımın kendi iradeleri var."

Elime verdiği silahı ne yapacağımı bilemeyerek kavradım. Bu adam aptal mıydı? Bana neden silah veriyordu ki?

"Şimdi beni iyi dinle Öykü," demişti ki silahı hızla alınının ortasına dayadım.

“Bu büyük bir hata olur. Sen tetiği çekmeden adamlarım kocanı öldürür.” Ellerim titriyordu. Yavaşça silahı indirdim.

“Nerede kalmıştık? Ah hatırladım, bu silah Poyraz’ın annesinin kendini öldürdüğü silah. Yıllarca sakladım. Şimdi sana verdiğim bu silahla kendini öldürmeni istiyorum. Eğer ki öldürmezsen Vural kocanı öldürecek. Kocan öldükten sonra da adamlarım seni öldürecek. Ama eğer kendini öldürürsen yani benim istediğimi yaparsan Poyraz yaşayacak. Acı çekmek için, benim yaşadığım acıyı yaşamak için hayatta kalacak. Seçim senin.”

Gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan dökülüyordu. Korku vücudumu uyuşturmuş gibiydi.

Poyraz haykırarak, “Hayır!” dedi.

Cihan doğrulup önümden çekildi ve tekrar arkama geçti. Poyraz tam karşımda çaresiz bakışlarla beni izliyordu. Elimdeki silaha baktım bir süre. Buraya kadardı. Silahı şakağıma götürdüm. Elim titriyordu. Vücudum ağlamamın şiddetiyle sarsılıyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Ben her hâlükârda ölecektim, en azından o yaşayacaktı. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Sessiz dualar ediyordum. Bir mucize olsun diye dualar ediyordum.

“Yapma!” dedi Poyraz.

Gözlerimi açtım. Poyraz’ın o güzel lacivert gözlerine baktım. “Yapmak zorundayım. En azından sen yaşayacaksın.”

Başını iki yana salladı hızlıca. “Sensiz yaşayamam, peşinden gelirim!”

İç çektim. Üzüntüyle gölgelenmiş yüzüne baktım öylece. Bebeğimi düşündüm. Doğmasına bile izin verilmeden yaşama hakkı elinden alınacaktı.

“Öykü, yalvarırım!”

“Tek yolu bu Poyraz,” dedim çaresiz bir sesle.

Parmağımı tetiğe yerleştirdim. Silah ağırdı. Poyraz başını yere

eğince, “Kaldır o başını!” diye bağırdı Cihan. “Gözlerine bak onun. Hayat içinden çıkıp giderken gözlerine bak!”

Poyraz ağlamaya devam etti. İnsanların kendi doğruları vardı. Şu an saçma bir nedenden dolayı toprağın altına girmek için hazırlanıyor olsam da Cihan’a göre bu en doğru olan şeydi. Buna inandığı beliydi. Herkesin kendi yasaları, kendi adalet anlayışı vardı. Poyraz’ın babası aldatıldığı için karısının ölmesini istemişti. Cihan ölen aşkının acısını, onun oğlundan intikam alarak bastırmaya çalışıyordu. Yanlıştı. Acı insanı kör ediyordu.

Poyraz, aciz bir ses tonuyla, “Keşke hayatına girmeseydim,” dedi. “Şimdi bu durumda olmazdın.”

“Seninle yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim. Keşke sana doyabilecek kadar ömrüm olsaydı.” Acıyla buğulanmış gözlerine baktım. Acı çekmesini istemezdim.

“Peşinden geleceğim Öykü.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bizim için yaşayacaksın.”

Derin bir nefes alıp verdim. Sessizce dualarımı fısıldadım. Poyraz artık haykırarak ağlıyordu. Acısı sesine yansıyor. Tüyler ürperten bir sestti. Acısı buram buram üzerimde dolaşıyordu. O karşımda binlerce parçaya bölünürken ben kendi sonuma hazırlanıyordum. Boşaydı çabam. Onlarca hayalim varken bir anda kendimi nasıl ölüme hazırlayabilirdim ki? Yapacak çok şeyim vardı daha. Anne olacaktım. Poyraz ile yaşlanacaktım. Torunlarım olacaktı. Hayallerim, umutlarım vardı.

“Seni seviyorum,” dedi Poyraz. “Seni çok ama çok seviyorum. Ciğerimi söküp alıyor şu hâlin. Kahretsin seni koruyamadım! Allah belamı versin!”

“Sen, benim için elinden geleni yaptın.”

Tetiği iyice kavradım. Ertelemenin bir anlamı yoktu. Son kez baktım âşık olduğum adamın gözlerine. Onu ilk gördüğümde vurduğum gözlere baktım.

Buzlarını erittiğim adama baktım. Kalbini avuçlarıma teslim edip karşımda çocuk gibi ağlayan, karnımda bebeğini taşıdığım adama baktım.

Son kez.

“Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum. Bebeğimiz de seni çok seviyor.”

Bebeğimiz... Üzgünüm bebeğim. Her hâlükârda öleceğiz. Hiç olmazsa baban hayatta kalacak. Beni affet.

Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım. Poyraz gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Veda ettim ona içimden. Artık sadece ikimiz vardık sanki burada. Yalnızdık, baş başaydık sanki.

Hoşça kal, hayatımı muhteşem bir hâle getiren adam. O soğuk bakışlarının çok ötesinde sakladığın sıcaklığını bana sunduğun için sana minnettarım.

Silahı sıkıca kavradım ve tetiği çektim...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Poyraz

Mucizelere inanır mısınız? Ölmek üzere olan kanser hastasının şans eseri hayata tutunduğunu duymuşsunuzdur illa, bu bir mucize mesela. Ya da tam kalbinden kurşunla vurulup hâlâ yaşama tutunan bir adam da vardır muhtemelen. Kurşun, kalbinin çok yakınından geçip şans eseri ölümü engellemiş olabilir. Ya da bir kadın uçurumdan düşerken bir ağaç dalına takılıp hayata tutunabilir.

Annemin anlattığı bir şey geldi aklıma. Ben doğduğumda nefes almıyormuşum. Doktorlar beni hayata döndürmeye çalışmış. Ölü bedenimi annemin kucağına verdiklerinde annem çaresizce ağlıyormuş. Gözyaşları yüzüme damlıyormuş. Ardından bir mucize gerçekleşmiş. İlk nefesimi almışım.

Her insanın hayata gelmesinin bir sebebi olduğunu düşünürdüm. O sebebi aramaktan vazgeçeli çok olmuşken Öykü karşıma çıkmıştı. O benim hayata gelme, yaşama sebebidir. Bence insanlar görevlerini tamamlamadan bu dünyadan göçüp gidemiyorlardı. Öykü'nün olmak benim kaderim, belki de boynumun borcuydu. Peki onun

dünyaya gelme sebebi neydi? Görevini tamamlamış mıydı? Anlaşılan tamamlamamıştı.

Mucizelere inanır mısınız? Ben inanıyorum.

Öykü'nün elindeki silah tutukluk yaptı. Silah o kadar eskiydi ki ateşlememesine şaşmamalı. Odadaki herkes beklenti doluydu ancak silah patlamadığı için bana silah doğrultan adam da dâhil olmak üzere herkes kısa süreli bir transa girmişti. Birkaç saniye bana yeterliydi. Hızla hareket edip başımın üzerindeki silahı el yordamıyla kavradım ve seri bir hareketle adamın elinden kapıp Cihan'a doğrulttum. Cihan teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. Dışarıdan gürültüler geliyordu ama önemsemedim ve dikkatimi Cihan'a verdim. Öykü'ye elimi uzattım. Şaşkınlıkla bakıyordu. Hayatta kaldığına inanamıyor olmalıydı.

“Öykü kendine gel! Yaşıyorsun kalk!”

Öykü silahı yere fırlatıp bitkin bir şekilde kalktı ve yanıma geldi. Elimdeki silahın ucunda hâlâ Cihan vardı. Odadaki bütün silahlar da bana doğrultulmuştu tabii.

Dışarıdaki gürültü arttı. Birden açık olan kapıdan içeriye birileri girmeye başladı. Gözlerimi Cihan'dan ayırmıyordum.

“Şanslı piç!” dedi Cihan tiksinti dolu bir sesle.

Üniformalı adamlar odadaki herkesi etkisiz hâle getirirken ben, elimde Cihan'a doğrulttuğum silahla öylece dikilmeye devam ettim. Biri gelip silahı kavradı. Cihan da kelepçelenmişti.

“Geçti dostum,” dedi elimdeki silahı tutan adam. Başımı çevirip bakınca o kişinin Tolga olduğunu gördüm.

Herkes hızlıca odadan çıkartılırken Cihan nefret dolu bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Yaka paça dışarı çıkartılırken küfürleri her yerde yankılanıyordu.

Silahı Tolga'ya verip vakit kaybetmeden karımı kollarıma hapsettim ve nihayet gerçek bir nefes alabildim. “Şükürler olsun!” dedim ağlayarak. Utanmıyordum gözyaşlarımdan. Onun uğruna yaptığım hiçbir şeyden utanmazdım.

Öykü sımsıkı sarıldı bana.

“Şimdi kollarımda cansız bedenini tutuyor olabilirdim Öykü! Ya ölseydin?”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Başını iki yana salladı. “*Ya öyle olseydi* diyerek yaşayamazsın Poyraz. Hayattayım ve buradayım, sadece buna odaklan.”

Haykıarak ağladım. Sevinçten, delicesine ağladım. “Seni korumadığım için üzgünüm.”

“Sen, beni kimsenin korumadığı kadar korudun.”

Öykü’den uzaklaşıp boşalan odada göz gezdirdim. Tolga kapı pervazındaydı. “Neden bu kadar geciktin?” diye sitem ettim.

“Çünkü göt arkadaşım adresi bile söylemedi. Polise telefon sinyali takip ettirmek ve burayı bulmak uzun sürdü.”

Öykü yanımdan uzaklaşıp Tolga’ya yaklaştı. “Sen yaralanmışsın!”

İşte o zaman Tolga’nın karnını tuttuğunu ve elinin kanla kaplı olduğunu gördüm.

Hızla yanına gittim. “Dışarıda adam kalmamıştı, halletmiştim hepsini?”

“Dövdüğün adamlar ayılmış, sinirlerini benden çıkardılar.”

Tolga’nın elini yarasından çekip baktım. Birkaç yerinden bıçaklanmış gibiydi.

“Çok bir şey yok hadi hastaneye gidelim,” dedim.

Alayla güldü. “Dostum, nasıl bir şey yok? O kesikten elimi soksam kesin bağırsağıma dokunurum. Güzelim kaslarım mahvolacak.”

İstemsizce güldüm. Öykü parmak uçlarında yükselip Tolga’ya sarıldı. Tolga tek koluyla onu sardı. Kıskanıyordum ama şimdilik sesimi çıkarmayacaktım. *Belki daha sonra...*

“Teşekkür ederim Tolga. Benim için canını tehlikeye attın.”

“Sen buna değersin küçük kız.”

Ayrıldıklarında Tolga’nın bir kolunu kendi omuzuma atıp ben-

den destek almasını sağladım. Diğer tarafına da Öykü geçip yersiz bir çabaya girdi ama sesimi çıkarmadım.

Üçümüz oradan ayrılıp dışarıda bekleyen polislerin yanına gittik. Tolga'yı hastaneye bıraktıktan sonra ifade vereceğimizi söyleyerek yanlarından ayrıldık ve benim arabama bindik.

Tolga yolda bilincini kaybetmeye başlasa da güçlü olduğunu ve dayanacağını biliyordum.

Hastaneye vardığımızda Tolga'nın durumunun düşündüğümüzden de iyi olduğunu öğrendik. Yine de ameliyata alınması gerekiyordu. O ameliyata alınırken biz de ifade vermek için karakola gitmek üzere hastaneden ayrıldık.

İfadelerimizi vermemiz ve işimizi bitirmemiz saatlerimizi almıştı. Böyle zamanlarda en çok yoran kısım da buydu zaten.

İfadeleri verdikten sonra hastaneye geri döndük. Öykü'nün eve gitmesini istiyordum ama onu yalnız bırakamazdım. Tolga'nın yanında kalmak istediğim için de mecburen buradaydık. Öykü de muayene olmuştu. Bebeğimiz ve annesi çok şükür ki gayet sağlıklıydı.

Tolga ameliyattan çıkmıştı ama hâlâ uyutuluyordu. Hastane koridorunda volta atarken göz ucuyla koltukta oturan Öykü'ye baktım. Olanlar onu çok yıpratmıştı. Ölümün kıyısından dönmüştü, kolay değildi. Hâlâ burada olduğuna inanmak çok zordu. Yanına oturup onu kendime çektim. Başını ait olduğu yere, göğsüme yasladı.

"Çok korktum," dedi. "Kendim için değil, senin için... Zorla girdim hayatına ve sen bir kayıp daha yaşayacaktın." Görmese de kaşlarımı çattım. O ise sözlerine devam etmeye kararlıydı. "Bela oldum başına. İnat ettim. Seni kendime âşık etmeye çalışmadım aslında ama oldu işte. Sana âşık olacağımı da düşünmezdim."

Daha sıkı sardım onu mümkünmüş gibi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin Öykü. Ölsen de hayatıma girdiğin için asla pişmanlık duymazdım. Başıma bela olduğun için... Sen en güzel belasın, Bal Bela."

Benden uzaklaşıp yüzüme baktı. Bal rengindeki kehribara çalan gözleri ıslıl ıslıldı. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü ve çenesine doğru usulca bir yol çizdi. Silmedim. Mutluluktan o gözyaşlarının özgürlüklerini ilan etmelerinin sebebi, biliyordum. Öykü duygularını dolu dolu yaşayan bir kadındı ve ona engel olamazdım. Üzüntüden olmadığı sürece ağlamasına bir lafım yoktu.

Alnından öptüm. “Seni sevmek için doğdum ben Öykü. Seni sevmek için hayata tutundum. Biz birbirimiz için yaşayacağız. Şükürler olsun ki Allah seni bana bağışladı.”

Sımsıkı sarıldım. Huzur dolu kokusunu içime çektim. Ciğerlerim bayram ediyordu. Cebimde çalmakta olan telefonum anı böldü. Gülmseyerek Öykü’den uzaklaştım ve telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Arayan Nehir’di. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Poyraz! Haberlerde gördüm, ne oldu? Öykü iyi mi?”

Derin bir nefes alıp olanları özet geçtim ve Tolga için hastanede olduğumuzu söyleyip telefonu kapattım. Çok geçmeden telefonum bir kez daha çaldı. Ekrana baktım, arayan Meyra’ydı.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. “Efendim Meyra?”

“Geçmiş olsun Poyraz, şimdi haberlerde gördüm iyi misiniz? Öykü’nün telefonuna ulaşamayınca seni aradım.”

“İyiyiz Meyra merak etme.”

Öykü merakla bana bakıyordu.

“Eğer eve geçtiyseniz gelip Öykü’yü görmek istiyorum,” dedi Meyra.

“Eve geçmedik henüz. Arkadaşım Tolga yaralandı, hastanedeyiz şimdi.”

Bir süre ses gelmedi. Ardından Meyra tedirgin bir sesle, “Hangi hastane?” diye sordu.

Durumu yadırgasam da ona adresi verdim ve telefonu kapattım.

Yaklaşık yarım saat sonra Tolga'nın doktoru, onun uyandığına dair haber verince vakit kaybetmeden odasına gittik.

İçeri girdiğimizde Tolga serum hortumuyla oynuyordu. Ayarını mı açıyordu o?

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Dostum, çok yavaş akıyor."

Gözlerimi devirdim. Küçücük çocuktan farkı yoktu.

Öykü yan tarafına geçip, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim, merak etme," dedi Tolga içten bir gülümsemeyle.

Yanına yaklaştım. "Her ne kadar geç kalsan da sana minnettarım."

"Ne geç kalması? Sen Öykü'yü alıp öylece çıkabileceğini mi sanıyordun? Cihan'ı vursan bile adamları sizi öldürürdü."

Eh, doğru söze ne denir? "Haklısın kardeşim," dedim. Laf olsun diye değil, o gerçekten kardeşim gibiydi. Her şeyde omuz omuzaydık hep. Bugün de yalnız bırakmamıştı beni.

Tolga içten bir şekilde gülümsedi. Bu sırada kapı tıklatıldı. Hepimiz merakla kapıya baktık, içeri Meyra girdi. Adresi sorarken çok önemsememiştim ama ciddi ciddi buraya geleceğini de düşünmemiştim.

"Geçmiş olsun," dedi ortaya konuşarak. Bakışları önce Öykü'yü buldu.

Ona sarılıp, "Çok geçmiş olsun arkadaşım," dedi.

"Sağ ol canım."

Uzaklaştıklarında Meyra doğruca Tolga'ya baktı. Odadaki hava sanki birden değişmiş gibi hissettim. Bakışlarımı Tolga'ya çevirince dikkatle Meyra'ya baktığını gördüm. Neler olduğunu bir süre anlayamadım.

Tolga elini Meyra'ya uzatıp bize hitaben, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Şimdi evinize gidin ve beni kadınım ile yalnız bırakın."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Meyra'nın yanakları mı kızarmıştı? Tolga'ya yaklaşarak elini Tolga'nın avucuna bıraktı ve yatağın kenarına oturdu.

Öykü, "Ne yani bahsettiğin o kadın Meyra mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi Tolga.

Öykü kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelip elimi tuttu ve çekiştirerek beni odadan çıkardı. Çıkmadan önce gördüğüm son şey ise Tolga'nın yüzündeki kocaman gülümsemeydi.

Nihayet dostum, nihayet!

Eve geldiğimizde üzerimizdekilerden kurtulup birlikte duş aldık. İçimde hiçbir art niyet ya da sapkın düşünce yoktu. Tek istediğim onu gecenin kirinden arındırmaktı. Yüzündeki yaraları özenle temizledim. O da aynı özenle yıkadı beni.

Kıyafetlerini giymesine yardım ettikten sonra yaralarını tek tek öptüm. Güzel gözlerine seyre dalmışken Öykü yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Üzülme artık. Bak ben buradayım."

Bakışlarımı kaçırdım. "Koruyamadım seni. Ya o silah tutukluk yapmasaydı? Ya Tolga gelmeseydi?"

Öykü yanağıma minicik bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapatıp tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi özgür bıraktım.

"Sana ne demiştim? *Ya böyle olsaydı* diyerek vakit kaybetmenin anlamı yok Poyraz. Şu ana odaklan. Sen, beni koruyabileceğin en iyi şekilde korudun. O kapıda belirtdiğin an beni kurtarmıştın zaten, kahramanımdın. Bak ben buradayım, yanımdayım. Artık bitti."

Onu kendime çekip sıkıca sarıldım. Hâlâ burada olduğuna inanmadığım bir gerçektir. Sürekli ona dokunmak, varlığının somut olduğundan emin olmak istiyordum.

Saçlarını kurutmasına yardım ettim. Beraber yatağımıza uzandığımızda yatakta biraz aşağıya doğru kayıp başımı karnına yasladım ve minik bebeğimle biraz çene çaldım. Sohbetimiz her ne kadar tek taraflı olsa da bir gün karşılıklı sohbet edeceğimizi umut etmek bile güzeldi. Öykü tüm konuşmamı kıkırdayarak dinledi. Oysa tek yaptığım minik bebeğime, cadaloz annesiyle nasıl tanıştığımı ve kalbimi ona nasıl kaptırdığımı anlatmaktı.

Küçük fasulyeme iyi geceler diledikten sonra yatakta yeniden yukarı çıktım ve minicik bedeninde kocaman bir yürek taşıyan kadınımlı kollarıma aldım. Hayatın anlamı oydu benim için.

Artık annemin ölümünden kendimi suçlu tutmuyordum. Suçlulardan birisi babamdı ama ben değildim çünkü bir şeyi çok net anlamıştım. Öykü karşımda çaresizce başına doğrulttuğu bir silahla kendini öldürmeye hazırlanırken hayatım boyunca hiç böyle bir korkuyu deneyimlemediğimi fark etmiştim. Babam eğer gerçekten annemi sevseydi, buna göz yummazdı. Ölmesini istemişti. Ben ise Öykü ölecek diye daha o an kendi cehennemimde yanmaya başlamıştım. Bir gün küllerimden yeniden doğmayacağımı da biliyordum üstelik. Öykü dünyanın en berbat insanı dahi olsa, yine aynı şeyleri hissederdim. Masum olup olmaması hislerimi değiştirmezdi. Ben ona delicesine tutkundum.

Öykü kollarımda düzenli bir şekilde nefes almaya başladığında uykuya daldığını anladım. Huzur veren kokusunu içime çektim. Hayatımdaki en değerli anın içindeydim sanki. Bu anın sonsuza kadar sürmesini diledim.

Saatlerce, yorgunluk zihnimi bulanıklaştırmaya başlayana dek izledim onu. Nihayet uykunun karanlığına gömüldüğümde yanımda olduğu için şükürler ederek kendimi uykuya teslim ettim.

Yanağımda dolaşan nemli dudakları hissedince göz kapaklarımı araladım. Öykü suratında muzip bir gülümsemeyle bir kez daha eğilip öptü beni. Neşesi bulaşıcıydı.

“Günaydın her şeyim,” dedi.

Gülümsedim. “Günaydın, Bal Bela...” Pencereden sızan gün ışığının altında teni parlıyordu. Gözleri ıslık ıslık. “Günaydın gün ışığım.”

Eğilip bir kez daha öptü, bu sefer şakağımdan. Saçlarımı geriye doğru yatırarak parmaklarını arasında dolaştırdı. “Tolga’yı merak ediyorum. Kahvaltı yapıp ziyarete gidelim.”

Yanağını okşadığım sırada, “Düşünceli karım benim,” dedim.

“Bizim için yaptığı onca şeyden sonra bu kadarını hak ediyor. Öyle bir arkadaşına sahip olduğun için çok şanslısın.”

Kesinlikle öyleydim. Hatta arkadaşın çok kardeş gibiydi. Yaşıt olmamıza rağmen o hep benim için bir abi figürüydü.

“Haklısın sevgilim. Hadi hazırlan, kahvaltıyı dışarıda yaparız.”

Öykü kocaman bir gülümsemeyle yanımdan kalkıp giysi odasına giderek gözden kayboldu. Yataktan kalkıp banyoya yöneldim ve kısa bir duş aldım. Belimde havluyla giysi odasına girdiğimde Öykü üzerini giyinmişti bile. Koyu pembe bir kalem etek ve siyah şifon gömleğiyle nefes kesiciydi. Ayağına geçirdiği düztaban siyah ayakkabıları da oldukça hoştu.

Beni baştan ayağa süzerken alt dudağını dişliyordu.

“Eğer Tolga’yı merak ediyorsan bana öyle bakmamalısın yoksa bu evden çıkmamız uzun sürecek.”

Gülerek yanıma yaklaştı. Ellerini ıslak göğsüme yaslayıp parmak uçlarında yükseldi. “Eve kapanma olayını geri dönünce gerçekleştirebiliriz,” dedi fısıltıdan farksız bir sesle. “Ayrıca kırmızı giydim.”

Merakla kaşlarımı çattım. Yanımdan geçip kapıya yöneldi. Dikkatle ona bakıyordum. *Kırmızı giydin* derken neyden bahsettiğini

anlayamamıştım. Tam çıkacakken bana doğru dönüp eteğini hafifçe sıyırdı ve merakımı giderdi. *Kahretsin!*

Hızla beyaz bir gömlek ve siyah bir takım elbise giyip klasik ayak-kabılarımı ayağıma geçirip giysi odasından çıktım. Aşağıya indiğimde Öykü çıkmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Bu küçük kışkırtma girişimi bende büyük etkiler yaratmıştı. Evden çıkmamak için çok fazla dil dökmüştüm ancak çabalarım boşaydı.

Deniz kenarında bir mekânda kahvaltı yapıyorduk. Bütün gün iç çamaşırının rengini düşünüp huzursuz olacaktım. İlgiyi üzerinde tutma konusunda uzmandı Öykü.

Kahvaltıdan sonra Tolga'yı ziyarete gittik. Meyra hâlâ yanındaydı ve Tolga da hâlinen fazlasıyla memnun görünüyordu. Hatta o kadar memnundu ki biz gidelim diye dört gözle bekliyordu sanki.

"Mızımız bebekler gibi davranmayı bırak Tolga. Daha önce daha ağır yaralar aldın. Senin şimdiye kadar ayaklanman gerekmez miydi?" Tolga uyarı dolu gözlerle bana baktı. Fazlasıyla eğlendiğimi belli ederek, "Yoksa bakıcının sana olan ilgisini üzerinde mi tutmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Siktir git!" Söylediğine pişman olmuş gibi Meyra'ya yönelerek, "Affedersin Kelebek," dedi.

"Şu Kelebek olayı nedir?"

Meyra sağ elinin bileğinin iç kısmını göstererek kelebek dövmesini işaret etti. Şimdi anlaşılmıştı.

"Ne zaman taburcu oluyorsun?" diye sordu Öykü. "Sanırım bu gece."

"Sana bakacak birisi var mı?"

Bakışlarımı Öykü'ye çevirdim. "Sen mi bakacaksın?" diye sordum sert bir sesle. Bu kadar samimiyet de yeterdi yani.

Öykü kızgın gözlerle bana bakarken Meyra araya girip, "Ben bakacağım," dedi. Tolga'dan hoşnut bir ses çıktı.

“Pekâlâ, öyleyse geçmiş olsun dostum. Bir şeye ihtiyacın olursa haber verirsin.”

Tolga içten bir gülümsemeyle, “Sağ ol teşekkürler,” dedi.

Gülerek Öykü’nün yanına gittim ve onu çekiştirerek odadan çıkardım. Çekiştirdim çünkü vedalaşmak için Tolga’ya yaklaşıyordu.

Hastaneden somurtan bir Öykü ile ayrıldım. Eve geldiğimizde sinirli adımlarla holden geçip merdivenlere yöneldi.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Merdivenlerin yarısındayken bana dönüp, “Beni hâlâ Tolga’dan kıskandığına inanamıyorum!” dedi.

Ona doğru yaklaşarak yanına kadar çıktım. Bir basamak aşağıda olduğum için boylarımız eşitlenmiş sayılırdı. *Neredeyse...*

“Tatlım ben seni annenden bile kıskanırım.”

Kollarını çapraz bir şekilde göğsünde birleştirdi. *Küçük kızgın bir kadın...* Bu hâli neden bu kadar hoşuma gidiyordu?

“İyi ama...” demişti ki dudaklarımla onu susturdum. Öpücüğüme hızla karşılık verirken bir anlığına ondan uzaklaşıp, “Demek kırmızı giydin,” dedim.

Cüretkâr bir şekilde gülümseyip beni kendine çekerek dudaklarımdan öptü.

Yatak odasına girip yatağa uzandığımızda bahsi geçen kırmızı kumaş parçalarından başka bir şey kalmamıştı üzerinde. Tabii bir süre sonra onlar da yeri boylamıştı. Bana ait oluşunun tadını büyük bir keyifle çıkarırken hâlâ hayatta olduğu için tekrar tekrar şükürler ettim.

O silah tutukluk yapmasaydı benim de Öykü’nün peşinden ölme gideceğim su götürmez bir gerçektir. Ama o silah, tutukluk yapmıştı işte. Mucizenin somut bir örneği idi.

Mucizelere inanır mısınız? Ben inanıyorum. Siz de inanın. Hiçbir şey imkânsız değildir.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Meyra

“**H**ayır, bunu yapamam, üzgünüm.”

Tolga söylediklerime incinmiş gibi bana bakarak, “Hadi ama Kelebek,” dedi. “Bu *bedenimin ön kısmı dışında hiçbir yerimi örtmeyen* iğrenç hastane önlüğünden kurtulmam gerekiyor.”

“Benden ne istiyorsun? Ben arkamı döneceğim ve sen de giyineceksin!” Tolga hafifçe güldü ancak birden suratını buruşturarak karnını tuttu.

Telaşla ona doğru yaklaşıp, “İyi misin?” diye sordum.

“Hayır, iyi değilim. Üzerimi sen giydireceksin.”

“Sana yapamayacağımı söyledim, beni zorlama!” Yüzüm yanıyordu. Eminim ki yanaklarım şu an boya paletindeki en kırmızı tona bürünmüştü.

“Neden utanıyorsun anlamıyorum.” Bakışları birden gölgelendi ve biraz öncekinden daha düşük bir ses tonuyla, “Beni daha önce kıyafetsizken görmüştün,” dedi.

Evet, artık kızarma evresini geçip muhtemelen mor renge çalan bir tene sahip olmuştum. “O zaman sarhoştum, loş bir ortamdı ve amaç farklıydı!”

Bir süre yüzümü inceledi. “İstersen şimdi de amacımızı farklı yapabiliriz Meyra.”

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Tolga bu durumdan oldukça memnun görünüyordu.

Neşeli bir şekilde gülmeye başladığında yine suratı acıyla buruştu ve karnını tuttu. “Hadi Meyra, ben yaralı bir adamım. En azından pantolonumu giymeme yardımcı ol, eğilemiyorum.”

Asıl sorun da pantolondur zaten! Eve gidecektik ve Tolga’nın bir an önce üzerini değiştirmesi gerekiyordu. Fakat bir çocuk gibi inatçı olan bu otuz yaşındaki adam onu benim giydirmem konusunda ısrarcıydı!

“Pekâlâ!” dedim. İşaret parmağımı çeneme dayayıp bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Aklıma güzel bir fikir gelince duruşumu dikleştirip gülümsedim. “Bir hemşire çağıracağım.”

Tolga yattığı yerde hafifçe doğruldu. “Evet, bana bir hemşire çağır ve beni giydirsin. Bu harika bir fikir.”

Bunu bu kadar çabuk kabul etmesi her ne kadar tuhaf gelse de odadan çıkıp ileriye doğru yürüdüm. Karşıma şansına Tolga’nın hemşiresi çıkınca hafifçe tebessüm ettim. Ona, gelip Tolga’yı giydirmesini rica ettim. İkimiz beraber odaya yöneldik. İçeri girdiğimizde Tolga ayağa kalkmıştı ve arkası bize dönüktü. Pencerenin yanındaki koltuğa bıraktığım çantayı karıştırıyordu. Bu kıyafetlerinin olduğu çantaydı. Önlük gerçekten de sadece ön kısmını örtüyordu. Ben gördüklerimden dolayı utançla yerin dibini boylarken bakışlarım istemsizce hemşireye kaydı. Kadın gülümsüyor muydu? Keyifle? Memnuniyetle? *Hey, bu adam şahane bir bedene sahip bakışı mıydı o? Sen bir hemşiresin, hani mezun olurken ettiğiniz yeminler falan?*

Yalandan öksürdüğümde Tolga bize doğru döndü. Hemşireye bakarak, “Ah geldiniz demek,” dedi. “Giyinmeme yardımcı olursanız sevinirim.”

Kadın kocaman bir gülümsemeyle, “Tabii ki yardımcı olurum Tolga Bey,” dedi.

Tolga bakışlarını bana sabitleyip, “Kelebek, sen istersen çık,” dedi. Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı ve bakışlarını yanımdaki kadına çevirdi. Ah bu bakış... Onu ilk tanıdığımda tav olduğum bakıştı bu! “Hemşire Hanım işini yapsın.”

Birden jetonlarım ardı ardına düştü. Ben nasıl bir ahmaktım ki o şahane vücudu bir başkasının görmesine izin verecektim? Hayır, hayır buna asla izin veremezdim.

Yanımdaki kadına yönelip, “Siz çıkın, ben hallederim,” dedim.

Hemşire resmen surat astı. Yok artık canım! “İsterseniz yardımcı olurum,” dedi beni ciddiye almayarak. Bakışları Tolga’nın üzerindeydi.

Tolga kulağa çok hoş gelen bir ses tonuyla, “Buna sevinirim,” dediğinde bu saçma sahneye daha fazla katlanamayacağıma karar vererek hemşireyi kolundan tutup resmen çıkışa sürükledim. Kadın ne olduğunu anlayamadan kapıyı açıp onu dışarı ittim ve konuşmasına fırsat bırakmadan kapıyı yüzüne çarptım.

Arkamdan Tolga’nın muzip sesi geldi. “Ama neden yaptın bunu? Kadına haksızlık değil mi? Nasıl da sevinmişti.”

Ellerimi yumruk yapıp ona doğru döndüm. “Seni bir erkek hemşire de giydirebilir Tolga!”

Birden ciddi bir havaya büründü. “Bu kadar saçmalık yeter Meyra. Ya canımın acımasına göz yumacaksın ya da bana yardımcı olacaksın, seçim senin.”

Bir süre birbirimize sert bakışlar attık ama onun karşısında çaresizdim. Omuzlarım yenilmenin verdiği üzüntüyle yavaşça çökerken ona doğru yürümeye başlamıştım bile.

Tolga, yatağa oturup bekledi. Koltuğun üzerindeki çantadan siyah bir kot ve siyah kısa kollu bir tişört çıkardım. Yedek birkaç şey daha vardı ama siyah renkte olanlar sadece bunlardı ve onun siyahı sevdiğini bildiğim için bunlarda karar kılmuştım.

Tişörtü ve pantolonu yatağın üzerine bırakıp bakışlarımı Tolga'ya çevirdim.

“Önlüğü çıkarmadan pantolonumu bacaklarıma kadar çek geri-sini bana bırak.”

Nihayet rahat bir nefes alarak gülümsedim. “İyi fikir.” Boş bulunup, “Bu arada iç çamaşırı giymeyecek misin?” diye sordum.

Tolga hafifçe tebessüm etti. “Seni daha fazla zorlamak istemem, şimdilik pantolon yeterli.”

Pantolonu yatağın üzerinden alıp yere çömeldim ve ayaklarını paçalarından geçirmesi için pantolonu tuttum. Tolga ayaklarını paçalardan geçirince ayağa kalkıp tüm heybetiyle karşımda dikildi. Pantolonun bel kısmını tutup yukarıya çekmeye başladım ve bu sırada hafifçe doğruldum. Pantolonun bel kısmı Tolga'nın ellerinin ulaşabileceği yere geldiğinde ellerimi ondan uzaklaştırdım.

Bu kadar basit bir şeyin beni bu kadar heyecanlandırmasına hayret ederken Tolga pantolonunu yukarıya doğru çekip, “Şimdi arkayı dön ki fermuarımı çekeyim,” dedi.

Söylediklerine itaat ederek arkamı döndüm ve pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. Arkamda birkaç hışırtı duyunca önlüğü çıkardığını anladım. Fermuarın kapandığını işaret eden ses gelince tuttuğumu fark ettiğim nefesimi serbest bıraktım.

“Tamam mı?” diye sordum.

Tam kulağımın dibinde, “Tamam,” diyerek fısıldadı. Bana bu kadar yaklaştığını bile fark etmemiştim. Kolları yavaşça beni sararken memnuniyetle iç çektim. Başını boynuma gömüp derin derin nefes aldı. “Çok güzel kokuyorsun Kelebek.”

Ona doğru dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım. İri kahveren-

gi gözleri ıslı ıslıldı. Dolgun alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırıyordu. Beni kendine biraz daha çekti ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Hassas öpücüğü her saniye daha da vahşileşirken beni geri geri iterek pencerenin yanındaki duvara yasladı. Ellerim kaslı omuzlarında, sırtının üst kısmında dolaşıyordu. Dudaklarımdan uzaklaşıp boynuma yöneldiğinde keyifle mırıldandım. Hissettiğim yoğun duygu beni yerle bir ederken sırtındaki ellerim istemsizce kasıldı ve tırnaklarım etine saplandı. Tolga hareketimle beraber kulağa çok çekici gelen erkeksi bir ses çıkardı. Sanırım istemsizce yaptığım hareketlerim onun hoşuna gitmişti. Bundan cesaret alarak elimi uzatabildiğim kadar aşağıya götürüp sırtını boydan boya çizdiğimde beni resmen duvarla arasında sıkıştırdı. Elleri ne yapacağını bilemez bir şekilde vücudumda dolaşıyordu. Boynumdaki sıcacık öpücükleri köprücük kemiklerime yönelirken yine aynı şeyi tekrarladım.

Tolga, yüksek bir sesle, “Yapma şunu!” dedi. “Kahretsin ki çok hoşuma gidiyor ve kendimi kaybetmeme ramak kaldı.” Yüzünü boynumdan uzaklaştırıp alnını alnıma dayadı. “Karşı konulması zor bir kadınsın ve bunun güzel olmanla hiçbir ilgisi yok. Sana karşı hissettiklerim senden uzak durmamı zorlaştırıyor.”

“Duygularımız karşılıklı,” dedim. Gerçek buydu. Bana şimdi pantolonunu giydirmemi söylese yine giydirmezdim ama bu sefer utanmışımdan değil, onu kıyafetsiz görmek istediğimden.

Hem bu kadar utanıp hem de onu bu denli istemek ilginç bir karmaşaydı. Daha önce kimseye karşı böyle bir şey hissetmemiştim. İçimde nasıl bir kadın olduğunu bilmiyordum ve Tolga her fırsatta o kadını dışarı çıkarmayı başarıyordu. Tolga bana böyle yaklaştığında neler yapabileceğimi kestiremiyordum.

Burnumun ucuna minik bir öpücük bırakıp benden uzaklaştı ve tişörtünü almak için yatağa doğru uzandı. Tam o sırada bandajdaki taze kan lekesini fark edince gözlerim korkuyla irileşti. “Kanıyorsun! Dikişlerin patlamış olmalı! Kahretsin!” Ona doğru yaklaşıp ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi yarasının etrafında gezdirdim.

“Sakin ol Kelebek, bir şey yok. Birkaç dikiş sadece.”

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Suratından bir şey anlamak zordu ama karın kasları kasılmıştı ve canının acıdığını tahmin etmek zor değildi. “Ben hemen bir doktor çağırayım.”

Tam gidecekken beni bileğimden kavrayıp kendine çekti. “Sorun yok, inan bana. Daha ağır yaralarım oldu. Eve gitmek istiyorum. İlk yardım malzemelerim var ve kendi yaralarım ile ilgilenmeye alışkınım.”

“Ama steril olması gerekiyor,” demiştim ki beni bölerek, “Eve gitmek istiyorum Meyra,” diyerek üsteledi.

“Pekâlâ.”

Tişörtünü giymesine yardımcı oldum. Kıyafet çantasını ve kendi çantamı alıp onunla beraber odadan çıktım. İşlemlerini halledip hastaneden ayrıldığımızda Tolga’nın evine gitmek için yola çıktık. Yolculuğumuz sessiz geçti. Eve vardığımızda Tolga kıyafet çantasından anahtarları alıp kapıyı açtı ve içeri girdik.

Öykü ve Poyraz’ın eviyle aynı yapıya sahip olsa da evin tarzı onlarınkinden tamamen farklıydı. Yavaş adımlarla geniş holde ilerleyip sağ taraftaki kapıdan geçerek salona girdik. Bu adam ciddi anlamda siyahı seviyor olmalıydı. Buraya ilk geldiğimde direkt yatak odasına çıkmıştık ve evin geri kalanını gezme fırsatım da olmamıştı ama şimdi etrafı detaylı bir şekilde inceleyebilirdim. Duvarlar açık gri renkteydi. Televizyonun arkasındaki duvar komple siyah bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Mobilyaların hepsi siyahtı. İçerisi kasvetli görünmesi gerekirken fazlasıyla gösterişli ve elit görünüyordu.

Tolga koltuklardan birine yavaşça oturdu. Ayakta dikilmeye devam ederek bahçeye açıldığını düşündüğüm kapıya yöneldim ve cam kapıyı aralayıp içeri biraz temiz hava girmesini sağladım. Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Duvarlarda siyah çerçeveli fotoğraflar asılıydı. Duvar dibinde dolaşarak çerçevelere baktım, birçoğunda Poyraz vardı. Sanırım gerçekten çok yakınlardı. Bir de fotoğrafların birçoğunda yer alan bir kadın vardı. Kısa boylu, kahverengi gözlü, es-

mer bir kadındı. Aslında küçük görünüyordu. Bir fotoğrafta Tolga'ya sarılmış ve poz vermişti. Çok güzeldi. Gerçekten çok güzel ... Bir an tuhaf bir kıskançlık hissettim. Bu kadın kimdi ki?

Birden belime sarılan kolları hissettiğimde yerimde sıçradım. “Çok sessiz hareket ediyorsun ve beni korkutuyorsun.”

Çenesini omuzuma yaslayıp, “Üzgünüm,” dedi. “Belime birkaç teneke bağlayıp dolaşacağım.”

Gülerek kollarımı kollarının üzerine sardım.

“O, kız kardeşim.”

Merakla kaşlarımı çattım.

“Bu fotoğrafta henüz yirmi yaşındaydı,” diyerek önünde durduğumuz çerçeveyi işaret etti.

Boş bulunup, “Şimdi nerede?” diye sordum.

Kolları gevşedi ve beni sarmayı bırakıp uzaklaştı. İlk kez yemek yediğimizde sadece annesi olduğundan bahsetmemiş miydi bu adam? Ne demeye soruyordum ki? Duvardaki rafa yönelip raftaki çerçeveyi eline aldı. Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve elindeki çerçeveye baktım. Kız kardeşi bu fotoğrafta daha büyük görünüyordu. Tolga ve ikisi yan yanaydı.

“Bu fotoğraf öldüğü gün çekildi sayılır. Son zamanlarda çok mutsuzdu. O sabah çok erken bir saatte annemi ve beni uyandırdı. Çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Bu üzerindeki elbiseyi giymiş ve süslenmişti. Israrla fotoğraf çektirmek istedi. Akşam saatlerinde odasına çekildiğinde annem ve ben bunu yadırgamadık çünkü son günlerde hep böyleydi. Sabah onu uyandırmak için odasına çıktığımda kapının kilitli olduğunu fark ettim. Kapıyı kırıp açtığımda tavandan bir iple sarmakta olan ölü bedeniyle karşılaştım.”

Duyduklarımınla afallarken soluğum kesilmişti.

“Tavanda iki kanca vardı ve eskiden o kancalarda henüz bebekken sallandığı salıncağı asılıydı. Kim bilebilirdi intihar ipini o kancalardan birine bağlayacağını?”

Çerçeveyi elinden alıp yerine bıraktım ve tekrar ona yönelip yüzünü ellerimin arasına aldım. Acısı gözlerinden okunuyordu.

“Onu koruyamadım Meyra. Ben bir polistim ve yegâne görevlerimden birisi insanları korumaktı. Ben kendi kardeşimi koruyamadım.”

Gözleri biriken gözyaşlarıyla ıslıl ıslıl parlarken yanağını okşadım. “İntihar etmeyi kendisi seçmiş bu senin suçun değil ki.”

“O... Tecavüze uğramıştı.”

Duyduklarımınla beraber yüreğime bir ağırlık çöktü. “Yine de senin suçun değil,” dedim zorlukla.

Bana sarılıp başını omzuma gömdü. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Ağlamamak ve güçlü durmak için direniyordum ama yapamıyordum. Bazen insanlardan midem bulanıyordu. Onlarla aynı ırktan olduğuma bile utanıyordum. Beş dakikalık zevk için kaç insanın hayatını parçaladıklarını biliyorlar mıydı acaba? Kaç insana unutamayacağı kâbuslar bahsettiklerini, kaç temiz bedeni tek bir dokunuşla kirlettiklerini biliyorlar mıydı? Bilseler yaparlardı mıydı? Cevap belli; *kötülük sınır tanımazdı.*

“Bu yüzden mi mesleğini bıraktın?”

Cevap vermedi. Cevap *evet* ya da *hayır* değildi. Cevap bir sürü şeydi. Bunu da anlatacaktı elbet. Bir gün... Bana sunduğu yaralı geçmişini kalbimin derinliklerine işlemişti.

Usulca ondan uzaklaştım. “Şimdi yarana bakalım mı?”

Başını olumlu anlamda sallayıp saçlarıma bir öpücük bıraktıktan sonra benden uzaklaşıp az önce oturduğu koltuğa yöneldi ve uzandı. Eliyle üst katı işaret etti. “Odamdaki banyoda, dolabın en alt rafında ilk yardım kutusu var, Kelebek.”

Hafifçe tebessüm edip harekete geçerek salondan çıktım ve sağ taraftaki merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin sonuna geldiğimde koridorun sonundaki odaya yönelip yatak odasına girdim. Burada da ağırlıklı olarak siyah kullanılmıştı. Odada iki tane kapı vardı ve ben

hangisinin banyo olduğunu kestiremediğimden rastgele bir tanesini açtım. Şansıma burası banyoydu. İçeri girip dolabın kapaklarını açtım. Üst üste katlanmış havlular dikkatimi çeken ilk şeydi ve bunlar bile siyahtı.

“İçimi kararttın,” diyerek gülümsedim.

Yere çömelip en alt raftaki ilk yardım çantasını aldım ve ayağa kalkıp dolabın kapaklarını kapattım. Bana güvenmesi çok hoşuma gitmişti. Beni neredeyse hiç tanıımıyordu ama evinde dolaşmama izin veriyordu.

Banyodan ve ardından da yatak odasından çıkıp hızlı adımlarla aşağıya indim. Salona girdiğimde Tolga'nın hâlâ bıraktığım gibi yatışını fark ettim. Yanına yaklaşip yere oturdum ve malzemeleri tek tek kutunun içerisinden çıkarıp orta sehpanın üzerine yerleştirdim. *Evet, sehpa da siyahtı.*

Tolga koltukta doğrularak tişörtünü çıkarıp bir kenara attığında zorlukla yutkundum. Kaslarla çevrili bedeni günaha davet ediyordu âdeta.

“Daha sonra istediğin kadar bakabilirsin Kelebek ama önce şu yarımı temizleyelim. Ne dersin?”

“Ta-tabii.”

Tolga yarasının üzerindeki bandajı yavaşça açarken kendimi göreceğim şeye hazırlamaya çalıştım. Bandaj tamamen teninden ayrıldığında üç tane kesik olduğunu fark ettim. İki küçüktü ancak bir tanesi oldukça genişti ve kanıyordu.

Büyük bir parça pamuğa alkol döküp yarasını temizledim. Nefesleri kesik kesikti ve çene kaslarının dalgalanması dişlerini sıkışına işaret ediyordu. Hızlı davranmaya çalıştım. Alkolün ardından tennürdiyot da sürdüm. İlk yardım kuralları ne bilmiyordum ama Tolga uyarmadığına göre sorun yoktu.

Steril gazlı bezi güzelce yarasının üzerine örttüm ve bantladım. “İyi misin?”

“Az önce açık yaramın üzerine alkol sürdün ve bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Ben... Üzgünüm,” diyerek bakışlarımı kaçırdım.

“Üzülmene gerek yok. Şaka yaptım, gayet iyiyim. Teşekkür ederim.” Malzemeleri tekrar kutunun içine yerleştirdim.

“Bu tişörtüme muhtemelen kan bulaşmıştır. Yeni bir tane giymeliyim.”

“Kıyafetlerin nerede? Hemen getirebilirim.”

“Odamda.”

Tam ayağa kalkmıştım ki, “Aslında ikimiz de yukarı çıksak fena olmaz,” dedi. “Saat geç oldu, uyuruz.”

İşte günün sorusu, burada mı kalacaktım? Bunu hiç konuşmamıştık. “Burada mı kalmamı istiyorsun?”

“Bana bakacağını söyleyiştin Meyra. Özel ilginin içinde benimle konaklamak yok mu? Ben yaralı bir adamım ve sen, bana bakma görevini üstlendin. Bilirsin, yaralar geceleri iyileşmez.”

Güldüm. “Sorumun cevabını daha basit bir şekilde de verebilirsin.”

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Topuzumdan kurtulan birkaç saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp, “Benimle kal,” dedi.

“Olur.”

El ele yukarıya çıktık. Odasına biraz önce tek girdiğimde sıkıntı yoktu ancak şimdi onunla beraber girince buraya ilk gelişimiz geldi aklıma. *O tutku dolu gece*. Her şeye rağmen durmayı başarabilen Tolga ve bana hayatımın geri kalanı için ikinci bir şans vermesi...

“Aslında pişmanım.”

Başımı çevirip ona baktım. “Anlamadım?”

“O gece gitmene izin verdiğim için.”

Ne düşündüğümü nasıl anlamıştı ki? “Ben de gittiğim için pişmanım.”

“Kalsaydın da durum farklı olmazdı, sana dokunmazdım. Evet, bu çok zor olurdu ama yine de dokunmazdım ve fazladan birkaç gün kaybetmemiş olurduk.”

Ona yaklaşıp başımı sıcacık göğsüne yasladım ve beline sarıldım. “Her şeyin bir sebebi vardır.” İstemeyerek ondan uzaklaştığımda Tolga banyonun yanındaki kapıyı açıp içeri girdi. Tekrar dışarı çıktığında elinde birkaç parça kıyafet vardı. Bana birazını uzatıp, “Bunlar senin için,” dedi.

Siyah renkteki eşofman ve tişörtü alıp ne yapacağımı bilemez bir şekilde öylece bekledim.

Tolga beni baştan ayağa süzüp, “Giyinmeyecek misin?” diye sordu.

“Arkanı dön.”

“Ne?”

Gözlerimi devirdim. “Beni duydun, arkanı dön.”

“Bundan emin misin?”

Bu nasıl bir soruydu böyle? “Tabii ki eminim.”

“Pekâlâ, sen bilirsin.”

Tolga yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döndüğünde hızla üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp bir kenara attım ve bana verdiklerini giydim. Pijamanın paçalarını birkaç kez katlayıp işimi bitirdim. “Tamam, dönebilirsin.”

Tolga, az önceki surat ifadesiyle bana döndüğünde buna bir anlam veremedim.

“Karar verdim de sanırım artık kırmızıyı da çok seviyorum.”

“Nasıl yani? Anlamadım.”

Başparmağıyla omuzunun üzerinden arkasını işaret ettiğinde olduğum yerde donup kaldım. Orada kocaman bir ayna vardı ve... *İç çamaşırlarım kırmızıydı!*

“Seni pis sapık! Beni nasıl gizli gizli gözetlersin!”

Gülümsemesi kahkahaya dönüşürken birden yüzünü buruşturup elini karnına götürdü. Suratı acıyla kasılırken az önceki kızgınlığını bir kenara atıp ona yaklaştım. “İyi misin?”

“O çamaşırları gördükten sonra mı? Emin ol harikayım.”

“Bu durumda bile dalga geçebildiğine inanmıyorum Tolga.”

Elindeki kıyafetleri bana uzatıp, “Hadi beni giydir,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Of Tolga!”

Işıkları kapatıp onun pijamasını giymesine yardımcı oldum. Karanlıkta bunu yapmak her ne kadar zor olsa da neyse ki beni utandıracak hiçbir durum yaşamadık. Tolga’nın geniş yatağına uzandığımızda ise ne kadar yorgun olduğumu ancak fark edebildim.

Beni sımsıkı sarıp sert bedenine hapsetti. Bacakları bile benimkilere dolanmıştı. Sanırım sarılıp uyumayı sevenlerdendi. Sahi buraya kaç kadın getirmiştir? Bu yatağa...

“Tolga?”

“Kelebek?”

“Buraya kaç kadın getirdin?” diye sordum en azından az bir rakam söylemesini umarak.

“Sadece sen Kelebek.”

“Sana inanmıyorum.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Eğer sorduğun buysa, genelde otele giderim. İnanıp inanmamak sana kalmış.”

İnanıyordum. Neden inanıyordum? “Pekâlâ.”

Kollarında biraz kıpırdanıp rahat bir pozisyon buldum. Ilık nefesi enseme vuruyordu.

“Masumsun Kelebek. Daha önce senin gibi birisini tanımamıştım. Sen en iyisini hak ediyorsun. Seni asla başka kadınlarla ahlaksız şeyler yaptığım bir yatağa yatırmam. Ben aslında böyle bir adam de-

ğilim, iyi değilim. Harika bir erkek değilim ama senin için değişmeye çalışıyorum.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Sen, benim hayatım boyunca tanıdığım en özel adamsın. Değişmene gerek yok.”

Beni daha sıkı sardı. “İyi geceler Meyra.”

“İyi geceler.”

Ve bir daha konuşmadık. Kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyordum. Hiç kimse bana böyle yaklaşmamışken onun bana sunduğu bu cennet paha biçilemezdi. Kollarında bulduğum huzurla uykuya dalmam da çok uzun sürmedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öykü

Günden güne o travmayı daha da derine gömüyordum. Cihan şu an hapisteydi ve bu iyi bir haberdirdi çünkü intikam arzusu gözünü kör etmişti ve fırsatını bulsa yeniden aynı şeyleri yapmaya çalışacağı şüphesiz bir gerçektir. Ancak daha da iyi olan şey ise haptiden hiç çıkamayacak olmasıydı. Tabii ki bizim şikâyetimiz bunun için yeterli değildi ama öğrendiğimize göre Cihan birçok suçtan dolayı aranan biriymiş ve işlediği birçok cinayet onu ömür boyu haptiste tutmaya yeterliymiş. Zaten öyle tehlikeli bir adamın dışarıda elini kolunu sallayarak gezmesi herkes için riskliydi.

Yaşamak hiç bu kadar anlamlı olmamıştı benim için. Yaşamak, hiç bu kadar kıymetli olmamıştı. Yıllar önce o cehennem çukurunda kaybetmiştim benliğimi. O adam bana her dokunduğunda bir parçamı daha yok etmişti. Oysa şimdi, yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Mutlu olmak çocukluğuma borcumdu ve sanırım artık o borcu ödüyordum.

Ölümü kabullenmek on yaşlarında bir kız için her ne kadar yanlış

olsa da kabullenmiştim o zamanlar. Oysa daha birkaç gün önce başıma dayadığım silahla ölüme gidiyorken korkuyu iliklerime kadar hissetmiştim. Korkmuştum çünkü ilk defa hayallerim vardı ve ben onları yaşayamadan ölecektim. Sevdiğim adama doyasıya sarılama-
dan, o tapılası güzellikteki lacivert gözlerini yıllarca izleyemeden, en önemlisi de miniğimi kollarıma alıp cennetten bir parça taşıyan mis kokusunu içime çekemeden, ona annelik edemeden ölecektim. Poyraz karşımda çaresizce paramparça olurken ben her saniye ölüme biraz daha yaklaşıyordum. Ölebilirdim ama ölmedim. Her an şükrediyordum. Yine de hayatımız güvende değildi ve yarının garantisi yoktu. Bu yüzden her yeni günün kıymetini bilecektim artık.

Yatakta tek kolumdan destek alarak doğrulup yanımda uzanan efsane çekicilikteki kocama baktım. Tanrım! Bu adam ciddi ciddi benim kocamdı. Dahası bana âşıktı. Hey, ben karnımda onun çocuğunu taşıyorum! *Tamam sakinim.* Uzanıp birkaç günlük sakalla gölgelenmiş yanağına dokundum. Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerini okşarken göz kapakları yavaşça açıldı. Dudakları kıvrılıp bana en çekici gülümsemeyi bahşederken benim ise suratımda kocaman bir gülümseme vardı.

“Günaydın gün ışıgım,” dedi Poyraz. Uyku mahmuru sesi bile çekiciydi.

“Günaydın, miniğimin babası.”

Gülümsemesi daha da genişlerken yanağının üzerindeki elimin üstüne kendi elini koydu. Elimi alıp dudaklarına götürdü ve avuç içimi öptü. Diğer kolunu uzatıp beni ait olduğum yere, göğsüne davet etti. Başımı usulca tam kalbinin üzerine yerleştirirken keyifle mırıldandım.

Elimi kendinden uzaklaştırıp havada tuttu. Başparmağıyla parmaklarımı okşarken, “Burada bir şey eksik,” dedi.

“Ne gibi?”

Şimdi dikkat ediyordum da yüzük parmağımda dolaştırıyordu

parmağını. “Bugün ne yapmak istersin?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

“Bence Tolga’yı ziyaret etmeliyiz.”

Poyraz birden gerilince istemsizce kıkırdadım. “Hadi ama o senin arkadaşın ve benim için artık abiden farksız.”

“İyi de her gün onu görmeye mi gideceğiz?”

“En azından iyileşene kadar.”

Poyraz, elimi bırakıp kolunu gözlerinin üzerine örttü. “O adamın iyileşmeye niyeti yok. Meyra ona bakıcılık yaptığı süre boyunca da iyileşmeyecek.”

“Haklısın ama Meyra yarın işe başlayacak zaten yani Tolga yakında iyileşir.”

Poyraz kolunu yüzünden çekip başını eğerek bana baktı. “Evet haklısın. Öyleyse bırakalım da çiçeği burnunda çift bugünün tadını çıkarsın. Yani Tolga’yı ziyarete gitmiyoruz. Onun yerine başka bir şey yapalım.”

Doğrulup bağdaş kurarak oturdum. “Ne yapmak istersin?”

Elini uzatıp geceliğimin önündeki bağcığın ucunu tutup çekmeye başladı. “Bilmem ki ne yapsak?” diye sorarken bağcığı çekmeye devam etti ve geceliğimin önü birden gevşedi.

“Bence bu iyi bir fikir değil,” dedim ancak vücudum o istekli ba-kışların altında çoktan bunun iyi bir fikir olduğunu onaylamıştı.

“Emin misin?”

Başımı iki yana sallamak isterdim ancak, “Eminim,” diyerek karşılık verdim.

Poyraz yatakta doğrulup üzerime doğru eğildi. Sırtım yatakla birleşirken ne olduğunu anlayamadan geceliğimin önündeki bağ tamamen açılmıştı. Tam o harika dudakları benimkileri örtecekken yatak odamızda tiz bir melodi yükseldi.

Telefonum. Harika.

Poyraz'ın surat ifadesi birden sertleşti. "Boş ver, açma. Daha sonra dönersin."

Teklifi her ne kadar cazip gelse de telefon çok ısrarcı çalışıyordu. "Kimin aradığına bakayım."

Başını iki yana salladı. "Bakma."

Telefon susunca kabullenmekten başka şansım kalmadı. Güzel dudakları yine bana yaklaşıyordu ki telefonum yeniden çalmaya başladı.

"Hay sikeyim!"

Kaşlarımı çatarak, "Terbiyesizleşme!" dedim.

Poyraz benden uzaklaşıp yatakta oturur pozisyona geçerken elini uzatıp beni de kaldırdı. Komodinimin üzerindeki ısrarla çalmakta olan telefonuma uzanıp ekrana baktım. Arayan Nehir ablaydı.

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Merhaba Öykü, nasılsın?"

Poyraz çatık kaşlarının altından bir an önce telefonu kapatmam için uyarı dolu bakışlar atıyordu. Konuşmaya odaklanmam her ne kadar zor olsa da, "İyiym Nehir ablacığım teşekkür ederim. Sen nasılsın?" diyebildim.

"İyiym tatlım sağ ol. Hemen konuya gireyim. Bu gece Alp ile evlilik yıldönümümüzü kutlamak için bir kutlama yapacağız. Tabii sizin de bize katılmanızı istiyorum. Bunu söylemek için bir türlü fırsat bulamadım. Biliyorum zor günler geçirdiniz ama bu bir süredir planladığım bir şey. Yine de katılmak istemezseniz..."

Gülümsedim. "Orada olacağız Nehir ablacığım, merak etme."

"Harika! Çok sevindim tatlım. Kutlama bizim evde olacak akşama görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz." Aramayı sonlandırıp telefonu komodinin üzerine geri bıraktım. Poyraz hâlâ kızgın bir şekilde bana bakıyordu. "Sence de biraz abartmıyor musun?" diye sordum.

“Hayır, hiç abartmıyorum. Ben her saniyemi tenine dokunarak geçirmek gibi hoş hayaller kurarken ve bunu bir ihtiyaç olarak görüyorken senin aylak aylak telefonda konuşman canımı sıkıyor.”

Kıkırdadım. Dudağının bir tarafı hafifçe kıvrıldı ve bakışları biraz yumuşadı. “İyi de arayan ablandı. Benim ne suçum var?”

“Sana *açma* demiştim.”

“Bebek gibi mızımızlanmayı bırak.”

“Sana bebek kimmiş göstereceğim ve mızımızlanmak ne öğreneceksin!” Kıkırdamalarım kahkahaya dönüşürken Poyraz insanüstü bir hızla beni yeniden yatağa yatırmıştı. “Artık daha fazla gülmek yok Bal Bela.”

Dudakları benimkilerle mühürlendiğinde hiç vakit kaybetmeden öpücüğüne karşılık verdim. Ve ikimiz dışında her şey soyutlaştı.

“Hayır Öykü!”

Kaşlarımı çatıp tek ayağımı yere vurmaya başladım. “Sana bu elbiseyi çıkarmayacağım dedim!”

“Çıkaracaksın! Buna elbise demeye bin şahit ister. Elbise dediğin mahrem yerlerini örtmelidir!”

“Saçmalıyorsun! Her yerim kapalı!”

Gerçekten de öyleydi. Üzerimdeki vişneçürüğü rengindeki elbise bisiklet yaka ve sıfır kolluydu. Dizlerimin biraz yukarısında bitmesi dışında hiçbir abartısı yoktu. Tanrım, sırt dekoltesi bile yoktu!

“Evet, kapalı ama bakan bir insan vücut hatlarını gayet rahat seçebilir!”

İşte bu konuda haklıydı. Elbise beni ikinci bir deri gibi sarıyordu.

“Bak, sen ne söylersen söyle ben bu elbiseyi giyeceğim! Karnım belirginleşmeden önce en fazla bir ayım var ve giyebildiğim kadar dar elbise giyeceğim! Sen buna karışmayacaksın!”

Bana tepeden bir bakış attı. “Son kararın bu mu?”

“Evet!”

Bana doğru bir adım attı. İşaret parmağını havada belli belirsiz sallayarak tehdit dolu bir sesle, “Buna pişman olacaksın,” dedi.

Çenemi inatçı bir tavırla dikleştirdim. Poyraz yanımdan geçip giysi odasına girerek gözden kayboldu. Elbisemle aynı renkte ince bantlı sandaletlerimi ayağıma geçirip bilek kısmındaki kayışını tokasına yerleştirdim. Saçıma fön çekmiş ve açık bırakmıştım. Hafif bir makyaj yapmıştım. Ayakkabımla takım olan minik el çantamı da alıp odadan çıktıktan sonra yavaş adımlarla aşağıya indim.

Yaklaşık on dakika sonra Poyraz merdivenlerin başında belirindiğinde soluğum kesildi. Yine siyahlar içerisindeki yakışıklı kocam suratında ukala bir gülümsemeyle merdivenlerden inmeye başladı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı. Siyah takım elbisesi üzerine tam oturuyordu ve o şahane kaslarını gizlemeye yetmiyordu. Beyaz gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Seyirlik bir görüntüydü.

Aheste aheste yanıma gelip, “Çıkalım mı?” diye sordu.

Sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak, “Tabii...” dedim. Oysa içimde kıyamet kopuyordu. Bir adam bu kadar yakışıklı olmamalıydı.

Evden ayrılıp arabaya bindiğimizde Poyraz vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı ve yola çıktık.

“Bugün öğlen nereye gittin?” diye sordum sessizliği bozarak. “Birkaç işimi hallettim.”

“Neymiş o birkaç iş?”

Omuzunu silkti. “Önceden yapmam gereken bir şeydi ama ancak halledebildim. Daha sonra detaylı konuşuruz.”

Kaşlarımı çatarak camdan dışarı bakmaya başladım. Öğlen durup dururken evden çıkmıştı ve akşamüzerine kadar da dönmemişti. İş yerine gittiğini sanmıyordum. Nereye gitmişti öyleyse?

Meraktan içim içimi yerken yolculuk çabucak geçmişti. Nehir ablanın evinin bahçesi yine şahane bir şekilde süslenmişti. Kırmızı

ve siyah ağırlıklıydı. Fonda Fransızca bir şarkı çalıyordu. Kelimele-
rin anlamını tam olarak bilmesem de tutkulu bir aşktan bahsettiğine
emindim. Nehir ve Alp ikilisi bizi fark ettiği gibi yanımıza gelip bi-
zimle kucaklaştılar.

“Melek nerede?” diye sorum Nehir ablaya. Çok güzel olmuştu.
Siyah elbisesinin içinde öyle asil görünüyordu ki...

“Bu gecelik bir bakıcı tuttum.”

“Anladım Nehir ablacığım.”

Klasik şeylerden sohbet ettik. Kimse birkaç gün önce yaşadığı-
mız şeyleri konuşmuyordu. Bundan memnundum çünkü ölümün
ucundan döndüğüm günü her ne kadar unutmasam da çok sık gün-
demimde tutmak istemiyordum.

Kalabalıkta gözlerimi gezdirirken görüş açıma Derin girdi. Göz-
lerini dikmiş bizim olduğumuz tarafa bakıyordu. Poyraz’dan uzakla-
şıp o tarafa yöneldim.

Poyraz arkamdan seslenerek, “Nereye?” diye sorsa da cevap ver-
medim. Bu kadını kelimenin tam anlamıyla kendi ellerimle yurt dı-
şına postalamam gerekiyordu anlaşılan. Çünkü iki defa uyarmama
rağmen hâlâ ne kadar ciddi olduğumu anlamamıştı.

Bahçenin diğer ucuna yürüyüp Derin’e yaklaştım. “Benimle gel,”
diyerek yanından geçtim ve eve yöneldim.

Eve girdiğimde Derin’in peşimden geldiğini biliyordum. Üst kata
yönelip eskiden kullandığım odaya girdim. Çok geçmeden Derin de
gelmişti.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Nehir davet etti. Unuttun sanırım, biz yakın arkadaşız.”

Gözlerimi devirdim. Sinir ve öfke beni ele geçiriyordu. “Demek
istediğim, *neden hâlâ buradasın?* Davetten bahsetmiyorum. Seni de-
falarca kovdum ama sen hâlâ buradasın.”

Hafifçe başını dikleştirip bana tepeden bir bakış attı. Lanet olası

kadın uzundu! “Nerede olacağımı sana soracak değilim. Kaldı ki Nehir davet etti. Evlilik yıl dönümü yakinken gidemezdim.”

“Nehir abla senin gerçek yüzünü görse, yaptıklarını bilse acaba yine de seninle arkadaşlık eder miydi, merak ediyorum.”

Ukala bir şekilde güldü. “O saf kadın mı?” diye sordu ve daha çok güldü. “Erkek kardeşini defalarca yatağa attım ve ruhu duymadı. Senin şu haber meselesi, onu benim yaptığımı da hayatta inanmaz çünkü beni çok seviyor ve saftiriğin teki. Sana ufacık bir sır vereyim, kocasını da bir ara istemedim değil ama sonradan vazgeçtim. Gerçi istesem onu da tavlarım ama tipim değil.”

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. “Sen nasıl bir insansın böyle? O senin arkadaşın!”

“Evet ama saf olması benim suçum değil. Sen şimdi gidip ona bunları anlatsan bile inanmaz çünkü benim böyle şeyler yapmayacağıma olan inancı tam.”

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, “Evet, sana olan inancım tamdı.” diyen Nehir ablanın sesi korkuyla sıçramama sebep oldu.

Kapı eşiğinde dikilmekte olan Nehir ablayı görünce epey şaşırmıştım. Bize doğru yaklaştı ancak hedefi ben değildim.

Derin birden o güçlü duruşunu değiştirip aciz bir kadın hâline büründü. “Nehir ben...” demişti ki Nehir abla elini kaldırıp suratına sert bir tokat geçirdi. “Bunu nasıl yaparsın? Kardeşimin altına yatman yetmezmiş gibi bir de kocama mı göz diktin? Seni arkadaş, kardeş bildim ben! Bu mu karşılığı? Çık git evimden Derin! Ailemden uzak dur!”

Derin, yanağını tutarak bir süre korku dolu gözlerle ona baktı. Ardından hızla odadan çıktı.

Nehir abla bana dönüp, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Asıl sen iyi misin?”

“Evet iyiyim. Ondan şüpheleniyordum zaten.”

Merakla, "Hangi konuda?" diye sordum.

"Az önceki konularda. Hadi aşağıya inelim."

Derin bir nefes alıp ona sarıldım. Arkadaşını kaybetmişti, kolay değildi. "Üzgünüm Nehir abla."

"Sen neden üzülüyorsun canım benim? Üzme kendini."

Ondan uzaklaşıp yanaklarına birer öpücük bıraktım. Beraber aşağıya inip bahçeye çıktığımızda Derin'i hiçbir yerde göremedim. Anlaşılan gitmişti.

Nehir abla yanımdan ayrılıp eşinin yanına giderken Poyraz merak dolu gözlerle bana yaklaştı. "Nereye kayboldun?"

Gülümsedim. "Boş ver, sonra anlatırım."

Gece çok güzel geçiyordu. Nehir ve Alp ikilisi küçük sahne setinin üzerine çıkıp evlilikle ilgili bir sürü şey söyledi. Birbirlerine olan aşkları gözlerinden okunuyordu. Defalarca birbirilerini ne kadar çok sevdiklerini dile getirdiler. Evliliklerinin sekizinci yılını kutladıkları bu güzel gece, daha kusursuz olamazdı.

Sahnedan inip kalabalığın arasına karıştıklarında yine müzik çalmaya başlamıştı.

"Dans edelim mi?"

Gülümseyerek soruyu yönelten kocama baktım. "Neden olmasın?"

El ele dans için ayrılan kısma yöneldik. Çevremizdeki bakışları üzerimize topladığımızın farkındaydım. Poyraz beni kendine çekip belimi sardı. Ayağımda topuklu ayakkabılarım olmadığı için ve kocam devasa bir boya sahip olduğu için başımı kaldırıp yüzüne bakarak boynumu ağrıtmak yerine, başımı sert göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Bir elim avucundaydı diğer elim ise kalbinin üzerinde. Çok samimi bir duruş sergiliyorduk ve huzur buydu sanki.

"Fotoğraflarımızı çekiyorlar," dedi Poyraz.

Birkaç gazeteci gözüme çarpmıştı zaten. "Tüh, evliliğimizin yalan olduğuna dair yapılan haberler çöpe gidecek."

Güldü. Göğsü yanağımın altında hafifçe sarsıldı.

“Henüz değil. Bence onlara daha büyük bir şey vermeliyiz.”

Gülümsedim. “Ne gibi?”

Benden uzaklaşıp elimden tutarak çekiştirmeye başladı. Mecburen ona ayak uydurdum. Poyraz sahne setinin üzerine çıkıp benim de çıkmama yardımcı oldu.

Şaşkınlıkla ona bakarken belime sarılıp beni kendine çekti ve ardından kalabalığa hitaben, “Herkes iyi akşamlar,” dedi.

Kalabalık yavaş yavaş sahneye dönmeye başladı.

“Ablam ve eniştemin evliliklerinin yıl dönümünü kutlamak için toplandığımız bu özel gecede ikisinden rol çalmak istemezdim ama maalesef öyle yapacağım.”

Kısık bir ses tonuyla, “Poyraz ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bana eğilip, “Sessiz ol Bal Bela,” dedi ve tekrar kalabalığa yöneldi. “Öykü ve ben anlaşarak evlendik. Ortaklığımızı garantiye almak için temelleri evlilikle güçlendirdik. Bunu kimseden saklamadık ancak özel bir açıklama yapmadık.” Etrafta birkaç flaş patladı. “Birbirimize âşık olmamız çok uzun sürmedi.” Başımı çevirip ona baktığımda onun da bana bakmakta olduğunu gördüm. Tamamen ona dönüp etrafımızda toplanmaya başlayan kalabalığı yok saydım. “Hakkımızda çıkan yalan âşk iddiaları umurumda değil, ben ona delicesine âşığım. Ve bu âşık olduğum kadın, benim bebeğimi taşıyor.” Eli şimdi karnımdaydı. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. Birden benden uzaklaşıp aramıza mesafe koydu ve ellerimi tuttu. “Daha önceden yapmam gereken bir şey var. Geç kaldığım için üzgünüm sevgilim.”

Ben merak ve şaşkınlıkla ona bakarken Poyraz birden tek dizinin üzerine çöktü ve bir elini cebine uzatıp kadife bir kutu çıkardı. Kalabalıktan heyecanlı uğultular yükseliyordu. Diğer elimi de bırakıp elindeki kutuyu araladı ve hayatım boyunca görebileceğim en güzel tek taş yüzüğü huzuruma sundu.

“Mutluluğu seninle tattım, Bal Bela. Ömrümü sana adamak istiyorum. Yanında yaşlanmama ve her gün daha da çoğalan bir aşkla seni sevmeme izin verir misin?”

Gözyaşlarım özgürlüğünü ilan edip yanaklarımdan süzülürken başımı olumlu anlamda salladım. “Evet!”

Etrafta sevinç nidaları yükseliyordu. Patlayan flaşlar gözlerimi kamaştırmaya başlamıştı.

“Bunu baş başayken de yapabilirdin,” dedim. “Gösterişe gerek yoktu sevgilim.”

Çok mutluydum, yalan yok ama Poyraz’ın toplum için böyle şeylerde rahat olmadığını düşünüyordum. Neticede herkes onu buzdan bir heykel olarak düşünürken adamın içinden bir Romeo fırlamıştı.

“Aslında baş başayken yapacaktım ama sen bu elbiseyi giydin. Maymun iştahlı adamlar senin aşk evliliği yapmadığını düşünüyordu ve bu elbise onların iştahını daha da kabartıyordu. Bölgemi işletmek zorundaydım.”

Affedersin, Romeo mu demiştim? “Nesin sen, *mağara adamı* mı?”

Gülerek, “Sanırım,” dedi.

“Öküz!”

Daha çok güldü.

“Senden nefret ediyorum!”

“Hislerimiz karşılıklı Öykü'm.”

İstemsizce gülmeye başladım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük bıraktım ve ardından, “Seni seviyorum *Mağara Adamı*,” dedim.

Bana doğru eğilip fısıldadı. “Seni seviyorum, Bal Bela.”

FİNAL

Poyraz

Bir yıl sonra...

Bekliyordum, her zamanki gibi. Başparmağımla yüzük parmağımdaki alyansı bir tur daha döndürdüm. Elimi kaldırıp alyansıma baktım. Bunu, *geç kalmış evlilik teklifimi* yaptıktan sonraki gün almıştık. Alyansımın diğer eşi de Öykü'deydi. Düz platin bir yüzüktü. Ben ki takılardan nefret eden bir adamken bu alyansı parmağımdan hiç çıkarmıyordum.

Öykü nihayet merdivenlerin başında belirdiğinde derin bir nefes aldım. Yine çok güzeldi. Hamileliğinde aldığı kiloları hızla vermişti ancak vücudu eskisinden daha kıvrımlıydı. Kahretsin ki daha güzeldi.

Kucağında kızımızla beraber merdivenlerden indi. Annesinin kopyası olan güzel kızımın benden aldığı tek şey göz rengimdi.

“Nihayet sevgilim,” diyerek gülümsedim.

Son basamağı da inip yanıma yaklaştı. “Üzgünüm. Arya kusmuştu, üzerini değiştirmek zorunda kaldım.”

Arya’yı Öykü’nün kollarından alıp başına bir öpücük bıraktım. Etrafa gülücükler saçan kızım annesiyle aynı renk giyinmişti; *beyaz...* “Hadi çıkalım,” dedim elimi Öykü’ye uzatarak.

Evden çıkıp arabaya yöneldik. Arya’yı arka koltuktaki bebek koltuğuna yerleştirip kemerlerini sıkıca bağladım. Öykü öne oturmak yerine kızımızın yanına yerleşti. Çok düşünceliydi ve harika bir anne olmuştu. Sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdım ve yola çıktık.

Tolga yaklaşık on ay önce aile şirketinin başına geçmişti. Şirket ciddi anlamda büyük bir hızla büyümüştü. Adam gerçekten zekiydi. Bu gece yeni mücevher koleksiyonunun defilesi vardı ve oraya gidiyorduk. Koleksiyondaki beş parçanın tasarımı Tolga’ya aitti.

Defilenin yapılacağı alana geldiğimizde hızla arabadan inip arka kapıyı açtım ve Öykü’nün inmesine yardım ettim. Ardından arabanın içine uzanıp minik kızımı aldım. Arabanın anahtarlarını valeyeye teslim edip mekâna yöneldim. Böyle zamanlarda yere kıımızı halı falan serilirdi ancak yerdeki halı siyahtı. Tolga’nın bu siyah aşkı bir gün beni öldürecekti.

Mekândan içeri girdiğimizde bizi kapıda Meyra karşıladı. Büyük bir sevinçle Arya’yı kucağına alıp bize yerimize kadar eşlik etti.

Çok geçmeden Tolga da bize katılmıştı. “Hoş geldin dostum.”

“Hoş bulduk.” Bakışlarımı etrafta dolaştırıp, “Tebrik ederim,” dedim. Arkadaşımın başardığı şeyle gurur duyuyordum. Çok hızlı bir yükseliş yakalamıştı.

“Sağ ol Poyraz.”

Tolga, Öykü ile selamlaşırken Meyra, kızımı kucağıma geri bırakıp yanımdan ayrıldı. Tolga ile hiç konuşmaması ya da ondan uzak durması dikkatimi çekmişti.

“Sizin sorunuz ne?”

“Kıskançlığı ağır bastı,” dedi Tolga. “Biraz önce çalışanlarımdan birisiyle poz verdim diye tavır yapıyor.”

Gülerek omzuna dostça vurdum. “*Kadınlar, dostum.*”

“Hiç sorma.”

Gece gayet güzel ilerledi. Tolga her zamankinden daha enerjikti. Söylediğine göre daha şimdiden bir sürü sipariş almıştı. Bir ara Meyra ve o ortadan kaybolmuşlardı ve geri döndüklerinde aralarındaki buzlar erimiş gibiydi. Aşk, güzel şeydi.

Başımı çevirip yanımda oturmakta olan karıma baktım. Işıl ışıl parlıyordu.

Kucağında oturan minik kızım şaşkınca etrafı seyrediyordu. *Ailem...*

Geceyi sonlandırıp eve geldiğimizde Öykü, Arya’yı uyutup yatağına yatırdı. Beraber minik fasulyemin odasından çıkıp yatak odamıza geçtik. Öykü elbisesini çıkarmak için arkasındaki fermuara ulaşmaya çalışıyordu ancak bir türlü başaramamıştı. Ona doğru yaklaşp minik fermuarını aşağıya doğru indirmeye başladım. Sırtı her an daha da açılırken zorlukla yutkundum. Onun tenine olan zaafım devasaydı. Dayanamayıp eğildim ve sırtına minik bir öpücük bıraktım. Öykü temasımla beraber hafifçe titredi.

Elbisesinin bir askısını yavaşça omuzundan sıyırdım ve saçlarını diğer omzuna toplayıp boynunun kavisine bir öpücük bıraktım. Güzel kokusu beni ipekten bir kumaş gibi sararken istemsizce iç çektim. “Harika kokuyorsun.”

Elbisesinin diğer askısını da indirip boynunun o tarafına da bir öpücük bıraktım. Beyaz elbisesi bir bulut gibi üzerinden süzülüp yeri boylarken Öykü bana doğru döndü. Bal rengindeki gözleri onu ilk öptüğümdeki gibi bakıyordu; ürkek, şaşkın, heyecanlı, cüretkâr... Onlarca duyguyu nasıl aynı anda taşıyabiliyordu üzerinde?

Eğilip dudaklarından öptüm. Elleri enseme ve saçlarımla arasında dolaşmaya başladı. İncecik beline sarılıp onu kendime çektim.

Kucağıma aldım ve onu yatağa taşıdım. Bir anlığına ondan uzaklaşıp kusursuz güzellikteki yüzüne baktım. Ona bakarken hissettiklerim akla mantığa sığmıyordu. İşin aslı bu denli büyük bir sevgi ürkütücüydü ama bir o kadar da muhteşemdi.

Buz gibi bir yüreğe sahip, sevmeyi bilmeyen, dahası birini sevmeyi istemeyen bir adamdım ben. O ise tüm masumiyetiyle karşıma çıkmış ve bana kafa tutmuştu. Aşkın kaç bucak olduğunu öğretmişti. Yaralarından utanmadan dimdik yürümüşü yanımda. Sevilmek istemişti ve ben itiraz edememiştım buna. Çok hata yapmıştık ve belki de birbirimizi çok kırmıştık ama mutluluğa giden yol, çetrefilliydi. Bizim yolumuz, dikenli tellerle çevriliydi. Engeller aşılmayacak cinstendi ve bizi bugünlere taşıyan bir mucizeydi.

“Seni öyle çok seviyorum ki...” dedim birden.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Kızıl saçları yatağa saçılmıştı. Bal gözleri, en derin arzuları barındıran dipsiz birer kuyuydu sanki. “Sana öyle çok âşığım ki...” dedi fısıldayarak.

Yanağını okşadım. Onu sevmek en büyük tutkumdu. Onu sevmek, boynumun borcuydu. “İyi ki karşıma çıktın.”

Güldü. “Ben bir şey yapmadım. Arabama çarpan sendin.”

“Arabana çarpmasaydım bile kader bizi yine de karşılaştırırdı.”

“Bence de.”

Saçlarını okşarken, “Çok aptalmışım,” dedim.

“Neden?”

“Günlerimi senden kaçarak ya da seni üzerek geçirdim.”

Kıkırdadı. Çok güzel bir sestti bu. “Çok dengesizdin Poyraz ama ben de kolay bir kadın değildim.”

“Kesinlikle değildin, başıma bela oldun.”

Bir kahkaha attı. Neşesi bulaşıcıydı. “Bir de yetmezmiş gibi beni evliliğe ikna ettin.”

Ukala bir tavırla gülerek, “Sen dünden razıydın bana,” dedi.

“Hiç de bile. Ne razı olacaktım sana? Kısa boylu, cılız kadının tekiydin. İnatçılığın ve kapanmayan çenen de cabası.”

Bakışları birden ciddileşti. Söylediklerime kızmıştı. *Küçük kızgın bir kadın...* Tanrım! Akıl sağlımı yitirecektim.

Başımı eğip dudaklarından öpmeye çalıştım ama Öykü beni iterek buna engel oldu.

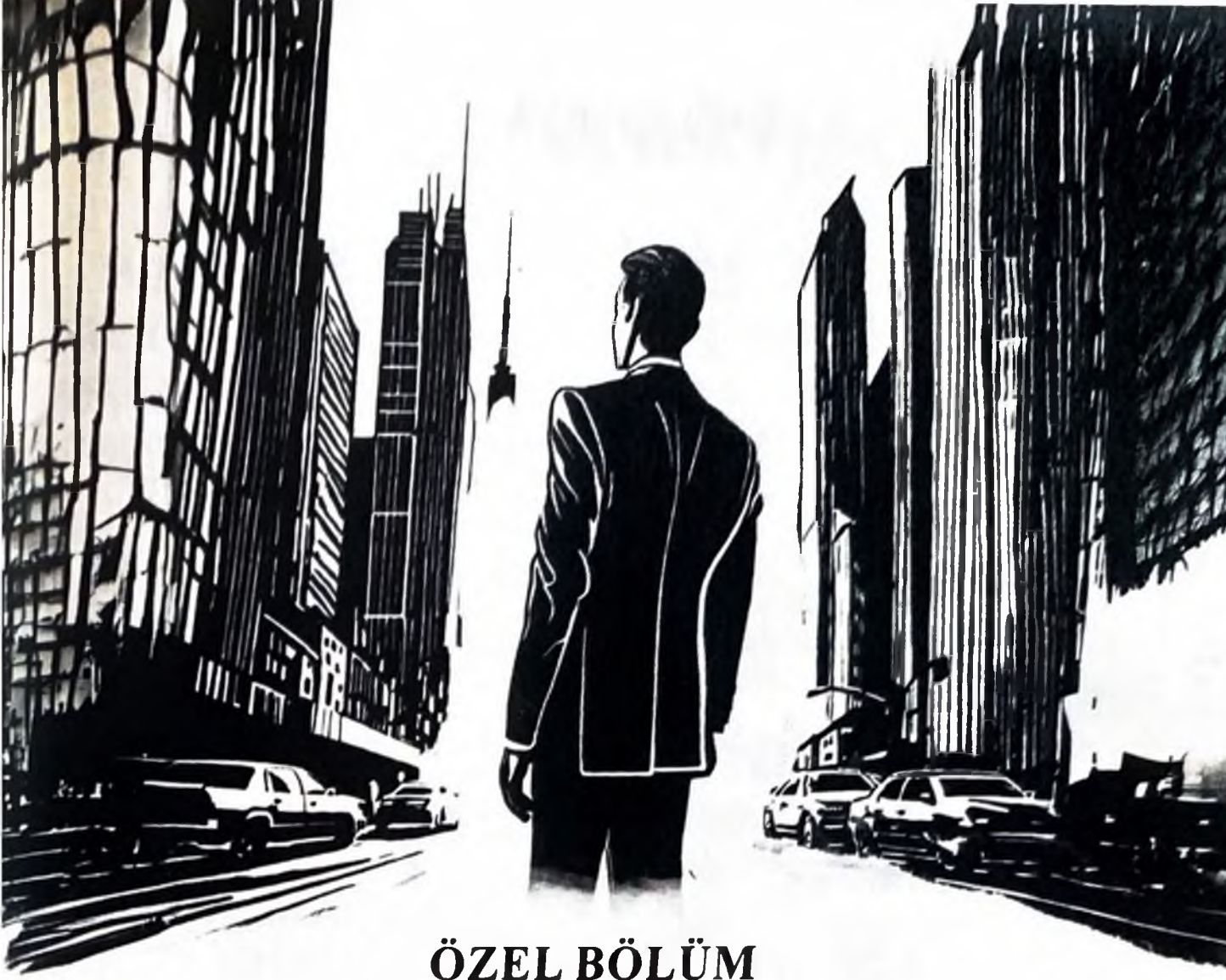
“Şakaydı, biliyorsun,” dedim. Narin yüzünü avuçlarımın içine aldım. “Sen bu dünyadaki en çok değer verdiğim iki şeyden birisin; biri Arya, diğeri ise sen. Yalan değil, sen gerçekten de inatçı ve geveze bir kadınsın ama bundan kime ne? Sen benimsin. Ben seninim. Her hücreme kadar sana aitim. Benim kalbim sensin Öykü’üm. Kabul, başıma bela oldun ama en güzel belasın sen. Baldan tatlı belasın. Sen benim en sevdiğim şeysin. Sen, sevdiğim her şeysin.”

Nihayet hafifçe tebessüm etti. Eğilip dudaklarından öptüm büyük bir iştahla. Ondan uzaklaşıp yüzüne baktığımda yanağımı okşadı.

“İyi ki sevmişim seni,” dedi beklemeden. “Sen kalbimsin Poyraz. Sana ait olmak için doğmuşum ben. Seni benim kılmak için doğmuşum. Sevilmenin en güzel hâlini tattırdın bana. İliklerime kadar seninle doluyum. En kıymetlimsin sen benim. Seni çok seviyorum.”

Nihayet huzuruna kabul etmişti beni. Teninde hayat bulduğum, teninde infilak edip onlarca parçaya bölündüğüm aşktan kadın... Nice güzelliklerle doldurmuştu ömrümü. Tek yaptığıysa beni sevmekti. Tenine bıraktığım sayısız imzanın ardından bir kez daha ona sahip olmanın verdiği, tarifi mümkün olmayan güzel duygularla harmanlanırken adı dudaklarımdan bir dua gibi döküldü defalarca.

Benim baldan tatlı kadını. Benim Bal Bela’m. Ah Öykü, sen benim sonum olacaksın. Sen benim, sonsuzum olacaksın...

ÖZEL BÖLÜM

Poyraz

Yıllar sonra...

Savaş'ın yakalarını kavrayıp en sert yüz ifademi takındım. O ise bundan hiç etkilenmemiş gibi bakıyordu. Gözlerinde cesaret kırıntıları vardı.

“Sana şimdi ne yapayım?” diye sordum ölüm gibi bir sesle. “Onu aldın benden! Sana şimdi ne yapayım?”

Birden odanın kapısı açıldı. Müthiş bir hızla Savaş'tan uzaklaşıp masanın üzerinde duran viski dolu bardağı elime aldım.

“Neler oluyor burada?” diye soran Arya'ya, hoş bir gülümseme sunarak, “Hiç...” dedim.

Savaş, yanıma gelip masanın üzerinde duran diğer kadehi aldı. “Babanla kadeh tokuşturuyorduk sevgilim.”

Arya, gözlerini devirerek, “Baba, yeter artık!” dedi. “Daha ne kadar böyle devam edeceksin?”

Omuz silkerek bardağımı dudaklarıma götürdüm.

Arya, gelinliğinin eteklerini sürüyerek yanıma ulaştı. “Ben onu seviyorum. Biliyorsun ki o da beni seviyor. Tanrım! Biraz önce nikâhımız kıyıldı baba! Düğünüm var, farkında mısın? Kocamı arıyorum ve onu senin yanında buluyorum!”

Yine omuz silktim. “Evlenmek için çok acele ettin.”

“Ben yirmi beş yaşındayım baba! Annem de seninle evlendiğinde bu yaşlardaydı!”

“Bak, o farklı bu farklı!”

Savaş, oldukça sakın bir ses tonuyla, “Ona hak ver Arya,” dedi. “Sen onun en kıymetlisisin. Elbette ki seni benden kıskanacak.”

Göt beyinli damat bozuntusu. Kışkandığımı da nereden çıkardın? Ben onu kimseyle paylaşmak istemiyorum! Bu kıskanmak değil!

“Neler oluyor burada?”

Hepimiz kapı pervazında dikilmekte olan Öykü’ye baktık. Öykü, bir süre bakışlarını üzerimizde dolaştırdıktan sonra, “Beni yoruyorsun Poyraz,” dedi.

Hemen de her şeyi anla zaten...

“Ama hayatım,” demiştim ki elini kaldırarak, “Lütfen,” dedi. “Konuyu kapatın. Hadi aşağıya inelim. Misafirler önce damadın sonra da gelinin babasının ortadan kaybolmasını yadırgamaya başladı.”

Hep birlikte odadan çıkıp aşağıya indik. Arya ve Savaş dans pistine yönelirken Öykü beni çekiştirerek masalardan birine götürdü.

“Onları rahat bırak artık Poyraz. Damadımız gayet iyi biri ve kızımızı seviyor. Bir baba olarak bunların sana yetmesi gerek!”

“Damadımın adı Savaş, Öykü! En başta isimden kaybediyor zaten!”

“Yine mi aynı konu? Savaş ile aramızda hiçbir şey olmadığını sen de biliyorsun!”

“Burada bile kavga mı ediyorsunuz?”

Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktığımda bize doğru yaklaşmakta olan Tolga'yla karşılaştım. Elinde kehribar renkli sıvıyla dolu bir bardak vardı, muhtemelen viskiydi.

“Evet,” dedi Öykü. “Yaşlandıkça daha da huysuz bir adam olup çıktı.”

Tolga kahkaha atarak, “Hiç şüphesiz,” dedi.

“Ben yaşlanmadım,” diyerek araya girdim.

“Aslında haklısın,” dedi Öykü. “Sen neden yaşlanmıyorsun?”

Buna cevap vermek yerine, hafifçe omuz silkerek bakışlarımı piste çevirdim. Çok geçmeden yakın arkadaşlarımız da oturduğumuz masaya gelmişlerdi. Bakışlarımı kızımın ayıramıyordun. Beyazlar içerisinde bir peri kızından farksızdı hiç şüphesiz. Neden büyümüştü ki? Doğduğunda da beyaz bir battaniyeye sarmışlardı onu. Neden öyle kalmamıştı?

Annesinin mirası olan kıvil saçları ve benden aldığı lacivert gözleriyle herkesin dikkatini çekebilecek kadar güzel bir kadın olmuştu Arya. Yıllarca erkek arkadaşlarıyla uğraşmış ve onu hepsinden korumayı başarmıştım. Ama bu *Savaş* denilen adamdan bir türlü kurtulamamıştım. Ne yaptıysam bırakmamıştı kızımın peşini.

“Zaman ne de çabuk geçiyor,” dedi Öykü.

Bakışlarımı ona çevirip kehribara çalan bal rengi gözlerine baktım. Seneler Öykü'yü daha da güzelleştirmişti. Yaşlanmak, bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi.

“Öyle,” dedim. Elimi yumuşacık yanağında dolaştırdım. “Zaman çok çabuk geçiyor. Ama sen, benim baldan tatlı kadını, senin bana hissettirdiklerin hiç geçmiyor.”

Öykü, utangaç bir gülümsemeyle, “Senin de bana hissettirdiklerin hiç geçmiyor,” dedi.

Gülümsedim. Keyifle bakışlarımı çevremizde dolaştırmaya başladım. Düğün bir otelde yapılmıştı. Öykü, daha büyük ve tarihi bir

yerde yapmayı teklif etse de Arya, daha mütevazı bir düğün istediğini söylemiş ve annesinin fikrini reddetmişti.

Gecenin sonuna yaklaşmıştık. Düğün muhteşem ilerlemişti. Yavaş yavaş birçok davetli düğünün yapıldığı otelden ayrılmıştı. Sadece çok yakın arkadaşlarımız kalmıştı.

Bakışlarımı kadınıma çevirip bir süre onu izledikten sonra, “Dans edelim mi?” diye sordum

“Harika fikir.”

Birlikte dans pistine çıktığımızda etrafımızda alkış sesleri yükseldi. Müzikle birlikte dans etmeye başladık. Alkışlayanlardan biri de kocasının kollarında olan kızımız, Arya’ydı. *Kocasının kollarında...*

“Yapma Poyraz,” dedi Öykü. “Ona bir bak. Hayatı boyunca onu senin kadar sevecek bir adam aradı ve sonunda buldu. Neden sevinmiyorsun?”

“Neden sevineyim? Artık bana ihtiyacı kalmayacak. *Savaş* denen o zırtapoz ona yetecek.”

“Saçmalama. Kızımız kaç yaşında olursa olsun sana ihtiyaç duyacak ve sen her zaman orada olacaksın.”

Dikkatle Arya’ya baktım. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu hiç şüphesiz. Ve *Savaş* denilen şu zırtapoz, kızıma kesinlikle çok düşküdü.

“Emin misin?” diye sordum.

“Elbette. O senin kızın. Ama kabul etsen de etmesen de *Savaş* onun kocası artık. Bırak kızımız aşkı tatsın. Bırak heyecanı, mutluluğu tatsın, yuva kursun kendine. Onun adına mutlu olmadığını görürse bu onu çok üzer.”

“Elbette onun adına mutluyum Öykü.”

“Bunu gösterme tarzın epey ilginç.”

Nefesimi serbest bırakarak omuzlarımı düşürdüm. Bakışlarımı

karıma çevirip hâlâ kusursuz olan vücudunu kendime çektim. “Sen neden yaşlanmıyorsun?”

“Yaşlanıyorum elbette. Her yerim kırışıklıklarla dolmaya başladı.”

“Yine de çok güzelsin. Şarap gibisin kadın, yıllar geçtikçe daha da güzelleşiyorsun.”

“Ve sen adam, hayatımı öyle muhteşem bir hâle getirdin ki yıllar geçse de ben hâlâ ilk günkü heyecanla dokunuyorum sana.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Gözlerine baktığımda zaman duruyor, her şey yok oluyor. Bana sunduğun her şey için sana minnettarım. Kimse-lere açmadığın kalbine beni layık gördüğün için sana minnettarım.”

Eğilip omuzuna bir öpücük bıraktım. “Asıl minnettar olan benim. Bana, birini nasıl seveceğimi öğrettin. Sevginin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu, kaybedecek çok şeyin varken bile cesur kalabil-meyi öğrettin. Hayata karşı güçlü duruşunla beni büyüledin. Tüm yaşadıklarına rağmen böyle kalabildiğin için sana hayranım.” Bakış-larımı, kocasıyla dans etmekte olan Arya’ya çevirdim. “Ve bana bu kadar muhteşem bir evlat verdiğin için...”

Öykü, başını göğsüme yasladığında başımı eğerek saçlarına bir öpücük bıraktım. Mis kokusunu içime çektim. “Seni seviyorum, Bal Bela.”

“Ben de seni seviyorum hayatım. Ben de seni seviyorum.”

“Öykü,” dedim kulağına fısıldayarak. “Üst katta bizim için bir oda ayırttım.”

Öykü, kıkırdayarak benden uzaklaştı. “Beni oraya götürmene ha-yatta izin vermem. Bu kızımızın düğünü!”

“Düğün bitmek üzere!”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Yani *hayır* mı diyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Peki öyleyse,” diyerek eğildim ve Öykü’yü kucağıma aldım.

Öykü, uyarı dolu bir ses tonuyla, "Bırak beni!" dedi. "Bu saygısızlık!"

"Hiç de değil. Bak, herkes dağılmaya başladı."

"Senden nefret ediyorum Poyraz!"

Onu kucagımda taşıyarak merdivenlere yöneldiğimde bir yandan da kahkaha atıyordum. Bizim için ayırttığım süite girdiğimizde Öykü'yü ayaklarının üzerine, yere bıraktım.

"Senden nefret ediyorum!" dedi tekrar.

Ona yaklaştım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Dudaklarımı dudaklarına mühürlemeden önce, son kez konuştum. "Ben de senden nefret ediyorum, benim baldan tatlı kadınıym."

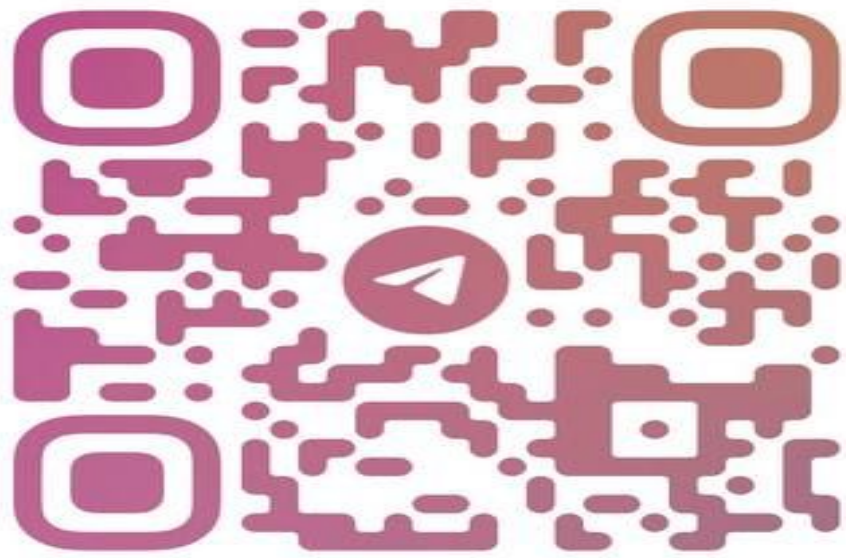
SON

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

@AYISIGIKITAP